

T. 1412

உ
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக்கிரமம்

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ந க் க ர டு

இரத்தினவேலுமுதலியாரவர்கள்

64 - திருவுருவப்படங்களோடும்

வேதாகமநாதி

வடநான் மேற்கோள்களோடும்

திராவிடநூற் பிரமாணங்களோடும்

வசனரூபமாகச் செய்ததை,

அ. முத்துவடிவேல் முதலியார் அவர்களால்

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

சென்னை

முள்ளும் பதிப்பு

[இதன் விலை]

1932

[ரூபர் 2]

All Rights Reserved.

அ. இரங்கசாமி முதலியார் ஸன்ஸ்

பூமகள்விலாசம் பிரஸ்

24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி, சென்னை.

ரிஜிஸ்டர் அறிவிப்பு

இதனால் சகல அச்சுக்கூடத்தலைவர்களுக்கும் மற்ற யாவர்களுக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில்:—

இந்த அஷ்டாவ்தட மூர்த்தங்களாகிய சீவபாகதிரமம் என்னும் நூலை விதீவான் - ஈக்காடு. இரத்தினவேலு முதலியார் இயற்றி அவர்பேரால் உள்ள ரிஜிஸ்டர் சுதந்தரத்தை ஷையார் மனைவி ஈ. இலஞ்சியம்மாள், ஷையார் குமாரர்கள் ஈ. சபாபதி முதலியார், ஈ. சோமசுந்தரமுதலியார், ஈ. ஆனந்தமுதலியார் இந்நால்வர்களிடம் ரிஜிஸ்டர் காபிரயிட் சுதந்தரத்தை அடிபிறக்கையொப்பமிட்ட அ. முத்துவடிவேல் முதலியாராகிய நான்கிரயத்திற்கு வாங்கப்பட்டு அச்சிற்பதித்து ரிஜிஸ்டர் செய்து இருப்பதால் இப்புத்தகத்தை என்னுடைய அனுமதியன்னியில் யாரும் அச்சிடக்கூடாது என்பதை தெரிவித்திருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு

அ. முத்துவடிவேல் முதலியார்

24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி,

சென்னை.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

வி ஷ ய சூ சி கை

எண்	விஷயம்	பக்கம்	எண்	விஷயம்	பக்கம்
1	உபோற்காதம்	14	17	சண்டதாண்டவமூர்த்	107
2	கடவுள்வாழ்த்து	17	18	கங்காதரமூர்த்தி	115
3	அவையடக்கம்	18	19	கங்காவிஸர்ஜனமூர்த்தி	121
4	நூல்வரலாறு	19	20	தீர்புராந்தகமூர்த்தி	127
5	அஷ்டாஷ்டமூர்த்த நாமத்தியானம்	22	21	கல்யாணஸுந்தரமூர்த்	132
1	இலிங்கமூர்த்தி	25	22	அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்	140
2	இலிங்கோற்பவமூர்த்தி	33	23	கஜபுத்தமூர்த்தி	147
3	முகலிங்கமூர்த்தி	41	24	ஜ்வராபக்ஷமூர்த்தி	153
4	ஸதாசிவமூர்த்தி	45	25	சார்த்துலஹரமூர்த்தி	162
5	மஹாஸதாசிவமூர்த்தி	51	26	பாசபதமூர்த்தி	167
6	உமாமஹேசமூர்த்தி	57	27	கங்காளமூர்த்தி	175
7	ஸுகாஸநமூர்த்தி	61	28	கேசவார்த்தமூர்த்தி	182
8	உமேசமூர்த்தி	65	29	பிஷ்டாடநமூர்த்தி	191
9	ஸோமாஸ்கந்தமூர்த்தி	69	30	வரிமஹக்ஷமூர்த்தி	194
10	சந்திரசேகரமூர்த்தி	75	31	சண்டேசாநுக்ரஹ மூர்த்தி	203
11	ருஷ்பாருடமூர்த்தி	77	32	தக்ஷிணமூர்த்தி	208
12	ருஷ்பாந்திகமூர்த்தி	85	33	யோகதக்ஷிணமூர்த்தி	213
13	புஜங்கலளிடமூர்த்தி	88	34	வீணதக்ஷிணமூர்த்தி	219
14	புஜங்கக்ரஸமூர்த்தி	95	35	காலாந்தகமூர்த்தி	229
15	ஸந்த்யார்ருத்தமூர்த்தி	99	36	காமதஹநமூர்த்தி	235
16	ஸதார்ருத்தமூர்த்தி	102	37	லகுளேசுவரமூர்த்தி	241

எண்	விஷயம்	பக்கம்	எண்	விஷயம்	பக்கம்
38	பைரவமூர்த்தி	246	52	ஏகபாதமூர்த்தி	344
39	ஆபதோத்தாரணமூர்த்	254	53	கௌரீவரப்தமூர்த்தி	350
40	வடுகமூர்த்தி	259	54	சக்ரதாநஸ்வரூபமூர்த்	357
41	சேஷத்திரபாலகமூர்த்	267	55	கௌரிலீலாசமந்வித	
42	வீரபத்ரமூர்த்தி	270		மூர்த்தி	371
43	அகோராஸ்த்ரமூர்த்தி	276	56	விஷாபஹரணமூர்த்தி	379
44	தஷ்டயஜ்ஞஹதமூர்த்தி	282	57	கருடாந்திகமூர்த்தி	385
45	கிராதமூர்த்தி	296	58	ப்ரஹ்மசிரச்சேதமூர்த்	391
46	குருமூர்த்தி	304	59	கூர்மஸம்ஹாரமூர்த்தி	394
47	அசுவாரூடமூர்த்தி	311	60	மச்சஸம்ஹாரமூர்த்தி	405
48	கஜாந்திகமூர்த்தி	316	61	வராஹஸம்ஹாரமூர்த்	411
49	ஜலந்தரவதமூர்த்தி	327	62	ப்ரார்தகாமூர்த்தி	417
50	ஏகபாதத்ரிமூர்த்தி	330	63	ரத்கபிஷ்டாப்ரதாநமூர்	421
51	த்ரிபாதத்ரிமூர்த்தி	338	64	சிஷ்யபாவமூர்த்தி	424

விஷய சூசிகை முற்றிற்று.

இதன்கண் எடுத்தாளப்பெற்ற நூல்கள்

ஸம்ஸ்கிருத நூல்கள்

இருக்வேதம்	சைவபுராணம்	காளிகாகண்டம்
எசுர்வேதம்	இலிங்கபுராணம்	பிரமோத்தரகாண்ட
அதர்வணவேதம்	வாமனபுராணம்	சதுர்த்தஸ்கந்தம்
காமிகாகமம்	கூர்மபுராணம்	அஷ்டமஸ்கந்தம்
ரௌரவாகமம்	விஷ்ணுபுராணம்	நவமஸ்கந்தம்
வாதுளாகமம்	பிரமாண்டபுராணம்	தசமஸ்கந்தம் [தீமியம்
கைவல்யோபநிஷத்	நரசிம்ஹபுராணம்	உருத்திரகோடிமகாத்
அதர்வசிகோபநிஷத்	ஆதித்யபுராணம்	தானவக்ரீடை
ஸ்வேதாஸ்வதரோப	பராசரபுராணம்	இராமாயணம்
மந்த்ரோபநிஷத்	[நிஷத்	நசானசங்கிதை
சாந்திரியசுருதி	உமாசங்கிதை	ஸௌத்திகபர்வம்
ஸ்ருதிவாக்கியங்கள்	வாயுசங்கிதை	அநுசர்சனிகபர்வம்
சித்தாந்தசாராவளி	சந்த்ருமாரசங்கிதை	ஸௌந்தரியலஹரி
ஸ்மிருதிகள்	சிவரஹஸ்யகாண்ட	ஹரதத்தர்வாக்கியம்
ஸ்காந்தபுராணம்	காசிகாண்டம்	மஹிம்நஸ்துதி, நிகண்டி

திராலிட நூல்கள்

திருஞானசம்பந்தமூர்	சிவஞானபோதம்	சீகாழிப்புராணம்
த்திருநாயனார்தேவாரம்	சிவஞானசித்தியார்	திருவாலங்காட்டுப்பு
திருநாவுக்கரசுநாயனார்	உண்மைவிளக்கம்	[ராணம்
தேவாரம்	இலிங்கபுராணம்	திருவினையாடற்புரா
திருவாசகம்	பாகவதபுராணம்	ஆகமத்திரட்டு [ணம்
திருவிசைப்பா	கூர்மபுராணம்	பாரதம்
திருமந்திரம்	[றை கந்தபுராணம்	சிலப்பதிகாரம்
பதினென்றூர் திருமு	உபதேசகாண்டம்	சிந்தாமணி
திருத்தொண்டர்புரா	காசிகாண்டம்	பஞ்சாரதீயம்
[ணம்	காந்தச்சுருக்கம்	முதலியன்

முதற்பதிப்பின் சிறப்புப்பாயிரம்

புரசை-அஷ்டாவதாரம்-சபாபதிமுதலியாரவர்கள் மாணுக்கரும்

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்

தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதருமாகிய ம-ரா-ா-ஸ்ரீ

திரு-சின்னசாமிப்பிள்ளையார்களியற்றிய

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

பிறையணி சடிலத் திறையுல கனைத்தும், பூத்தினி தளித்து
நீத்தருள் புனிதன், விண்ணிடைப் பறந்து மண்ணுற வகழ்ந்தும்,
அயன்மா லறியா வியன்பெருஞ் சோசி, செவ்விதி னவ்வவ் வம
யத் தடியார்க், குறுதுயர் தவிர்த்து நிறைவளம் பொழிவான்,
சகளிகரித்த புகழ்சேர் மூர்த்தம், எட்டெட் டினையு மட்டறு
கருணையின், திருவாய் மலர்ந்தருள் புரிவா யெமக்கெனப்,புவன
மதிக்குஞ் சவுனகர் முதலா, மாத்தவரெவரு மேத்தியிறைஞ்ச,
வேதமே யுருவாஞ்சுதனுட் களிகூர், தன்னவர் தமக்குப் பன்
னிய மேன்மை, சிவபராக் கிரமமா முவமையின் மான்மியம்,
மாசிலாத் தவர்க்கிறை கேசிமா முரிவரன், சீரியல் போங்க வாரி
யத் தமைத்தனன், செப்பருமேன்மை யப்பெரு தூலை, எண்டகு
சீர்த்தித் தண்டமிழ்ப் பாஷையின், மொழிபெயர்த் தெவரும்
பழுதறத் தேர்வான், இமிழ்தரு வேதா கமவுப ிடதப், பிரமா
ணங்கள் திரமுறக் காட்டி, வசனகா வியமா விசைதா வியற்றி
னன், ஆக்கமே பெருகு மீக்கா டதன்கண், கங்கையங் குலம்வி
ளங்கவந் துதித்தோன், புங்கவர்புகழு மரங்க சாயிமால், நற்றவ
மனைத்தும் பெற்றிசே ருருவா, யுதித்ததென் றறிஞர் மதித்திடு
புலவன், ஒழுக்க மனைத்தும் விழுத்தக வமைந்தோன், கலைவ
லார் புகழ்தரு நிலைமையானன், அரனடி யவரை யரனெனப்
போற்றுறாஉம், பத்திமை தழைந்த ரத்தினவே லேந்தலே.

எஸ்-பி-ஜி-ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம-11-11-ஸ்ரீ, திருமயிலை

சண்முகம்பிள்ளையவர்களிபற்றியன

தண்ணேந்து மலரிதழித் தொடையேந்து சசியேந்து தனிக் கோடரத், தெண்ணேந்து மொருவனைமுன் னிமயவரை யின் மெடுத்த வெம்பி ராட்டி, பண்ணேந்து மொழிப்பாவை புன் னையங்கா னலின்மயிலாப் பரிவி னேத்தும், நண்ணேந்து தென் மயிலை நகரொருசா ருடைத்தொண்டை நாட்டின் மாதோ.

திக்காட்டி லாடுகின்ற சிந்தையினார் திருத்தொண்டு செறி வன் றெண்டர், வாய்க்காட்டற் புதஞ்சாலங் கோலுதவு நன் னீர்மை மலிவெண் பாக்கம், பூக்காட்டி னிறைபொலியும் பாரு ரென் றெருதல னும்புடையே கொண்ட, ஈக்காட்டுக் கோட் டத்து ளீக்காடென் றெருநகர மிலங்கு மாலோ.

இன்னநகர் வயிற்றெண்டர் சீர்பரவு மெங்கள்பிரா னினிது தோன்றும், நன்னர்மர பினிலரங்க சாமியெனப் புவிபுகழு நல் லோனாற்றும், இன்னறவிர் மாதவத்தி னங்குரமா விரத்தினவே லெனவந்தீண்டித், தன்னிகரில் சைவமெனும் பயிர்வளர்ப்பான் மிகச்செறிந்தான் றினைநே ரில்லான்.

பிறந்தபய னரனடியே பேணுவதென் றுளந்தேர்ந்து பிறங்கி ளோனன், கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தா லெனக்கவிதை கழற வல்லோன், மறந்துமவ னடியாரை யவ்விறைவ னெனக்க ருது மாண்பினான், அறந்தவா வுள்ளத்தா னரன்றெண்டே மிகப் புரியுமாள்வ மிக்கான்.

முப்பொருளென் றுரைசாலும் பொருளினனி சிறந்தோங்கி முன்னா லெல்லாம், இப்படியென் றுரைத்திடவொண் ணாப் பதி யைக் கேசியெனு மிருடி யந்நாள், செப்பிய தோத்திர மென்னச்

சிறப்புப்பாயிரம்

செறிபராக் ரமமெனைத்துஞ் சிந்தையோர்ந்திட், டற்புதச் செந்
தமிழினெமக் கிந்தஞான் றுதவினனா லடைவி னம்மா.

இன்னநூ லரதத்த ரப்பதீக் கிதர்முன்னே ரெடுத்தஞ் ஞான்
று, சொன்னநூ லெனச்செழிக மற்றிசனைக் கற்கின்றோர் துனை
வினெந்தை, மன்னுமல ரடிப்பத்தி மருவுகமற் றவன்சீர்த்தி
மாழாதென்று, மிர்நிலமே லினீதில கேட்குநக ரிங்கர னருடா
னெய்த மன்னே.

இரண்டாம்பதப்பின்

சிறப்புப்பாயிரம்

—o—o—o—

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ்

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரமபூர்

வி. கோ. குரியநாராயணசாஸ்திரியாரவர்கள். பி. ஏ

இ ய ந் தி ய து

அருவுருவ மானபிரா னவ்வவம யங்களினி லடியர்க் காகத்,
திருவுருவங் கலையளவாக் கொண்டருளித் திகழ்ந்தமையைத்
தேர்ந்தஞான, குருவனைய கேசிமுனி வடமொழியி னனிவகுத்
துக் குறைவொன் நின்றிவ், விருநிலத்தோ ருணர்ந்துயச்செய்
திட்ட சிவபராக் கிரம மென்னு நூலை. 1

பொற்புறுதென் மொழிபெயர்த்து வடமொழிமேற் கோள்
கன்பல பொருந்தக் காட்டிச், சிற்பநெறி நயஞ்சான்ற திருவுரு
வப் படங்குயிற்றிச் செறித்தாங் காங்குத், தற்பரனார் சீர்விளங்
கத் தனிவிரித்துச் சித்தார்த சைவ மோங்க, வற்புதவா சகந
டையினிரத்தினவே லறிஞனினி தமைத்தா னம்மா. 2

சிறப்புப்பாயிரம்

சைவப்பிரசாரணர்

யாழ்ப்பாணத்து மேலேப்புலோல

ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ, நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

இ ய த் தி ய

ஆசிரியச்சீர்த விருத்தம்

சீரளி யாமிரு காலின டந்தொரு செம்பொரு ளைந்துதிகழ்
செழுமறை யுரைமிரு திகண்முடி புரணமொ டருண்முறையி
பாரளி மாகலை யாமெழு வம்பர முற்றவை கொண்டிபருஉப் [ப்
பரிதிரு தவனென வருவுட னணிநக ரமிதுபடஇ
யேரளி பாரச மேமினி சொற்பொரு ளின்குமு றற்றமுவி
யெமர்பவ வெயிலினை யஞர்தப சிவகுளி ரெவனுமுறத்
தாரளி மாசிவ வாடலெ ணெண்ணமு தந்தரு ரத்தினவேற்
றகுலை வலனருள் பெருகுறு கவிக்கு முகிறையே.

நேரிசை வேண்பா

அன்பினு னல்லருளா லார்பொருளா லீகையினு
லின்பினு லென்று மிலகிடலாற்—துன்பொழியெண்
ணெண்ணுருவா லின்புகழா லெந்தை பராக்கிரமத்
தெண்ணிப் பராக்கிரம மே.

மூன்றும்பதிப்பின்

சிறப்புப்பாயிரம்

இந்தாலாகியர் மாணவர்களி லொருவராகிய

சி. வீரபத்திர ஐயரவாகளிபற்றிபது

நவபராக் கிரமஞ் சிலர்பொரு ணசையா னாட்டினிற் பல
படவியற்றி, அவபராக்கிரம மாகியே யிரிய வாரிய மறைகலை
யளவார், தவபராக்கிரமம் வடமொழிக் காட்டுத் தண்டமிழ்க்க
த்தியம்பட்டுசேர், சிவபராக்கிரமந் தருமிரத் தினவேற் செந்
தமிழ்க் குரவனைப் புகழ்வாம்.

அபிப்பிராயம்

அஷ்டாஷ்டக விக்ரக லீலையென்பது சிவபிரான் அறுபத்து நான்கு திருவுருவமைந்து அடியார்கட் கருள்செய்த திருவிளையாட லெனப்படும். இதனையே அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தமெனவும் சுவராகக்கிரமமெனவும் வழங்குவர்.

இவ்விக்ரஹலீலையை வேதாகமபுராணங்களுள், வேதம் தியானரூபமாகவும், ஆகமம் அதனை விரித்துச் சுகளத்திருமேனியில் அடியார்கள் வழிபட்டும்கூடும்பொருட்டு க்ரியாரூபமாகவும் புராணங்கள் அவ்வாறு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றோ ரிவரெனக் கதாரூபமாகவுங் கூறும் இன்னும் பலவாகக் கூறுஞ் சரிதங்க ளியாவையு மிதனுளடங்கும்.

புராணங்கள் கூறுஞ் சரிதங்களின் சுருக்கத்துடனும், பூஜிப் போருணரும் வண்ணம் திருவுருவப் படத்துடனும் த்யானிப் போருக்குப் பயன்பட த்யானஸ்லோகத்துடனும், இஃது வெளியிடப்பட்டது. இதனை நன்காராய்ந்து தத்தமக்கு வேண்டிய பலன்கள் சித்திக்கும்பொருட்டு அவ்வவற்றிற்குரிய திருவுருவங் களை அவ்வவற்றின் நியமப்படி த்யானித்தும் பூஜித்தும் வழிபடு வோர்க் கெய்தாதன வுலகங்களு ளொன்றுமில்லை; திண்ணம்.

இந்தூல் பல வருடங்களாகப் பலரால் அச்சிட்டு வெளியிடக் கருதியும், ஸ்வலாபத் தேட்டத்தாற் சரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்த்திசெய்யாது சிவபுண்ணியத்தைக் கைக்கொள்ளாது விடுத்தனர், மில்லர்துரைக் கல்விச்சங்கத்து உபாத்தியாயர் ஈ-இரத்தினவேலுமுதலியாரென்பவர் இச்சரித்திரங்கள் யாவும் யாவரு முணர்ந்து இடுக்கணதீர்ந்து இஷ்டசித்திகளடைந்து சிவபுண்ணியத்தை மேற்கொளச் செய்தனரால், இவரும் பெருதற்கரிய சிவபுண்ணியத்தைப் பெற்றுச் சிவாநந்தமுற்று வாழ வாரென்பதே உண்மை! உண்மை! உண்மை!

சிந்தா திரிப்பேட்டை. }
ஜயஸ்ரீ மார்கழி

இங்ஙனம்:
கோ. ஷண்முகசுந்தரமுதலியார்

சுதேசமித்திரன்

1895ஆம் ஏப்ரல் மீ 30உ

சிவபராக்கிரமமென்பது சிவபிரான் தனது அடியார்க ளுய்
யும்பொருட்டு அவ்வவ்வமயங்களிற் சகளிகரித்த அறுபத்துநா
ன்கு அவசரங்களையும்பற்றிக் கூறுமோர்தால். இவ்வறுபத்துநா
ன்கு அவசரங்களையும் அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களென்பர். அஷ்
டாஷ்ட மூர்த்தங்களும் அநாதியாய்ச் சிவாகமங்களிலேயே கூற
ப்பட்டுள்ளன. ஆதலினிவ்வாறு சிவாகமங்களிற் சிறப்பித்துக்
கூறப்படும் சிவபராக்கிரமமென்னும் அஷ்டாஷ்டவிக்கிரகலீலை
யானது வடதூல் வல்லார்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்குப் பயன்
படாதிருத்தல் கண்டு, அதனைத் தமிழ்ப்படுத்துவான் முயன்று
ஸமஸ்கிருதவல்ல சாஸ்திரிகள் உதவிகொண்டு, சென்னைக் கிறி
த்தவகலாசாலைத்தமிழ்ப்பண்டிதர்களுளொருவராகிய ம-ரா-ரூ
சுக்காடி-இரத்தினவேலு முதலியாரவர்கள் இனிது செய்து முடி
த்திருக்கின்றனர். இதனைச் செய்து முடித்தல் அருமையினுமரு
மையென்பது இந்நூலை ஒருமுறைபார்த்தவர்களுக்கு நன்கு விள
ங்கும். இதற்குமுன்னே இந்நூலைமொழிபெயர்த்து அச்சிடுவான்
முயன்று விளம்பரம்வெளிப்படுத்தினோர் பலர். அவர்தம் விளம்
பரமெல்லாம் வெற்றுரையாய் முடிந்தன. அவ்வாறு அவர்தம்
முயற்சி வீணயினதெல்லாம் ஆகமசாஸ்திர வாதாரங்கள் கிடை
த்தற் கருமைபற்றியும் திருவுருவப்படம் வரையச் சிறப்பிப்பிரமா
ணங்கள் அகப்படாமை * * * பற்றியுமேயாம். இதுநிற்க, நந்
தமிழ்ப்பண்டிதர்செய்து பிரசுரித்த சிவபராக்கிரமமானது 432-
பக்கங்களும், 64-மூர்த்தங்களுக்கேற்ப, 64-சிற்பதூல் விதிவழு
வாத திருவுருவப்படங்களும் உடையதாய் விளங்குகின்றது.

இவர் இதன்கண், சரித்திரங்களைக் கூறுமிடத்து வெறுங்
கதைகூறும் வீணர்போலாது, அநேக வடமொழிச் சாத்திரப்

பிரமாணங்களோடும், பற்பல தென்மொழி நூன்மேற்கோள்களோடும் விரித்து விளக்குகின்றனர். இதனை இவர் வசனநடையில் வரைந்துள்ளார். இதன்கண்மைந்த வாசகநடையோ, செந்தமிழருஞ்சொற்கள் விரவப்பெற்றுஇழுமெனுமோதையினொழுகுறுமருவிபோற் செவ்வனே செல்லுகின்றது. இஃது சைவசம்பந்தமான கதைகளையெல்லாம் கூறுதலின் தற்காலத்து ஆங்கிலம் பயிலு மாணாக்கர்களுக்குப்பெரிதும் உபயோகப்படலாம். சைவசமயபிரசங்கியார்க்கும் இதன்பயன் இவ்வளவினதென்பது சொல்லாமே விளங்கும். மேலுமிது சைவசமயிகளாவார் யாவர்க்கும் இன்றிமையாத நூலாம். இத்தகைய பயன்களையுடைய இச்சிவபராக்கிரம நூலினைப் பரிட்சாபாட மேற்படித்துஞ் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ச்சபையார் சிறிது கண்ணோட்டஞ்செய்து இதுவும் பிரவேச பரிட்சை முதலியனவற்றிற்குப் பாடமாமாறு முயலுவார்களென்று நம்புகின்றோம். அவ்வாறு அவர்கள் செய்வார்களாயின் நந்தமிழ்ப்பாவையில் உழைத்துவரும் உத்தமக் கல்விமான்களுக்கு ஒருபேருதவியாம். இப்புத்தகத்தை யாவரும் வாங்கிப் படிக்கும்வண்ணம் வெகு சரசுமான்விலைக்கு விற்கின்றனர். இத்தன்மையான பரோபகார காரியங்களில் தலையிட்ட நம் இரத்தினவேலு முதலியாசுவர்கட்கு வந்தனந்தந்து அவரை இன்னு மிதுபோன்ற நூல்கள் செய்யுமாறு வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

இரண்டாம் பதிப்பின் உபோற்காதம்

உலகெலாமுணர்ந்து மறிவரும்பொருளாய், அலகிலாச்
சோதியாகி யுருகுணம், செயன்முதற் கற்பனாதீதமாய் நிலவிடு,
ஒருபரம் பொருளே வருமலப்பசுக்கள், இருண்மயக்கொழீஇத்,
தெருண்மல ரடியினிற் சேர்வான்கொண்ட அன்பே யென்பா
வருளே யுருவா, இன்பேகுணன வெடுத்தடை யுண்மை, அன்
பர் துன்பொழித் தின்பவர்க் கருளிய பற்பல திவ்யமூர்த்தங்க
ளுள்ளுஞ் சிறந்தனவாய் அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களையும் அவற்
றின் பெருமைகளையுந் தெரிக்காநிற்பது சிவபராக்கிரமமேயாம்.
இதனைக் கிரமமாக விரித்துக் கூறுநூல வடமொழியிலேனுந்
தென்மொழியிலேனும் இதுகாறும் ஒருவருஞ் செய்திலர். வட
மொழிக்கணுள்ள வேதாகமார்த்த மிருதி புராணதிகளிலே ஆங்
காங்குப் பெயர்மாத்திரையாகவுஞ் சுருக்கமாத்திரையாகவுங்
கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் வடமொழியிலே ஸ்காந்தபுராண
த்து ஸந்தகுமார ஸம்ஹிதையில் மூர்த்தவிசேட முரைத்துழி
மாத்திரம் கேசிமுநிவரால் இம்மூர்த்தங்கள் பெயர் மாத்திரை
யானே துதிக்கப்பட்டுள்ளன. தென்மொழியிலோ “பூமன்
* * * சேவகமே” என்னுங் கூட்டளைக்கலித்துறையில் அஷ்ட
பராக்கிரமங்களே யறைப்பட்டுள்ளன. ஆகவே யிவற்றையும்,
மற்றவற்றுள் இலமறை காய்போல மறைந்துகிடந்தனவற்றை
யும், பண்டையாசிரியர்கள் தண்டமிழ்க்கண் மொண்டமொண்டு
கூறப்பட்டவற்றுள் அண்மினவற்றையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு,
வடமொழிக் கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த விற்பன விவேக சர்சனர்
பலரினுதலியால் அம்மூர்த்தங்களின் சரிதங்களை யேற்றவாறு
சுருக்கியும் விரித்தும் கற்றோரு மற்றோரு மிலருவிலநிற் தொழு
குமாறு செந்தமிழ்நடையிற் செவ்வனேவரைந்தும், சரிதங்களை
யெழுதுங்கால் வெறுங்கதை வரையும் வீணர்போலாது விஷய

ஞானமுபிருத்தல் அவசியமென்னுங் கருத்தாற் கடின சந்தி முதலியனவின்றி ஆங்காங்குச் சிற்சில அரும்பதங்களைப் புணர்த்தியும், பிரமாணங்களை யுதகரித்தும், மூர்த்தலக்ஷணங்களைக் காசிப சிற்ப விலக்கணத்திற் கூறியாங்கு எழுதுவித்தமைத்தும் வெகு பிரயாசையோடு பூர்த்திசெய்து வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். இந்நூற்காகவேண்டிய சாஸ்திரங்களைச் சம்பாதித்தற்கும், சம்பாதித்தவற்றுள் ஏற்ற பிரமாணங்களை யெடுத்தற்கும், எடுத்தவற்றையுள்ளவா றமைத்தற்கும் யான் பட்ட கஷ்டங்கள் இவ்வளவிற்கென்பது இந்நூலவாசிக்கும் அறிவுடையோர் யாவர்க்கும் இனிது புலப்படுமென்க. இவ்வாறாயநூலை 1895ஆம் பிப்ரவரிமாதத்தில் எனக்கே சுதந்தரமான காபிரைட்டோடும் அச்சிடுவித்து எனது கஷ்டநஷ்டங்களை நோக்காமே சுலபமான விலையும் வைத்து விற்பனை செய்து வரலாயினேன்.

முதற்பதிப்புப் புத்தகங்கள் செலவாய்விட்டமையானும், சிவநேயச்செல்வர் அநேகர் விரும்புகின்றமையானும், இரண்டாவது பதிக்கத்தொடங்கி முன்னுள்ளவற்றோடு சில பிரமாணங்களையுஞ் சொற்பொருள்களையும் புதுக்கியும் விளக்கியும் கூட்டியும் பெருப்பித்து, பதிப்பித்து வெளியிடலானேன். இந்நூலிற் காணப்படாத விஷயங்களுளவேல், சிறியேற்கு அவற்றைத் தெரிவிக்கின், யானவர்க்குப் பெருநன்றி கூறிப் புத்தகத்துள் அவரது நாமத்தையும் நன்மையையுங் காட்டி வெளியிடற்குப் பேரவாவுடையவனாயிருக்கிறேன். யானேழுதியவற்றுட் குறையிருப்பினும் பாலுண்ணுங் குருகார்போல நிறையெடுத்தானல் அறிவுடையோர் கடமையேயாம்

இங்ஙனம்

ஈ. இரத்தினவேலு முதலியார்
தமிழ்ப்பண்டிதர் சென்னை.

உபோற்காதம்

மூன்றாம் பதிப்பின்

உ போ ற் காதம்

இரண்டாம் பதிப்புஞ் செலவாய்விட்டமையானும் இன்னுஞ் சிவனடியார் பலர் இப்புத்தகம் வேண்டுமெனக் கேட்டலானும் மூன்றாம் பதிப்பு வெளியிடலாயது. சபம்!

இங்ஙனம்:

ஈ. இரத்தினவேலுமுதலியார்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

சென்னை.

சிவமயம்
 திருச்சிற்றம்பலம்
 அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்

பாயிரம்

விநாயகர் துதி

திருவினாயகன், மருகனாகிய,
 ஒருகை மாமுகன், சரணமோதுவாம்.

கடவுள் வாழ்த்து

சபாநாயகர்

கானேந்து குழற்கவுரி விழிகளிப்ப விருமுனிவர்களின்துபோற்றத், தேனேந்து மலர்ப்பொழில்குழ்தில்லைநடந்தணையிற்று தேவதேவன், வானேந்துமைம்பூத வகையனைத்துந் தன்னுருவா வயங்கக்காட்டு, மானேந்து கரத்தொருவன் மலரேந்து சரணமலர் வழுத்திவாழ்வாம்.

சிவகாமவல்லியார்

சிலையொருகையடக்கியலைகடலொருகையடக்கியபின் செழுந்தமிழ்க்கு, நிலையதனைவயக்குமமர்முனிவனுக்கோர் மொழியுதவு நிமலனைத்தந், தலைமகளைக்கலைமகளை யணிவிழியாக்கொண்டகிலமளிக்குந்தெய்வ, மலையரயன் பயந்த பரம்பரையடியை யிறைஞ்சிமன வாட்டந்தீர்வாம்.

துமாங்கடவுள்

அன்றோங்கிச்சூர்தடிந்திட்டறனோங்குமமரர் துயரனை
த்துமோட்டிச், சென்றோங்கி வருந்தகரையூர்ந் திமையா
விழிபடைத்த தேவர்க்கெல்லா, நன்றோங்க வவருறைபு
நாடு தவிக்கல்லா நலக்கமேவுங், குன்றோங்கு மொருகுக்
னைக் குறைநீங்க நெஞ்சகத்தாற் குறித்துவாழ்வாம். * W.

சமயதாவர்

கந்தநாண் மலரயன்றும் காழிவருமறைக் கன்றைக்
கயிலைதன்னை, யந்தமில்சீரையாற்றிற் கண்டவருட்பெருங்க
டலை யானையூர்ந்து, கொந்தவிழ்நாண் மலர்க்கொன்றை
யான் பறம்புகண்ட குணக்குன்றையன்று, மந்திரர்கள்
பெருந்தகையாய்வாதவூர்வருமணியை வழுத்திவாழ்வாம்.

அறுபத்துழவர்

சித்த மாசகல், முத்தி சேரலு,
பத்து மூவர்நங், கத்த ராவரே.

அவையடக்கம்

மதிவளர் சடாடவி மன்ற வாணனார்
விதியுளி பூசைபோல் விதியில் பூசையுங்
கதுமெனக் கோடலாற் கடையன் புன்சொலு
மதியுடை யறிஞர்கண் மரபிற் கொள்வரே.

பாயிரம் முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்

நூல் வரலாறு

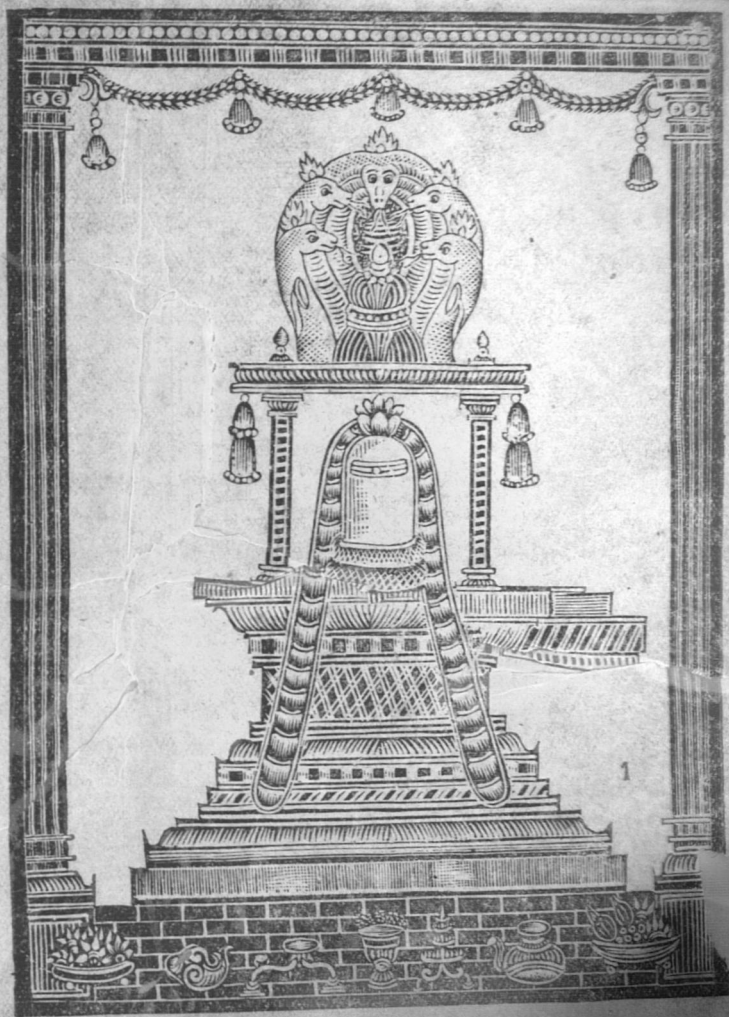
திவ்விய மங்கள் தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே பரம்பொருளென்றுணர்ந்த உண்மைஞானத்தையுடைய வசிட்டர் - வேதாரணியர் - புலத்தியர் - துருவாசர் - சுகர் - மாண்டவியர் - சம்வர்த்தர் - சுநச்சேபர் - சம்புபத்தர் - சதா நந்தர் - ஆத்திரேயர் - செளநகர் - புலகர் - சமதக்கிரி - சங்கர் - மாதேசர் - லிகிதர் - பராசர் - குற்சர் - கற்கர் - நாரதர் - விச் சுவாமித்திரர் - பரத்துவாசர் - உத்தாலகர் - காசிபர் - வாம தேவர் - கண்ணுவர் முதலாகிய ருஷ்சிரேஷ்டர்கள் முன் னொருகாலத்தில் நைமிசாரணணியத்தில் திருவெண்ணீறு சண்ணித்து, திரிபுண்டரமணிந்து, அக்கமாலேசுடிச் சிவத் தியாநபரராய், வேதாகமங்களாற் பரமபதியைத்துதித்து வாழ்ந்திருந்தனர். அக்காலத்துச் சதுர்வேத ஷடங்க அஷ்டாதஸ்புராணங்களை வியாதமுநிவர்பால் ஐயந்திரிபற வுணர்ந்த புண்ணியவடிவின்ராகிய ஸ்ரீதபுராணிகர் அங் கெழுந்தருள, முநிவர்கள்கண்டு எதிர்கொண்டழைத்து அருக்கியபாத்திய ஆசமநாதிகளாலுபசரித்துத் தகுந்த ஆதரத்திருத்தி “மும்மலமற்ற முநிபுங்கவரே! எமதுதவப் பேற்றால் தேவரீர் ஈண்டெழுந்தருளப்பெற்றோம் சிவ பிரானே அகிலலோக சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்திய காரணரென்றும், அவரது திருவடியே அழிவற்ற நற்க தியை யளிப்பதென்றும், அவரை மகிழ்ச்செய்வது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரமேயென்றும் யாங்கள் உணர்ந்திருந் தும் அப்பெருமானது புகழைக்குறிக்கும் பல புராணங்க

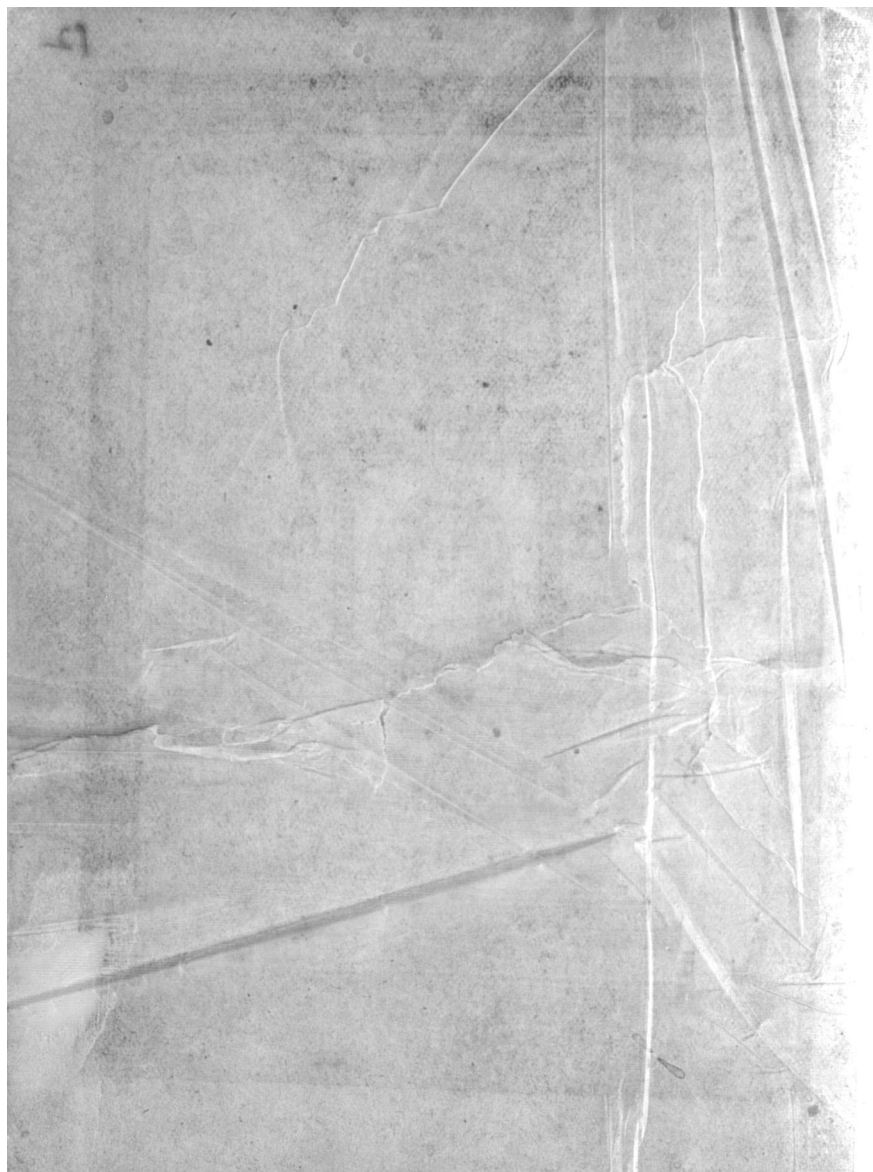
னேத் தேவரீர் அடியேங்கட்குபதேசித்திருந்தும், அம்மகா தேவன் அடியார்க்குறும் இஷக்கன்களைந்து இஷ்டசித்திகளை யருளும்படி அநாதியே சகலீகரித்த அவசரங்களென்னும் அஷ்டாஷ்டமூர்த்தமாகிய சிவபராக்கிரமத்தை நன்குணரும்படி அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, ஸௌதமுனிவர் “நைமிசாரணியவாசிகளே! பெரியோரைச் சேவித்தது விண்போகாமற் சிவபுண்ணியத்தைப் பெறச்செய்தீர்கள்” என்று கூறிச் சிறிதுநேரம் அசைவறச் சிவயோகநிஷ்டைகூடி வீற்றிருந்து, காளகண்டமுங் கண்ணொருமூன்றுந் தோளொருநான்குஞ் சுடர் முகமைந்துமுள்ள சுயஞ்சோதியாகிய சிவபிரானையுள்ளத்திருத்தி “நீங்கள் விரும்பிய சரிதை பதினெண்புராணங்க ளிலுஞ் சிறந்த புராணரத்திரமாக விளங்கும் ஸ்ரீஸ்காந்த மகாபுராணத்திலுள்ள சநற்குமாரசங்கிதை-சூதசங்கிதை-சங்கரசங்கிதை-விஷ்ணு சங்கிதை-பிரமசங்கிதை-சூரியசங்கிதையாகிய ஆறுசங்கிதைகளுள், சநற்குமார சங்கிதையில் மூர்த்திமான்மியமுரைத்த சர்க்கத்தில், திருந்தி தேவர் சநற்குமாரமுந்வருக்குக் கூறியதாக வுள்ளது. இதனை அவர்பாற்றெரிந்த வியாதமுனிவர் எனக்குபதேசித்தருளினர். அதனை ஒருவகையாகக் கூறுகின்றேன். திரிகரண சுத்தியோடு கேட்பீர்களாக” என்று சூதமுனிவர் எம்பெருமானது அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களின் பிரபாவத்தைக் கூறக்கேட்டு உரை குழற, உடலசைய, உள்ள முருக, இன்பவெள்ளம்பெருகப் பரவினர் பாடினர்-ஆநந்தக் கூத்தாடினர். பரவசராய் அத்திருவுருவங்களை யருச்சித்து அரியபுண்ணியத்தைக் கைக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்த நாமத்தியானம்

“லிங்கம்லிங்கோத்பவஞ்சைவ முகலிங்கம்ஸ்தாஸிவம்
மஹாஸ்தாஸிவஞ்சைவோ மாமஹேஸமதீபரம்
ஸுகாஸநமுமேயாந்து ஸோமாஸ்கந்தந்தைவச
சந்த்ரஸேகரமூர்த்திஞ்ச வ்ருஷாருடம்வருஷாந்திகம்
புஜங்கலளிதஞ்சைவ புஜங்கத்ராசஸமேவச
ஸந்த்யாந்ருத்தம்ஸ்தாந்ருத்தம்தாண்டவம்ஜாஹ்ரவீதரம்
கங்காவிஸர்ஜநஞ்சைவ த்ரிபுராதகமேவச
கல்யாணஸுந்தரஞ்சைவ அர்த்தநாரீஸ்வரந்ததா
கஜயுத்தம்ஜ்வராபக்நம் ஸார்ததூலஹரவிக்ரஹம்
ததாபஸுபதஞ்சைவ கங்காளம்கேஸவார்த்தகம்
பிக்ஷாடநந்துவலிம்ஹக்நம் சண்டேஸ்வரப்ரஸாதகம்
தக்ஷிணமூர்த்திதத்பேதம் யோகவிணாதரந்ததா
காலாந்தகந்துகாமாரிம் லகுளேஸ்வரபைரவம்
ஆபதுத்தாரணஞ்சைவ வடிகம்க்ஷேத்ரபாலகம்
வீரபத்ரமகோராஸ்த்ரம் தக்ஷயஜ்ஞஹரந்ததா
கிராதம்குருமூர்த்திஞ்ச அஸ்வாருடம்கஜாந்திகம்
ஜலந்தரவதஞ்சைவ மேகபாதந்த்ரிமூர்த்திகம்
த்ரிமூர்த்தித்ரிப்தஞ்சைவ ததாகௌரீவரப்ரதம்
சக்ரதாநஸ்வருபஞ்ச கௌரிலீலாஸமந்விதம்
விஷாபஹரணஞ்சைவ கருடாந்திகமேவசமவச
ததாப்ரஹ்மஸிரஸ்சேதம் கூர்மஸம்ஹாரமேவச
மத்ஸ்யாரிந்துவராஹாரிம் ப்ராத்தநாமூர்த்தமேவச
ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநஞ்ச ஸ்ஷ்யப்பாவந்தைவச
ஷ்டாநநந்ததாஷ்டாஷ்ட விக்ரஹம்பாவயேத்ஸதா”

சிவமயம்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பரமபத்யே நம:

முதலாவது

இலிங்கமூர்த்தி

ஒலி முதலிய புலன்களின்றி மனோ வாக்ஞகஞக தெட்டாததாய் அளவில்லாத பேரொளியாய்த் தனக்கு மேல் நாயகமில்லாததாய் அருவமாய் நின்மலமாய்க் குண ரகிதமாய் அநந்தகுணமணியாய் வண்ணமற்றதாய் நாச ரகிதமாய்ச் சர்வஜகத்துக்கும் ஏதுவாய் அவ்யக்தமெனப் பழமறை பகர்வதாகி யுள்ளது சுத்தசிவம். மேற்கூறிய விலக்கணங்களை யுடைய அப்பரசிவம் ஆன்மாக்களின் தியாநபாவனாநிமித்தம் நிட்கள சுகளத்திருவருக்கொண்ட நிலை இலிங்கமெனப்படும். அவ்விலிங்கத்தின் பிண்டிகை யானது சத்தியுருவம். இலிங்கமானது சிவரூபம். ஆதவே இலிங்கம் ஞானசத்தி வடிவம். பீடம் கிரியாகுத்தி வடிவம். ஆதலின் இவ்விரண்டுஞ் சிவனதிஷ்டிக்குந் தேகம். இத்தேகத்தை யதிஷ்டித்துள்ளவனாகிய பரசிவன் இலிங்கியாம். முன்னர்க் கூறிய அவ்விலிங்கம், வ்யக்தம்-வ்யக்தா வ்யக்தம்-அவ்யக்தமென மூவிதமாம். அவற்றுட் சந்திர சேகரர் முதலிய பல திருவருவங்களை யுடைய சுகளவரு வமே வ்யக்தம். சுகள சிஷ்களமே வ்யக்தாவ்யக்தம். நிஷ்களமே அவ்யக்தமென்பர். இனி வ்யக்தாவ்யக்தம் சிவ

லிங்க வுருவமாம். அதன் திருவுருவில் விருத்தமே ருத்ர பாகம். பீடத்தின் அதோபாகத்தின் அடி நான்குமூலை பிரமபாகம். நடுவின் எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம் இவற்றுட் பிரமபாகம் நபும்ஸகலிங்கம். விஷ்ணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம். உருத்திரபாகம் புல்லிங்கமாம். இதுவே பிரணவமுதற் பொருள். இதன் சோதியுருவமே மகார அகார உகாரமாயிருக்கும். அகாரவாச்சியமே சிவம்; உகாரவாச்சியமே சத்தி; மகாரவாச்சியமே பரம் எனவும், அகாரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும் வேதந் கூறும். இவை சிவனது அவ்யக்தவுருவாகிய நிஷ்களம். இவ் வேங்கார சிவசத்திலிங்கத்திற் சதாசிவாதியர் தோற்ற லயமாவர். அகாரங் கண்டம், உகாரங் கோமுகம், மகாரம் வட்டமாய், சிவசாதாக்கியம்-அமூர்த்திசாதாக்கியம்-மூர்த்திசாதாக்கியம்-கர்த்திருசாதாக்கியம்-கன்மசாதாக்கியமாகும். அவற்றுள் சிவசாதாக்கியமாவது: கரண வியாத்தியதிதமாய் அதிசூக்குமமாய் மகா சோதியுருவாய் நிரஞ்சநமாய்ப் பராசத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே லயத்தானம். இதை யதிஷ்டிக்குஞ் சத்தி சார்தியதிதை. அமூர்த்தி சாதாக்கியமாவது: வடிவறுதியாய்க் கலைகளுக் கப்பாற்பட்டு அநேக சூரியருதித் ததையொத்த தாணுலிங்க மத்தியத்திற் காண்டற்கரிய திருவுருப்பெற் றெழுந்தருளியிருப்பது. இஃது அமூர்த்தமாகிய, கார்தியென்னுஞ் சத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும். மூர்த்தி சாதாக்கியமாவது: ாணப்பட்ட வடிவையுடையதாய்க் காலாக்கிரி தேஜஸையுடையதாய்

இலிங்கமூர்த்தி

இலிங்கவடிவாகி ஊர்தவபாகத்து ஒருதிருவதனமும் இச்சை ஞாநக்கிரியைகளாகிய மூன்று திரிநேத்திரங்களும் அகண்டிதமான மூர்த்தமுமுடையது. இதுவித்தை என்னுஞ் சத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்த்திரு சாதாக்கியமாவது சத்தாய், சத்தபடிகவொளிகொண்ட திவ்யலிங்கமாய் நாலு திருமுகமும் பன்னிரு திருநேத்திரங்களுமுடைத்தாய் வலப்பாற் சூலம் கட்கம் வாள் அபயம், இடப்பால் நாகம்பாசம் மணிவரதம் ஆகியவற்றைப் பெற்றுக் கருத்தாவுக்குக்குணமாய்ப் பிரதிட்டாசத்தியை அடைந்திருப்பது. கன்மசாதாக்கியமாவது தொழிலென்னும் யோகநாமத்தையடைந்து நாதமயமான ஞானலிங்கமும், அபேதவிர்த்மயமான கிரியாபீடமுங்கூடிப் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வது. இது நிவர்த்திசத்தியுடன் கூடியிருக்கும். சிவசாதாக்கியம் அமூர்த்தி சாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியம் கர்த்திரு சாதாக்கியம் இவைநான்கும் நாதத்துத்தொழில் அறுதி கன்மசாதாக்கியம்தொழில். நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தியென்னுஞ் சத்திகள் நான்கும் விந்துவிற்றொழில். சாந்திய தீதையில் தொழிலறுதி. இவ்வகைத்தொழிற்கொண்ட நிவிர்த்தியே முதலானபீடமும், தொழிலறுதியான கர்த்திருமுதலான விலிங்கமும், கன்மசாதாக்கியமான விலிங்கமும், சாந்திய தீதையான நான்கும் தந்தொழில்களை யுள்ளடக்கித் திரண்ட குயலாபீடத்து வியாபிரிமுதலிய சத்திகளாற் பிரேரேபிக்கப்பட்டுள்ள இந்திகையாதியாய் நாதகலைகளைந்தும் பொருந்தின இடம் நாதமயமான இலிங்கமாம்.

இந்நாதமயமான விலிங்கத்தின்கண் இடை குடக்கு வடக்கு தெற்கு கிழக்குமுதலிய திசைகளினுள்ள சதா சிவன் ஈசன் பிரமன் ஈசன் ஈசானன்முதலிய மூர்த்திக ளிடத்துச் சாதாக்கிய முதலிய ஐந்தும்பொருந்தியுள்ள அவசரம் கன்மசாதாக்கியமாம் முன்னர் மொழிந்த ஐவகைச்சாதாக்கியங்களுட் சிவசாதாக்கியம் பரமசிவத் தையும், அமூர்த்திசாதாக்கியஞ் சிவசாதாக்கியத்தையும், மூர்த்தி சாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், கர்த் திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், கன்மசா தாக்கியங் கர்த்திருசாதாக்கியத்தையும் பொருந்திநிற் கும். இஃது அழிவில்லாப் பொருள்கட்கெல்லாமாதார மாய் அழிபொருள்களை யதிஷ்டிப்பித்திருப்பது. இது பஞ்சமூர்த்திகளுடைய ஒருமைப்பாட்டி லுண்டாதலா லும், அண்டத்துப் பிண்டங்கட்குயிராய் நின்றலாலும், பிண்டிகையெனப்பட்ட பீடத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலா லும், பிண்டமான சத்தி தானே திருமேனியாதலாலும், கருணாநிலையான நிஷ்களமும் பெருமையுற்ற சகனமூர் திரண்டு பிண்டமென்னும் பெயரையுடையதாய் இருக்கும்.

பிரம விஷ்ணு ருத்திரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்டபீட மும், அதற்கு ஏதுவான மஹேஸ்வரரை யதிஷ்டிக்கப் பட்ட கல்பத்திரமும், இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்த ருளியிருக்குஞ் சிவமூர்த்தியான சதாசிவமும், அவர் திருமுகமுதலிய திருவுறுப்புகளை யதிஷ்டிக்குஞ் சிவசத்தி கிரியைகளாகிய வித்தியாதேகமும், அதற்குமூர்த்திமானு

கிய சிவோபாதிஸ்தும், அபரநாதம் அபரவிந்துவையும் பரநாதம் பரவிந்துவையும் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட சாதாக் கியமென்று பெயருற்றதே இலிங்கம்.

பின்னும் சிவபெருமான் அதிகாரத்தனமாகிய சதா சிவரெழுந்தருளியிருக்கும் பதுமத்தின்கிழங்கு பிரமாண்டமாகிய பிருதிவிதத்துவம். அப்புமுதலிய கலையீராகச் சொல்லிய இருபத்தொன்பது தத்துவமும் நாளம். அம்மேசமுதலிய புவனமெழுபத்திரண்டும் நாளத்தின் கண்டங்களாகிய முன்னுகள். புத்தி குணமாகிய பஞ்சசுற்பாவம் நாளத்தின் சூத்திரமானநூல். புறவிதழைச்சுமந்துநிற்கும் முடிச்சுப்படம் மாயாதத்துவம். உள்ளிதழ்சுத்தவித்தியா தத்துவம். சுத்தவித்தியாபுவன கலாசத்திகள் அறுபத்துநான்கு கன்னிகை கலையறுபத்துநான்கு குண்டலி. வித்தை ஐம்பத்தேதாரக்ஷரம். வட்டம் நான்கும் ஞானங் கிரியை யிச்சையாதி சத்திகளால் வியாபிக்கப்பட்ட சூரியன் - சந்திரன் - அக்கினிமண்டலமாம். பிருதிவிமுதலிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களை யமதிஷ்டிக்குள் சுத்தவித்தையினுடைய வியாத்தியான சத்திமண்டலமென்னும் அபரவிந்து, அபரநாதம், பரவிந்து, பரநாதமாய்நிற்பது சிவாதநமாம் சுத்தத்தத்துவ மிருபத்துமூன்றும் இவற்றை யதிஷ்டிக்கும் சமணையுன்மனைகள் திருமேனியாம். இவ்வகைப் பெருமையுற்றதே தியானலிங்கம். இலிங் = லயம், கம் = தோற்றம்; ஆகவே சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியத்தைச்செய்யு மீசரப்பிரபாவம் இலிங்கமெனப்படும்.

வாதுளாகமம்

“ஸௌவீர்யம்நாஸ்தித்தேஹே மாம்ஸாஸ்திருதிநர்நச
இந்த்சாபஇவாகாரோ தர்ப்பணைப்ரதிபிம்பவத்
அமூர்த்தத்தவாக்கலாஹீநம் தத்ரூபம்லிங்கவத்பவேத்
ஸூர்யகோடிப்ரதிகாஸம் ஜ்யோதிஸ்தம்பாக்ருதிஸ்திதம்
ஏதஸ்யாந்தர்க்கதாமூர்த்தீ ரமூர்த்தா திரிஹோச்யதே.”

“ஏதத்வைதிவ்யலிங்கந்து மூலஸ்தம்பமிஹோச்யதே
லிங்கேஸர்வம்ஸமுத்பந்நம் லயஸ்தத்ரைவசோச்யதே
ஸ்ருஷ்டிஸ்ஸம்ஹாரஏவோக்தம் லிங்காநாமஸ்யசோச்யதே.”

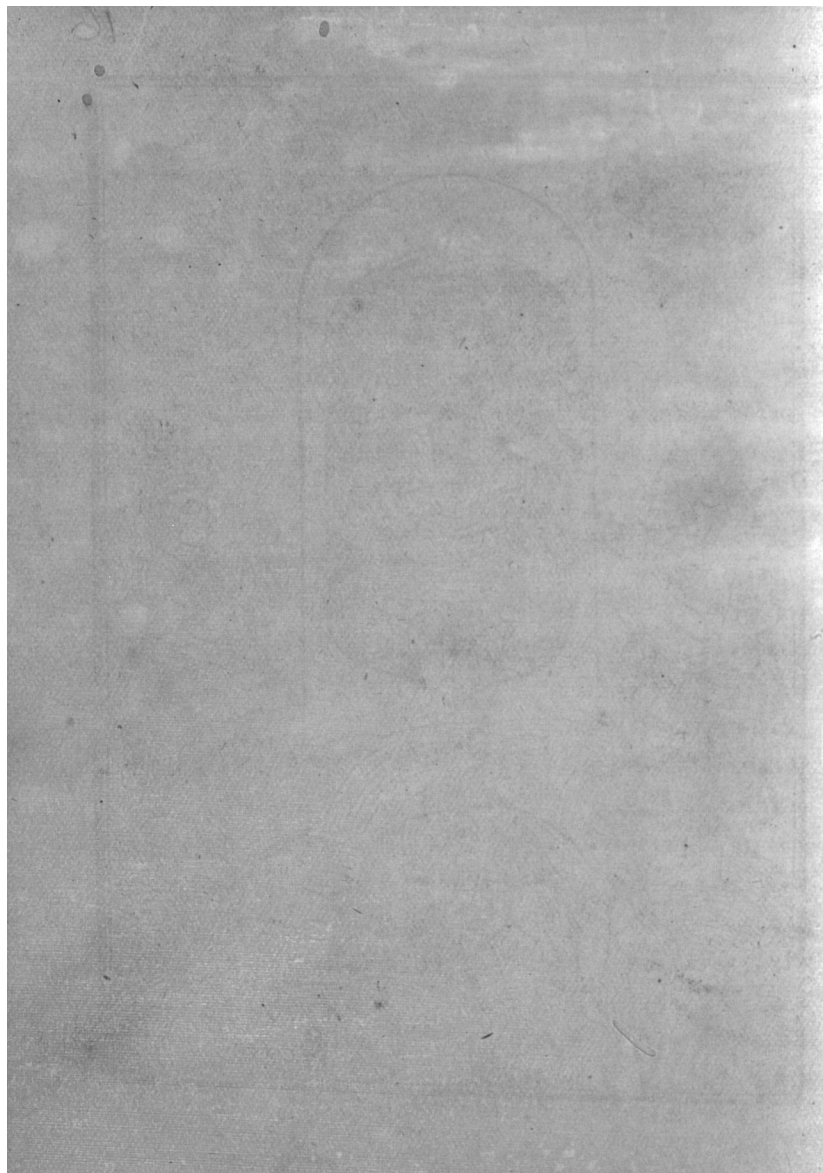
தீருமநீதாய்

“மலர்ந்த வயன்மா லுருத்திரன் மகேசன்
பலந்தரு மைம்முகன் பரவிந்து நாதம்
நலந்தரு சத்தி சிவன்வடி வாகிப்
பலந்தரு லிங்கம் பரநந்தி யாமே.

அகார முதலா வணத்துமாய் நிற்கும்
உகார முதலா வுயிர்ப்பெய்தி நிற்கும்
அகார வகார மிரண்டு மறியில்
அகார வகார மிலிங்கம தாமே.”

இலிங்க மூர்த்தயே நமஃ

இரண்டாவது

இலிங்கோற்பவமூர்த்தி

இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகம் பிரமனுக் கொருநாளாத
லின் ஆயிரஞ் சதுர்யுகமகல ஒருபகல் கழிதலாற் பிரமன்
துயின்றனன். அப்பொழுது சூரியர் சந்திரர் நக்ஷத்தி
ரங்கள் நவக்கிரகங்கள் முனிவர்கள் தேவர்கள் முதல்
மாறிய பதினான்கு மனுக்களும், பதினான்கு இந்திரர்
களும், யாவரும் மகலோக முற்றனர். கற்பாந்த வெள்
ளந்தோன்றி உலகிலுள்ள உயிர்களை யழித்தது. மகாமுநி
வர் சந்லோகஞ் சேர்ந்தனர். கடற்பெருக்கால் உலக
மறையத் திருமால் ஓராலிலையின்பேரிற் குழந்தை வடிவு
கொண்டு சிவத்தியானத்துடன் நித்திரை செய்தனன்.
அதைச் சந்லோகத்துள்ள முனிவர்கண்டு துதிக்க விழித்
துப் பழையவுலகத்தேட, அதுபாதலத் தமிழ்ந்ததனால்
வராகவுருவேற்றுப் பிலத்தின் வழியேசென்று கண்டு
தனது கொம்பிற்குத்தி யெடுத்தாவந்து முறைப்படி நிறுத்
திப் பாற்கடலிற் படுத்து யோகநித்திரையி லிருந்தனன்.
இதனுள் ஆயிரஞ் சதுர்யுகங்கழிய, பிரமனுக்கு இரவு நீங்
கிப் பகற்கால மெய்தியதனால் கண்விழித் துலகைப்பார்
த்து தேவர் அசுரர் மனிதர் விலங்குமுதலிய தாவரசங்க
மங்களைச் சிருட்டித்துத் தேவலோக பூவுலகங்களை நிரப்பி
இந்திரனை அரசிலிருத்தி அட்டதிக்குப்பாலகரை அவ

ரவர் பதவியில் வைத்துத் தான் துயின்றால் உலகந்துயி
 லுந் தானெழுந்தால் உலகமெழும் ஆதலின், தன்னைவிட
 வேறே கடவுளில்லையென்று தருக்கெய்தித் தரணிமுழுவ
 தும் பார்த்துவருகையில், கூடீராப்தியிலே திருமால் இறு
 மாந்து யோகசித்திரை செய்வதுகண்டு அகந்தையால்
 மார்பிற்றட்டி “எழுந்திரு” என, விண்டுவிழிக்க, பிரமன்
 “நீயார்?” என்றுவினாவ, “யானுன் தந்தை” என, “நீயின்
 னும் விழிக்கவில்லை; நீயென்மகன்; யானே யுன்னைப்
 படைத்தேன்” என, திருமால் “நீயென் னுந்தியிற்பிறந்தோ
 னலையோ?” என, பிரமன் “பிருகுமுநிவன் சாபத்தாலுன்
 னைப் படைத்துப்படைத்துக் கைகிவந்திருக்கின்றனபார்”
 என, திருமால் “நான்முக! உனதுநடுச்சிரத்தைச்சிவபிரான்
 கிள்ளியபோது அச்சமுற்றதை மறந்தாய்” என்று பல
 வகையாகக்கூற, கமலாசநன் கடுஞ்சினங்கொண்டு “நாமிரு
 வரும் போர்புரிந்தால் நம்மில் வெற்றியுற்றவனே பெரி
 யவன்” என, இருவருஞ் சம்மதித்துப் போர்க்கோலங்
 கொண்டு வில்லை வளைத்துப் பல்வகைப் பாணங்களைப்
 பிரயோகித்துச் சமர் புரிகையில் அவ்வத்திரங்கள் அவனி
 முழுதுவதுந் திரிந்தனவாதலாற் பலரிற்றந்தனர், பலர்
 கரிந்தனர், பலர் கயிலைமலையை யடைந்தனர், மேகங்கள்
 கரிந்தன, தேவலோகமும் பூவுலகமுமெரிந்தன, கடல்கள்
 முழுவதும் நீர் வறந்தன, இவ்வாறு செருச்செய்கையிற்
 சிவாக்கிணையினால் நாரதமுநிவர் அங்குவந்து “நீங்களிரு
 வரும் நான்முதல் நான்முதலென்று சண்டைசெய்கிறீர்
 கள், உங்களிருவரில் ஒருவருமுதல்வரல்லர். முதல்வன்

இலிங்கோற்பவமூர்த்தி

35

சிவபிரான் இன்னும் போர்செய்வீரேல் முதற்பொருள் சோதிவடிவாய் வரும்” என்று தேற்றிப்போகவும், அதனைக் கவனியாமல் இருவரும் முன்போலவே சமர்விடா திருக்கக்கண்ட சிவபெருமான், இன்னுஞ் சமரைத் தடுக்காதிருந்தால் உலகமழியுமென்று திருவுளங்கொண்டு, யாவர்க்கு முற்ற விடுக்கண் களைவாராய் ஓரக்கினித்தம்பமாய் இருவருமஞ்சம்படி அவர்க்கிடையே தோன்றினர். அப்பொழுது அசரீரி “சிறுவர்களே! உங்கள் வல்லமையைச் சோதிக்கக்கருதி, சிவபெருமானே சோதிவடிவாய் எழுந்தருளினர். இதனடிமுடிகளை யறியுங்கள்” என, பிரமவிஷ்ணுக்கள் அவ்வொளிப்பிழம்பைத் தரிசித்து அசரீரியைக் கேட்டவுடனே கோபமொழிந்தும் அகந்நைநீங்காதவர்களாய் “இதன் முடியையும் அடியையுந் தேடுவோம். *அவற்றிலொன்றைக் கண்டவரே மேலோர்” எனச் சபதஞ்செய்து, பிரமன் “யான் முடியைக் காண்பேன்” என்றும், விஷ்ணு “அடியைக் காண்பேன்” என்றுந் தம்முள் மந்திரீர்மானஞ் செய்துகொண்டனர்.

மாயவன் வராகவடிவேற்றுக் கொம்புகளாற் பூமியைத்தோண்டி அதலம்-விதலம்-சுதலம் - நிதலம்-தராதலம் - ரசாதலம் - பாதலமென்னுஞ் சத்த லோகங்களுந் தேடிச்சென்று மேலுஞ் செல்லுகையில் அநேககாலமாகியும் அடியைக்காணவில்லை. நாவறண்டு ஒளிமழுங்கிக் காதடைப்புற்றுச் சலித்த திருமாலுக்குப் பண்டைய வுணர்வு தோன்றியது. மீண்டு வரவுஞ் சக்தியற்றுத் திரிநேத்திர

னைப் பலவகையாகத் துதித்து “அடியேன் அறியாபையாற்செய்த பிழையைப் பொறுப்பிராக” என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானருளாற் சிறிது வலிபெற்றுப் பூமியையடைந்து சோதிமலையைச் சமீபித்து வணங்கினின்றன். இது நிற்க, முடிகாண்பதாகச் சபதஞ்செய்த பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவேற்றுப் பூலோகம் புவரலோகம் சுவரலோகம் சுநலோகம் தபோலோகம் மகாலோகம் சத்தியலோகமென்னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடி ஆபிர வருஷந் திரிந்து திரிந்துமுன் அம் முடியைக்காணாமல் திரும்ப விரும்பானாய் “திருமால் அடிகண்டு வருவான். தலைவனாவானே. யான் முடிகண்டல்லது திரும்பேன்” என்று மேலுஞ் சென்றமையாற் கண்சுழன்று சிறகுகள் நொந்து காலோய்ந்து மனந்திரிந்து துன்புறுகையில் “ஐயோ இவ்வன்னம் இன்னுஞ் சிறிதுநேரம் பறந்தாலிறக்கும். சோதியைச் சிவமென் றறியாதோ? அம்முடியைக் காண முடியுமோ? திருமாலே அடியைத்தேட முடியாமற் சிவனே சரணெனத் திரும்பிச் சோதியையடைந்தனன்” எனச் சித்தர் சிலர் செப்பக்கேட்டு அவரை வணங்கிச் சிவபிரானது புகழைச் சிந்தித்து, சிவார்ச்சனை செய்யத் துணிந்து திரும்பிப் பூலோகத்தை யடைந்து, சோதியருகே தொழுதுநிற்கும் வராதேவனைக்கண்டு “மாலே! நாமிருவரும் மால்கொண்டு கெட்டோம் அடிமுடி தேடியறியாமற் போனோம். இனி அவனை யருச்சித்து அவனருளா லவற்றைக் காண்போம்” என, இருவருமொத்து ஆங்கோர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து, திரும்புசன

முதலியவற்றை யியற்றி ஆகமமுறைப்படி யருச்சிக்க, பெருமான் நீலகண்டமும், மான் மழு வரதாபயம் பொருந்திய சதுர்ப்புஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணி சடையும், பார்ப்பதி பாகமுமாகக் காட்சியளிக்க, இருவரும் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களைச் செய்து, “யாங்களறியாமற் செய்த பிழையைக் கூழ்மிக்க வேண்டும். புத்திரர் செய்த குற்றத்தைப் பெற்றவர் பொறுக்கவேண்டுமன்றோ? என்று பலவகையாகப் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான், மைந்தர்களே! அஞ்சாதீர்கள். உங்கள் பிழையைப்பொறுத்தோம். நீங்கள் செய்தபூசைக்குக் களித்தோம். உங்கள் பதவியை யளித்தோம். வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்கள்” என, பிரம் விஷ்ணுக்கள் “தேவரீர் திருவடிகளில் நீங்காத அன்பு அதுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று வேண்ட அம்பிகாபதி அருளிச்செய்கின்றார்.

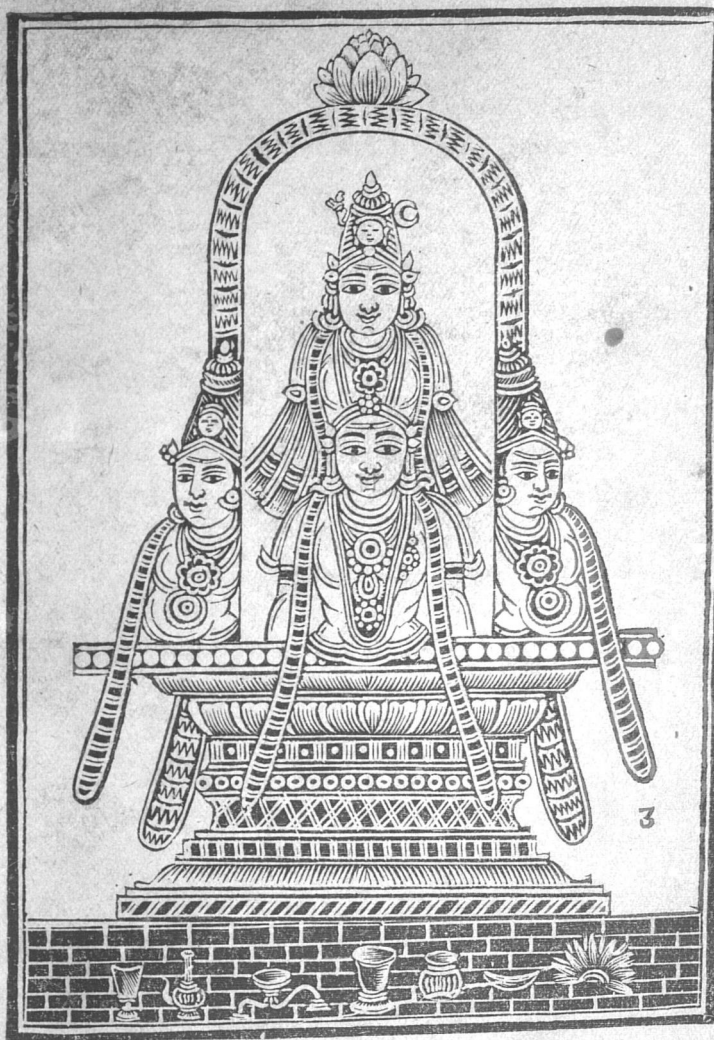
“மைந்த நின்னையென் வலப்புறத் தின்றன நறிய பைந்து ழாய்மது வண்ணனை யெனதிடப் பாலிற் றந்த ளித்தன னீவீர்வெங் கரிமுகன் றழல்வேற் கந்த னேரெனக் கருணையி னுச்சிமோர் துரைத்தான்.”- என்றபடியே “பிரமனே! நீ யென் வலப்புறத்திற் பிறந்தாய். திருமால் என்னிடப்புறத்திற் பிறந்தான். நீங்க ளிருவரும் எனக்குக் கணபதியுங் கந்தனும்போல்வீர். பகையின்றி ஒற்றுமைபெற்று வாழக்கடவீர்” என்றருள் செய்து “உங்கட்கு ஞானமுண்டாகக்கடவது” என்றருசீர்

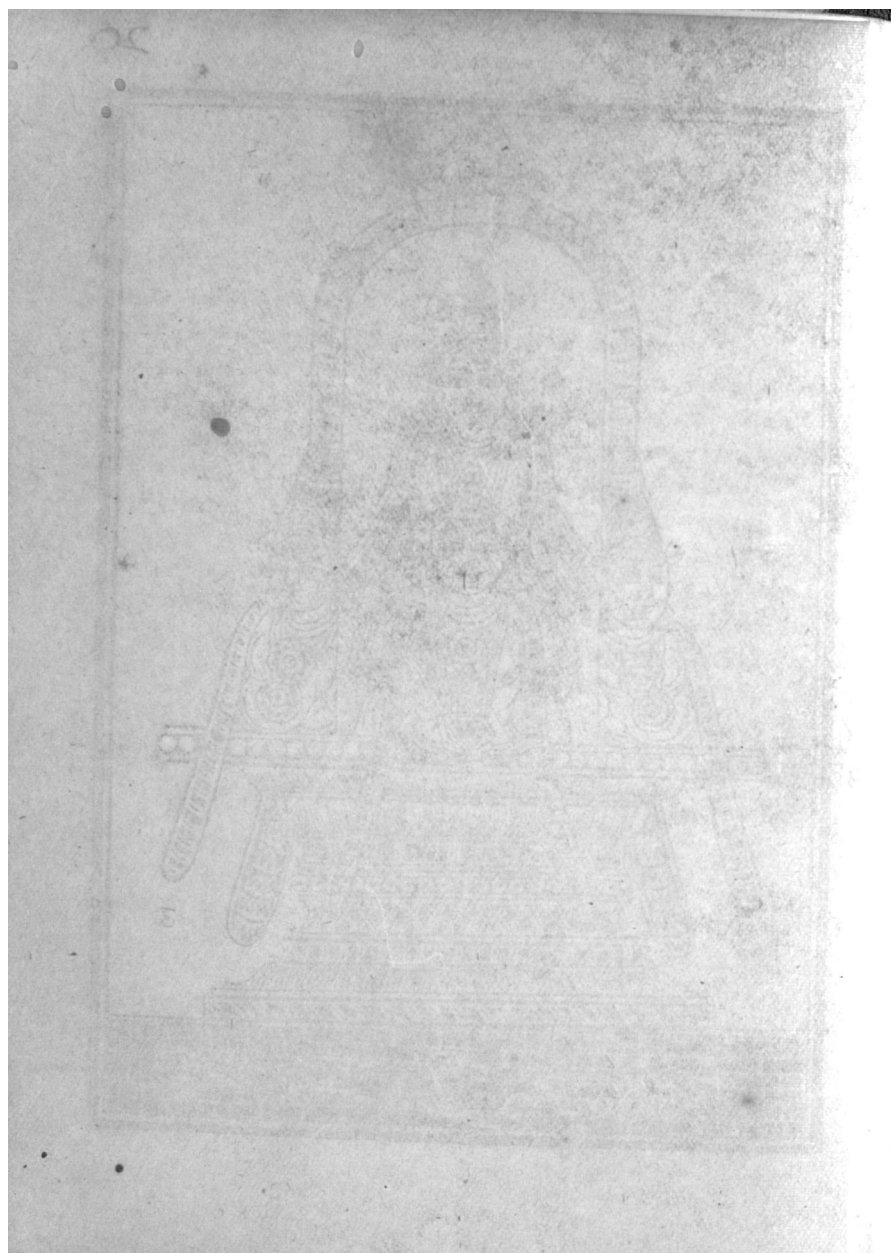
வதித்து அந்தர்த்தானமாயினர். சோதி சிறிதுசிறிதாகச் சுருங்கி மலைவடிவாய் உலகத்தாரால் துதிசெய்யநின்றது. [இஃது அருணாசலம் என்பர்.] பிரம் விஷ்ணுக்கள் அம் மலையை மும்முறை வலஞ்செய்து பணிந்து தத்தம் பதவியடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந்திருந்தனர். இவ்வகைய அத்தாணுவில், தோன்றிய திருவுருவமே இலிங்கோற்பவம் மெனப் பெயர்பெறும்.

வாமநபுராணம்

“ததஃபிதாமஹோதேவஃ கேஸவஸ்சஜகத்பதிஃ
ஆஜக்மதுஸ்தமுத்திஸ்யயத்ரலிங்கம்பவஸ்யது.இத்யாதி
நைவாந்தமம்பராத்ப்ரஹ்மா விஸ்மிதஃபுநாரகதஃ
விஷ்ணுர்கத்வாதபாதாளாந் ஸப்தலோகபராயணஃ
சக்ரபாணிர்விநிஷ்க்ராந்தோ லிங்கம்நலபதேழுநே
விஷ்ணுஃபிதாமஹஸ்சோபௌ ஹரலிங்கம்ஸமேத்யஹி
க்ருதாம்ஜலிபுடௌபூத்வா ஸ்தோத்திரம்தேவஸ்ய்சக்ரதுஃ”

இலிங்கோற்பவாய நமஃ

முன்னுவுது

முகலிங்கமூர்த்தி

மேலிலங்கப் பிரபாவத்திற் பிரதிபாதித்த சிவலிங்கம், திருமுகங்களைப் பெற்றிருக்கின் முகலிங்கமெனப் பெறும். அதுதான் ஆட்யம், அநாட்யம், ஸுரேட்யம், ஸர்வஸமம் என நான்குவகைப்படும். ஆட்யம் ஆயிரத்தொரு லிங்கங்களுடையது. ஸுரேட்யம் நூற்றெட்டு லிங்கங்களுடையது. அநாட்ய ஸுரேட்யலிங்கங்கள் திருமுகங்கள்பெறு. ஸர்வஸமம் 5-4-3-2-1 இவ்வகைய ஐந்துமுக பேதங்களைப்பெறும். ஈசாரம் தற்புருஷம் வாமம் அகோரம் ஸத்யோஜாதம் முதலிய ஐந்தும், ஈசாரமொழிந்த முகங்கள் நான்கும், தற்புருஷ அகோர வாமதேவ முகங்கள் மூன்றும், தற்புருஷ ஸத்யோஜாத முகங்களிரண்டும், தற்புருஷ முகமொன்றும் பெற்றிருக்க நிற்பது ஸர்வஸமமாகும்.

மேற்கூறிய ஸர்வஸமலிங்கம் அல்லது முகலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினை மற்றுமொருவகையால் ஆகமங்கள் கூறும். அதனை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

அநாசிருதர் அநாதர் அநந்தர் வியோமரூபர் வியாபகரென்னு மூர்த்திகளைவரும், பராசக்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்தி இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியரென்னும் ஐவகைச் சத்திகளைக்கொண்டு, முறையே சிவசாதாக்கியம் கன்ம சாதாக்கியம் கர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியங்களால், அசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துதலால், இவை அநாசிருதருடைய அவதர காரியமென்னுங் கன்மசாதாக்கியருக்குச் சுத்தாசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்களின் தொழில்கள் தாமே ஐந்து திரு

முகங்களாம். இதில் அநாசிருதராவார் சமனையாம் பராசத்தியும், உன்மனையாம் பரமுந்தம்முளொன்றி ஆன்மக்ளைத் திருவுளத்தடைத்த நிலையர்.

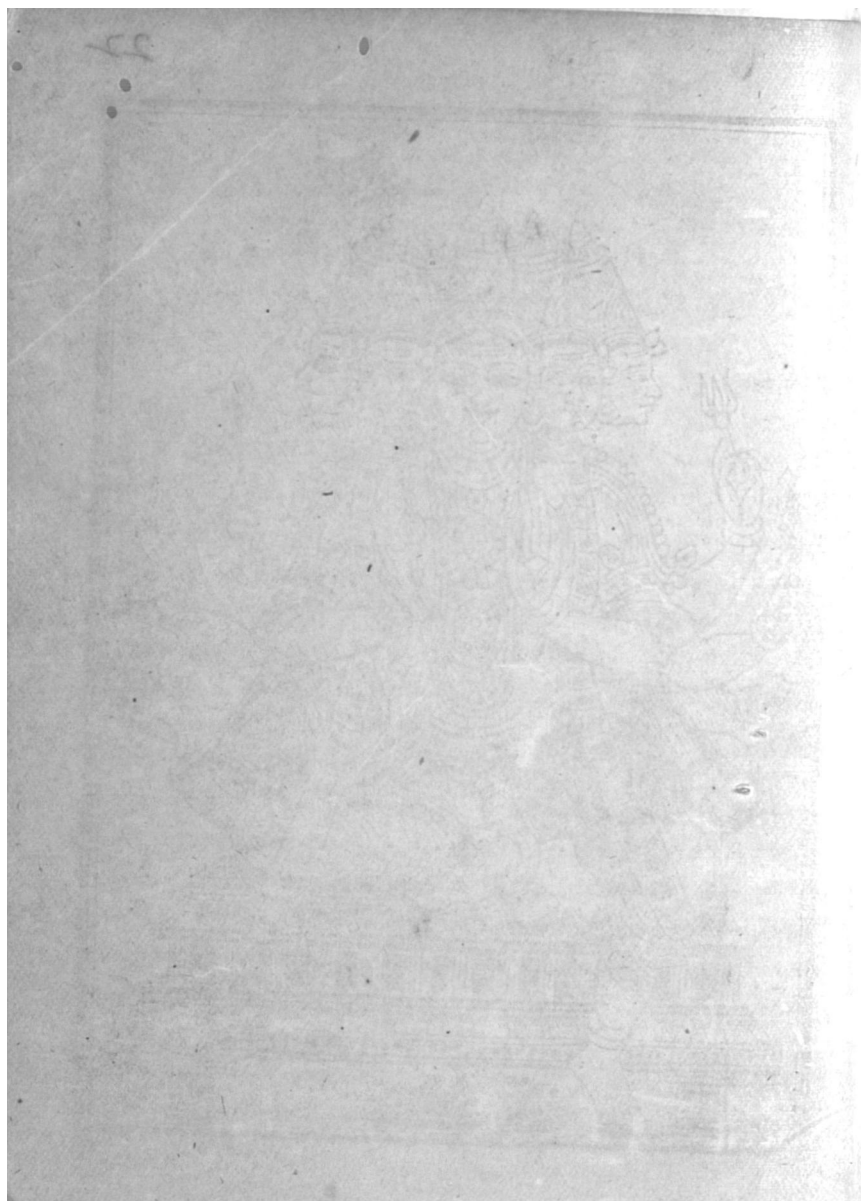
அநாசிருதராகிய இவர்க்குப் பிரமனளவாகவும், அநாகதர்க்கு விஷ்ணு அளவாகவும், அநந்தர்க்கு உருத்திரனளவாகவும், வியோமரூபர்க்கு மகேச்சுரனளவாகவும், வியாபகர்க்குச் சதாசிவனளவாகவும் வியரத்தி. மேற்கூறிய ஐவருள், வியாபகருடைய மூர்த்திபேதமான ஆடகேச்சுர பாதாளாதிபதியாய் ஆங்குள்ளவர்தொழ எழுந்தருளுவர். வியோமரூபருடைய மூர்த்திபேதமான கூர்மாண்ட தேவநாயனார் இருபத்தெட்டுக்கோடி நரகத்திற் கதிபதியாயிருப்பார். அநந்தருடைய மூர்த்திபேதமான காலாக்கிரி ருத்திரதேவர் பிரமாண்டத்தை யதிஷ்டித் தெழுந்தருளியிருப்பார். அநாகதருடைய மூர்த்திபேதமான ஆதாரசத்தி அண்டங்களைச் சுமந்து எழுந்தருளியிருக்கும். இவ்வகைச் சகல புவநாதாரமாய்நின்று சிருட்டி-திதி-சங்காரம் - திரோபவம் - அநுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் நடத்துமிடத்துப் பிரம-விஷ்ணு-ருத்திர-மகேச்சுர - சதாசிவபேதமே முகலிங்கமெனவும் பெறும். விரிவு சிவாகமங்களுட் காண்க.

ஸித்தாந்த சாராவளி

“ஏகாதிகம்லிங்கஸஹஸ்ரமாட்யே
த்வஷ்டோத்தரம்லிங்கஸூதம்ஸுரேட்யே
விசேஷதஸ்ஸர்வஸமேஸுவக்த்ர
மாட்யேப்யநாட்யேவிநதேவபூஜ்யே.”

முகலிங்காய நம:

நான்காவது

ஸதாசிவமூர்த்தி

சாந்தராயும், சர்வ கர்த்தாவாயும், அவ்யயராயும், சர்வஜ்ஞராயும் ஸ்வபாவப் பிரகாசராகியும், அசுலாகியும், அமேயராகியும், அநாதியாயும், அதுலராயும், சூக்ஷ்மராயும், மகானாகியும், சித்தகனராயும், வியாபியாகியும், முக்தப்பிரியராகியும், அமலராகியும், பராசத்தியுடன் கூடியுமுள்ள ஸதாஸிவமூர்த்தி ஈஸாநம் தற்புருஷம் - வாமம் - அகோரம்-ஸத்தியோஜாதம் முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களுடனியைந்து எழுந்தருளி ஆன்மாக்களின் பாசச்சேதனிமித்தம் சித்தாந்தமாகிய காரூடம்-வாமம்-பூததந்த்ரம்-பைரவமீராகிய ஆகமபேதங்களை ஈஸாநமொழிந்த நான்கு திருமுகத்தினும், காமிகாதி இருபத்தெட்டாகமங்களை ஈஸாநமுகத்தினும் அருளிச்செய்தனர். அக் காமிகாதி ஆகமங்களாவன:—காமிகம் - யோகஜம்-சிந்தியம்-காரணம்-அசிதம்-தீப்தம்-சூக்ஷ்மம் - ஸஹஸ்ரம்-அம்சமான்-சுப்ரபேதம்-விஜயம்-நிஸ்வாஸம் - ஸ்வயம்பூதம்-ஆக்நேயம்-வீரம்-ரௌரவம்-மகுடம் - விமலம் - ஸந்தாஞாநம்-முகபிம்பம் - ப்ரோத்கீதம்-லளிதம்-சித்தம்-சந்தாநம்-சர்வோத்தமம்-பாரமேச்சரம் - கிரணம் - வாதுளமென்பன. இவைகளைக் கேட்டோர் ப்ரணவர்-திரிகலர்-ஹரர்-சுதர்-பஸ்மர்-காசணர்-சர்வருத்திரர் - பிரசாபதி-சுகிவர்-சிவர்-அச்சுதர்-ஈஸர்-ஈஸாநர் - ஹுதாஸநர் - ஸூக்ஷ்மர்-வைச்

சிரவணர்-ப்ரபஞ்சநர்-காலர்-பீமர்- தர்மர்-அம்பு-அக்கர்-
 ரவி-தாஸேஸர்-விக்நேச்சுவரர்-சசி-அநாதிருத்ரர்-பரமே
 சர்-தசார்ணர்-சைலஜர்-நிதநேசர்-பிரமர் வியோமர்-ஹ-
 தாஸநர்-தேஜசு-ப்ரஜாபதி-பிராம்ஹணேசர்-நந்திகேசர்-
 சிவர்-மஹாதேவர்-சர்வாத்மகர்-வீரபத்திரர் - அநந்தர்-
 பிரஹஸ்பதி - பிரசாந்தர்-ததிசி-சூலி-கவசர்-ஆலயேசர்-
 லளிதர்-பிந்து-சண்டிகேச்சுவரர்-சிவநிஷ்டர்-அசம்வாயர்
 சோமர்-ந்ருசிம்ஹர்-ஸ்ரீதேவி-உசநர் - தேவவிபவர்-சம்
 வத்தகர்-சிவர்-மஹாகாளர் முதலியோர். சிவாகமங்க
 ளுள் முதலிற்கூறிய பத்தும் சிவபேதங்களாம். ஏனைய
 பதினெட்டும் உருத்திரபேதங்களாம். இச்சிவாகமங்க
 ளிருபத்தெட்டும் வக்த்ராரம் முதல் விஸ்வாத்மகம் ஈறு
 யுள்ள இருதூற்றெட்டு உட்பிரிவுடையன. அவற்றைக்
 காமிகந்தந் திராவதாரப்படலத்துட் காண்க.

காமிகம் - யோகஜம்-சிந்தியம் - காரணம் - அசிதம்
 என்னு மைந்தையும் ஸத்தியோஜாத முகத்தினின்று
 கௌசிக விருடியின்பொருட்டும், தீப்தம்-சூக்குமம்-சகச்
 சிரம் அஞ்சமான் சுப்பிரபேதம் என்னு மைந்தையும்
 வாமதேவமுகத்தினின்று காசிபருஷியின் பொருட்டும்,
 விஜயம் நிச்சவாசம் சுவாயம்புவம் ஆக்கிரேயம் வீரம்
 என்னுமைந்தையும் அகோரமுகத்தினின்று பாரத்துவாச
 விருடியின்பொருட்டும், ரௌரவம் மகுடம் விமலம் சந்திர
 ஞானம் முகவிம்பம் என்னுமைந்தையும் தற்புருட முகத்
 தினின்று கௌதமவிருடியின்பொருட்டும், புரோற்கீதம்

இலனிதம் சித்தம் சந்தாநம் சர்வோக்தம் பாரமேசுவரம்
கிரணம் வாதாஸம் என்னுமெட்டையும், ஈஸாநமுகத்தி
னின்று அகத்திய விருடியின்பொருட்டும் அருளிச்செய்
தனர் என்பதும் நூல்வழக்கு.

ஆகமமென்னு மொழியில், ஆ என்பது ஞானமும்,
க என்பது மோக்ஷமும், ம என்பது மலநாசமுமாம்.
ஆகவே ஆன்மாக்கட்கு மலத்தை நாசஞ்செய்து ஞான
த்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தலால் ஆகம
மெனப் பெயராயிற்று. வேதமும் ஆகமமும் சிவபெருமா
னாலேயே அருளப்பட்டவையாதலின், அவை தம்முட்
சிறிதும் பேதமின்றி யியலுந்தன்மையன.

திருமந்திரம்

“வேதமோ டாகம மெய்யா மிறைவனா
லோதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுன்னுக
நாக னருளவை நாடிவிரண் டந்தம்
பேதம் தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே” —

என்றதும்.

நீலகண்டபாஷியம்

“வயந்துவேத ஸிவாகமயோர்ப்பேதம் நபஸ்யாமஃ
வேதோபிஸிவாகமஃ” — வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங்
காண்கின்றிலம். வேதமேசிவாகமம் — என்றதும்; இப்பெ
ற்றி நோக்கியேயென்க.

ஆகமங்கள்	கிரந்தசங்கியை	உபபேதங்கள்	திருவுங்கம்
காமிகம்	பரார்த்தம்	மூன்று	திருவடி
யோகஜம்	இலக்ஷம்	ஐந்து	கணைக்கால் [ள்
சிந்தியம்	இலக்ஷம்	ஆறு	திருவடிவிரல்க
காரணம்	கோடி	ஏழு	கெண்டைக்கா
அசிதம்	நியுதம்	நான்கு	முழந்தாள் [ல்
திப்தம்	நியுதம்	ஒன்பது	தொடை
சூக்ஷ்மம்	பதுமம்	ஒன்று	சூய்யம்
ஸஹஸ்ரம்	சங்கம்	பத்து	கடித்தானம்
அஞ்சுமான்	ஐந்துலக்ஷம்	பன்னிரண்டு	முதுகு
சுப்ரபேதம்	மூன்றுகோடி	ஒன்று	கொப்பூழ்
விஜயம்	மூன்றுகோடி	எட்டு	உதரம்
நிஸ்வாஸம்	கோடி	எட்டு	நாபி
ஸ்வயம்பூதம்	ஒன்றரைகோடி	மூன்று	மூல
ஆக்நேயம்	முப்பதினாயிரம்	ஒன்று	கண்
வீரம்	நியுதம்	பதின்மூன்று	கழுத்து
ரௌரவம்	எட்டற்புதம்	ஆறு	செவி
மகுடம்	இலக்ஷம்	இரண்டு	திருமுடி
விமலம்	மூன்றிலக்ஷம்	பதினாறு	கை
சந்திரஞானம்	மூன்றுகோடி	பதினான்கு	மார்பு
முகவீம்பம்	இலக்ஷம்	பதினைந்து	திருமுகம்
புரோந்தீதம்	மூன்றிலக்ஷம்	பதினாறு	திருநாக்கு
இலளிதம்	எண்ணாயிரம்	மூன்று	கபோலம்
சித்தம்	ஒன்றரைகோடி	நான்கு	நெற்றி
சந்தானம்	ஆறாயிரம்	ஏழு	குண்டலம்
சர்வோக்தம்	இரண்டிலக்ஷம்	ஐந்து	உபவீதம்
பாரமேசுவரம்	12-இலக்ஷம்	ஏழு	ஆரம் [ம்
கிரணம்	ஐந்துகோடி	ஒன்பது	இரத்திபரண
வாதுளம்	இலக்ஷம்	பன்னிரண்டு	பரிவட்டம்

இவ்வாகமங்கள் சாதாக்கிய மூர்த்தியாகிய இப்பெருமானுக்கு இவ்வாறு திருமேனியாகக்கூறப்படும். [திருவை அங்கங்களுக்கெல்லாங் கூட்டி யுரைத்துக்கொள்க.]

இவர் பழிகநிறம்-சடைமுடி-ஐந்துதிருமுகம்-பத்துக் கரங்கள்-ஒருதேகம்-இரண்டு திருவடிகள் - வலக்கரத்து இச்சை ஞானக்கிரியையென்னும் மூவிலைச்சூலமும், பராசத்தி ரூபமாயமழவும், கர்த்துருபாவமானகட்வங்கமும் வாளும், பீஜாபூரகமும், வச்சரமும், ஜநநபயத்தைப்போக்குவதான அபயமும், இடக்கரத் துரித்திசுணமாகியநாகமும், தூலசூக்கும பூதங்களைநடத்தும் மாயாரூபமாகிய பாசமும், குணமாகியநீலோற்பலமும், அங்குசமும், சத்தாசத்த அத்துவாவைப் பிரவர்த்திக்குங் குணமான தமருகமும், பேரகத்தைத்தரும் வரதமும், நாதகுணமாகியமணியும் சங்காரகுணமாகிய அக்கினியும், திரோதாயியென்னும் பரிவட்டமும், அருளாகியசுகந்தமும்பரையாகியமாலையும், அதுக்கிரகங்குரமான சிறுநகையும்பொருந்தித் தியான பூஜாநிமித்தம் சுகளத் திருவுருக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பினும், இவையிற்றிற்கு அப்பாற்பட்டுமிருப்பர். இது கன்மசாதாக்கியத் திருவுருவாதலின், மேற் சிவலிங்கமூர்த்திக்குக் கூறிய அனைத்தும் ஈங்கு மொக்குமெனவறிக. இவ்வகைப் பிரபாவங்களையுடையது ஸதாசிவமூர்த்தமெனப்படும்.

ஆகமம்

“பத்மாஸநஸ்தம்பஞ்சாஸ்யம்பரதிவக்த்தர்திரிலோசனம் த்ருக்கிரியேச்சாவிஸாலாக்ஷம் ஜ்ஞாநசந்த்ரகலாந்விதம் தவளேஸாநவதநம் பீதம்தத்புருஷாநநம்”

க்ருஷ்ணகோரமு கோபேதம் ரக்தாபம்வாமதேவகம்
ஸுஸ்வேதம்பஸ்சிமாஸ்யைகம் ஸத்யோஜாதம்ஸமூர்த்த
நாகோபவீதிநம்ஸார்தம் ஜடாகண்டேந்த்ருமண்டிதம்[கம்
ஸக்த்யஸீஸூலகட்வாங்கம் வரவ்யக்ரகராம்புஜம்
தக்ஷிணேவாமஹஸ்தேச டமரும்பீஜபூரகம்
நாகாக்ஷஸூத்ரநீலாப்ஜம் பிப்ராணம்பஞ்சபிகைஃ”

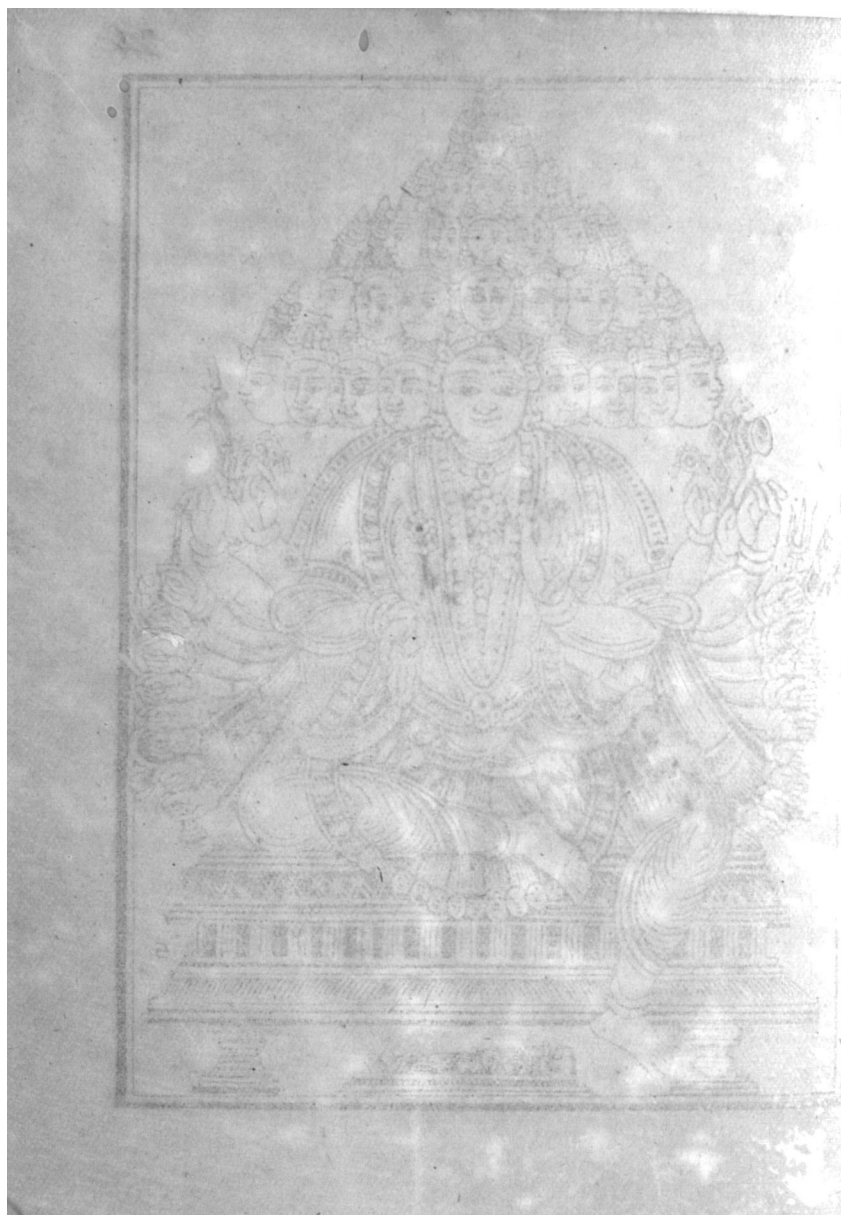
ஸதாஸிவாய நமஃ

ஐந்தாவது

மஹாசதாசிவ மூர்த்தி

“உமாஸஹாயம் பரமேஸ்வரம் ப்ரபும்த்ரிலோசனம்
நீலதண்டம் ப்ரஸார்தம் த்யாத்வா முநிர்கச் சதிபூதயோ
நிம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸ்பரஸ்தாத்” என்னுங்கைவல்
யோபநிஷதத்தாலும் “நாஸாதா வீந்நுஸ ஏவாவீத் தம
ஆவீத்” என்னுஞ் சுருதிப்பிரமாணத்தாலும் பிரதிபாதி
க்கப்பட்டும், படகாரியத்துக்குக் குவிந்தன்போலநிமித்த
காரணமான எந்த நிஷ்கள சோதியினால் ஜங்கமஸ்தாவர
ரூபமான சராசரங்களனைத்தும் எக்காலத்தும் ஓதப்
புரோதரூபமாய் மேல்கீழாகச்சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கின்
றனவோ, விஞ்ஞானகல பிரளயாகல சகலராகிய மூவகை

மஹாசதாசிவமூர்த்தி

53

ப்பட்ட ஆன்மாக்களும், மலமாயை கன்மம் விந்து திரோ
தானசத்தி யென்னும் ஐவகைப் பாசசமூகத்தினின்று
நீங்குகின்றனரோ, அத்தகைய பிரணவ பிரசாதமந்திரோச்
சாரண த்வரிகதமாயும், அநாஹதசிவ சதாசிவ மஹேஸ்
வர ருத்ரவிஷ்ணு பிரமாதிகளுக்குந் தேஜஸைக்கொடுப்
பதாயும், வியாபிநிக்குமேற்பட்ட வியோமவென்னுஞ்
சமனை யிடத்தை வியாபித்த அநாஹதசிவத்திற்கு மேலா
ன தாய்ப்பரிபூரணமாய் நிஷ்களமாய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீசிவ
பெருமான், இச்சையாற் சத்திகாரியத்திருவுருக்கொண்டு
ஆன்மாக்களையனுக்கிரகிக்கவெடுத்த உமாமகேசமுதலிய
திருவுருவங்களையதிஷ்டித்த ஸதாஸிவநாயனார், நிவர்த்தி-
பிரதிஷ்டை-வித்தை-சாந்தி-சாந்தியதிதை முதலிய அபர
விந்து கலைகளானும், இந்திகை-திபிகை-ரோசிகை-மோசி
கை-ஊர்த்துவகாமிநியென்னும் அபரநாத கலைகளானும்,
சூக்குமை-அதிசூக்குமை-மிருதை-அமிருதை - வியாபிநி
யென்னும் பரவிந்து கலைகளானும், வியாபிநி-வியோமரு
பை-அநந்தை-அநாதை-அநாசிருதை யென்னும் பரநாத
கலாபேதத்தாலும், இருபத்தைந்து திருமுகத்துடன் கூடிப்
பரசிவாபேகைகூழற்ற திருவுருவமே மஹாஸதாஸிவம்.

இச்சதாசிவம் பரசிவமிரண்டும் தர்மாதர்மி ஸ்வரூப
மாதலால், ஸதாஸிவம் பரசிவமூர்த்தியாகவும், பரசிவம்
ஸதாஸிவ அந்தர்யாமியாகவுஞ் சிவாகமங்கள் கூறும்.
அச்சதாஸிவ பரசிவ மிரண்டுஞ் சேர்ந்தது பாவாகார
மென்பர்.

இன்னுமிவற்றின் விரிவெல்லா மெழுதப்புகின், சாஸ்திர சங்கேதமாதலின், அச்சாஸ்திரமுதிர்ச்சி யுடையோர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் பயனுண்டாகாதது கருதி இவ்வகையிற்றுத்தினன். இதன்வித்தாரம் காமிகாதி சிவாகமப்பெருங்கடலுட் காண்க.

மேற்கூறிய இலக்கணமேயன்றி, இப்பெருமான்கணக்கிட்டுரைத்தற்கேலாத கரம் கிரமுதலிய திருவுறுப்பர்களோடுகலந்த திருமேனியை யுடையராகவு மிருப்பர் எனவுங் கொள்க.

திருவிசைப்பா

“எண்ணில்பல் கோடி சேவடி முடிக
 எண்ணில்பல் கோடி திண்டோள்க
 எண்ணில்பல்கோடி திருவுரு நாம
 மேர்கொண் முக்கண்முக மியல்பு
 மெண்ணில்பல் கோடி யெல்லைக்கப் பாலாட
 நின்றைஞ்ஞாற் றந்தண ரேத்து
 மெண்ணில்பல் கோடி குணத்த ரேர்வீழி
 யிவர் நம்மை யாளுடையாரே.”

மஹாஸ்தாஸிவாயநமஃ.

உமாமஹேச மூர்த்தி

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இறைவன் திருக் குறிப்பின்வண்ணம் பஞ்சகிருத்தியமியற்றி அக்கிரியிலுஷ்ணமும் நீரில் தட்பமும் மலரில் மணமும் மணியிலொளியும் போல அபிந்நாபாவமாயிருப்பாள். அக்கருணையுருவாகிய சத்தியே பஞ்சகிருத்திய நிமித்தமாகக் கிருத்தியபேதத் தால் ஐவகைப்படும். அவை முறையே பராசத்தி-ஆதிசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி-கிரியாசத்தி என்பனவாம். அவற்றுட் பராசத்தி பரமசிவத்தி லாயிரத்தொரு கூறு கொண்டது. ஆதிசத்தி பராசத்தி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. கிரியாசத்தி ஞானசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆதிசத்தி ஆந்மாக்களுக்கு விஷயசுகத்தைப்பொருத்தும். இச்சாசத்தி சிருஷ்டியைச் செய்யும். ஞானசத்தி சர்வான்மாக்களுடைய கன்மங்க ளையும், அந்தக் கன்மங்களுக்கிடான ததுகரண புலநபோ கங்களையும், உபாதாநத்திரயங்களினின்று முண்டாக்கும்.

வாதுளாகமம்

“தச்சிவேதுபராஸக்திஸ் ஸஹஸ்ராம்ஸாதஜாயத
தச்சக்தேஸ்துஸஹஸ்ராம்ஸாதாதிஸக்திஸமுத்பவஃ
அஸ்யாஸ்க்தேஸஸஹஸ்ராம்ஸாதிச்சாஸக்திஸமுத்பவஃ
தச்சக்தேஸ்துஸஹஸ்ராம்ஸாதஜ்ஞாநஸக்திஸமுத்பவஃ .

அஸ்யாஸ்ஸக்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஸாத் க்ரியாஸக்திஸமுத்பவ:
ஏதாவைஸக்தய:பஞ்ச நிஷ்களத்வேநகீர்த்திதா:
ஸிவஸ்ருஷ்டிரியம்ப்ரோக்தே” இதி.

இவ்வகையாகத் தோன்றிய ஐவகைச்சத்திகளில் பின்வரும் பராசத்தியானது பக்குவமலராகிய ஆன்மாக்களைக் கருணையால் அதுக்கிரகிக்கும். ஆதிசத்தியானது ஆணவமலம் பக்குவமாகும்படி செலுத்தும். ஞானசத்தி சத்தர்க்கு ஞானவொளியாகிச் சர்மசக்ஷுராதி யக்ரா ஹியமான தேஜோரூபமாம். இப் பஞ்சசத்திகளின் தசாம்சபேதத்தால் சக்ளநிஷ்களமாகிய ஸதாஸிவரூபமாம். இக்கருத்துப்பற்றியே “சத்திதான் சிவத்தையின் றும்” என அருணந்தி சிவாசாரியர் திருவாய் மலர்ந்தனர். “கறைக்கண்டனுக்கு மூத்தவளே” என்றதும் இப் பெற்றினோக்கியே யென்க. தசாம்சம் என்றதாற் பத்திலொன்று அக்ளமாகிய சாதாக்கியமாம்.

வாதுளாகமம்

“பராஸக்தேர்தஸாம்ஸேந ஸிவஸாதாக்யஸம்பவ:
பராஸக்த்யுத்பவத்வாச்ச ஸுத்தத்வாச்சிவஉச்சயதே.”
“கர்மேஸஸ்ஸஹஸ்ராம்ஸாத் மஹேஸஸ்ஸமுத்பவ:
மஹேஸம்ஸகளம்வித்யாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலயாத்மக:
பஞ்சவிம்ஸதிபேதேந தந்மூர்த்தி:பஞ்சவிம்ஸதி: [ரிதி]
ஸுத்தேதத்வநிஸிவ:கர்தாப்ரோக்தோநந்தோஸதேப்ரபு
உமாமஹேஸாய நம:

வ-காஸந முர்த்தி

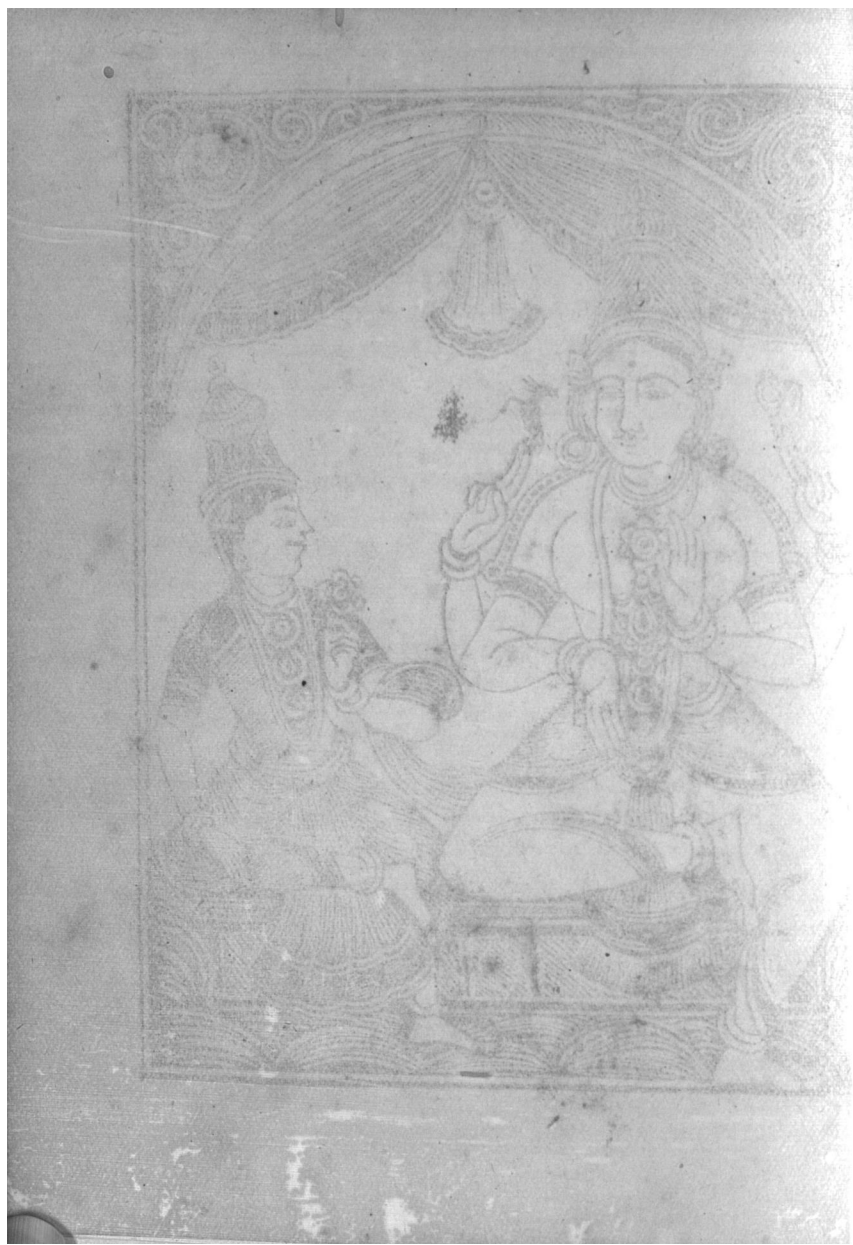
ஸ்ரீ கயிலாயகிரியாகிய வெள்ளிமலையி னுச்சியிற் கோடி சூரியோதயமானாற்போன் ரௌரிவீசம் நவரத்ந மயமான ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் பக்தாநுக்கிரஹ காரணமாக ஹரி ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும், பதினொருகோடியுருத்திரர்களும், இந்திராதி திக்குப்பாலகர்களும், அஷ்டவசுக்களும் முதலாகிய முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களும், நார்பத்தெண்ணுயிரம் முனிவர்களும், சநகராதி மஹருவிகளும், நவசித்தர்களும், கருட கார்தர்வ சித்த வித்தியாதர யக்ஷ கிந்நரர் முதலாகிய பதினெண்கணங்களும் ஒவ்வொரு பக்கத்திலுறைந்து ஹரஹர சிவசிவ கங்காதர சங்கர மஹாதேவாவென்று துதித்து நமஸ்கரிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், தும்புரு நாரதர்பாடவும், அரம்பையர் நடிக்கவும், கூட்டத்தைத் திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்புகொண் டடித்து விலக்கவும், இஷ்ட காமியார்த்தங்களைப்பெற வெண்ணினோர் வரங்கேட்டுக் கையேற்றுநிற்பவும், ஸ்ரீ உமாதேவியாருடன் இரத்ந சிங்காதனத்தில் இறைவர் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருந்து, பக்தியே வடிவமாகவுள்ள ப்ருங்கிமஹாருவி நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிதுநாழிகை திருக்கண்சாத்திப்பின் அவரவர்கட்குத் தக்கபடி சிரக்கம்பன மந்தஹாஸாதிகளான குறிப்புடன் அவரவர்கள் விரும்பின வரங்களை யநுக்கிரகித்துத் தத்தமிடங்களிற் செல்ல ஆஞ்ஞாபித்து விடுத்தனர்.

அதன்பின்னர் அருள்வடிவாகிய அன்னையார் அரியாதனத்திருந்து எழுந்து பணிந்து, சிறிதுபொழுது கையேற்றுநின்று “எம்பெருமானே! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதசிவாகமங்களின் உண்மை இத்தகையினதென எளியேன் எளிதிலுணரும்படி திருவுளஞ்செய்து திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும்” என்றிசைக்க, உம்பர்பெருமான் “உமையே! இரு” எனத் தமது வாமபாகத்திலிருத்தி, ஒரு திருமுகமும் ஆறு திருக்கரங்களு முடையராய் “நங்காய் நன்றுவினாவினே! இஃதுனக்கேயன்றி ஏனைய அண்டங்களிலுமுள்ள அகில சராசரங்கட்கும் பயனளிக்கும் பயனுள்ளது; அதனை யுனக்குக் கூறுவேன்” என்று [ஐவகைப் பாசபந்தத்தின் நிலைமையும், அவை நீங்குமாயும், அவற்றை நீங்கினுடையுந் தன்மையும், வேதசிவாகமாதியின் தோற்றமும், அவை அநாதியென்றறிவிப்பதற்கு எடுத்துக்காட்டிய வைகரியாதிய வாக்குகளுக்கு அதிஷ்டானமாயுள்ளசுத்தமாயாலக்ஷணமும், அம்மையை பராசத்தியாகிய உன்னிடத்துள்ளதும், நீ என்வாமபாகத்தி லமர்ந்ததும் இவ்விவ்வரலாற்று னென்று] திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இத்தகைய வேதசிவாகமப்பொருளை உமாதேவியார் கேட்டு நிற்பத் தாம் எல்லா ஆஸநத்தினு முயர்ந்த ஸுகாஸனத்திலிருந்து திருவாய்மலர்ந்தருளிய காரணத்தால், சிவபெருமான் ஸுகாஸநமூர்த்தியெனப் பெயர்பெற்றனர்.

[] இக்குறியினுட் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் ஞானகிரியர் மூலமாக அறிந்துகொள்ளற்பாலன.

ஸுகாஸநாயநம்

எட்டாவது

உமேசமுர்த்தி

பண்டொரு பதுமகற்பத்தில், நான்முகன் வழக்கப் படி பலகோடி ஜீவராசிகளையுஞ் சிருட்டிசெய்வான் கருதி, ஸநகன்-ஸநந்தன்-ஸநாதன்-ஸநற்குமாரன் என்னும் நான்கு புத்திரர்களை யுண்டிசெய்து அவர்களைக்கொண்டு உலகவிர்த்தசெய்ய உத்தேசித்திருப்ப, அப்புதல்வர் நால்வரும் நான்முகன் விருப்பத்திற் கிணங்காராய் நல்லுணர்வுற்றுத் தவச்செயலைநாடினர். அதன்பிறகு வேதா யாதுவழியிலும் சிருட்டிச்செயல் செவ்வைப்படாமையால், சித்தந்திகைத்து மெத்தவும்பிரமித்துத் தான்முன்பெற்ற தநயரோடு தாமோதரனைச்சார்ந்து தரைமேல் வீழ்ந்து பணிந்து தனக்குச் சிருஷ்டித்தொழில் கைவராமையைக் கழறிநின்றான். கமலேகேள்வன் “பிரமனே! உன்கருத்து நம்மிருவராலு முற்றுறுது. பன்னகாபரணன்பாற் கூறின் பதப்படும்.” என்றுபிரமனு முறிவருமுடன்வர, விஷ்ணுவெள்ளிமலையையடைந்து விடையூர்திபால் தமதுவருகையை விண்ணப்பிக்கும்படி திருநந்திதேவரை நமஸ்கரித்துக்கூற, அவர் அவ்வாறே ஆண்டவர் சந்நிதியிலடைந்து சாற்ற, சங்கரன் “அவர்களைத்தருக” என்றுஆஜ்ஞாபிக்க, திருநந்திதேவர் அவர்களைச்செல்லும்படி விடைதந்தனர்.

கட்டளைப்படி உட்சென்று கண்ணுதலைத் தரிசித்து யாவரும் நிற்கையில், திருமால் “பெருமானே! பிரமன் சிருட்டிசெய்யவேண்ணி எத்தனித்தபொழுது அது விருத்தியாகாமையின், அக்குறைதனை யகற்றவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் தனது தீவிரியால் திருமால்-திசைமுகன்-புதல்வர் நால்வர் ஆகிய இவரைச் சாம்பராக்கினர். அக்காலத்தவ்விடத்து ஒன்றியாகின்ற

பரமன் தமது வாமபாகத்திலுள்ள திருத்தோளைப்பார்க்க அதனின்றும் அப்பெருமானதுசத்தியேஉமாதேவியாகத் திருவருவுற்றது. அவ்வுமையம்மையாரைத் தமது இடப்புறத்திலிருத்தி இருவருமாக ஒரு திருவிளையாடல் செய்து விஷ்ணு-பிரமன்-நான்கு முறிவர்களையும் முன்வந்த வண்ணமே படைத்தனர். அவர்கள் அறுவரும், சிவபெருமானையும் உமையம்மையாரையும் பணிந்து பரவிநிற்கையில் பரமபதி பந்நகசயநனைப் பார்த்து “நாரண! நமதருளாகிய சத்தியோடு கூடிநின்றோம் ஆதலின், பண்டுபோற்பதுமனுக்குப் படைப்புத் தொழில்கைவரும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அவர்கள் அகமகிழ்ச்சியடைந்து அம்மையையும் அப்பரையும் பணிந்து வலம்வந்து விடைபெற்று அப்பாற்போயினர். அதுமுதல் ஆரணன் ஆன்மாக்களை யாக்கு மாற்றல் பெற்றனன். அக்காலத்தில் ஆதிநாதன் உமாதேவியாருடன் ஒன்றிரின்றதனால் அகிலமெல்லாம் விருத்தியாகு மியற்கையுற்றன.

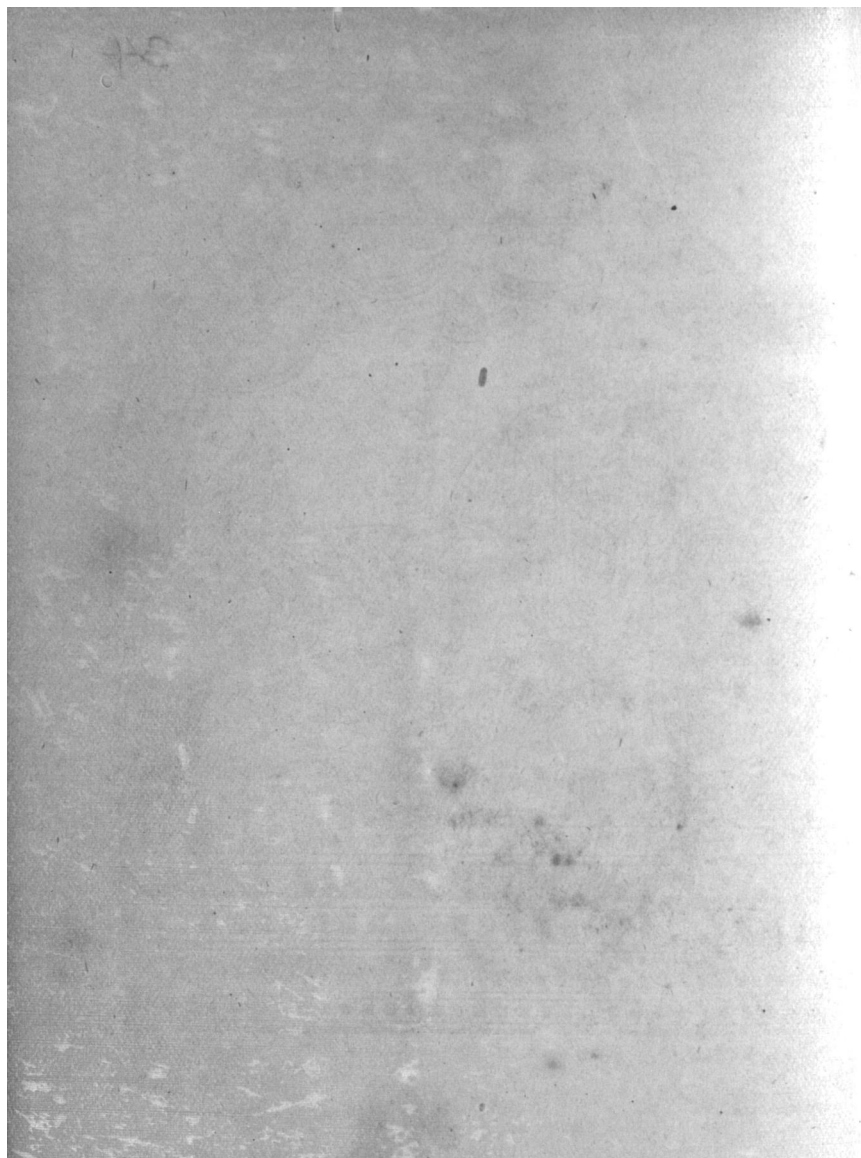
சிவபெருமான் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக்காத்துத்துடைக்கும்வகையாய் நாராபேதம்பெற்ற தமது திருவருளாகிய சத்தியே உமையம்மையாக வாமபாகத்தி லிருக்கக்கண்டு வீற்றிருந்தமையின் உமேசமூர்த்தி யென ஒரு திருநாமமுற்றனர்.

கந்தபுராணம்

“தந்துழி யீசன் றன்னைத் தனயரு மயனு மாலும் வந்தனை செய்து போற்ற மாயவன் வதன நோக்கி நந்தம தருள தாகு நங்கையோ டினிது சேர்ந்தா முந்தையின்வேதாச்செய்கைமுற்றிடும்போதியென்றான்.”

உமேஸ்வராய நமஃ

ஒன்பதாவது

சோமாவ்ஸ்க ந்தமூர்த்தி

சிவபெருமான், பார்ப்பதி சமேதராய்த் திருக்கயிலாயகிரியில் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், தேவர்களெல்லாருங்கூடி அம்மலையை யடைந்து ஆண்டு முதற்பெருங்காவலாக வீற்றிருக்கும் திருநந்தி தேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட்சென்று சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி, வாப்பொத்தினின்று, “மஹாதேவனே! தேவரீர் உமையம்மையாரை மணந்தும், எங்களை நெடுநாளாகத் துன்புறுத்தி மஹேந்திரபுரியி லரசசெய்யும் சூரபன்மனதிய அசுரரைச் சங்கரிக்கத்தக்க தேவரீரைப்போன்ற ஒருபுத்திரனைப்பெற்று இன்னும் எங்கள்சங்கடத்தைஒழித்திலீர். விரைவில் இது கைகூடுமாறு அருள்புரியவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனர்.

ஆதிமூர்த்தி அவர்கட்கிரங்கி ஆறு திருமுகங்களுடன் வீற்றிருந்து தமது திருமுகங்களோறும் விளங்கும் அக்கிநிக் கண்களினின்றும் ஆறு நெருப்புப்பொறிகள் பெருஞ்சோதிமயமாய் வெப்பத்துடன் வெளிவரும்படி யருள் செய்ய, அப்பொறிகள் பார்முழுவதும் பரந்திடக்கண்டு, பார்ப்பதியார் பாதத்தணிந்த சிலம்புகள் ஒன்றுடனொன்று மோதும்படி விரைவிற சென்று அந்தப்புரமடைந்தனர். தேவர்கள் சித்தங்கலங்கிமெத்தவும் திகைத்துச் சிறிது ஒடித்திரும்பி அத்தனைநாடி “ஐயனே! தீயோ

ரை ஜயிக்கத்தக்க சிறுவனை யிரந்த எங்கட்குத் தீப்பொறிகளை யருளிச்செய்தால் எவ்வாறு பிழைப்பேம்” என நடுங்கிக்கூறினர். சிவபெருமான் திருமுகமொன்றுடனி ருந்து தீப்பொறிகளைத் தம்பால்வரத் திருவுள்ளஞ்செய்தனர். பொறிகளாலும் புராரிமுன்னர்ப்புக, அம்பிகாபதி அக்நியையும் வாயுவையும் நோக்கி, இப்பொறிகளை நீங்க ளிருவரும் தாங்கிக்கொண்டுபோய்க் கங்கையில் விடுங் கள்” என்று கட்டளையிட்டுத் தக்க பலமுந் தந்தனர். மாதேவன் திருவாணைப்படி அவர்கள் மாறிமாறி யெடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கங்கையில்வைத்தனர். தகுதியாகிய அக்கங்கையும் சரவணத்தில் விடுப்ப பத்துத்திக்குகளி லும் விண்டு முதலானார்கண்டு காத்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அச்சரவணப் பொய்கையில் ஆறுதிருமுகங் களுடனும் பன்னிரு திருப்பயங்களுடனும் அரனே கும ரேசனாகத் தோன்றியிருக்க, அமரர் தரிசித்து, அக்குழந் தைக்குப் பாலூட்ட அறுவராகிய கார்த்திகை நகஷத்திர மாதரையனுப்ப, அறுமுகப்பெருமான் ஆறு சிறுவர்க ளாகி அவர்கள் பாலுண்டிருந்தனர்.

இது நிற்க: அந்தப்புரமடைந்த அம்மையார் முக்க ணருடன் சிங்காதனத்துட்கார்ந்தனர். ஈஸ்வரியார் முன் னெழுந்து செல்லுகையில் திருவடிச்சிலம்பினின்று சித் திரிய நவரத்தினங்கள் பார்வதியின் சாயையுற்று, பரம னைமைக்கப் பக்கலில் வந்து, கட்டழகுநோக்கிக் கருப்ப மடைய, கவுரிகண்டு கடுங்கோபங்கொண்டு, “கருப்பயவா

மல் தாங்குமின்” எனச் சபித்தனர். அவ்வநிதையர் கருப்பவாதனையால் வருந்துகையில், உடலில் வியர்வையில் இலக்கம்வீர ருதித்தனர். பின்பொருநாள் பெரு மாட்டி விருப்பின்படி அவர்கள் வீரவாகு - வீரகேசரி - வீரமகேந்திரன் - வீரமகேசன் - வீரபுரந்தரன் - வீரராகுசன் - வீரமார்த்தாண்டன் - வீரராதகன் - வீரதீரன் என்னும் ஒன்பது புதல்வரை யுதவினர். ஈசன் இமயவல்லியை நோக்கி “இந்த லக்ஷத்தொன்பதின்மரும் நமது புத்திரர்கள் என்று, அவர்களை நோக்கி, “எனதுமைந்த னேவ லைச்செய்திருங்கள்” என்றிசைத்து, அம்மையாருடன் இடபவாகனமேறிச் சரவணப் பொய்கையைச் சார்ந்து “உமையே! உன் குழந்தையைக் கொண்டு வா” என, தேவியார் விடையினின்றிழிந்து விசையுடன் சென்று, ஆறுருமைந்தனை அம்மையெடுக்கையில், குழந்தை ஆறு திருமுகமும் பன்னிருதிருக்கரமும் ஒரேதிருமேனியுமாக, இறைவியெடுத்து, உண்ணாமூலையாதலின் தமது திரு முலைப்பாலை வள்ளத்திற் கறந்து திருவமுது செய்வித்து ஈசனைப்பணிவித்தனர். ஸ்கந்தன் என்று அப்பொழுது திருநாமமுற்ற குமரேசனை முன்னவன் மார்பிலணைத்து முத்தங்கொண்டு உமையுடன் இடபவாகனத்திலேற்றி, (கார்த்திகை நக்ஷத்திரமாகிய மாதர்கட்கும், பராசர புதல்வர்க்கும் திருவருள்புரிந்து) ஏனைய தேவர்களை யவ ரவரிடத்திற்கேக விடைதந்து, எம்பெருமானும் விடையேறி வெள்ளிமலையடைந்து, தேவியாருக்குந் தமக்கு மிடையே ஸ்கந்தரிருக்க வீற்றிருந்தனர். இதனால் சிவ

பெருமான் ஸ + உமா + ஸ்கந்தர் = ஸோமாஸ்கந்தரெனப்
பெயருற்றனர்.

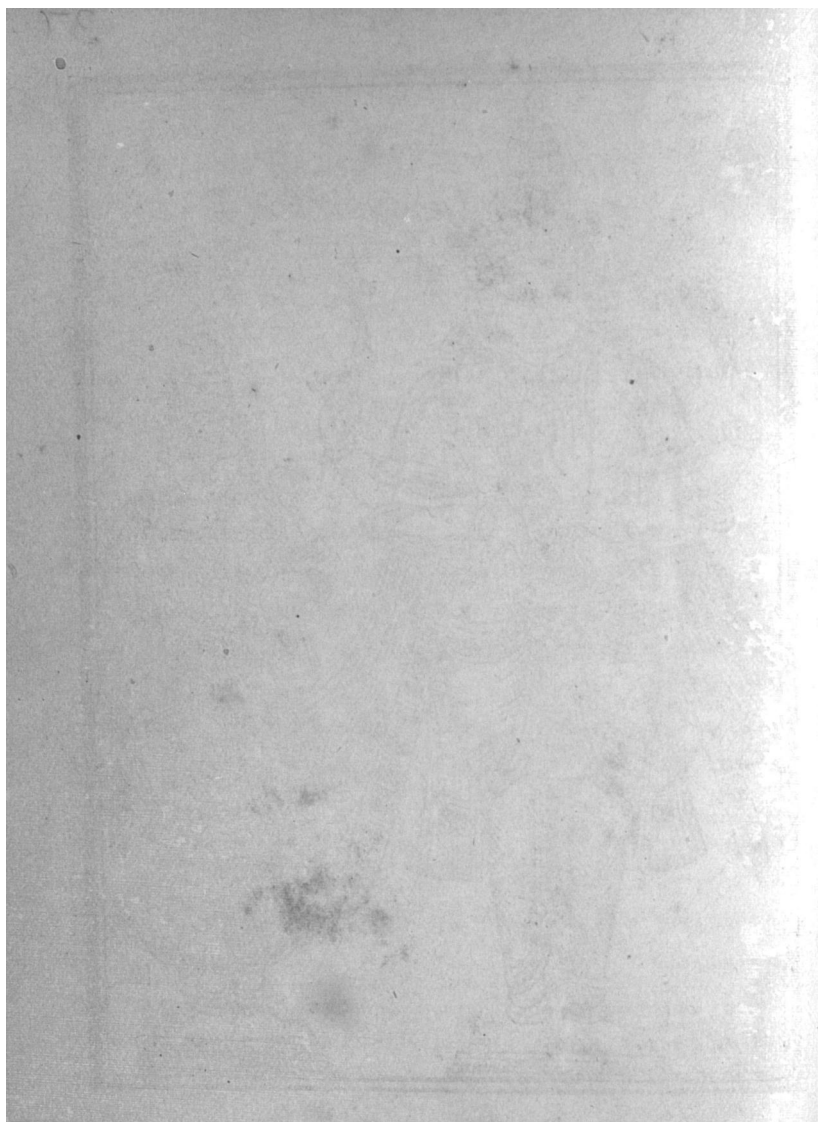
லக்ஷம் வீரரும், நவ வீரரும் ஸ்கந்த மூர்த்தியைப்
பணிந்தனர். பிறகு * குமாரக்கடவுள் ஸ்கந்தகிரியில்
இலக்ஷத்தொன்பது வீரருடன் வீற்றிருந்து பல திருவிளா
யாடல்கள்செய்து, ஏகாதச ருத்திரர்களைப் பதினொரு
படையாகவும் பராசத்தியை வேற்படையாகவுங்கொண்டு
தென்றிசையடைந்து சூரபன்மனாதிபரைத் தொலைத்து,
தேவர்கிறையை விடுத்து, இச்சைகிரியைகளாகிய தெய்வ
யானையம்மையார் வள்ளிநாயகியார் இவர்களை மணந்
தெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

கந்தபுராணம்

எந்தை சத்திக ஞாயிரெலா மொடுங்குறு மெல்லை
முந்து போலவொன் றுகியே கூடிய முறைபோ
லந்த மில்லதோர் மூவிரு வடிவுமொன் றுகிக்
கந்த னென்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமரன்.
ஏல வார்குழ லிறைவிக்கும் மெம்பிரான் நனக்கும்
பால னாகிய குமரவே ணடுவுறும் பான்மை
ஞால மேலுறு மிரவொடு பகலுக்கு நடுவாய்
மாலை யானதொன் றழிவின்றி வைகுமா றொக்கும்.

ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தியே நம:

பத்தாவது

சந்திரசேகரமூர்த்தி

பிரமதேவனது * மாந்தபுத்திரர்களி லொருவனாகிய தக்ஷப்பிரசாபதி தான்பெற்ற அசுவினி முதலிய நட்சத் திரங்களாகிய இருபத்தேழு பெண்களையும், அத்திரிமூர் திர மணீவியாகிய அந்ருயையீன்ற சந்திரன் அழகிற் சிறந்தோனா யிருத்தல் கருதி மணம்புணர்த்தி அவனை நோக்கி “நீ இப்பெண்கள் யாவரிடத்தும் பாரபக்ஷ மின்றிச் சமானமாக அன்புகொண் டிருக்கவேண்டும்” என்று கூறிப் புதல்வியரைச் சந்திரனோடனுப்பினன். சந்திரன் மாமனதுமதிப்படி சிறிதுகாலம் யாவரிடத்தும் அன்புடையனாயிருந்து, பின்னர்க் கார்த்திகை உரோகணி என்னும் மாதரிருவருமே தனது மணீவியருட் பேரழகு டையராயிருத்தலால், அவ்விரண்டு மணீவியரிடத்திலேயே அதிக அன்புபாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்கானாயி னன். அக்கன்னியர் நெடுநாட்பொறுத்துப் பார்த்துச் சிறிதும் மனஞ்சகியாது தமது குறைகளைத் தந்தைபாற் சொல்ல, தந்தையாகிய தக்ஷன், சந்திரனையழைத்துப் பலவகையாகப் புத்திமதிகளைக்கூறி விடுப்பவும், சந்திரன் அவற்றைத் “தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு

* மாந்தபுத்திரர் பதின்மர். அவர்கள் ஸப்தருஷிகள் நார தன் கர்த்தமன் தக்ஷன் எனப்படுவர். இவருள் தக்ஷன் அங்குஷ்ட தத்தினின்றும் ஜனித்தவன்.

மதியுண்டாமோ” என்னும் ஆன்றோர் வாசகத்தின்படி தக்கன் சொல்லியவற்றைச் சிறிதுஞ்சிந்தியாமல் நடப்பது கண்ட அப்பேதையர் மீண்டுந் தந்தைபாற் சென்று “எந்தையே! எமது நாதன் எம்மை முன்போலவே முகநோக் காதிருக்கின்றன்” எனக் குறைகூறக்கேட்ட தகூன் வெகுண்டு “நாளுக்கொரு கலையாய்குறைந்து இறக்கக்கடவன்” என்றுசாபமிட, சந்திரன் அவ்வாறே தகூன்சாபத் தால் நாளுக்கோர் கலையாகப் பதினைந்துதினங்களில் தன் கலைகளெல்லாமழிந்து, ஒருகலையோடு மனம்வருந்தி, தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை இந்திரனிடஞ்சொல்லி யாசிக்க, இந்திரன் “நீபிரமதேவனிடம்சொல்லிக்கொண்டால், பிரம தேவன் ஒருகால் தன் புதல்வனாகிய தகூனிடஞ்சொல்லி உனக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தல்கூடும்” என, அவ்வாறே பிரமதேவனை வேண்டிக்கொள்ள, பதுமன் “சந்திர! தக்கனுந் தந்தையென் றென்சொல்லைக் கேளான். யானு மகனென் றவனிடஞ் சொல்லேன். நீ கைலையை யடைந்து கருணாமூர்த்தியாகிய கண்ணுதலைப் பிரார்த்தி க்கின் அவர் உனது குறைதீர்ப்பர்” என அதுமேற்கொண்டு சந்திரன் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநந்தி தேவர் அதுமதியால் மஹா ஸநிதாநத்துட்சென்று அருட்பெருங் கடலாகிய எமது சிவபெருமானைத் தரிசித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்துத் தனக்கு நேர்ந்த சாபத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து யாசிக்க, பார்ப்பதி பாகராகிய பரமன் எஞ்சியுள்ள ஒரு கலையைத் தமது சடைமுடியில்தரித்து “உனதுகலைகளிலொன்று என்முடி

சந்திரசேகரமூர்த்தி

மீதிருத்தலால் நாளுக்கொரு கலையாகவளர்ந்தும், தகடின் சாபத்தால் நாளுக்கொரு கலையாகக்குறைந்தும் இருக்கக் கடவாய். எப்போதும் ஒருகலை யுண்ணிவிட்டு நீங்காது” என அறுக்கிரகித்தனர். இது காரணத்தால் எம்பெருமானுக்குச் சந்திரசேகரர் என்பதோர் திருநாமமெய்தியது.

கந்தபுராணம்

திர்ந்தன வன்றியே திங்க டன்னிடை
யார்ந்திடு கலையினை யங்கை யிற்கொளா
வார்ந்திடு சடைமிசை வயங்கச் சேர்த்தினான்
சார்ந்தில தவ்வழித் தக்கன் சாபமே.

எந்தை யவ்வழி மதியினை நோக்கிநீ யாதுள்
சிந்தை செய்திடே லெம்முடிச் சேர்த்திய சிறப்பா
லந்த மில்லையிக் கலையிவ ணிருந்திடு மதனால்
வந்து தோன்றுநின் கலையெலா நாடொறு மாபால்.
நின்ன தொல்கலை யைந்துமுப் பகலிடை நிரம்பிப்
பின்ன ரவ்வழி தேய்ந்துவந் தோர்கலை பிரியா
தின்ன பான்மையே நிகழுமெக் காலமு மென்றான்
முன்னை யாவிதோ றிருந்தெலா மியற்றிய முதல்வன்.

சந்திரசேகர மூர்த்தியே நம:

பதினேற்றுவது

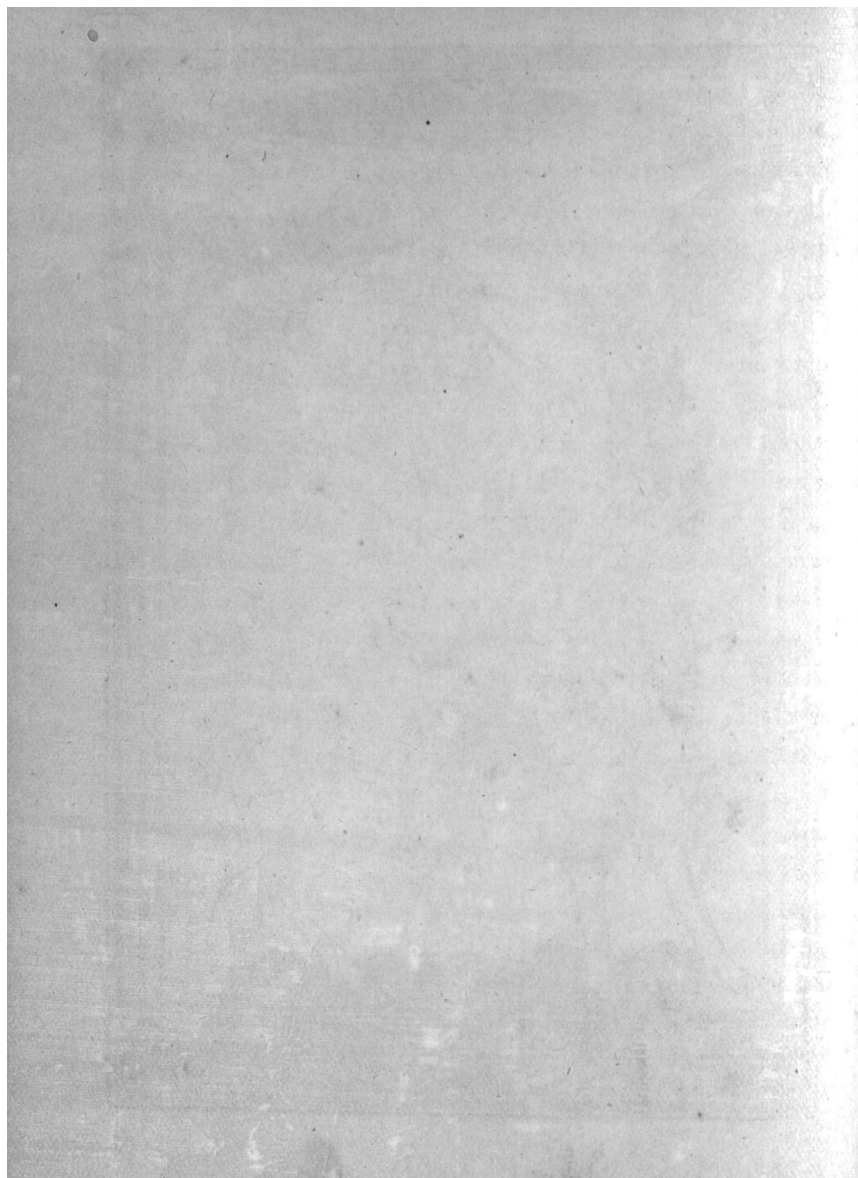
ருஷபாருடமூர்த்தி

—o—o—o—

ஆகாயவாசிகளாகிய இமையவர், திரிபுரத்தவர்களால் உலகந் துன்புகின்றதாதலின், அவர்களை யடக்கியருள வேண்டுமெனச் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமான் “அவர்கள்மேல் அமர்க்கோலங்கொண் டெழும்படி யுத்தத்திற்குரிய கருவிகளை சித்தஞ்செய்க” என்று கட்டளையிட்டருள, அமரர் அவ்வாறே ஆயத்தஞ் செய்து அரவாபரணனுக்குத் திருநந்திதேவர் மூலமாக அறிவிக்க, ஐயர் அம்மையாருடன் தருமதேவதையாகிய தாவள்யமான இடபவாகனத்தின் பேரி லாரோகணித்து, திருக்கயிலாய கிரியினின்றிறங்குகையில், திருமால், முதலாகிய தேவர்கள் கண்களாரத் தரிசித்துச் சிரசின்மேற் கைகளைக் குவித்து இறைஞ்சிப் பலவகையாகத் துதித்து மகிழ்ந்தனர். அம்பிகைபாகன் அமரராலாக்கிய இரதத்தைக் கண்டு இடபத்தினின்றும் இமயவல்லியுடனழிந்து, மேருமலையாகிய வில்லுடன்சென்று தேரிலேறி மிதித்தவுடன் அத னச்சமுறிந்தது.

அதுகண்ட அச்சதன் அரனிடத்துள்ள அன்பின் மேலீட்டினால் அப்பொழுதே ஒரு வெள்ளியவிடை யுருவேற்றுத் தாங்கினன். சங்கரனைத் தாங்குகின்ற சாரங்கன் “என்னையன்றி எம்பெருமானைப் பரிப்போர் யாவர்? என் தவமே தவம்! இறைவன் எனக்களித்த வரமே

வரம்!” என இவைபோற் பல நினைந்து இறுமாந்தான். பத்திவலையிற் படுவோனாகிய பரமபதி, மாயவன் மனத்தி லுற்ற மமதையை யறிந்து ஓர் திருவிளையாடல் புரிந்த னன். அதனால் அச்சுதன் ஐயனைத் தாங்கமாட்டாமல் இருசெவியிலும் வாய்வழியிலும் நாசியிலும் உதிரவெள்ள மொழுக, இருவிழிகளும் பிதுங்க, கால்களை மடித்துக் கொண்டு நிலத்தின்பேரில் விழுந்தனர். அப்பொழுது தேவர்கள் பயந்து “ஆத்தாசரணம் - அரணேசரணம், முத்தாசரணம்-முதல்வாசரணம், சித்தாசரணம்-சிவனே சரணம், நித்தாசரணம்-நிமலாசரணம்” எனப் பலவாறு துதித்தனர். கருணாநிதி கமலகேள்வன் விஷயத்தில் மனங்கனிந்து பூமியிலிறங்கினர். ஈசன் இறங்கியபின்னர்க் கேசவன் வலிபெற்றோனாய் நிற்க, பிரஹ்மேந்திராதி தேவர்கள் திகைத்தனர். சிவபிரான் புன்கிரிப்புக் கொண்டு திருமாலை நோக்கிச் “சேரர! யாதுவேண்டினை, விரும்பியவற்றைக் கேட்பின், இப்பொழுதே தருவேம்” என, மாதவன் மனமகிழ்ச்சியுற்று “தேவநாயகா! தேவ ரீரது வாமபாகத்தினின்றும் பிரியாது ஒருசத்தியிருக்க வும், அடியேன் விரும்பியபடி என்னையும் ஒருசத்தியாகக் கொண்டீர். தொண்ட ருள்ளத்தில் அவாவியவற்றை எண்ணியாங்கியும் அருட்கற்பகமாகிய தேவரீருக்குத் தருமவிடையொன்றிருப்பினும், மால்விடையென யானுந் தேவரீரைத் தாங்க வலிபெற வேண்டும்” என்று வருந்தி யாசித்து நிற்க, அருட்பெருங்கடல் தமது அடியவருட் சிறந்த திருமாலுக்கு அத்தகைய பெரும்பேறெய்தத்தக்க

அரியவரத்தையும் வலியையும் அநுக்கிரகித்து அரியாகிய இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்பேரி லாரோகணித்தனர். [எஞ்சிய சரிதையைத் திரிபுரதகரத்திற்கண்டுகொள்க.]

மாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்பேரில் ஆரோகணித்தலிற் சிவபிரானுக்கு ருஷபாருடமூர்த்தி யென்பதோர் திருநாமம் விளங்குகின்றது.

ஔமஸம்ஸிதை

“சதுஷ்பாத்ஸ்ருஷ்ருபீத்வம் ப்ரஹ்மணஃபுத்ரதாங்கத் தர்மஸஸ்வார்சிதஸ்ஸஸ்வத் வாஹநோமெபவாநிஸரத்வஜேபிமமகோவிந்த தேநமாம்ஸ்ருஷ்பத்வஜம் அஹம்ஸ்ருஷ்பவாஹஞ்ச ஸுரயோவேததத்பரா”

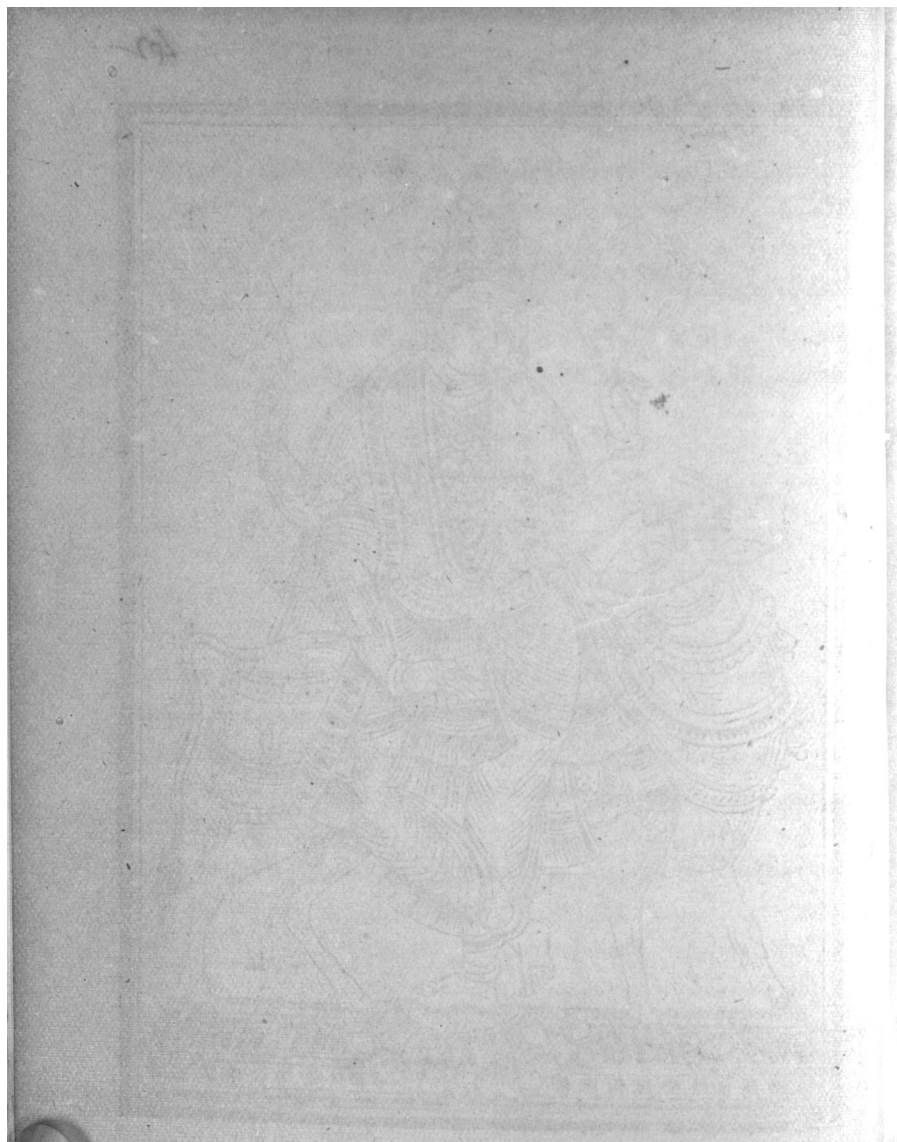
உபதேசகாண்டம்

மூரி வெள்ளிமி லேறுவிட் டிழிந்தனன் முதல்வன் மேரு மால்வரை யொருதனி வில்லொடு மேவித் தேரி னோர்தனி யெடுத்தாற் மிதித்தலுந் தெறித்துப் பாரு மச்சமற் றிழிந்தது தேர்த்தடம் பரப்பு.

மடுத்தெ டித்தனன் வெள்விடை யுருக்கொடு மாய னெடுத்த வப்பரம் பொறுக்கலா னிருதொளை நாசி விடுத்தெ முந்தன குருதிரீர் விழித்துணை பிதுங்கிப் படுத்த வாய்வழி யுமிழ்ந்தனன் குருதிரீர்ப் பறவை.

எந்தை யேயுனக் கபயமற் றெவ்வுயிர்த் தொகைக்குந் தந்தை யேயுனக் கபயமெத் தலைவர்க்கு முதலா

முந்தையேயுனக் கபயமென் றிரந்தனர் மொழிந்தா
ரிந்து சேகரன் மாயவற் குறித்தன னிரங்கி.

சத்தி யோர்புடை யிருக்கவும் யானுமோர் சத்தி
யொத்தி டப்புரிந் தருளினை யாதுபோ லுடையாய்
வித்த கத்தினி யேயுனை யாயினும் வினையே
னத்த னித்திற லேறெனத் தாங்குதற் கருள்வாய்.

நுஷபாருடமூர்த்தயேநமஃ

பன்னிரண்டாவது

நுஷபாந்திக மூர்த்தி

சிவாக்கினைப்படி இரண்டாயிரஞ் சதுர்புகங்கொ
ண்ட காலம் பிரமனுக்கொருநாள்; அத்தகைய நாட்களா
லாகிய நூறுவருடம் பிரமனுக்குரிய ஆயுட்காலம்.
அதுவே திருமாலுக்கொருநாள். அத்தன்மையாகவே
திருமாலுக்கு வயது நூறுகழியின் உலகிலுள்ள சர்வான்
மாக்களுமொழியும். அக்காலத்திற் சமஸ்தலோகங்களும்
மகாமயானமயமாகும். அச்சமயத்தில் எஞ்சுகின்ற பரம்
பொருளாகிய சிவபெருமான் தமது சத்தியாகிய உமை
யம்மை தரிசிக்கும்படி திருநடம்புரிந்தருள்வர். இத்தன்
மையான நேயுப்பிரளயத்தில் எல்லாத்தருமங்கட்கும்
அதிதேவதையாக விளங்கும் தருமதேவதை தானுயிரிக்க
வருமே யென்செய்வே னென்றெண்ணி, சிவபிரானைச் சர

ணடைந்தால் மரணத்திமை நீங்கி யென்று முயிர்கொண்டிருப்பேனெனத் தெளிந்து ஓரிடப் வடிவேற்று எம்பெருமானை யடைந்து “ஈசனே! யானிறவாமையும் தேவரீருக்கு வாகனமார் தன்மையும் சமான்மில்லா வலியுடைமையும் பெற்றுயிர்வாழ அடியேனுக் கருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க: அருட்கடலாகிய அம்பிகாபதி “அஞ்சாதே” என்றபயமளித்து அதன் சிரமேற்றமது அருமைத்திருக்கரமாகிய திதித் தொழிற்குரிய அபயாஸ்தத்தைச் சூட்டிப் பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினார்: “தருமதெய்வமே! நீ விரும்பியவாறே யவற்றையடைக: அன்றியும், தருமத்தின் காலநிலை யிஃதென்று கண்டோருரை முற்பட்டகிருதயுகத்தில் நான்கு கால்களும், இரண்டாவதாகிய திரேதாயுகத்தில் மூன்று கால்களும், மூன்றாவதாகிய துவாபரயுகத்தில் இரண்டு கால்களும், நான்காவதுங்கடைப்பட்டதுமாகிய கலியுகத்தில் ஓர்காலுங்கொண்டேன்றிப் பூமியில்நடந்து காட்டக்கடவாய் யாம் உன்னை விட்டுப்பிரியேம்; நீயே யெமக்கு வாகனமாயிருத்தி?” என்றதுக்கிரகித்து அதன் உயிர்போலத் தருமதேவதையைத் தனிவிடாமற் சிவபெருமான் பரிபக்குவமுற்ற பரமபத்தர்கட் கதுக்கிரகஞ் செய்யுந்தோறும் அதனையே வாகனமாக ஆரோகணித்தெழுந்தருளுவர். ஊழிக்காலத்தில் அறவுருவாகிய விடையை அணுகி ஆதரித்தமையால் ருஷபாந்திகமூர்த்தியெனச் சிவபெருமானுக்கோர் திருநாமமெய்தியது.

ருஷபாந்திகமூர்த்தி

உபதேசகாண்டம்

ஆறு லாஞ்சடை யண்ணலைச் சேர்வனே
லீறி லாதென்று முயந்திடு வேனெனாத்
தேறி யேயறத் தெய்வதஞ் செங்கண
னேறு தாயொ ரெழிலுருக் கொண்டதே.

ஏற்றின் மேனிகொண் டசன்முன் னேகியே
போற்றி யானின் னு பொன்றிடுந் தன்மையை
மாற்றி யாறறல் வழங்கிநிற் கூர்தியாம்
பேற்றை யெற்குப் பிரானரு ளென்னவே.

இறத்தலை யின்மையும் யான மாய்த்தனைப்
பொறுத்திடுந் தன்மையும் பொருவில் வன்மையு
முறைத்திடு மன்பும்வா லுணர்வு நல்கியே
யறத்தனிக் கடவுளுக் கண்ணல் கூறுவான்.

முதலய லிடைகடை மொழிய நின்றிடுஞ்
சதுர்வித யுகந்தனிற் றருமத் தின்றிற்
மிதுவென நான்குமூன் றிரண்டொன் றுகிய
பதமுறை யூன்றியே படியிற் சேறிமேல்.

ருஷபாந்திகமூர்த்தியே நம:

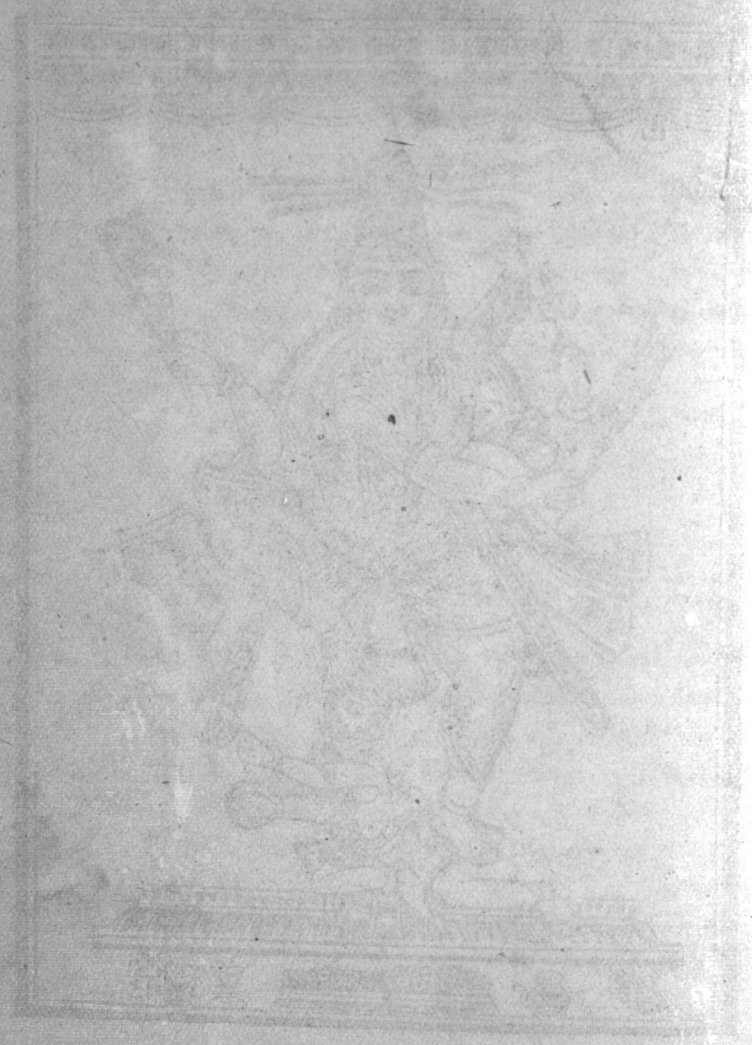
பதின்மூன்றுவது

புஜங்கலளித மூர்த்தி

காசிபன் மனைவியர் பதின்மூவரில் கற்பின் மேம்பட்ட கத்துரு விரதையென்னுங் காரிகையரிருவர் தாம் அழகிற் சிறந்தவரென ஒருவரோடொருவர் வாதிட்டுத் தமது நாதனை வினாவி, அவர் தீர்மானித்தவண்ணந் தோற்றவன் சிறையிருப்பதாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு, முநிவரையணுகிக்கேட்க, கத்துரு சிறந்தவளென, மற்றவன் சிறையிலகப்பட்டனள். சிறையிலிருக்கும் விரதை தன்மாற்றவளை நோக்கித் தன்னை விடும்படி வேண்ட, “தேவலோகத்துள்ள அமிர்தமளித்தாற் சிறைநீக்குவேன்” என, விரதை தன் குமாரனாகிய கருடனுக் கறிவிக்க, கருடன் தேவலோகஞ்சேர்ந்து அமுதகலசத்தைக் காத்திருந்த அந்த ரத்தவரைச் சயித்துக் கையிற்கொண்டு வருகையில் திருமால் எதிர்த்துச் செருச்செய்து செயிக்கமாட்டாமல் “பக்ஷிராசனே! உன் பராக்கிரமத்தை மெச்சினேன்; வேண்டிய ஒரு வரத்தைக்கேள்” என, கருடன் சிரித்து “கமலாக்ஷி! உன் வலிமைக்குக் களித்தேன். நீ விரும்பிய இரண்டு வரங்களைக்கேள்” என, விண்டு இதுதான் சமயம் மென் றுட்கொண்டு “சர்ப்பங்கப் கழுதூட்டாதிருக்க வொருவரமும், நீ எனக்கு வாகனமாகித் தாங்க மற்ற

24

புஜங்கலளிதழர்த்தி

றொரு வரமும் வேண்டும்” என, கருடன் அவ்வாறே யியைந்து அமுதகலசத்தைத் தாயினிட்டுச் சேர்த்து, சர்ப் பங்கட் கமுதூட்டாவகையாகக் கூறிச் சிறைவிடுவித்து, சிவலிங்கபூஜை செய்யப் பெருமான் களித்துப் பிரசன்ன மாய்ப் பலவரமளித்து “விட்டுணு நமதடியாரிற் சிறந்தோன். நீயவனுக்கு வாகனமாதல்பற்றிக் களித்தோம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளக் கருடன் மனம்பூரித்து மாலுக்கு வாகனமாயினன்.

காசிகாண்டம்

“கலுழ னாற்றிய காமரு தவத்தினை வியந்து
நிலவு தூங்கினம் பிறையணி நீள்சடைக் கடவு
ளலகி னல்வர மளித்தானம் மடியரிற் சிறந்தோ
னுலகு பூத்தசெந் தாமரை யுந்தியங் கடவுள்.

ஆங்க வற்குநீ யூர்தியா யடைதுமென் றறைந்த
திங்கி னல்வர முவந்தனஞ் செல்லெனக் கலுழன்
வீங்கி னான்றடம் புயமுளங் குளிர்ப்புற விழிநீர் [ன்.”
தூங்க மெய்மயிர் சிலிர்ப்புறத் தொழுதிவை சொல்வா

கருடன் சிவார்ச்சனை செய்துபெற்ற வல்லமையால், தன் மாற்றாந்தாயாகிய கத்துருவென்பாள் பெற்ற கட் செவிகளைக் கடுங்கோபத்துடன் கொன்று துன்புறுத்தி வருதல் கண்டு, நாகங்கள் “நாமும் சிவபிரானைப் பூசித்து வைநதேயனால் மாயாத வரமுறல் வேண்டும்” என்

றூலோசித்துக்கொண்டு ஓர் சிவலிங்கக்குறியைத் தாபித்து, விதிமுறையே சிவார்ச்சனைசெய்து நேர்நின்று “ஆதிமத்தியார்தரகிதராகிய அருட்பெருங்கடலே! தேவரீரது பூஜாபலத்தாலும், திருமாலுக்கு வாகனமா யிருத்தலாலும், மாற்றாந்தாய் மைந்தனாதலாலும், கருடன் என்களைக் கொல்கின்றான். அவனா லிறவாவண்ணம் அருள் புரியவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தன. சிவபிரான் அச்சர்ப்பங்கட்குத் திருவுளமிரங்கித் தமதருமைத் திருநெனியி லாபரணமாக அவைகளை அழகுறும்படி அணிந்து கொண்டனர். இதுநிற்க.

பின்னொரு காலத்தில் விஷ்ணு சிவதரிசனார்த்தமாக வந்தபொழுது அச்சர்ப்பங்கள் அச்சமின்றிக் கருடனை நோக்கி “ஏன் கருடா சுகமா” என வினாவின. இதனை உலகத்தா ரோர் வழக்கச்சொல்லாகக் கூறுகின்றனர். அஃதெற்றுக் கெனில் சிறியோரைச் சேர்தலினும் பெரியோரைக் கூடுதல் சிறந்ததென் னுணர்த்தற்கென வறிக.

புஜங்கம்-பாம்பு, லளிதம்-அழகுசெய்தல். இக்காரணத்தால் இறைவர் புஜங்கலளிதமூர்த்தி எனப் பெயரெய்தினர்.

புஜங்கலளிதமூர்த்தயே நமഃ

74

பதினான்காவது

புஜங்கத்ராஸ முர்த்தி

தாருவரத்து முனிவர்கள் தவ்மே சிறந்ததென்றும், அவர் பன்னியர் கற்பே மிகுந்ததென்றும் கருதிக் கடவுளர் பெருமானாகிய கண்ணுதலைப் பரம்பொருளென மதியாது மமதைகொண்டு வாழ்ந்திருக்குநரளில், சிவபெருமான் திகம்பரமாய்ப் பிக்ஷாடனத் திருக்கோலங்கொண்டும், திருமால் மோகினி வடிவேற்றுஞ் சென்று அம்முனிபத்தினிகள் கற்பையும் அம்முனிவர் தவத்தையு மழித்தனர். அக்காலத்தில் அரிவையர் முயக்கி லவாவற்றுத் தமதிருக்கை நாடிய அவ்வந்தணர் தத்தம்வீதியிற் கற்பழிந்துமூலங் காரிகையரைப்பார்த்துத் தமது ஞானத்தால் “நம் தவத்தை யழித்து நமது மனைவியர் கற்பை யொழித் தவன் சிவனே; அவனேவலால் ஆயிழையா யடைந்தவன் அச்சுதனே” என்றறிந்து விஷவிருகூங்களைச் சமிதை யாக்கி வேம்பு முதலியவற்றின் நெய்யினால் அபிசார வேள்விசெய்து அதினின்றொழுந்த பல பொருள்களையும் பரமபதியின்பேரிற் பிரயோகிக்க, சிவபிரான் அவற்றை எண்ணியவகையெலாம் உடை, பாதச்சிலம்பு, ஆயுதம், சிரோமாலை, சேனைமுதலியவாகச் செய்துகொண்டனர்.

தாம் பிரயோகித்தவை பிரயோசனப்படாதது கண்ட தாருவரமுனிவர் யாகாக்கினியினின்றொழுந்த சர்ப்பங்களை யுஞ் சங்கரன்மேல்விட, அவை அச்சமின்றி அவனி யழியும்வண்ணம் அதிவேகமாகத் தமதுகாளி-காளாஸ்திரி-

யமன்-யமதூதன் என்னும் நான்கு நச்சுப்பற்களிலுள்ள தொலைவழி விஷஞ்சிந்திக்கொண்டு நாதனை நண்ண, அண்ணல் ஆதிநாளையில் விண்டுவின் வாகனமாகிய கருடனுக் கஞ்சித் தம்பால் சரண்புகுந்த சர்ப்பங்களைத் தமதுடலிற் றாங்கி யிருந்ததுடன் இப்பாம்புகளையும் ஏற்று “உமது குலத்தாருடன் ஒன்றுகூடி வாழுங்கள்” என்று திருவுள் ளஞ்செய்து அப்பாம்புக ளஞ்சும்படி திருக்கரத்தாற்பற் றிச் சிறிதுபொழுது நடித்து, திருக்கரம் திருவடி அரை முதலியவிடங்களிற் கங்கணம் - காலணி-அரைநாண்-கடி சூத்திரமுதலியவாகப் பிணித்தருளினர்.

[இச்சரிதத்தின் ஏனைய விஷயங்கள் பிக்ஷாடநம் சார்த்தாலஹத மிவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.]

தாருவரத்து முநிவர் செலுத்திய சர்ப்பங்களை அச் சறுத்தினமையால், சிவபெருமான் புஜங்கத்ராஸமூர்த்தி யெனத் திருநாமமெய்தினர்.

கந்தபுராணம்

“எந்திய பின்னர் வேள்வி யெரியதற் கிடையே யெண்ணில் பாந்தளங் கொழுந்து தீயோர் பணியினுற் சிற்றங் கொண்டு போந்தன வவற்றை மாயோன் புள்ளினுக் கஞ்சித் தன்பால் சேர்ந்ததோர்பணிகளோடு செவ்வி திற் புனைந்தானெங்கோன்”

புஜங்கத்ராஸமூர்த்தயே நம:

PA.

பதினேந்தாவது

ஸந்த்யாந்ருத்தமூர்த்தி

தேவர்கள் சிவாக்கினை யின்றித் திருப்பாற்கடலை மதித்தபொழுது அதில் நாட்டிய மந்தரமலையாகிய மத்திற்குப் பூட்டப்பட்ட தாம்பாகிய வாசகியென்னும் பாம்பு தன் தலைவால்களைப் பற்றியீர்க்குந் தேவாசுரர் வலிக்காற்றாமல் வாய்வழி நஞ்சு கக்கியது. அவ்விஷம் யாவரையு மெதிர்க்கத் திருமால் அதனை யெதிர்த்து உடல் கருகி உம்பர் குழுவுடன் வெள்ளிமலையையடைந்து சிவபிரானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள, அருள் வள்ளல் அதனை அமுதுசெய்தனர்.

[இதன் வித்தாரம் விஷாபஹரணத்திற் காண்க.]

ஆகமத்தீரட்டு

“பொங்குங்கங் காதரன் காளமயின் றேயொன்றும் புகலாம லிருந்தனனோர் கணப்பொழுது புலவோர் அங்கவனை யிடைவிடா தருச்சனைமுன் புரிந்தா ரத்திதியே காதசியா மடுத்ததிதி யதனிற் புங்கவர்பாரணம்புசித்தே பூர்த்தியுற்றாரதன்மேற் [த்தே பொருந்துதிதி தனிமவான் பொற்கொடியை வை சங்கரன்கு லஞ்சமுற்றி நடித்தனனோர் யாமஞ் சதுர்மறைநூ லதுபிரதோ டம்மெனவே சாற்றும்.”

என்னும் பிரமாணத்தின்படியே,

சிவபெருமான் தேவர்துயர் தொலையும்படி விஷபானஞ் செய்தகாலத்தில், அதனால் தாமோரு தீமையு மடைந்தா ரில்லையாயினும், ஓர் திருவிளையாடல் செயக் கருதி ஓர் கூணப்பொழுது ஒன்றுங் கூறாய் உமாதேவி யார் தம்மை யுபசரிக்கும்படி மௌனமாய்ச் சயனித்திருந் தனர். அதுகண்ட அமரர் அரணை யருச்சித்தனர். அத் திதியை ஆன்றோர் ஏகாதசியென்பர். அற்றையநாள் முற்றும் உணவில்லாது அன்றிரவெல்லாம் நித்திரையி னின்றிநீங்கி மறுநாளாகிய துவாதசியிற் பண்ணவர் பார ணஞ்செய்தனர். அதன்மேற்பட்ட திதியாகிய திரயோ தசியிற் சிவபிரான் மலையரச புத்திரியாராகிய உமாதேவி யாரை நிறுத்திச் சூலத்தைச் சுழற்றி, கையில் தமருக மேந்தி ஓர் ஜாமகாலம் நிருத்தஞ்செய்தனர். அக்காலத் தையே வேதசிவாகமங்கள் பிரதோஷமெனக் கூறும். இதுபற்றி, பதினைந்துதினங்கட்கோர்முறைவருந் திரயோ தசியைப் பிரதோஷமென்பதன்றி, தினந்தோறு மாலையு மிரவுங்கலக்கும் ஒருசாமப்பொழுதையும் பிரதோஷகால மெனவும், வருடத்திற் கோர்முறையெய்தும் மகா சிவ ராத்திரியை வருடப்பிரதோஷமெனவுங் கூறநிற்பர். ஒவ் வொருதினமும் உதயாதி இருபத்தாறேகால் நாழிகை முதல் இரவு மூன்றேழுக்கால் நாழிகைவரையும் நாழிகை ஏழரை. இதில் ரஜநிமுககாலத்திற் சம்பவிப்பது பிர தோஷமெனவும், மத்தியான முகூர்த்த மெட்டனுள் ஏழு கழித்து எஞ்சிய எட்டாவது முகூர்த்தமே பிரதோஷ

மெனவும் ஆகமங்கள் கூறும். இம்முறைபற்றி மாதப்பிரதோஷத்தை மாதசிவராத்திரி யென்பர்.

இதுநிற்க. சிவபிரான் நிருத்தஞ்செயக்கண்ட தேவர் களித்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்குவித்து மனதை மகாதேவன்பாற் பதித்து அரணே பரனெனமதித்து ஆநந்தக் கூத்தாடினர்; அன்புருகிப் பாடினர்; ஐயனைக் கொண்டாடினர்; அருளாளர் விடைபெற்றுத் தமதிடத்தைநாடினர். இத்தகைய நிருத்தகாலத்தில் தேவர்கள் தத்தமக்கியைந்த வாச்சியங்களும், திருமால் மிருதங்கமும் வாசித்தனர்.

பெருமான் திருக்கயிலாயகிரியில் உமாதேவியார் முதலானார் காணப் பிரதோஷகாலத்தில் நடனஞ்செய்த அவசரம் ஸந்த்யாந்ருத்தமூர்த்தமெனப்படும்.

ப்ராஹ்மோத்தரகாண்டம்

வாக்தேவீத்ருதவல்லீஸ்தமகோவேணும்ததத்பத்மஜஃ
ஸ்தாளோந்நித்ரகரோரமாபகவதீகேயப்ரயோகாஞ்சிதா [தாஃ
விஷ்ணுஸ்ஸாந்த்ரம்ருதங்கவாதநபடுர்தேவாஸ்ஸமந்தாத்ஸ்தி
ஸேவந்தேதமஸுப்ரதோஷஸமயேதேவம்ம்ருடாநீபதிம்.

ஸந்த்யாந்ருத்தமூர்த்தயேநமஃ

பதினாறுவது

ஸ்தாந்ருத்த மூர்த்தி

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்த முத்திகளைத் திருவருள் செய்தற்பொருட்டுப் பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத்தியத் திருநடனத்தை யெஞ்ஞான்றும் இயற்றி யருளாநிற்பர்.

“தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.”

“மாயை தணியுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
சாய வழுக்கியரு டானெடுத்து—நேயத்தால்
ஆரந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்தல்
தானெந்தை யார்பாதந் தான்.” என்னும் உண்மை
விளக்கத்தின்படி, பெருமான் மூன்று திருக்கரங்களாலும்
இரண்டு திருவடிகளாலும் பஞ்சகிருத்திய மியற்றுகின்
றார். எவ்வாறெனில், தமருகமேந்திய கரத்தினுற் கிருட்
டியும், அமைத்த அஸ்தத்தினுல் திதியும், மழுவேந்திய
கையினுற் சங்காரமும், முயலகன் முதுகிலுன்றிய திருவ
டியினுல் திரோபவமும், அருவரத நடம்பயிலும் அடித்தா
மரையினுல் அதுக்கிரகமும் புரிவர். அன்றியும்,

52

“உரையுணர்வுக் கெட்டா வொருவன்மிகு பஞ்சாக்
 கரத்தால் வரைமகடான் பாதி—பரையிடமாய்க்
 காணும் படியே கருணையுருக் கொண்டாடல்
 பேணுமவர்க் குண்டோ பிறப்பு” — என்றபடியே,
 ஆன்மாக்கள் அநாதியே பந்தித்துள்ள பாசவீக்கம்
 போக்கி முத்தியடைதற் பொருட்டே, அருள்வடிவாகிய
 அம்மையார் பக்தாதுக்கிரக காரணமாய், பஞ்சாக்கர
 வடிவமாகிய அவ்வநந்தத் திருநடனத்தை வாமபாகத்தி
 னின்றந் தரிசிப்பர். மேலும்,

“ஆடும் படிகேணல் லம்பலத்தி லையனே
 நாடுந் திருவடியி லேநகரங்—கூடு
 மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்

பகருமுகம் வாழுடியப் பார்” — என்றபடியே சிவ
 பிரான் நிருத்தக் கோலங்கொண்டஞான்று திருவடியில்
 நகரமும், திருவயிற்றில் மகரமும், திருத்தோளில் சிகர
 மும், திருமுகத்தில் வாகாரமும், திருமுடியில் யகரமுமா
 கக்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருவுருவாக நின்று ஆன்
 மாக்களின் மீதுள்ள கருணையால் ஐவகையான கிருத்தி
 யங்களை யியற்றுகிற்பர். இனி இந்நடனம் ஊனநடனம்
 ஞானநடனம் என இருவகைப்படும். சிவபிரான் திருக்
 கயிலாயமலை ஸ்ரீ மேருமலை - வடாரண்யம் - திருத்திலலை-
 திருவாலவாய்-திருநெல்வேலி - திருக்குற்றாலம் - திருத்தெ
 ளிச்சேரி முதலாகக் கூறப்படும் பலவிடங்களிற் பல கார
 ணங்களாற் பலமுறை பதம்பெயர்த்தாடி யிருப்பினும்,

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத்
திய காரணமாக எப்போதும் உமையம்மையார் தரி
சித்து நிற்கும்படி திருமால் திருநந்திதேவர் பிரமதகணங்
கள் முதலானோரது தோற்கருவி தொளைக்கருவி நரப்புக்
கருவி கஞ்சக்கருவி மிடற்றுக்கருவி முதலியவற்றி னேசை
போடு திருநடனஞ் செய்திருத்தலின், ஸதாந்ருத்தமூர்த்தி
யெனப் பெயருற்றனர்.

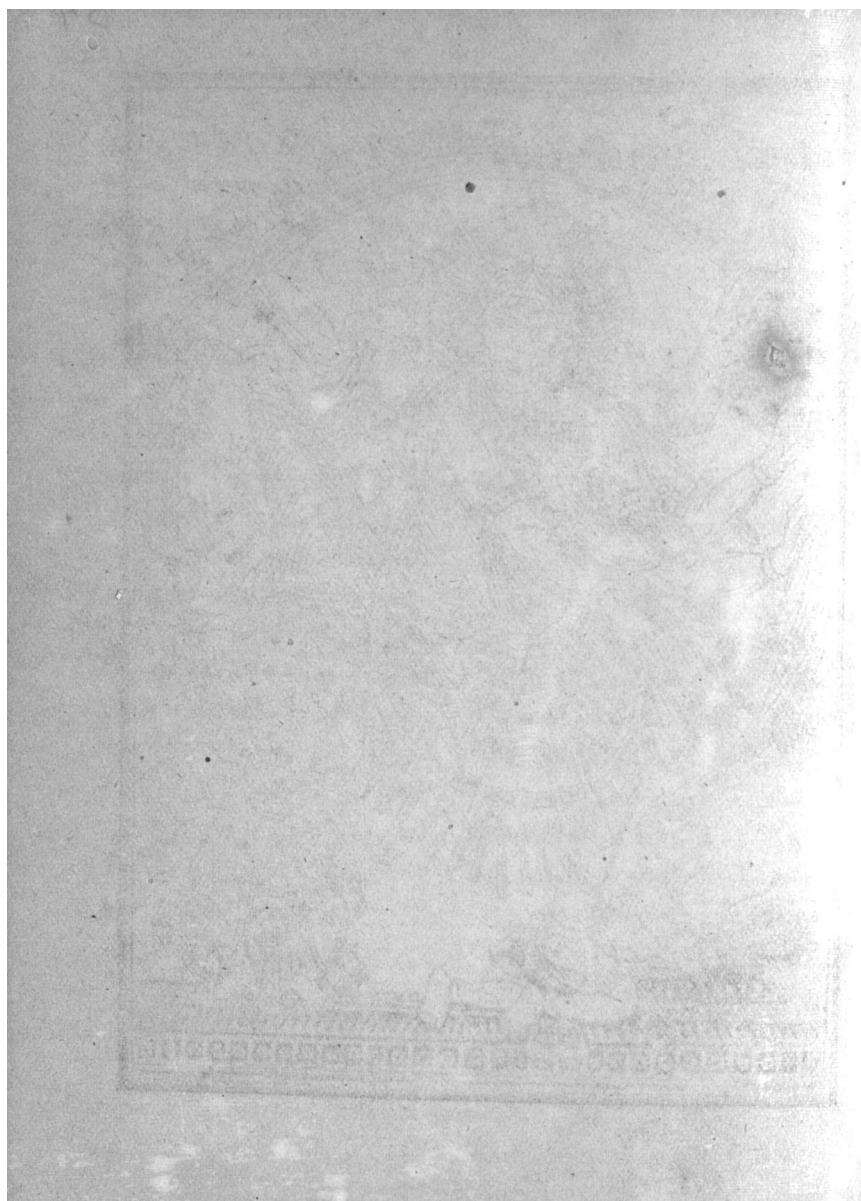
ஸதாந்ருத்தமூர்த்தயே நம:

பதினேழாவது

சண்டதாண்டவ மூர்த்தி

ஸ்ரீவடாரண்யத்தின் மகிமையைச் சிவபிராணற்
சொல்லக்கேட்ட சுநந்தமுனிவர், பெருமான் அறுக்கிர
கித்தவண்ணந் தாண்டவ தரிசனத்தை விரும்பி ஆங்க
டைந்து தவத்திருந்தனர். அவ்வாறிருக்கையிற் கண்ணு
தல் கைவிரலணியாகிய கார்க்கோடகன், திருவிரலில்
விஷத்தைக்கக்க, விடையூர்தி “நம்மை மனத்திற் கரு
தாது மமையோடு நீ செய்த தீமைக்காகத் திருக்கைலை
யைநீங்குக” என, நாகம் நடுங்கிப்பணிய, நாதன் “வடா
ரண்யத்தலத்திற் பலவாண்டுகளிருந்து அருந்தவம்புரியுஞ்
சுநந்தருடன் சண்டதாண்டவத்தைத் தரிசித்துப் பிறகு
வருதி” என, கட்செவி கருடனுக்கஞ்சி முறையிட, இறை

வர் “இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஆண்டுள்ள முத்திதீர்த்தத் தில் முளைக்க” என, அரவு அவ்வாறே ஆலவனமடைந்து அருந்தவஞ்செய்யுஞ் சுந்தரைக்கண்டு தொழுது தனது வரலாற்றைச்சொல்ல, சுந்த முனிவர் மகிழ்ந்து தன்பக்க லிற் றவமியற்றப் பணித்து, பழையபடி நெடுங்காலந் தவத்திருப்ப, முனிவரைப் புற்றுமூடி முடிமேல் முஞ்சிப் புல் முளைத்தமையால், அவர் முஞ்சிகேச முனிவரெனப் பெயர்பெற்றனர். இதுநிற்க:

நிசம்பன் சும்பன் என்னும் நிசாசரரிருவர் செய்து வருந் தீமையைப்பொறுத தேவர்கள், பார்வதியாரை நோக்கிப் பலகால் அருந்தவஞ்செய்ய, இறைவி இமைய வர்முன் தோன்றி, “அமரரே! நீங்களவாவிய அடைவே அவர்களை யழிப்பேன்” என்றருளிச்செய்து மலைச்சாரலை யடைந்து தவவடிவேற்று வசித்திருக்கையில், சுண்டன் முண்டன் என்னுந் தானவரிருவர் சாம்பலியைச்சார்ந்து, “தார்குழலே! தனித்திருப்பானேன்; சாற்றற்கரிய வலி யுடைய சும்பனிடஞ்சேர்க” எனச் சொல்ல, அம்பிகை “அருந்தவமாற்றும் யான் ஆடவரோடுரையாடேன். அரைக்கணத் தகலுமின்” என்றறைய, அவர்கள் சும்பா சுரன்பால், தேவியின் பொலிவை வியந்து செப்பி, அவ னேவலாற் சில படையுடன் மீட்டுஞ் சென்றழைத்தும் வாராமை நோக்கி வலிதற் கைபற்றி யிர்க்கக் கருதுகை யில், விமலை வெகுளிகொள்ள, அம்மையார் தோரி லிருந்து அனேகஞ் சேனையும் ஒருசத்தியும் அவதரித்து,

அவ்விருவரையுஞ் சேனையுடன் சங்கரித்தனர். “சண்டனையு முண்டனையுஞ் சங்கரித்தமையாற் சாமுண்டியெனப் பெயர்பெற்றுத் தரணியோர் தொழ வாழுதி” என அச் சத்திக்கருளினர். அவற்றை யறிந்த நிசம்பன் - சும்பன் என்போர் அநேக அசுரருடன் ஆர்ப்பரித்து வந்து அம் மையை யெதிர்த்து அஸ்திரமாரிசொரிய, உமாதேவியார் தமதுடலினின்று ஸப்தமாதர்களை யுஞ் சிவதூதியரையும் உதிப்பித்து யுத்தத்திற்கனுப்பி அவர்களால் அசுரச் சேனையை யழிப்பித்து, தாமே முதலில் நிசம்பனையும் பிறகு சும்பனையு மாய்த்தனர்.

ஆற்றலுடைய அவ்விரண்டு அசுரர்கட்கும் இளையா ளாகிய குரோதியென்பவள் பெற்ற இரத்தபீசன் தன துடற்சோரியில் ஒரு துளி தரைமேல் விழுந்தால் அத் துளி தன்னைப்போலத் தானவனுமாறு வரம்பெற்றனன். அவன் இச்செய்தியறிந்து இமைப்பொழுதி, லெதிர்த்த னன். அந்நிருதனுடன் ஸப்தமாதர்கள் சீமர்செய்கையில் உதிரத்துளிகட்கு ஒவ்வோர் உருவேற்றதுகண்டு ஒடிவந்து உமையம்மையோடுரைப்ப, தேவியார் சினமிகத் திருத் தோளினின்றுங் காளிதோன்றினள். “பெண்ணே யான்! இரத்தபீசனைச் சங்கரிக்கையில் உதிரத்துளியொன்றும் பூமியில் விழாமல் உன் கைக் கபாலத்தேந்தி யுண்ணக் கடவாய்” என்று பணித்து, அவளுதிரபானஞ் செய்து வர, இறைவியார் இரத்தபீசனை இமைப்பிலழித்து இம்ம யவரை அவரவர் நாட்டிற்கேக விசைத்து, காளியைக்

களிப்பித்து அவளுக்குச் சண்டியென்று பெயரும் தெய்வீகமும் சிவபெருமானிடம் நிருத்தஞ்செய்து அவர் பக்கலில் வசித்தலும் ஆகிய இவற்றை அதுக்கிரகித்து, ஸ்பதமாதர்கட் கருள்செய்து, அந்தர்த்தானமாயினர். காளி அசுரருதிரமருந்திய ஆற்றலாலும், இறைவியாரிடம் பெற்ற வரத்தாலு மிறுமாந்து மாமிசம் நிண முதலியவற்றைப் புசித்து, மோகினி இடாகினி பசாசு பூதங்கள் புடைசூழ ஒரு வனத்திலிருந்து மற்றொரு வனத்திற்குப் போய் உலக முழுவது முலவி வடாரண்யத் தருகில்வந்து யாவரையுந் துன்புறுத்தி வாழ்ந்திருந்தனர். இஃதிவ்வாறிருக்க,

ஒருநாள் திருவாலங்காடு சென்ற நாரதமுனிவருக்குக் காளியின் தீச்செயல்களைக் கார்க்கோடகமுனிவர்கூற, நாரதர் கேட்டுச் செல்லுமளவில், காளி விழுங்கவர, அவர் கரந்துசென்று விண்டுவைக்கண்டு விஷயத்தை வாய்விண்டனர். திருமால் சிவபிரான்பால் திருவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இறைவர் “இப்பொழுதே அக்காளியின் வன்மைகுன்ற வடவனமடைவோம்” என்றுகூறி, சுந்தரமுனிவர் கார்க்கோடக முனிவர்கட்குக் கருணைசெய்யக் கருதி ஆலவனமடைந்தனர்.

மாதேவன் வயிரவவடிவு கொண்டமையின், உடன் வந்த பூதகணங்களுடன் காளியின்சேனை எதிர்த்து ஆற்றாது, காளிக்கறைய, அவள் அமர்க்கோலங் கொண்டு வந்து ஐயனைக்கண்டு பயந்து “நிருத்த யுத்தஞ் செய்வோம்” என நிகழ்த்த, முன்னேறிசைந்து முஞ்சிகேசகார்க்கோடகர்கட்குத் தரிசனந்தந்து திருநடனத்துக்குத்

தேவருடன் வந்தனர். அக்காலத்து அமரர் அவ்வரர் கட்கிசைந்த பல வாத்தியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம்-அற்புதம்-இரௌத்ரம்-கருணை - குற்சை-சார்தம்-சிருங்காரம்-பயம்-பெருநகை-வீரியமென்னும் நவரசங்களும் அபிநயமும் விளங்கவாத்தியங்கட்கொப்பப் பாண்டரங்கமாகிய சண்டதாண்டவத்தைக் காளியுடன் செய்கையில், கருணா நிதியின் திருச்செவியிலிருந்த குண்டலமானது நிருத்தவே கத்தால் நிலத்தில் நழுவ, அதை இறைவனே திருவடியொன்றினாலெடுத்துத் தரித்துத் திருத்தாண்டவஞ்செய்து காளியைத் தோல்வியடையச் செய்தனர். அவள் செயலற்று நாணிப்பணிந்தனர். அருள்வள்ளல், “ஈண்டோர் சத்தியாயிருத்தி” என அநுக்கிரகித்து இருமுனிவரும் எண்ணில்லா அடியார்களும் தமது தாண்டவக்கோலத்தைச் சர்வகாலமுந் தரிசிக்கும்படி ஆண்டு வீற்றிருக்கின்றனர்.

இக்காரணத்தா லிறைவர் சண்டதாண்டவமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

தீநவாலங்காட்டுப்புராணம்

“இன்சுவை பொழியுஞ் சாய லபிநய மிலங்கச் செவ்வாய் புன்சிறு முறுவல் பூப்பப் புரணவா னந்தம்பூரித் தன்புறு மவையோ ருள்ள மயர்தர வியங்கட் கேற்ப விற்படு நடனங் காளி யோடரன் விளைத்த வேலை.

மடிதரு மூலக மென்ன வயங்கரு ணல்கி மெல்ல வடிபெயர்த் தாடல் செய்ய வருகுறுங் காளி நோக்கி யொடிவுறு நாணின் மேவி யொளிமுக மிறைஞ்சி யொல்கி வடிவுறு பாலை போலச் செயலற மயங்கி நின்றாள்.”

சண்டதாண்டவமூர்த்தயே நம:

பதினேட்டாவது

கங்காதர மூர்த்தி

திருக்கயிலாயகிரிக் கருகிலுள்ள ஒரு சிங்காரவனத்தில் சிவபிரான் உலாவுகையில் உமாதேவியார் ஒன்றுமுரையாது ஒரு விளையாடல் கருதிப் பின்வந்து தமது திருக்கரங்க ளிரண்டினாலும் பெருமானது திருவிழிகளை மூடினர். அதனால் அளவில்லாத அண்டகோடிகளிலுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் அல்லலுற் றழுங்கும்படி அந்த காரம் நிறைந்தது. தினகரன் வெயிலுந் திங்களின் நிலவுந் தீயின் சுடரும் தேவர் ஒளியும் மற்றெங்குமுள்ள பிரகாசமுமிறந்து உலகமுழுவதும் பேரிருண்மயமாயிற்று.

சிவபிரான் திருவிழி யொளியால் எல்லாச் சோதியும், இயங்கும் தன்மையால், கங்களானது கண்களைக் கவுரி கையால் மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழி பல கழிதல் கருதி, கருணைமூர்த்தி மன்னுயிர்த் தொக்க கட் கின்னருள்புரியத் தன்னுளமதனி லுன்னினனாகி, நெற்றியினுப்பண் நீள்விழி தோன்றுவித்து அன்னது கொண்டுலகின் இன்னலை விலக்கி நீங்காநிலையாய் நிறைந்த பேரிருளைத் தீர்த்து திங்கள் - செஞ்சுடர் - தீ - முதலாய் சுடர்கட் கொளியெய்தனர். எண்ணிறந்த ஆன்மாக்கள் தத்தம் உண்ணிறைந்த பெருங்களிப்பால் உமைபாகனை வழுத்தின இத்திறச்செய்கையை இறைவி யறிந்து சித்த மதனில் மெத்தப் பிரமித்து ஈசன் இணைவிழிமூடிய இரு கரத்தையும் இமைப்பொழுதி லெடுத்தனள். அவ்வா

றெடுக்கையில் அம்மையாருக்கேற்ற அச்சத்தால் விரல்கள் பத்திலும் வியர்வுதோன்ற, விமலைகண்டு கைவிதிர்க்க, பத்துவிரலிலிருந்து பிறந்தவை பத்துக்கங்கைகளாகிப் பெருகிச் சத்தசமுத்திரங்கட்கும் வழிகொண்டன. நூறு ஆயிரங் கோடிமுதலிய கணக்கில்லாத முகமுற்று மூதுலக முழுவதும் மூடிப் பரவக்கண்டு மோசம் வந்ததென்று இந்திரன் பிரமன் விண்டு மூவரும் திருக்கயிலாயகிரியில் திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட் சென்று திரியம்பகனைச் சேவித்து “தேவதேவா! ஏதோ பொருவெள்ளம் எங்கும் பெருகி எல்லையில்லாதிரைந்து யாவையு மழிய அண்டமுழுவதுங் கவர்த்தது. அதனை யடக்கி அடியேங்களையும் அகிலத்தையும் அளிக்க வேண்டும்” என்றறைய, பன்னகாபரணன் பார்வதி விரலிற் பத்துக் கங்கைகள் உற்பவித்ததை யுணர்த்தி உலகைச் சூழ்ந்த அவ்வெள்ளத்தை யுன்னியழைத்துத் தமது * சடைக்

* இஃதிவ்வா றிருக்கையில், வைணவரி லொருசாரார் “திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரங் கொண்டு, மாவலிபால் மூவடிமண் ஏற்று ஆகாயத்திற் றனதடியை நீட்டியபொழுது, பிரமன் கங்காசலத்தால் அபிடேகித்தனன்” எனவும்; மற்றொருசாரார் “வரமனாவதாரங்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்குஷ்டத்தினின்றுங் கங்கை அவதரித்தது” எனவுங் கூறி, “அத்தகைய கங்கையைச் சிவபிரானணிந்தனர்” எனவும், கர்ணபரம்பரையில் வழங்கி வருகின்றனர். அவையொவ்வா: எவ்வாறெனில்.

ததீசி-கண்ணுவர்-பிருகு முதலிய முனிசிரேஷ்டர் சாபத்தாற் பத்துப் பிறவியடைந்த பதுமநாபன் (மச்சம்-கூர்மம்-வரா

கற்றையி லோர் மயிர் முனையில் தரித்தனர். அதுகண்ட மூவரும் அரணை வணங்கி “அருள் வெள்ளமே! அவனி முழுவது மழிக்கும்படிவந்த அவ்வெள்ளம் அன்னையார் திருவிரலினின்றும் ஜனித்தமையானும், தேவரீர் செஞ் சடைமீதிற் சேர்த்தியதானும் புனிதமாகப் பொருந்துத லானும் எங்கள் நகரத்திலிருத்த அதிற் சிறிது அருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, இறைவர் சடையி லிருந்த ஒரு கங்கையிற் சிறிது சிறிது வாங்கி மூவர்கையி லும் நல்கி உடன்செல்லப் பணித்தனர். எம்பெருமானது விடைபெற்று இந்திரன் அமராவதி நகருக்கும், பிரமன் மனோவதி பட்டணத்திற்கும், விஷ்ணு வைகுந்தபதவிக்குங் கங்கையைக்கொண்டு சேர்த்தனர்.

கம்-நரசிம்ஹம்-வாமனமாகிய ஐந்து அவதாரங்களில் கண்-ஒடு-கொம்பு-தோல்-முதுகந்தண்டு இவற்றைப் பறிகொடுத்து) ஐய னால் தண்டிக்கப்பெற்றும், மற்றைத் தவதாரங்களில் மஹா தேவனை யருச்சித்து வரங்கள் பெற்றும், தான்பெற்ற சரப் படி தசாவதாரங்களுஞ் செய்தொழிந்தனர் எனச் சிவபுராணங் கள் விளங்கக்கூறும். [இச்சரிதங்களை முறையே மச்சாரி-வராஹாரி-கூர்மாரி-வமிம்ஹக்நம்-கங்காளமூர்த்தங்களிற் கண்டு கொள்க. ஈண்டு விரிவு கருதி விடுத்தாம்.] இது நிற்க.

ஈண்டுக் குறளுரு வேற்று, மாவலிச்சக்கரவர்த்திபால் யாசித்து மூவடிமண்பெற்று, வையகமும் வானகமும் மாரியோன் அளந்தபொழுது, அவ்வாமன்னது அடி அங்குவட்டம் மேலண்ட கடாக முகட்டிப்பட்டு, அண்டகடாகம் பிளந்து, ஆங்குள்ள ஆகாயகங்கை அவனிமே லொழுகியதென்றும், அது கங்கா த்வாரத்தின்வழியே, மாளவதேச மூலமாய்ச்சென்று மேற்கட லிற் சங்கமமாயிற்று என்றும், சிவரஹஸ்யம் துதியாம்சத்தில

தேவியாரது திருவிரல் வியர்வினாலுண்டாகிய கங்கை உலகத்தை யழிக்கும்படி இரைந்து வருகையில், அதன் வீறு குன்ற விமலர் தமது வேணியிலணிந்த காரணத்தினால் ஐயனுக்குக் கங்காதரமூர்த்தி யென்பதோர் அபிதான மெய்தியது.

தீருவாசகம்

“மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி சலமுகத்தா லவன்றலையிற் பாயுமது வென்னேடி [ம்
சலமுகத்தா லவன்றலையிற் பாய்ந்திலளேற் றரணியெல்லா
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ.”

கங்காதரமூர்த்தயே நமஃ

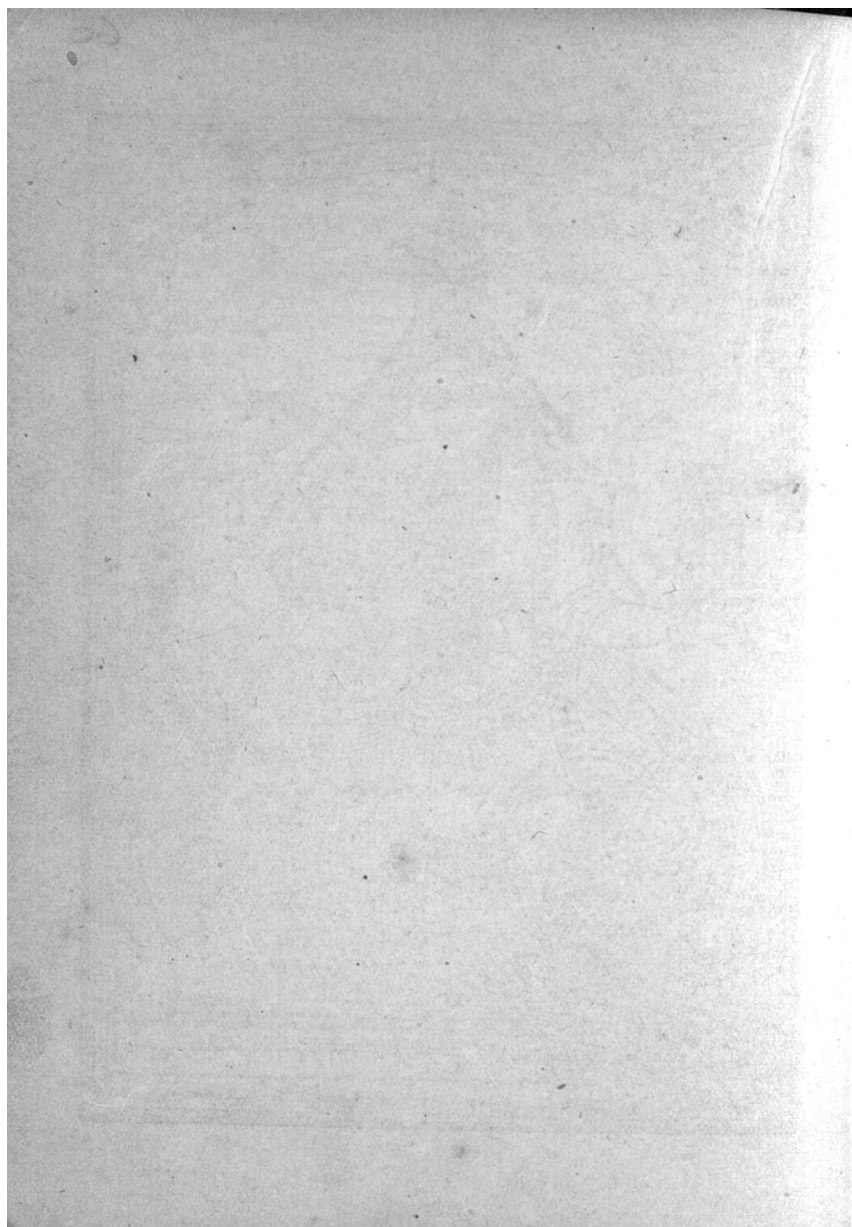
ஸ்ரீநந்தியெம்பெருமான் ஹிமவானுக்குப் பூலோக விசிஷ்டத்தைக் காட்டுகிற கட்டத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸிவரஹஸ்யம் துதீயாம்சம்

அந்யாவிக்ரமதோவிஷ்டேணை:பாததோநிர்கதாநகா
கங்காத்வாராத்ப்ரதிச்யாபதிம்ஸங்கதாமாளவாரந்திமே.

அவ்வாறன்றி, அவ்வைணவர் கூறும் விஷ்ணு பாதோதக கங்கையைச் சிவபிரான் அணிந்ததுமில்லை. கமலகேள்வன் காலினின்றுங் கங்கை ஜனித்ததுமில்லை. அங்குக் கங்கோற்பவமாகக் காரணமும்மில்லை யென்பவை நன்கு விளங்குகின்றன. அல்லது அவர்கள் அநுமானிக்கும் வகையே அத்திரிவிக்கிரமன் தாளிற் கங்கை ஜனித்திருப்பினும், அது அத்திருமாலின் சிரமேலேயே விழுந்து அவருடவின் வழியே யிழிந்து தரையை யுடைந்து ஊர்கடக்க வோடியிருக்க வேண்டுமெயன்றி, சிவ பெருமான் தம்மால் கர்வபங்க நிமித்தமாய் முதுகென்பு பறிக் கப்பட்ட வாமனனது பாதோதகத்தைச் சிரமேற் கொண்டா ரென்பது வேதாகம விருத்தமாகவேவிளங்கும் வாமனாவதாரத்தின் சரிதமும், அதனைச் சங்கரிக்கவந்த ஸ்ரீ கங்காளமூர்த்தியின் கணயமும் பின்னர் வருமிடத்திற் கண்ணோர்க.

பத்தோன்பதாவது

கங்காவிஸர்ஜந மூர்த்தி

அயோத்திநகரை யரசுபுரிந்த சகரன் என்னுஞ் சக்ர வர்த்தி விடுத்த அசுவமேதப்புரவியை அம்மேசன் கண்டு மனம்பொருனாகித் தன் வாழ்வுக் கீனம் வந்ததேயென்று சிந்தை நைந்து வஞ்சனையாற்பற்றி, பாதலத்தில் கடுந் தவம்புரியுந் கபிலமுனிவர் பக்கலிற் கட்டிப்போயினன். அம்மன்னவன் மக்கள் அறுபதினாயிரவரும் தந்தை கட்ட னைப்படி தரணிமுழுதுந் தேடிக் காணாது, பாரைத்தோண் டிப் பாதலமடைந்து அரிய தவசியாகிய கபிலர் பக்கலிற் கட்டிய பரியைக்கண்டு இக்கள்வனே நமது புரவியைக் கவர்ந்து காவலன் யாகத்தைப் போக்கக் கருதியவ னென்று கனன்று அவர் துன்புற வைத்தனர். அத னால் முனிவர் முனிந்து விழிக்க, விழித்தீயினுற் சகரபுத் திரர் அறுபதினாயிரவருஞ் சாம்பரா யழிந்தனர். அச் செய்தி யவருடன் போந்த தூதுவர் சொல்லத் தெரிந்த அரசன் தன் பௌத்திரனாகிய அஞ்சுமாணை யழைத்து “என் புதல்வரிற்பிபினும் எடுத்தயாகத்தை விடலாமோ?” என அஞ்சுமான் பாதலஞ்சென்று கபிலர் முன்னுள்ள சாம்பர் மலையைக் கண்ணுற்று நடுங்கி, முனிவர்முன் வந்து குதிரையைக் கேட்க, முனிவர் மனமகிழ்வுற்றுப் புரவியைக் கொடுக்கப்பெற்று, பூவுலகடைந்து பிதாமகன் பால் விடுத்து அவ்யாகத்தை முடிப்பித்தான். அவன் சந்

ததியி லொருவனுன பகீரதன் பண்டைக்காலத்தில் தன் மூதாதையர் முனிவன் முனிவால் முடிந்து சாம்பராய் நரகத்தில் மூழ்கியுள்ளாரென்று தெரிந்து, அவர்களைச் சுவர்க்கமடைவிக்கக்கருதிப் பதுமணீநோக்கிப் பதினாயிர வருடந் தவம்புரிந்தனன். பகீரதன் பண்ணிய பெருந் தவத்திற்குக் களித்த பிரமன் பிரசன்னனாகி “ஆகாய கங்கை அவர்கள் அஸ்தியிற்பட்டாற் சுவர்க்கமடைவர். அஃது அவனிமேல் வரில் அதன் வேகத்தை யாற்றுதல் அரனுக்கு அமையும்” என்னையோருக் கேலாதாகலின், சிவபிரானே நோக்கித் தவஞ்செய்க” எனச் சாற்றி மறையப் பகீரதன் பதினாயிரவருடந் தவம்புரிந்து பரமனருள் பெற்று, கங்கையைக் கருதி ஐயாயிரவருடம் அருந்தவம் புரிகையிற் கங்கை பெண்வடிவாக வந்து “என் வேக மதிகமாதலின் என்னைத் தாங்கும்படி ஈசனேநோக்கி இன்னுந் தவஞ்செய்க” என்றிசைப்ப, இறைவனை நோக்கி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருடம் மீண்டுந் தவஞ்செய்த லும் எம்பிரான் காட்சிதர, கங்கை பெண்வடிவாக வந்து கூறியதை விண்ணப்பித்து “காக்கிறேன்” என்று கண்ணுதல் கொடுத்த வரத்தைப்பெற்று, திரும்பவுங் கங்கையைக்கருதி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறுவருடந் தவமிழைத் தனன். கங்கை அப்பொழுது திரிலோகமும் அச்சமுற்று அலறும்படி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவ்வாறு வந்த கங்கையைச் சிந்தாமற் சிவபெருமான் சடைதுணியி லணிந்தனர்.

கங்காவிஸர்ஜமூர்த்தி

123

பகீரதன் கங்கையைக் காணாமற் கலங்கி நிற்பது கண்டு, கருணமூர்த்தி “நமது சடையிலிருக்கின்றனள்; அஞ்சற்க” என்று திருவாய்மலர்ந்து சிறுதிவலைவிட, கங்கை நாதன்சடையிலிருந்து நதியிருநண்ணி நானிலத் திறங்கினள். இவ்வாறு வந்த கங்கைமுன் பகீரதன் படர்கையில் இறந்தோரைக் கதியிற்சேர்க்க விரைந்து செல்லுங் கங்கையின் வேகத்தால், ஜந்துமுநிவர் வேள்விச் சாலை யழிய அவர் கோபித்து அந்நீரை உள்ளங்கையிலேற்றுட்கொண்டனர். அரசன் கங்கையைக் காணாமல் ஜந்துமுநிவரைப் பணிந்து முன் நடந்தவற்றை மொழிய அவர் மனமிரங்கிச் செவிவழி விட்டமையால் ஜாந்நவியெனப் பெயர் பெற்று, இறந்துகிடந்த சுகரர்க ளுடலுதிர்ந்த சாம்பரிற்படிய அவர்கள் நற்கதியடைந்தனர்.

பகீரதனாற் கொண்டுவரப் படுதலின் கங்கைக்குப் பாகீரதி யெனவும் ஒருபெயர் வழங்காநிற்கும். மேற்கங்காதரத்திற் கூறியவண்ணம் சிவப்பிரசாதத்தினாற் பிரமன் தனது மனோவதி நகரிற்குக் கொண்டுபோன கங்கை பகீரதன் வேண்டுகோளால் பூமியில் வந்தபொழுது, உலகமழியாமற் சிவபிரான் தமது சடையிலேற்று, அவன் பிரார்த்தனைக் கிரங்கி அதிலோர் துளிவிடுத்தனர். ஆதலின் கங்காவிஸர்ஜமூர்த்தியென நாமமெய்தினர்.

இராமாயணம்

கங்காயாப் தநராஜந்ருதிவீநஸஹிஷ்யதே
தாம்வைதாரயி தும்வீரநாந்யம்பஸ்யாமிஸூ-1) விந்

ரக்ஷஸர்வாரிமாந்லோகாந்லோகாந்நகர் துமர்ஹ்வி
தேவாந்ராம்சவசஃஸ்ருத்வாஸர்வலோகமஹேஸ்வரஃ
ஸஹித்யப்ரவீத்ஸர்வாந்புநஸ்சேதமுவாசஹ.

நவமஸ்கந்தம்

கஸ்கதாரயிதாவேகம்பதிஷ்யௌமிமஹீதலே-பகீரதஃ
தாரயிஷ்யதிதேவேகம்ருதரஸ்த்வாத்மாஸரீரிணம்
யஸ்மிந்ததமிதம்ப்ரோதம்விஸ்வம்ஸாட்வதந் துஷு.

விஷ்ணுபுராணம்

ஸாம்போர்ஜடாகலாபாத்ஸாவிநிஷ்க்ரந்தாஸ்திஸர்க்ரந்
ப்லாவயித்வாதிவம்நிந்யேயாபாபாந்ஸகராத்மஜாந்.

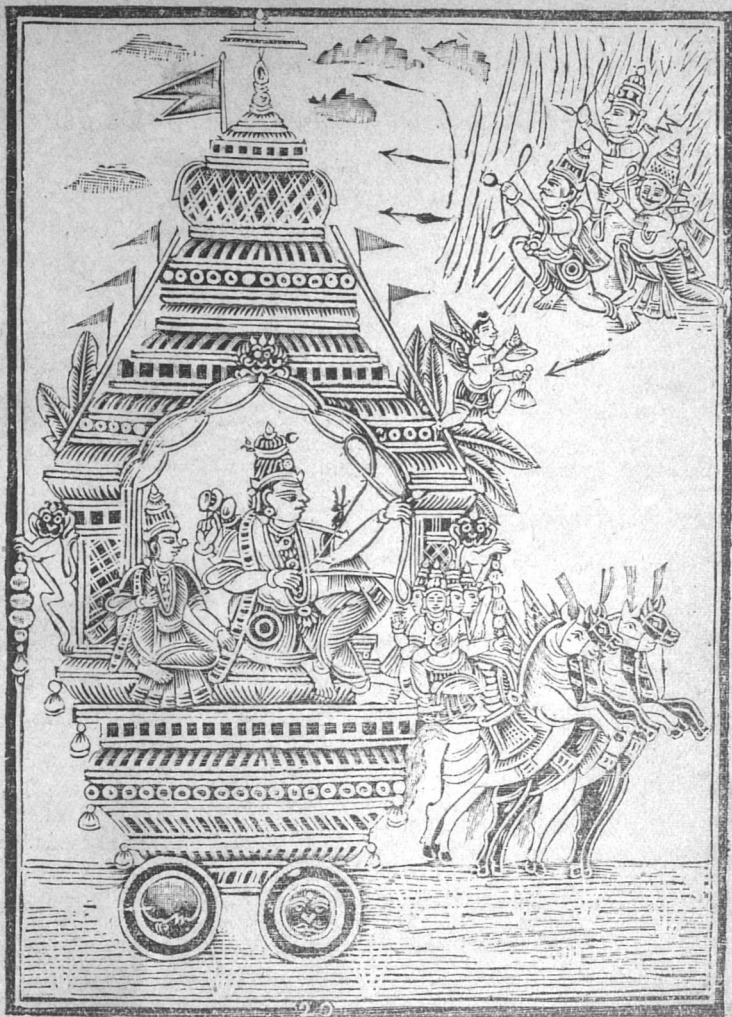
ஸ்காந்தபுராணம் தக்ஷகாண்டம்

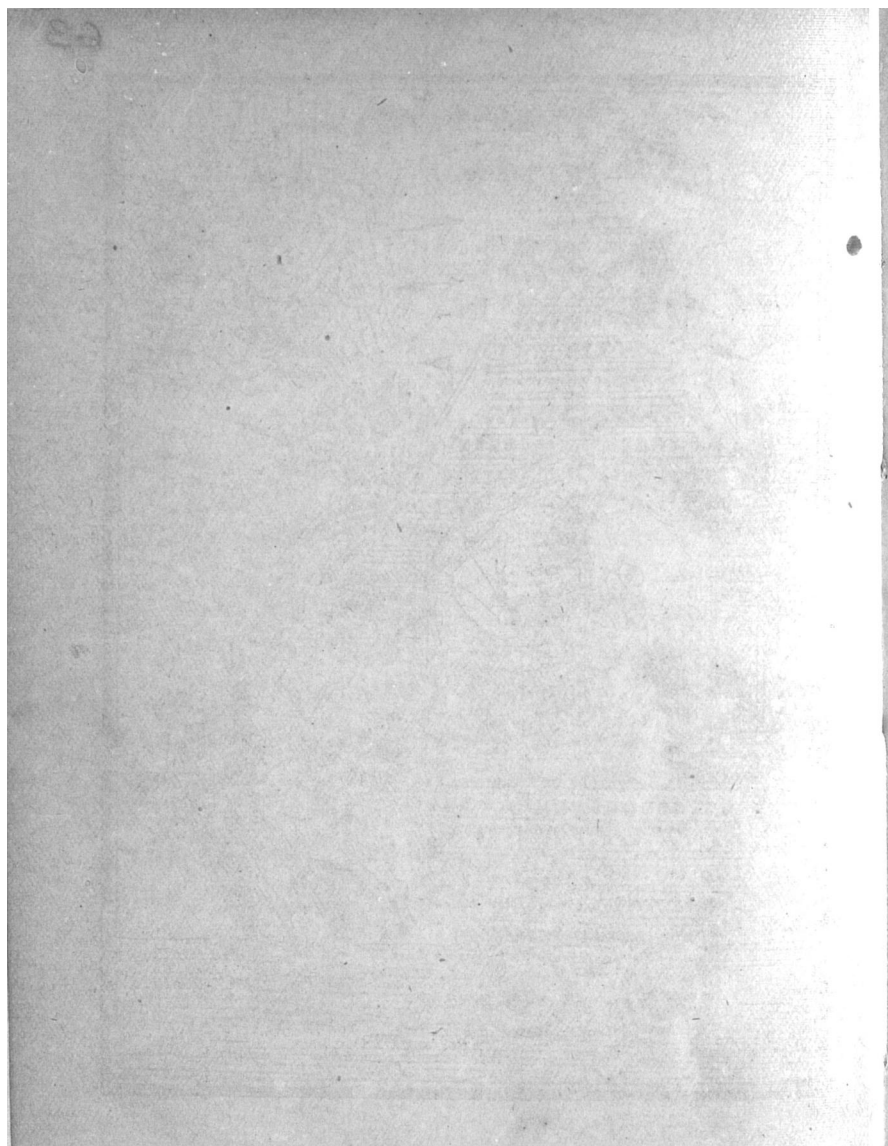
இயம்கர்வபராக்ரந்தாந்ரோஸோநஸஸிமௌலிநா
ஜடாகோடரநிலயாசக்ரேஸாசவிஸர்ஜிதா.

கந்தபுராணம்

“அந்நதி மூன்று தன்னி லயனகர் புகுந்த கங்கை
தன்னருந் திறலின் மிக்க பகீரதன் தவத்தான் மீளப்
பின்னரு மிமையா முக்கட் பெருந்தகை முடிமேற் றுங்கி
யிந்நில வரைப்பிற் செல்ல விறையதில் விடுத்தல் செய்தான்”

கங்காவிஸர்ஜநமூர்த்ததேயே நமஃ

தீர்ப்புராதகமூர்த்தி

129

சென்று திரிபுரத்தவரைச் செயிச்சு இரதமுதலிய புத்த கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்யக் கட்டினையிடுக” என, நந்தி யெம்பெருமான் மேருமலை சேர்ந்து அவ்வாறே அமரர் கட்டுஆஞ்ஞாபித்துச் செல்ல, தேவர்கள் களிகூர்ந்தனர்.

மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சந்திர சூரியர் சக்கிரமாகவும் இருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டுகளாகவும், ஆகாயம் ஆத னமாகவும், உதயாஸ்தகிரிகள் கொடிஞ்சியாகவும், நதிக ளும் நதங்களும் நாட்டுங்கொடியாகவும், நகரத்திரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோட்சலோகம் மேல்விரிவாக வும், மகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலிய காலத்திர யங்கள் (கடுப்பாகிய) எண்ணெயூற்றும் இடுக்குமரமாக வும், அஷ்டபர்வதங்கள் தூணாகவும், எட்டுத் திக்கஜங் கள் இடையிற் றுங்கவும், சத்தசமுத்திரம் திரைச்சீலை யாகவும், ஞானேந்திய கன்மேந்தியங்கள் கலன்களாக வும், கலைகள் முனையாகவும், புராணம்-வேதாங்கம்-சாஸ்திரம்-மதுக்கள் மணியாகவும், மருத்துக்கள் படியாகவு மமைந்த திவ்வியமான ஒரு தேரைச்செய்து, வேதங்கள் நான்கையும் நான்கு குதிரைகளாய்ப் பூட்டி, பிரமனைத் தேர்ச்சாரதியாய் நிறுத்தி, ப்ரணவமே குதிரை தூண்டுங் கோலாய்க்கொண்டு, கங்கை அத்திமுதலிய தேவநங்கை யர் நாற்புறமுஞ் சாமரை யிரட்டவும், தும்புரு நாரத ரிசைபாடவு மமைத்து, அரம்பை முதலிய கணிகையர் நடிக்கவுஞ் சமைத்து, மேருமலையை வில்லாகவும், வாச

கியை நாணியாகவும் நியமித்து, திருமால் பாணமும், சரச்சுவதி வில்லிற்கட்டிய மணியும், அக்கினிதேவன் அம்பின்கூர்வாயும், வாயு அம்பிற்கட்டிய இறகுமா யேற்படுத்தித் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநந்திதேவரைப் பணிந்து “அம்ரர் அமர்க் கருவிகளை யமைத்துக் கொண் டடைந்தன்ரென்று அருள்வள்ளல் சந்நிதியில் அறிவிக்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தனை செய்தனர்.

அவர் சென்று விண்ணப்பிக்க, இறைவர் தேவியாருடன் இடபாருடராய் இரதத்தையடைந்து இமையவர் எண்ணத்தின்படி அதிற் காலுன்ற அதன் அச்ச முரிந்தது. அச்சதன் அக்கணமே விடை வடிவாகி எம்பிரானே யேற்றுத் தாங்கமாட்டாமல் தரைமேல்விழ, சிவபெருமான் திருவருண் மேலீட்டா லிறங்கினர். பிரமன் ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளைப் பூசித்தனன். அவரருளால் அவ் விரதம் முன்போலாக அதன்மேற் பெருமான் அம்மையாருடன் ஆரோகணித்தனர். மூத்தபிள்ளையார்-இளைய பிள்ளையார் - திருமால் - இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களிலேறி வரவும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்பக்கத்திலுஞ் சூழ்ந்துவரவும், ஸப்த ருஷிக ளாசீர்வதிக்கவும், திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்பு கொண்டு முன்செல்லவும், பாதுகம்பன்-வாணன்-சங்குகன்னன் முதலிய சிவகணநாதர்கள் வாச்சிய மிசைக்கவும் சிவபெருமான் இரதாருடராய்த் திரிபுரத்தைச் சரத் கால சந்த்ரபுஷ்ய நக்ஷத்திரத்திற் சமீபித்தனர்.

இருபதாவது

தீர்புராந்தக முர்த்தி

தாரகாக்ஷன் பெற்ற தனயராகிய தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் வித்யுன்மாலி யென்னு மூவரும், பிரமணை நோக்கிப் பெருங்காலந் தவம் புரிகையில், பதுமன் அவர்கட்கு முன் தோன்றக்கண்டு பணிந்துநின்று பலவகையாகத் துதித்து “அண்ணலே! அடியேங்கட் கழியாவர மருள் வேண்டும்” என, மலரோன் “மைந்தரே! மடியாதிருப் போர் வையகத்திலில்லை; கற்பகாலந் கழியின் யானும் இந்திராதி தேவர்களும் இறப்போம். ஈசனே யிறவாத வன். ஆதலின் அதுநீங்க மேம்பாடாவது மோக்ஷமாவது வேண்டிற் றருதும்” என, தானவர் “பொன்-வெள்ளி-இரும்பினாலமைந்த மதில்கள் பொருந்திய முப்புரம் பூமி-அந்தர-சுவர்க்க மென்னும் மூவுலகங்களிலும் வேண்டும். அவை ஆயிரவருடத்திற் கொருமுறை விரும்பிய இடத் திற்குப் பெயரவேண்டும். அப்புரமூன்றும் ஒன்றுபட்ட பொழுது சிவபெருமானே ஒருகணையா லழித்தாலன்றி வேறொருவராலு மழியா வரம் வேண்டும்” எனக் கேட்க, பிதாமகன் அவ்வாறே பிரசாதித்துத் தனதுலகு சார்ந்தனன்.

தாரகாக்ஷன் முதலாயினர் அளவில்லாத அவுணர்சேனையை யுடையவராய், மயன் என்னுந் தானவதச்சனை வருவித்துத் தங்கள் விருப்பின்படி பூமியி லிருப்பு மதிலும், அந்தரத்தில் வெள்ளி மதிலும், சுவர்க்கத்திற்

பொன் மதிலுமாக, பல வளப்பமு நிறைந்த முப்புரம் நிரும்பக்கச்செய்து, தமக்கு வேண்டியதொன்றுமின்றி, சிவலிங்கபூசனை முதலியவற்றைக் குறைவறச் செய்து வாழ்ந்திருப்பினும், தமது அசுரகுலத் தியற்கை குன்றாத வராய் வைகுந்த முதலிய தேவநகரங்களையும், உலகிலுள்ள பல பதிகளையும், திரிபுரத்தோடு சென்று சிதைத்து வருதலாற் சினந்த இந்திரைகளேவன் இந்திரன் முதலிய இமையவரை யுடன்கொண்டுபோ யெதிர்த்துத் துன்புற்றுச் சகியாமல், தேவர் குழுவுடன் திரும்பி மேருமலையின் வடபாலிற் பலகாலந் தவஞ்செய்ய, பரமபதி இடபாருடராய்க் காட்சி தந்தனர். தேவர்கள் நமஸ்கரித்துத் திரிபுரத்தவர் தீமையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபிரான் “அவர்கள் நமதடியராதலின், அவர்களைச் செகுத்தல் அடாது” என்றருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

விண்டு தேவர்களே அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவடிவுகொண்டு, நாரதமுனிவர் சீடராக வுடன்வரத் திரிபுரமடைந்து பிடகாகமம் பிரசங்கித்து, அவரை மருட்டிப் பவுத்தராக்கினர். அம்மாயையி லகப்படாதார் மூவரேயாதலின் திருமால் ஏனையோரைப் பார்த்து “நீங்கள் அம்மூவரையும் பாராதீர்கள். அவர்கள் இழிதொழில் பூண்டோர்” என்று கூறி, நாரதருடன் மேருமலையடைந்து தேவ கூட்டத்துடன் சிவபிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனர். பெருமான் அஃதறிந்து அருள்வடிவாகிய திருநந்திதேவரை விளித்து “தேவர்கள்பாற்

அமரர்கள் அப்பொழுது ஐயனைப் பணிந்து “அண்ணலே! வில்லை வளைத்துக் கணைவிடவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் தமது திருக்கரத்தேந்திய மேருமலையாகிய வில்லையெடுத்து வளைத்து, வாசகியாகிய நானேற்றினர். [அதில் அம்புபூட்டித் திரிபுரத்தை யழிப்பின், அந்தரர் அந்தமில்லாத அகந்தையுறவராதலின், அவ்வாறின்றி] இடப்பால் வீற்றிருக்கும் இமயவல்லியைக் கடைக்கணித்து, பிறகு புன்னகைசெய்யப் புரமூன்றுந் தீப்பற்றிச் சாம்பராயின. பெருந்தவராயிருந்து சிவனடியே சிந்தித்துவந்த மூவரும், யாதொரு தீமையுமின்றிப் பெருமான்பால் வந்து பணிய, கண்ணுதல் அவர்களைத் துவாரபாலகராக அருளி, தேவர்களை அவரவரிடத்திற்கனுப்பித் திருக்கைலைமலைக் கெழுந்தருளினர். அமரர்துயர் தீரும்படி முப்புரத்தைச் சிரித்தெரித்தலின், சிவபிரான் தரிபுராந்தகமூர்த்தியெனத் திருநாமமுற்றனர்.

யுஜஸ்ஸம்ஹிதை-ஸ்ருத்

தேஷாமஸுராணந்திஸ்ரஃபுர ஆஸந்யஸ்மையவ மாத ரஜ தாதஹரினீ தாதேவாஜேதும் நாஸக்துவந்தா உபஸைத்வாஜி கீஷந்தஸ் மாதா ஹுர்யஸ்சைவம் வேதயஸ்ச நோபஸதாவை மஹாபுரம் ஜயந்தீதிஸ இக்ஷுக்ஸமஸ்கூர்வதாக்கி மநீகக்ஸோமக்ஸல்யம் விஷ்ணும் தேயநந் தேப்ருவந்க இமாமஸிஷ்யதீதி ருத்ரஇத்யப்ருவந் ருத்ரோவைக்ரூரஃஸோஸ்யத்விதி.

மஹிம் நஸ்துதி

திதேஷாஸ்தேகாயம் த்ரிபுரத்ருணமாடம்பரவி திர்விதேயை
க்ரீடம்த்யோநகலுபலதந்த்ராப்ரபுதியஃ

ந்ருஸிம்ஹபுராணம்

ரதக்ஷமாசக்ரயுகௌஸுடிர்யசந்த்ரௌ துரங்கமாஃ
வேதாஸுடே தோவிரிஞ்சிப்சஜ்யாபேஷோ ததுரத்ரிராட்
வ்ரிதாஸ்த்ரமிந்திரா தீஸுஇத்யாடம்பரபூர்வகம்
த்ருணவத்ஸம்ஹருதாநீஸுபுராணித்ரிணிலீலயா.

த்ரிபுராந்தகமூர்த்ததேயநமஃ

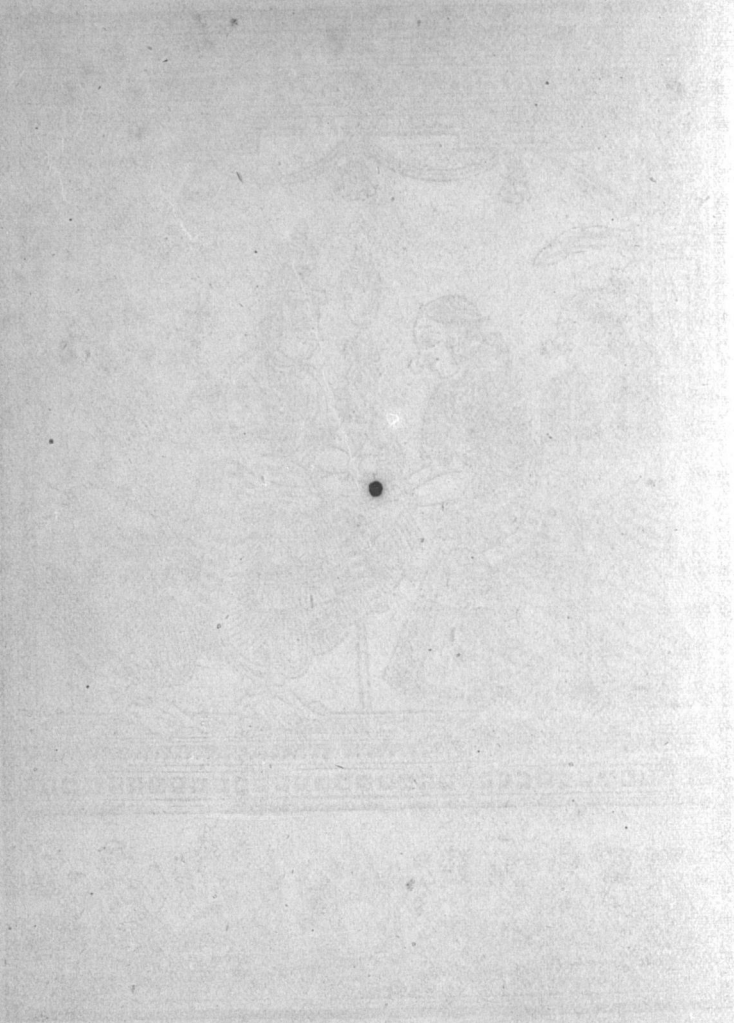
இருபத்தொன்றுவது

கல்யாணஸ-ந்தர மூர்த்தி

திருக்கைலாயகிரியிற் சகல தேவர்களும் நிறைந்திருக்
கும்படி நவரத்தினமண்டபத்திற் சிவபெருமான் திரு
வோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கையில், எம்மன்
னையார் சிங்காதனத்தைவிட்டுத் துணுக்குற்றெழுந்தி
ருந்து இறைவரது இருசரணாவிந்தங்களையும் பணிந்து
கைகூப்பிநின்று “தேவரீரைப்பணியாத தக்கன் மகளென்
பதனாலாய தாக்ஷாயணியென்று சாற்றும் பெயரை மாற்
றத் தயைசெய்யவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்த, அரவா
பரணர் ‘மாடே! மலையரயன் உன்னை மகளாகப்பெறத்

50

தவஞ் செய்கின்றான். அவன்பாற் குழந்தை யாகுக. உன்னை யாம் வந்து மணப்போம்” என, அம்மையார் அவ்வாறே இமாசலத்திலுள்ள தாமரைத்தடாகத்தில் மலர்த்தவிசின்கண் மூவாண்டுள்ள மதலை வடிவேற்று நிற்ப, மலைமன்னன் கண்டு மகிழ்ந் தெடுத்துப்போய் மனைவியாகிய மேனை கையிற்கொடுப்ப, அவள் பாலாட்டி வளர்த்தனர். அம்மையார் ஐந்து வயதடைந்து அருள் மேலீட்டால் அத்தனாகிய பர்வதராஜனுக் கறிவித்து அவனதுமதிபெற்று மலைச்சாரலிற் பர்ணசாலை செய்வித்துச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர்.

அக்காலத்திற் சிவபிரான் தம்மிடஞ்சேர்ந்து மன மொடுங்குமவண்ணம் வினாவிய ஸநகன்-ஸநந்தன்-ஸநாதன்-ஸநற்குமாரன் என்னும் நால்வருக்கும், பதி பசு பாச லக்ஷணங்களைப் போதிக்க, அவர்கள் “அடியேங்கள் மனம் விரிந்திருப்பது அகலும் வகை யருள்புக” என, “அப்பொருள் இவ்வாறிருப்பது” என்று ஒன்று முரையாது முனிவர்போல் யோசத்திலிருந்தனராகலின், உலகமுழுவதும் மாதர் முயக்கற்றுப் பிரமன் படைப்புத் தவறுற்றது கண்ட தேவர் அதனை விலக்குவான் கருதி, மன்மதனைவிடுத்து மலர்க்கணை செலுத்தி யோகினை யழிச்செய்ய, நின்மலர் நெற்றிவிழியைத் திறப்ப, மதனன் சாம்பராயினன். அருகிருந்த இரதி பரமனைப் பார்த்துப் புலம்பி வேண்ட, பெருமான் “உமையை மணந்த

பின் உன் கணவனை யுதவுவோம்” என இரதி இமாசல முற்றிருந்தனர்.

சிவபெருமான் முநிவர்கட்கருளி, இமயமலையடைந்து எம்மன்னையாரது கடுந்தவத்தைக் கண்டுகளித்து வேதிய வடிவுகொண்டு “யாது கருதித் தவஞ் செய்கின்றனை?” என, உமையம்மை “சங்கரன் என்னை மணஞ்செய்யத் தவஞ்செய்கின்றேன்” என, “பெண்ணே! என்னை மணஞ் செய்துகொள்” என, இறைவி கோபித்து “கொடியோனே! அகன்றுபோக, என்று கூற, விமலர் விடையேறிக் காட்சிதர, அம்பிகை அண்ணலைக்கண்டு அச்சத்துடன் கைகூப்பி “தேவரீரை அறியாமற் கூறிய அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டும்” என ஐயர் “அவை யெம்மைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம்; தவ்மொழிக, விரைவில் மணம்புரிதும்” என் மறுமாற்றங்கூறி மறைந்தருளினர். பார்வதியார் நிகழ்ந்ததுகூற பர்வதராஜன் கேட்டுக் களிப்புற்றிருந்தான். சங்கரர் கயிலைசார்ந்து ஸப்த ருஷிகளை வருவித்து “மலையரயன் மகளை மணம்பேசுக” என, மாதவர் இமோற்கிரியுற்று மன்னனைக் கண்டு மகாதேவன் மனக்கருத்திசைப்ப, அவனங்கீரிக்க அதனை அரன்பாலறைந்து அவரவரிடஞ் சேர்ந்தனர். இமோற்கிரிராஜன் விச்சுவகன்மனால் நகர்புனைவித்து விசேஷாலங்காரஞ்செய்து “பங்குனியுத்திரத்தினம் உத்தமத்தின மாதலின், உமையை மணஞ்செய்க” என விண்ணப்பித்தனன். பெருமான் திருநந்திதேவரை விளித்து, “தேவர்

கல்யாணஸூந்தரமூர்த்தி

கள் முதலானாரைத் தருக” என, நந்திதேவர் சிந்தித்த வளவில், கோடி யுருத்திரர்கள்-நூற்றுவரு ருத்திரர்கள்-கீழண்ட கடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர் -கூர் மாண்டர்-ஆடகேசுரர் - திருமால்-பிரமன்-இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர்கள் நவக்கிரகங்கள் - நவசித்தர்கள்-அஷ்டவசுக்கள் - ஸப்தருஷிகள் - யக்ஷ கிந்நர கருட காந்தருவர் முதலிய கணங்கள் - வேதாகம சாஸ்திரங்கள் - யுகாதி காலபேதங்கள் முதலிய யாவருங் குழுமிவந்து திருவாயிலடைந்து நந்தியெம்பெருமானைப் பணிந்தனர். பிரமன் பலரத்நாபரணங்களை முன்வைத்து அணியும்படி வேண்ட, பெருமான் ‘அணிந்தாம்’ என்று அவற்றைப் பரிசித்து அராக்கலனை பொற்பணியாகத் தேற்றுவித்து இடபவாகனத்தி லாரோகணித்துத் தேவர்கள் மலர்மாரி பெய்யவும், ஸ்ரீகணேசர்-ஸ்கந்தர்-வீரபத்திரர்-வயிரவர் தத்தம் வாகனங்களில் வரவும், ஸப்தருஷிக ளாசீர்வதிக்கவும், பாதுகம்பன் ஆயிரம் வாய்களாற் சங்கத்தொனி செய்யவும், வாணசுரன் சிவார்ச்சனைசெய்த ஆயிரங்கரங்களாற் குடமுழவடிக்கவும், கணத்தலைவர்கள் பல வாத்தியங்களை முழக்கவும், திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்பேந்தித் தேவமுநிவர்கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன் செல்லவும், இந்திரன் களாஞ்சியேந்தவும், ஈசானன் அடப்பை தாங்கவும், வாயு ஆலவட்டம் பணிமாறவும், அக்கினி தூபமேந்தவும், வருணன் பூரணகும்பமெடுக்கவும், நிருதி தர்ப்பணமேந்தவும், குபேரன் நவநிதிகள் சிந்தவும், யமன் கஞ்சுகத்தொழில்புரியவும், நாகராஜர்

கள் மாணிக்கத்தீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடியைச் சுமக்கவும், கங்கை காவிரி முதலிய நதிக்கன்னியர் சாமரையிரட்டவும், குண்டோதரன் குடைபிடிக்கவும், பிரம விஷ்ணுக்கள் இருபுரம் கைகுவித்து வரவும், ஸ்ரீசுந்தரே சப்பெருமான் திருவெண்ணீற்றுப் பெட்டகமுந் திருப்பள்ளித் தாமமு மெடுத்துக்கூட்டவு மமைந்த சர்வாலங்காரத்துடன் இமாசலமடைந்து, திருவீதியிற் கண்ட மாதர்கள் காதல் கொள்ளும்படி திருவுலாப்போந்து, பர்வதராஜன் மனையை யடைந்து, திருமால் கைலாகொடுக்க இடபவாகனத்தினின் றவரோகணித்தனர்.

பர்வதராஜன் பாரியாகிய மேனை அநேக மாங்கல்ய மாதர் புடைசூழ ஆவின்பால் கொணர்ந்து ஐயனது திருவடித்தாமரையை விளக்கி நாணத்துடன் உட்சென்றனள். மன்றற் சடங்குகளை மலரோன் செய்தனன். சிவ பெருமான் இரத்தன சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனர், அவரவர் தங்கட்குத் தக்க ஆதனத்திருந்தனர்.

[அப்பொழுது யாவரும் ஆண்டுக் கூடிநின்றதால், வடதிசை தாழ்ந்ததுகண்டு, அத்தன் அகஸ்தியமுனிவரை நோக்கி “நீர் ஒருவரே எமக்கொத்தவர்; நீர் தென்றிசையிலிருப்பின் உலகஞ் சமனாயிருக்கும்; உமக்குத் திருமணக்கோலங் காட்டுதும்” என, அகஸ்தியர் ஆனையைக் கடவாராய் இமாசல மகன்று வழியில் மாயை செய்த க்ரௌஞ்சனைச் சபித்து, வழிவிடாது நின்ற விர்தத்தை யடக்கி, வாதாவி வில்வலரை மாய்த்து, குற்றாலத்

துள்ள திருமலைப் பெருமான் வடிவாக்கிப் பொதியமலை
சேர்ந்து சிவத்தியானத்திருந்து பின்னொருகாலத்தில் திரு
மணக்கோலத்தைத் திருவருளால் தரிசித்தனர். இது
நிற்க. அகஸ்திய ரசன்றபின் உலகு உயர்வு தாழ்வின்
யிருந்தது.]

அம்மையார் பலவகையாகிய ஆடையாபரணங்களை
யலங்கரிக்கப் பெற்றவராய் அநேகர். தோழியர் புடை
சூழ, புராரியை வந்து பணிய மா தேவன் “மாதே! பக்க
லிரு” என, இருவரும் ஏகாசனத்திருந்தனர். மேனை யரு
கிருக்கப் பர்வதராஜன் பரமன் பாதத்தைப் பூசித்து,
பார்ப்பதி கையைப் பரமேச்சுரன் திருக்கரத்திற் கொடுத்த
தனன். சிவபெருமான் திருமாங்கல்யந்தரித்து மணவினை
முடித்தனர். இரதி தன் கணவனைப்பெற ஆது ததியிற்
கண்ணுதலைப் பணிய, அண்ணல் தமதெண்ணத்தில், காம
னைக் கருத, அவன் முன் தோன்றினன். முன்னோன்
“உன் மனைவிக்குமட்டும் உருக்கொண்டு அகிலத்திற்கெல்
லாம் அருபியாயிருத்தி” என்றருளிச்செய்து அங்கிருந்து
தேவியாருடன் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து தேவர்
களை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருந்தனர்.

பார்ப்பதியாரை மணஞ்செய்ய, சிவபெருமான்
எழுந்தருளிய திருக்கோலமே கல்யாணஸூந்தரமெனப்
படும்.

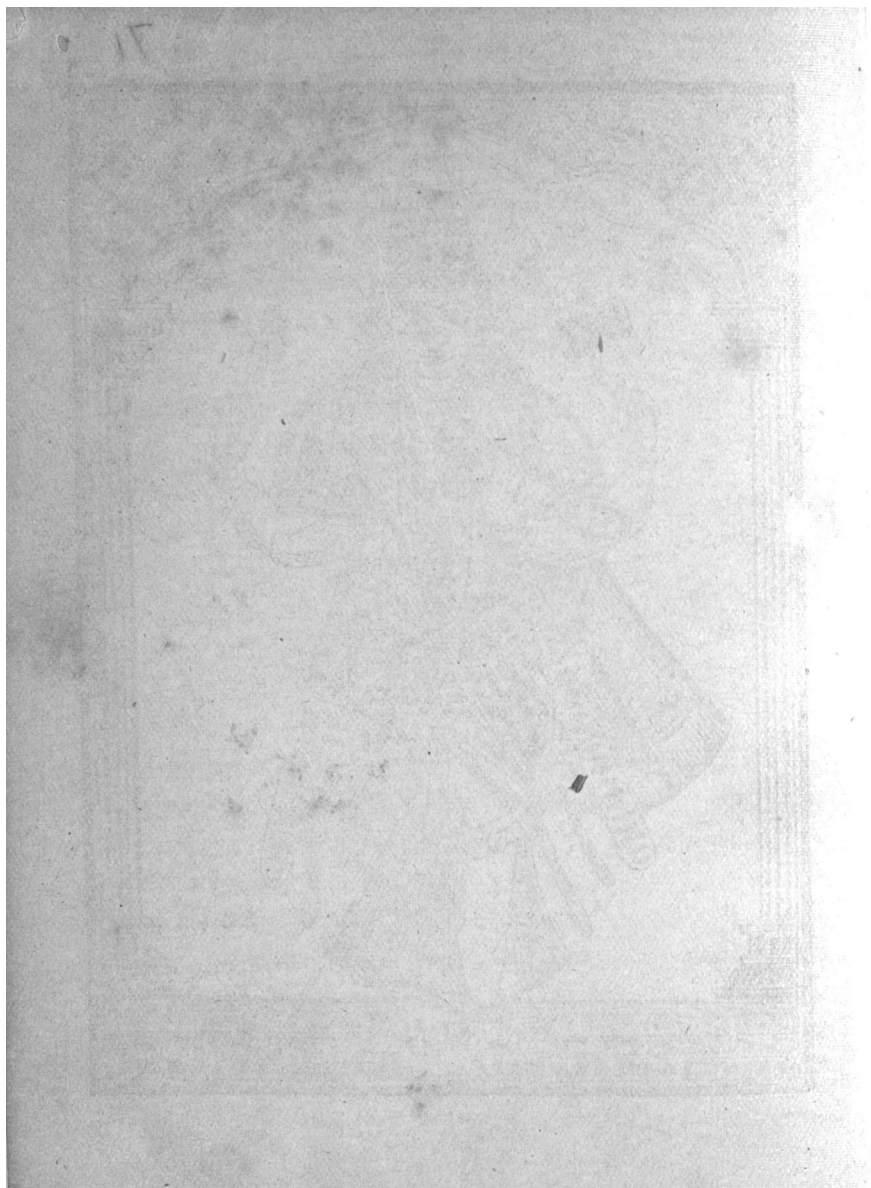
கல்யாணஸூந்தரமூர்த்தியே நமஃ

இருபத்திரண்டாவது

அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தி

திருக்கயிலாயகிரியிற் பக்தாதுக்ரஹ காரணமாகச் சிவபிரான் திருவோலக்கமுற்றிருந்தனர். திருமால்-பிரமன்-இந்திராதி திக்குப்பாலகர்-அஷ்டவசக்கள் ஸப்த ருஷிகள்-நவசித்தர்கள் கிந்நர கிம்புருஷ யக்ஷ வித்யாத்ராதி அஷ்டாதசகணங்கள்-துவாதசாதித்தர் முதலிய கிரகங்கள்-இன்னும் இமையவர் யாவரும் சிவபிரானைத் தரிசிக்கும்படி திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து, ஆங்கு முதற் பெருங்காவலாயுள்ள திருநந்திதேவரைப்பணிந்து, அவர் திருவருள் பெற்றவராய் முறைமுறையே அவர்விடுப்ப மகாசந்நிதானத்தினுட்சென்று இருகண்களார எம்பெருமானையும் இறைவியாரையுந் தரிசித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து இருவரையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தமது குறைகளைச் சொல்லி யாசித்து, அவ்விருவராலும் அதுக்கிரகித்த வரங்களைப் பெற்றுவருகையில், ருஷிசுரேஷ்டர்களி லொருவராகிய ப்ருங்கிருஷியானவர் பார்வதிதேவியாரைப் பணியாமற் சிவபெருமானை மாத்திரம் பணிந்து பலவகையாகப் பாடிப்புகழ்ந்து நிற்பதுகண்ட இமையவல்லி, இம்முநிவன் யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன்? என்று முனிந்து, சக்தியாகிய தனது கூறுகவுள்ள உதிரமாம்சங்களை அவருடலிற் சிறிதுயின்றி ஆக்

ராணித்துக்கொள்ள, அவர் சிவகருகவுள்ள என்பையும் நரம்பையுமே உட்கொண்ட தோற்பதுமைபோலத் தள்ளாடி நின்று தம்மைப் பிரார்த்தித்ததுகண்ட தாணுமனந்தரியாராகி ஓர் காலையுதவ, ப்ருங்கிமுநி கனித்து மூன்றுகாலுடன் முன்னின்று கூத்தாடிப் பலவகையாகப் பாடிச்சென்றனர்.

கவுரியம்மையார், கனவருத்தமுற்றுக் கடுகியெழுந்து கனவராகிய கண்ணுதலை நம்ஸ்கரித்து “எம்பெருமானே! எளியேன் தவ மிழைக்க எண்ணினேன். ஏழையேற்கு இன்னருள் புரியவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையை நீங்கி ஐங்கரக் கடவுள் அறுமுகக் கடவுள் ஸப்தமாதர் முதலானோர் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து நிற்க, ஓர் மலைச்சாரலில், எழுத்துணரின்மேல் நின்று எண்ணற்கு மருந்தவத்தை எண்ணில்லாக்கால மியுற்றினர்.

சிவபெருமான் உமாதேவியார் தவத்திற்கிரங்கித் திருவருள்புரியத் திருவுளங்கொண்டு இடபவாகனருடராய், சமஸ்த தேவர்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரவும், சர்வ வாத்த்தியங்களு மொலிக்கவும், வேதங்கள்கோவிக்கவும், மலைச்சாரலையடைந்து எமதன்னையாகிய ஈச்சவரியின் தவச்செயலைக்கண்டு சந்தோஷித்துக் காட்சிதர, தேவியார் திருக்கண்களாற் றரிசித்து விழியினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சிந்த அடியற்றமரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாகத் தரைமேல் விழுந்து பணிந்தனர். மாதேவர்

மனக்களிப்பு மிக்கவராய் “மாதே! யாது வரம்வேண்டும்? என வினாவ, மலைமகள் மணவாளனை வணங்கி “வள்ளலே! தேவரீர் வேறும் அடியேன் வேறுமாக விருப்பத்தில் விருப்பற்றேன். வாமபாகத்தில் அடியாள் கலந்திருக்க வேண்டும்” என சிவபெருமான் அவ்வாறே தமது திருமேனியில் வாமபாகத்தை அம்மையாருக் கருள்செய்து இடபாருடராகித் தேவியாருடன் திருக்கயிலாயகிரியையடைந்தனர். பாதிசரீரம் வாமபாகத்திற் பார்வதியாரும், பாதிசரீரம் வலப்பாகத்திற் சிவபெருமானுமாக வீற்றிருக்குந் திருக்கோலமே அர்த்தநாரீசுவர மெனப்படும்.

காஞ்சிபுரணம்

உமையுந் தானும் வேறன்மை

யுருவி னிடத்துத் தெளிப்பான்போல்

இமைய மயிலை யொரு பாதி

வடிவி னிறுவி நாற்கரத்து

மமைய வனசந் திரிசூல

மபய வரத மிவைதாங்கி

நமையு முய்யக் கொண்டருளு

நாரி பாகன் றிருவருவம்.

அர்த்தநாரீஸ்வரமூர்த்தயே நம:

٤٧

இருபத்துமூன்றாவது

க ஐ ய த் த மூ ர் த் தி

காளமேகம்போன்ற கரிய சரீரத்தையுடைய கயாசுரனென்னும் யானைவடிவேற்ற, அசுரன் மேருபர்வதத்தின்மேல், பிரமதேவனைநோக்கி, அருமைமாயிய பெருந்தவம் அநேககாலஞ் செய்தனன். கயாசுரன்செய்த கடுந்தவத்திற் களிகூர்ந்த கமலயோனி அவன் கண்கட்டுப் பிரத்தியட்சமாகி “அசுரேச! நீ யவானிய வரம் யானா? அறைக” என, அசுரன் அருந்தவநீங்கி அடிமலர்பரவி “ஐயனே! இறப்பில்லாத் தீர்க்காயுவும் வல்லமையும் வெற்றியும் அடையும்படி அடியேனுக்கு அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என வேண்ட, பிரமன் சிறுநகைசெய்து “விரும்பியவாறே வரமீந்தேனாயினும், அந்திவண்ணையெதிர்ப்பாயாகில் அப்பொழுதே நீ பெற்ற பேறழியும்” என்றருளி அந்தர்த்தானமாயினன்.

கயாசுரன் களிகொண்டு, சதுமுகன் தனக்குத் தந்த வரத்தைச் சிந்தனைசெய்து, சிவன்பேரிற் செருசெய்ச் செல்லாமல் மற்றைய வானவரை வஞ்சித்து வம்பிழுத்து வலிய போர்புரிந்து உலகத்துள்ளாரை ஒழிப்போமென்றுறுதிக்கொண்டு உடனே துண்ணெனச் சென்று உம்பருலகுற்று, மகபதியை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வருத்

தினன். புலோமசைசகணவன் போர்புரிய வார்த்தையப் புறமுதுகிட்டோட, அவன் வாகனமாகிய ஐராவதத்தின் வாலைப்பற்றிப் பன்முறை சுழற்றி யெறிந்து, காமதேனு கற்பகவிருட்சம் சங்கநிதி பதுமநிதி முதலிய வளங்களை யுடைய அமராவதி நகரையழித்து, அக்கினி யமன் நிருதி முதலிய அட்டதிக்குப் பாலகரைச் செய்து, தனது குலத்தவர்களாயுள்ள தானவர்களைபுஞ் சாடி, இராக்கதரை ஹிம்சித்து, மண்ணுலகெங்கும் வதிந்து மானவர்களை மாய்த்து விஷம்போல விளங்கக் கண்ட அருந்தவர் சிலர் அம்பிகாபதி யமர்ந்த அவிமுக்த மாகிய காசியை யடைந்தனர். கயாசுரன் கடுஞ்சினங் கொண்டு தொடர்ந்து பின்வர, சங்கரா சம்போவென் னுஞ் சிவத்தியானத்துடன், மகாதேவனே யரணென்று மணிகன்னிகையாகிய அருகிருக்கும் ஆலயத்துளடை ந்து அரன் முன்னின்று, “அருட்பெருங்கடலே! ஆபத் திற்புணையே! ஆரந்தவெள்ளமே! அடியேங்க ளடைக்க லம் யானே யுருவாக எய்தும் இராக்கத விறைவனால் இறவாவண்ணம் எங்களைக்காத்து இன்னருள் புரிய வேண்டும்” என்றிரந்தனர். தான் துரத்திக்கொண்டு வந்த மாதுடர் மணிகன்னிகைச் சந்நிதியில் வருந்தி வாய்விண்டு வழுத்துவது கேட்டு, கயாசுரன் ஆலயத் திருவாயிலை யடைந்து அவர்க ளஞ்சும்படி இடிபோற் கர்ச்சித்துப் பயமுறுத்த, மாந்தர்கள் மணிகண்டரைத் தழுவிக்கொண்டனர். அரவாபரணர் “அஞ்சாதீர்கள்”

என்றபயங்கூறி, அண்டகடாக முட்டும் முடியுடன் ஆயிரங்கோடி யருணோதயமாயினற்போல, அமரரு முனிவரு மஞ்சிக் கண்பொத்த உக்கிரப்பெருவடிவுற்றுக் கயாசுரன் முன்வர, கயன் தன்பால் வந்தவர் தாணுவென்றுணர்ந்தும் தனக்குள்ள வினுமாப்பாற் சதுமுகன் வரந்தருகையிற் சாற்றிய வசனத்தை மறந்து எதிருறத் தலைப்பட்டனன்.

சங்கரன் வடவாமுகாக்கினியும் அஞ்சத்தக்க தீப் பொறியை விழிவழிசிதறி, திருவடியா லுதைத்துத்தள்ளுகயாசுரன் கவிழ்ந்து பதைத்துப் பார்மேல் விழ, திருவடிமற்றொன்றூற் சிரத்தை மிதித்துத் தொடையிலுன்றித் திருநகங்களாற் பிளந்து நான்கு கால்களும் இருபக்கங்களிற் பொருந்தவும், உதிரஞ்சிந்தவும், ஓலமிட்டழவும், அசுரர்குலத் துதித்த யானைவடிவாகிய கயாசுரன் தேரலை உமையம்மையு மஞ்சும்படி உரித்திழுக்க, ஈசசுரனது இணையிலாத சோதியுருவைத் தரிசித்த சுரர் முதலானார்கண்ணொளிமழுங்கித் துன்புற்றனர். கண்ணுதல் கருணை செய்யும்படி களிற்றுறியை உடலின்மேல் உத்தரியமாகப் போர்த்தனர். அமரர் களித்து ஆனந்தக்கூத்தாடி மலர்மாரி வருஷித்தனர். சிவபெருமான் மணிகன்னிகையடைந்தனர். கயாசுரனுக் கஞ்சிய பரிசுனர் களித்துப் புறம்போந்தனர் காசிவாணர் முதலான காசினியோர்கடவுட்பூசை காலம் வழாதியற்றிக் களித்து வாழ்ந்தனர்.

கயாசுரனாகிய யானையைத் தேவமானவர் துயர்தீர்த்து
தற்பொருட்டுப் போர்புரிந்து சங்கரித்தமையால், கருணா
நிதிக்குக் கஜயுத்தமூர்த்தி யென்பதோர் பெயர் வழங்கு
கின்றது.

கந்தபுராணம்-ததீசியுத்தாப்படலம்

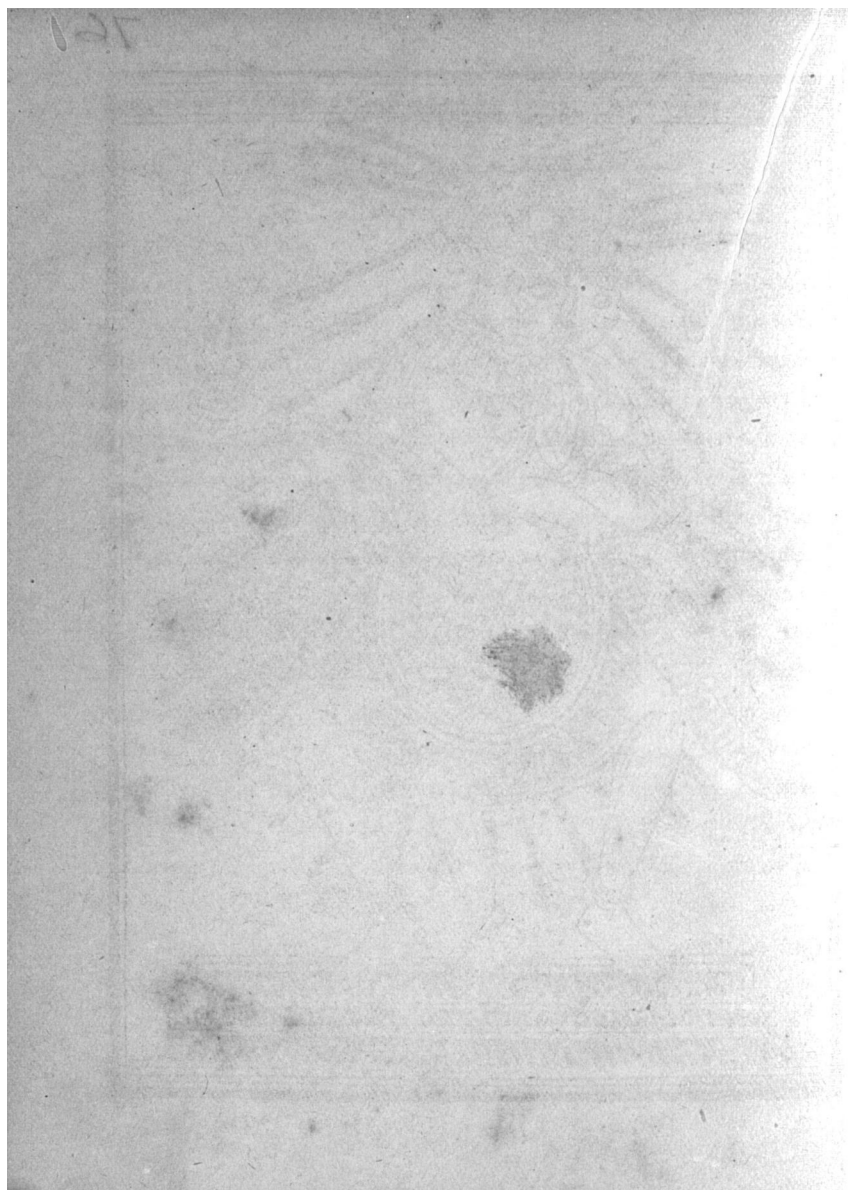
“மதித்து வேழமார் தானவன் வருதலும் வடவை
யுதித்த வன்னியு மச்சுற வெரிவிழித் தொருதன்
கதித்த தாஸ்கொடு தள்ளவே கயாசுரன் கவிழ்ந்து.
பதைத்துவீழ்தலு மிதித்தனன் சிரத்தையோர்பதத்தால்.

ஒருப தத்தினைக் கவானுறு திருக்கரத் துகிரால்
வெரிநி டைப்பிளந் தீரிரு தாஸ்புடை மேவக்
குருதி கக்கியே யோலிட வவுணர்தங் குலத்துக்
கரியு ரித்தனன் கண்டுநின் றம்மையுந் கலங்க.

ஐயன் மிக்கதன் கதிரினைக் குருதி நீரறுத [ன்
மையல் யானைவன் ரோலைமேற் கொண்டனன் மறைத்தா
செய்ய கோளொடு கரியகோ ளிருவருள் செறிந்து
வெய்ய பாணுவி னடுவுறக் கவர்ந்துமே வியபோல்.”

கஜயுத்தமூர்த்தயே நம:

இருபத்துநான்காவது

ஜ்வராபக்த முர்த்தி

சிவப்பிரசாதம்பெற்ற மாபெலிச் சக்கிரவர்த்தியின் மகனாகிய ஆயிரங்கைகளையுடைய வாணசுரன் சுப்பிர தீபிகை பென்பவளை மணந்து நருமதை நதிக்கரையிற் சிவலிங்கக்குறிகள் நாளொன்றிற் காயிரமாக அருச்சனை செய்து வருகையில் ஒருநாள் சிவபெருமான் பிரத்யக்ஷமாகி “என்ன வரம்வேண்டும்” என்று வினாவ, வாணன் மகிழ்ந்து, “அடிகளே! அக்கினி மதிலும், அவனிமுழுவதும் அரசுபுரியும் ஆற்றலும், அழியாமையும், தேவரீரது அடித்தாமரையில் அன்பும் அவாவினேன்” என, அரவா பரணர் அவ்வாறே அதுக்கிரகித்து அந்தர்த்தானமாயினர். வாணசுரன் வையகமுழுதுங் கையகப்படுத்தி சோணிதபுரியில் அரசுசெய்து வாழ்ந்துவருகையில், ஒருநாள் கருணாநிதியைத் தரிசிக்கக் கயிலாயமடைந்தனன். அது சமயம் அருள்வள்ளல் நடிக்குந் ததியாயிருத்தலின், தனது ஆயிரங் கைகளாலுங் குடமுழவு வாசிக்க, மாது பங்கன் களித்து “யாது வரம்வேண்டும் ஒதுக” என, அசுரன் அண்ணலே! அடியேன் திருக்கயிலாயகிரியில் வந்து திருநந்திதேவர் பிரம்படிபட்டுச் சலியாமல், கஜமுக ஷண்முக பார்வதி சமேதராய்த் தேவரீர் அநவரதம் அடியேன் மாளிகையிற் காட்சிகொடுத்து வீற்றிருக்க வேண்டும்” எனக் கழற, பெருமான் “அவ்வாறேயாகுக” வென்று சோணிதபுரமுற்று வாணன் மாளிகையில் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கிறபொழுது வாணன், இந்திரன் முதலிய வெண்டிசைக் கிறைவர்-திசைமுகன்-திருமால் முதலிய தேவர் குழுவுடன் எதிர்த்துப் போர்செய், ஒருவருமாற்றாமல் ஒடிப்போனமையால் மமதை மிக்கவனாய் மகாதேவனை நண்ணி “அண்ணலே! அடியேனுடன் அமர் செய்வோர் அகிலத்தில்லாமையால், தோள்கள் தினவுற்றன. சிறிது செருச்செய்யத் திருவுள்ளங்கொள்ளவேண்டும்” என சிவபிரான் புன்சிரிப்புகொண்டு, சிறிது மஞ்சாமல் இவ்வாறு கூறியதை யெண்ணி “கண்ணன் துவாரகையிலிருந்து வந்து உன்தோள் தினவுதீர்த்து அவற்றை விரைவிற சங்கரிப்பான்” என, வாணன் “இருபதுதரம் எதிர்த்தோடிய இக்கிருஷ்ணனா என்னைச் செயிக்க வல்லவன்?” என, உலகநாதன் “உனக்குத் தோற்றபின் உபமந்யமுநிவனிடம் திகைப்பெற்று இடைவிடாது எம்மையருச்சித்து உன்னைவிட மேலாகிய உரைத்தற்கரிய வலி பெற்றுள்ளான்” என, “அச்சமர் எப்பொழுது வரும்” என, “உன் மகள்மேல் பழிவரும், உன் மயூரத்துவஜம் துணியும்; அதுவே போரெய்துங்காலம்” என்றறைய, வாணன் தன்மாளிகை சேர்ந்து வசித்திருந்தான்.

ஒருநாள் வாணன் மகள் உஷை யென்பவள் துயிலுகையில், கண்ணன் பௌத்திரனாகிய அநிருத்தன் கலந்ததாகக் கனவுகண்டு கண்விழித்துக் காணாமல் மோகாக்கிரசித்தமுடையவுளாய், சித்திரலேகை யென்னுந் தோழி எழுதிக்காட்டிய சித்திரப்படங்களால் அம்மன்னவனைக்

குறிப்பித்து அத்தோழியால் துவாரகையிற் சயனித்
திருந்த அநிருத்தனை மஞ்சத்துடன் வருவித்து நெஞ்சங்
களித்து இன்பம் நுகர்ந்திருந்தாள். உஷை சிறிதுநாளிற்
கருப்பங் கொண்டனள். தோழியரால் லுணர்ந்த
வாணன் அநிருத்தனைச் சிறையிட்டான். அதற்காக
உஷை மனம் வருந்தினாள். வாணன் மாளிகையிலுள்ள
மயூரத்துவஜம் அன்று ஒடிந்தது. அவற்றையெல்லாம்
அறிந்த நாரதமுனிவர் துவாரகைசென்று கண்ணனுடன்
கூறினர். மன்வருத்தமுற்ற கண்ணன் எண்ணிலாத
சேனையை இமைப்பொழுதிற் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்
கோலமாய்ச் சோணிதபுரத்தை யடைந்தான்.

முதல் வாயிலில் மூத்தபிள்ளையார் வீற்றிருக்கக்
கண்டு கனிவர்க்கம்-பாலுணவு-பலகாரவகைகள் இவற்
றை நிவேதித்து ஐங்கரக்குரிசிலை அகமகிழ்ச்செய்து,
இரண்டாம் வாயிலில் இளைய பிள்ளையார் எழுந்தருளி
யிருக்கக்கண்டு பலவகையாகப் பூசித்து விடைபெற்று;
மூன்றாவதில் வசித்திருக்கும் உமாதேவியாரைக் கண்டு
பணிந்து உட்செல்லுகையில், சிவபெருமான் முன்னொரு
காலத்தில் மைநாககிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த
திருமாலுக்கு “யானே எதிர்த்தாலும் நீ ஜெயிக்கக் கட
வாய்” என்று கொடுத்த வரத்தைப் பாதுகாக்கும்படி
தனது பிநாகமாகிய வில்லைஎந்தி நிற்கக்கண்டு சிவநாமங்
களைப்பாடி “எளியேனைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று
வணங்க, நிமலர் “நீயெம்மை வென்றன்றோ வாணனை
யெதிர்க்கலாம்” எனவிநோதமாகக் கூறினர்.

சர்வாண்டங்களையும் கூணத்திற் சாம்பலாக்கும்
சங்கரா! புன்னகையாற் புரம்பொடித்த புண்ணியா!
துரும்பொன்றால் தேவர் செருக்கைத் தொலைத்தோய்!
கருப்புவில்லைக் கணமொன்றிற் காய்ந்த கண்ணுதலே!
மறலியின் மமதைமாய்த்த மலரடியாய்! உந்திவந்தோன்
சிரங்கொய்த உகிருடையாய்! மச்சம்-கூர்மம்-வராகம்-
நாரசிங்கம்-வாமனவடிவங்களாக வந்த எனது வலிமாய்
த்து, கண்-ஒடு-கொம்பு - தோல்-என்பு இவற்றைக் கொ
ண்ட இறைவா! தக்கனைத்தடிந்தோய்! சரணம் சரணம்.
உற்றுப்பார்த்தால் ஒழியும். எனக்கு ஓராயுதமும் எடு
க்க வேண்டுமோ? அம்பும் - வாகனமும் - அடிமையும்-
மனைவியுமாக வுள்ள என்னையும் எதிர்க்கலாகுமோ?
என்று பலவகையாகத் தோத்திரஞ்செய்து பணிந்து
பன்னகையனைப் பரமன்பார்த்து “விண்டுவே! எம்மைக்
கண்டு எட்டுணையு மஞ்சவேண்டாம். உனது வருகையை
வாணனுக்கு முன்னரே உரைத்துள்ளோம். அவனைச்
செயித்து வெற்றிமாலை தரிக்கக்கடவாய். நீயெம்மோ
டெதிர்த்தால் முருகன் விளையாட்டுப்போல நினைப்
போம். தேவர்கள் வேடிக்கை பார்க்கும்படியா யிரு
வருஞ் சிறிதுநேரம் செருச்செய்வோம். பகைமையாக
யுத்தஞ்செய்யேம்: பயப்படவேண்டாம்” என்று பல்
வகையாகத்தேற்றி, கண்ணுதல் கையிலேந்திய பிராகம்
என்னும் வில்லைவளைத்து நானேற்ற, நாரணன் “நாந
னே! நாயேனைக்காக்க” வென்று தனது சாரங்கம் என்
னும் வில்லை நானேற்றினன்.

பவளமலையுடன் நீலமலை யெதிர்த்தாற்போல நின்று இருவருஞ்செய்த நானொலி திரிலோகத்திலிருந்த தேவர்-மானவர்-நாகர்களைச் செவிடுபடுத்தியது. உலக நடுங்கியது. தாமோதரன் சங்கரனை மீண்டும் வணங்கி, சம்பு என்று தியானித்து அருச்சுணையாக ஓர் கணையை விடுத்தான். இருவருஞ் சமர்தொடங்கிச் சொரிந்த அஸ்திரவருஷங்களை அளவிட்டுச்சொல்ல ஆயிர நானவயுடைய ஆதிசேடனுக்கும் ஆகாதென்றால், யானோ அதை அளவுபடுத்திச் சொல்ல வல்லவன். யுகாந்தகாலத்திற் சப்தமேகங்களும் ஒன்றுகூடி வருஷித்த தன்மையாயிருந்தது. இதுகண்ட இமையவர் எம்பெருமானது திருவுள்ளக் குறிப்பு இஃதென்றுணராமல், இறைவரே எதிர்த்தனர். இனியென்ன விபரீதங்க ளெய்துமோ வென்றெண்ணித்திகைத்திருந்தனர். இத்தகைய கடும்போர் எண்ணில் காலஞ்செய்கையில், கண்ணன் கண்ணுதலைப்பணிந்து “அண்ணலே! அமர்புரிய இனி ஆற்றகில்லேன்” என்றடிபணிய, அடியார்க்கனுக்கூலராகிய அம்பிகாபதி அச்சமரில் அச்சதனுக்குச் செயமளித்து * அப்பாற்பட்டனர்.

* அண்ணல் கண்ணனுடன் அமராக்குகையில் அஞ்சினார் போல அகன்றது அதிசயமன்று. “விஷ்ணுக்ஷாபி ஸம்வருத் யஸ்வயம் தேசத்துமசாம்பிரதம்” என்றபடியே நச்சுமரமாயிருப்பினும் தன்கையால் வளர்த்துத் தானேசங்கரித்தல் தகாதெனக்கருதி, “தோள்தினவு தீரவேண்டும்” என்ற வாணனுக்கும், மைநாகமலையிற் றவஞ்செய்த விண்டுவுக்கும், திருவாய்மலர்ந்தருளியவற்றை நிறைவேற்ற லீலாமாத்திரையாய் அடியர் பக்

திருமால் சிவபெருமானது கருணையை வியந்து நிற்கையில், வாணன் கடுங்கோபங்கொண்டு ஆரவாரித்து ஆயுதங்களைத் தாங்கிய அநேகமாகிய அவுணர் சேனையுடன் அமர்க்கோலங்கொண்டெதிர்க்க இருதிற்றத்தவருக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. இச்சமரில் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சிவாதுக்கிரக மேலீட்டால் வலிமிகுந்திருத்தலின் வாணன்புயங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டிக்கையில், நம்பர் “நம்மையர்ச்சித்த இருகரங்களிருக்க” என, யாதவ சிரேஷ்டன் மாதுபாகனால் வாய்மலர்ந்தருளியவண்ணம் ஏனையகரங்களை யிமைப்பிற் சங்கரித்தனன். பிறகு சிவபெருமான் “வாண! உன் தோளிலிருந்த தினவுநீங்கியதா!” என்று வினாவ, வாணன் “அடியேன் அறிபாதிக் ககமகிழும் அருள்வள்ளலாதலின், அச்சுதன் ஜெயமுற்றடித்துக்காட்டியதன்றி உள்ளபடியே ஒடியதன்று..

அவ்வாறு நடிக்காவிடில் விண்டு தன்னைநோக்கித் தவஞ்செய்தபொழுது மகுடாபிஷேகஞ்செய்வித்துத் தானையெதிர்ப்பினுஞ்செயிக்கும்படி கொடுத்தவரம் அவலமாகும். அன்றியும் சிவப்பிரசாதமாகிய தனது வல்லமையைத் தற்செயலாகக் கருதி இறுமாந்தவாணன்! கண்ணையெதிர்க்க நேராதான் அவன் தோள்கள் சங்கரிக்கப்படா. இதுநிற்க.

அவதார கோலமல்லாத ஆதிவிஷ்ணுவே தன்னொடு சண்டைசெய்தற்கஞ்சி, பிருகுமுரிவன் மனைவிபால் அடைக்கலம்புக்க அவுணரைக்கொல்ல ஸ்திரீஹத்திதேடிக்கொண்டு முரிவர் முனிந்து சபிக்கப் பத்துப்பிறவிகள் அடைந்ததையும், சிவகணத்தலைவருள் ஒருவனாகிய ஸங்குகர்ணனுக்குத் திருமாலுக்கும் நிகழ்ந்த

மையா ல்றைந்ததைப் பொறுத்தருளவேண்டும்” என வேண்டினன். சிவாக்கினைப்படி வாணன் தன்மகள் உஷையை அநிருத்தனுக்கு மணம்புணர்த்திக் கண்ணனோடு துவாரகாபுரிக்கனுப்பிவிட்டு, சிவப்பிரசாதத்தாற் பழையபடி ஆயிரம் அத்தங்களும் அமையப்பெற்றுத் திருக்கயிலாயகிரியிற் குடமுழா வெடுக்கும் பாக்கியம் பெற்றனன்.

சிவபிரானுந் திருமாலும் வாணன் மானிகையில் விநோத யுத்தஞ்செய்கையில் “படர் குறிப்பொடு வெம்பிணி படைத்தெதிர் விடுப்பார்” என்றபடி சிவபிரான் பேரில் கண்ணன் பிரயோகித்த சீதளசுரத்தைத் தணிக் கும்படி “மூன்று சிரங்கர நாலு கொடுங்கனல் முதிர்விழி

யுத்தத்தில் “ஸங்குகர்ண கணேஸேந பிந்நஸ்தேகேஸஸபெய” என்னும் ஸ்காந்தபுராணத்தின்படி, அவனாற் சிகையை யறுத்து விடப்பட்டதையும், ததீசிமுரிவருடன் சண்டைசெய்கையிற் சக்கரத்தின் கூர்வாய் மழுங்கி அவருடலினின்றுதித்த அளவில்லா விஷ்ணு மூர்த்திகளைக் கண்டு மூர்ச்சித்தரெனக்கூறும் பாத்ம ஸ்காந்தபுராணங்களையும், அவர் மைந்தர்களிற் பிரமனைச் சிரங்கொய்கையிலும், மதனனைச் சாம்பராக்குகையிலும் என்னசெய்தனரென்பதையும், தஷ்யாகத்திற் சங்கடப்பட்டதையும். இந்திரன் செல்லுருக்கொண்டு அவரேந்தியவில்லின் நாணைக்கறிக்க விழுந்ததையும், எண்ணிப்பார்ப்போமாக. இத்தியாதி நியாயத்தால், பலவாறவமதிப்பூண்ட திருமாலின் கரியரோமமாகிய கண்ணனுக்குச்சிச் சிவபிரான் ஓடினாற் என்பதைப் பூர்வபஷ்டஞ் செய்து, அவ்வாறு நடித்துக் காட்டினாரென்று சித்தாந்த மாக்குக.

யொன்பதுடன் றோன்றி யடும்படை பூதபசாசுகள் சுற்றி யுறக்கடுவே-கான்று கொளும்புகை யோடனல் வீசிய காலுற வேயுலக-மீன்றவன் முன்னுல கெங்கு நடுங்க வெழுந்தது பாசு பதம்” என்றபடியே சிவபெருமான் எவிய உஷ்ணசுரமானது மூன்றுசுரம்-நான்குசுரம்-ஒன் பதுவிழி-மூன்று கால்களுடன் சென்று கண்ணன்விடுத்த சீதன் சுரத்தைக் கணத்தில் மாய்த்தது. தீராச்சுரமுந் றோர் அத்திருவுருவத்தைப் பணியின், சூரியன்முன் பனி போல விலகிச்சுகமுறுவர், விஷ்ணுவிடுத்தசுரத்தின் விறு போக்கினமையால் சிவபிரான் ஜ்வராபக்நமூர்த்தியெனப் பெயருற்றனர்.

பாகவதம்-தஸமஸ்கந்தம்

தோஸ்ஸஹஸ்ரம்த்வயாதத்தம் வரம்பாராயமேபவத் [ம் த்ரைலோக்யம்ப்ரத்யோத்தாரம் நலேபேத்வத்ருதேஸை கண்டேத்யநிர்வ்ருதைர்தோர்பிர் யுயுத்ஸூர்திக்கஜாநஹௌ அப்யயாஞ்ஞர்ணயந்நர்த்ரீந்பீதாஸ்தேவிப்ரதுத்ருவஃ தச்ச்ருத்வாபகவாந்க்ருத்தஃ கேதுஸ்தேபஜ்யதேயதா, த்வத்தர்பக்நோபவேந்மூட ஸம்யுகேமத்ஸமேநதே இத்யுக்தஃ குமதிர்ஹ்ருஷ்டஃ ஸ்வக்ருஹம்ப்ராவிஸ்ந்ந்ருப— சித்சேதபகவாந்பாஹௌந்ஸாகாஇவவநஸ்பதே:

விஷ்ணுபுராணம்

பாணோபிப்ரதிபத்யாத மைத்ரேயாஹத்ரிலோசனம் தேவபாஹுஸஹஸ்ரேணநிர்விண்ணோஸம்யாஹவம்விநா

கஸ்சிந்மமைஷோபாஹூநாம் ஸாபல்யஜநகாரணஃ
பவிஷ்யதிவிநாயுத்தம் பாராயமமகிம்புஜைஃ
ஸங்கரஃ—மயூரத்வஜபங்கஸ்தே யதாபாணபவிஷ்யதி
பிஸிதாஸிஜநாநந்தம் ப்ராபஸ்யஸேத்வம்ததாரணம்.

உமாஸம்ஹிதை

ஸ்ரீதேவி—த்வத்தோவிவிஷ்டபாவஸ்து விஷ்டேணஸம்ப்ர
கதமேதத்தயாவிந்தோக்ருபயாவதஸுவ்ரத[திபத்யதே
ஸ்ருணுதேவிப்ரவக்ஷ்யாம் விஷ்டேணராதிக்யதாம்ப்ரதி
புராகதாசித்தேவேஸி ப்ரமாநந்தகாநநே
க்ரீடாஸக்தேமயிபுரா விஸ்வமேததநாயகம்,
உபத்ருஷ்டம்ஸதாதுஷ்டைர்வேதவாதபஹிஷ்க்ருதைஃ
ஸ்வாஹாஸ்வதாவஷ்ட்கார ரஹிதேகர்மவர்ஜிதே
ப்ரஹ்மணஜ்ஞாதவ்ருத்தாந்தஃ கார்யஸேஷமசிந்தயத்
சக்ரபாணிஸமாஹூய ரத்நவிம்ஹாஸநேஸம்பே
அபிஷேச்யவரந்தத்வா ப்ரணமம்கரவம்பிரியே
ஸ்ருஷ்டிஸ்திவிநாஸநாம் கர்த்ருத்வமகூதோபயம்
ஸர்வஜ்ஞாதிவித்திஞ்ச தத்தவாநஸ்மிவிஷ்ணவே
மத்தோதி கோபவாந்ராஜா பவவிஷ்டேணமஹாப்ரபோ
இதிதத்தவரஃபூர்வம் வாரணஸ்யாம்ஹரிபுரா
இதிஜ்ஞாத்வாகவிப்ராஹ்மேநிரேப்பயதிகம்ஹரி.

ஜ்வராபக்நமூர்த்தயேநமஃ

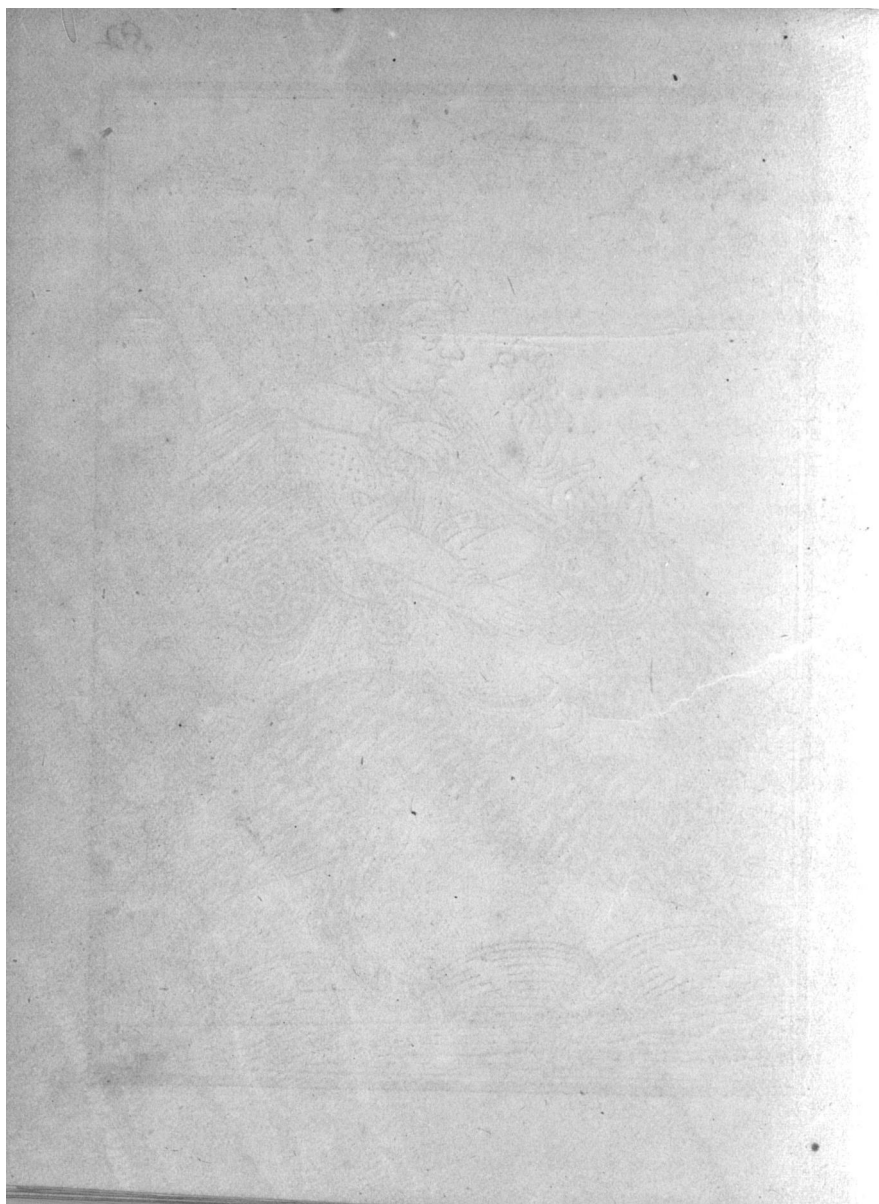
இருபத்தைந்தாவது

சார்த் தூலஹர முர்த்தி

சமஸ்தலோக காரணபூதராகிய பரமேசுவரன் கட்டளைப்படி திருமால் மோகினியுருவேற்றுத் தாருவநமுநிவர் தவத்தை யழித்தும் பெருமானே பிஷ்டாடநத் திருவுருக்கொண்டு அம்முநிபத்தினிகளின் கற்பை யொழித்தும் நகரிற் புறம்போந்தபோது, பெருமான் பக்கலிற் சேர்ந்த திருமால் பெண்ணுருநீங்கினர். அப்பொழுது அயன் முதலிய அமரர் ஆண்டடைந்து வணங்கினர். அவற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந்துள்ள தாருவநமுநிவர் ஓர் வேள்விசெய் தரணை யழிப்போமென்று அபிசார ஹோமமியற்ற, அவ்வக்கினியில் நினைத்தற்கு மரியவுருவும், இடிமுழக்கணைய வெடிபடு தொனியும், பெரிய வாயும் வளைவாகிய பற்களும், கூர்மைவாய்ந்த நகமும், தீப்பொறிகிந்துஞ் சிவந்தவிழியும் அஞ்சாமைபுமுடைய புலியொன்று அதிகரித்த கோபத்துடன் தோன்றியது. முநிவர் வல்லியத்தைநோக்கி முக்கண்ணை முடிக்க என விடுக்க, அது விடையூர்தியைத்தேடி விரைந்து வருகையில் உலகினர் அச்சுற வோடிவரும் உழுவையை உம்பர்பெருமான் எதிர்சென்று பற்றிச் சங்கரித்துத் தமதருமைத் திருமேனியில் அதன்சருமத்தையாடையாகவணிந்தனர்.

வல்லியம் வலியிழந்து வஸ்திரமானபின், எவற்றையுமழிக்கும் இணையில்லாக் கணிச்சியொன்று, எரியிலிருந்து பிறக்க, அந்தணர் ஐயன்மேல் விடுப்ப, அஃது எதிர்

வர, சங்கரன் றனது செங்கையிற்பற்றி இங்கொரு படை யாயிருவென விசைத்தனன், மீண்டும் ஓர்மான் உற்பவித் தது. அதனை மகாதேவன் மேற்போக்க அது சராசரமெ ல்லாமழியும்படி இரைச்சலிட்டு அந்தர மார்க்கமா யெழு ந்துவரக்கண்ட அரன் அதனொலியால் உயிர்கள் வருந் தாது கிருபைபுரிந்து இடக்கரத்தேற்று “ஈண்டிருந்தினி திரைக” எனப் பணித்தனர். அதன்மேல் சர்ப்பங் கள் பிறந்தன; அவற்றைச் செலுத்த, சம்பு சரீரத்திற் பணியாக அப்பணிகளை யணிந்தனர். பூதவெள்ளம் தோன்றின. ஆதிநாதன்மேல் ஏவினர். மாதாபாகர் வருகென விளித்து “நமது சேனையாய் நானுமிருத் திர்” என நன்கருளினர். ஒரு வெண்டலை உலகழியச் சிரி த்துத் தோன்றக்கண்டு சிவபிரான்மேற் பிரயோகிக்க, சிவபிரான் திருக்கரத்தாற் பற்றிச் சிரமீதணிந்தனர். இவற்றைக்கண்ட முனிவர் முனிவுற்று, முன்னவன்மேல் மந்திரங்களைவிட அவை துடியிருவேற்று இடியென முழ ங்கி யெதிர்வர, எம்பிரான் கரத்திற்பற்றி “என் கன்னத் தில்முழங்குக” எனக்கட்டளையிட்டனர். தாருவரந்தோர் தரியாக் கோபத்தழலால் மீண்டும் யாகஞ்செய்ய முயல கன் பிறந்தான். முனிவர் முயலகளையும் ஹோமாக்கினி யையும் “உமை கேள்வனை யுயிர்செகுக்க” என வோதி யனுப்பினர். நேர்வரக்கண்ட நின்மலர் நெருப்பைக் கையிற்றாங்கி, நிசாசரனாகிய முயலகளை நிலத்தில்வீழக் காலாற்றள்ளி யவன்முதுகின்மேல் தமது முண்டகத்தா

ஹன்றிநின்றனர். வேறொன்றுஞ் செய்யமாட்டாத வேதியர் பல சாபமிட அவை தாணுவினிடஞ் செல்லாமை கண்டு தடுமாறிநின்றனர். முயலகன் முதுகை யசைக்க முக்கணர் நடிக்கக்கண்ட நான்முகன் முதலானார் “அரகர சங்கர சம்பு” எனத் தொழுவாரூர் துதிப்பாருங்களிப்பாருங் கைகுவிப்பாரும் பாடுவாரும் ஆடுவாரும் மாயினர்.

சிவபெருமான் தம்மைப் பணியாத தாருவநமுநிவருக்கு ஞானத்தை யறுக்கிரகித்தனர். அதனால் அந்தணர் அறிவுகூர்ந்து “ஐயனே! அடியேங்க ளறியாமையாற் பல வகையாகத் தேவரீரையவந்தித்தோம். அவற்றை மன்னிக்கவேண்டும் அருட்பெருங்கடலே” என்று பலமுறை பணிந்து உடல்நடுங்க உரைகுழற உரோமம் புளகிப்ப உள்ளமுருக ஆரந்தவெள்ளம் பெருக வேண்டினர். சிவபெருமான் “முநிவரே! சைவநெறியைக் கைக்கொண்டு நற்றவம்புரிந்து நானிலத்திருத்திர்” என நிறுவியருளி, திருக்கலையை யடைந்து திருமால் பிரமன் முதலானாரைத் தத்தமிடஞ் செல்ல விடுத்தனர். இதன் முற்பட்ட சரிதத்தைப் பிசுஷாடரமூர்த்தத்திற் காண்க.

ஈண்டுத் தாருவந முநிவர்செய்த அபிசாரவேள்வியில் தோன்றி அவர்கள் ஏவலின்படிவந்த புலியைச்சங்கரித்து உடையாகப் போர்த்த கோலமே சார்த்துலஹரமூர்த்தம் மெனப்படும்.

பாசுபதமூர்த்தி

கந்தபுராணச் சுருக்கம்

“தினில் மாதர்கள் கற்புழித்தவனைச்செகுத்திடுவோமென
மாத முற்கொண் மகம்புரிந்ததின் வந்து வந்துபிற்ந்திடுங்
காது வெம்புலி பரசு நவ்வி கடும்பணித்திரள் பூதர்கண்
மோது வெண்டலை திண்டி மற்றுடி முயல கன்றனை யேவினார்.
வேங்கை தன்னையுரித்து டுத்தனன் மிக்க சாரதர் தானையாய்ப்
பாங்கு றும்படி யோதி னொரு பாத வண்கமலத்தினு
லேங்கு றும்படி முயல கன்றனை யீடி னொடுமி தித்தனன்
வாங்க ருங்கவி னுற்ற மேனியின் மற்றை யாவு மணிந்தனன்.”

சார்த்தாலஹரமூர்த்தயே நமஃ

இருபத்தாறுவது

பாசுபதமூர்த்தி

சந்திர வமிசத்து மன்னரில், பாண்டுபுத்திரரான
பஞ்சவர்கட்கும், திரிதராட்டிரன் மக்கள் நூற்றுவர்க்
குந் தொடர்ந்த பாரதயுத்தத்தில், பதின்மூன்றாம் தினப்
போரில் பல்லாயிரவரான சஞ்சத்தவர்களைப் பார்த்தன்
கொன்று திரும்புமுன், அநேக அரசருடன் அமர்செய்து
அவர்களை அபஜெயப்படுத்திவரும் அபிமந்யுவென்னும்
அருச்சுனன் சுதனைச் சயத்திரதன் சங்கரித்தனன். அத
னைப் பாடி வீடுசேர்ந்தறிந்த பற்குனன் பதைத்துத்

துடித்து வேர்த்துக் களைத்துக் கோபித்துப் பற்களைக்
கடித்து மீசைதுடிக்கத் தோளைப்புடைத்து “என்மக
னைக் கொன்றவனை நாளைச் சமரில் நாசஞ்செய்யேனாகில்
நான் எரியில் வீழ்ந்திறப்பேன்” எனச் சபதஞ் செய்
தனன்

அப்பொழுது அருச்சுனனுக்குச் சாரதியாயும் அருந்
துணையாயும் மைத்துனனுமுள்ள கண்ணன் அவனைப்
புறத்தே கொண்டுபோய்த்தேற்றி “காலையிலிருந்து கடும்
பசியாக விருத்தலின் ஈண்டுள்ள கனிகளையேனும் புகித்
துக் களையாறுக” என; அருச்சுனன் “அடியேன் அரனை
அருச்சித்தன்றி அருந்தேன்” என, கிருஷ்ணன் “என்
ளையே பெருமானாக எண்ணி யருச்சிக்க” என இயைந்து,
அவ்வரத்திலிருந்த அநேக மலர்களைக்கொண்டருச்சித்து
அங்குக் கிடைத்த பழவர்க்கங்களாற் பசியையாற்றி,
அன்றெல்லாம் அயர்ந்திருத்தலின் அவ்வரண்யத்திலேயே
கண்ணுறங்கினன். கண்ணன் அவனுடலைப் பாதுகாக்க
அமரர் சிலரை ஆண்டமைத்துப் புத்திரசோகத்தாலே
துயிலுஞ் சவ்வியசாசியின் கனவில் தோன்றினன். நான்
நாரணனை நமஸ்கரித்தனன். மதுருதனன் “மைத்துனா!
துரோணர் முதலானார் காப்பினும் நாளைப்போரிற் சிந்து
மன்னனைச் சிரமழிக்கும்படி திருக்கயிலைசென்று சிவ
பிரான் திருவருள்பெற்றுத் தினகரன் உதிக்குமுன்னர்த்
திரும்புதம்” என, அருச்சுனனுங் கனவிலேயே சம்மதித்
தெழுந்தனன்.

கண்ணன் அருச்சுனனென்னும் இரண்டு கருமலைகள், கயிலையாகிய வெண்மலையை நண்ணி, பார்வதியாகிய பஞ்சை மலையைப் பாகமாகக்கொண்ட பரமேஸ்வரனென்னும் பவளமலையைக்கண்டு பணியும்படி அப் பருப்பதமடைந்து முதற்பெருங்காவலாகிய நந்தியெம்பெருமானது நளின சரணங்களை நமஸ்கரித்து அவரதுகை பெற்றுத் திருச்சந்தியினுட் சேர்ந்து தேவமுநிகணங்கட்கிடையே சிங்காதனத்திற் சிலையரசுபுத்திரியாருடன் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, பன்முறை நிலமேற் பணிந்து நின்று கைகூப்பி,

“நித்தனே நிமலனே நிகழ்நின் னுமனே

அத்தனே யடியவர்க் கெளிய வண்ணலே

பித்தனே யாதியந் தங்கள் பேசொனா

முத்தனே யுயிர்தொறு முலாயமுன்பனே” — எனப் பலவாறுகத் துதித்துக் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியும் நரநாரணர்களை நோக்கி, நம்பர் “இவ்விருவில் விரைவாக ஈண்டடைந்தது யானுகாரணம்?” என வினாவ, கிருஷ்ணர்ச்சுனர் “தேவதேவா! தேவரீர்முன் திருவருள் செய்த பாசுபதத்தால் நிவாதகவசர் காலகேயர்களை வதைத்தோம். அதன் முஷ்டிநிலை தலைப்பட்ட அநுக் கிரகிக்கவேண்டும்” என வேண்ட, அமலர் அவ்வாறே தடாகத்திலிருந்த பாசுபதத்தை இருவரா லெடுத்துவரச் செய்து, முஷ்டிநிலை (நனவிலும் மறவாவண்ணம்) முற்றுப்பெற வுணர்த்தினர். அருச்சுனன் அன்றிரவிற் கண்

ணை அருச்சித்த கடிமலர்யாவும் அண்ணல் மேனியி
லமர்ந்திடக்கண்டு அநந்தபரவசனாய் வணங்கி நின்றனன்.
கண்ணன் கருதிவந்தது கைகூடியதென்று களித்துக்
கைகூப்பி நின்றனன்.

கண்ணுதல் உளமகிழ்ச்சியுடன் “பாரதப்போரிற்
செயமுண்டாகக் கடவது” என ஆசீர்வதித்து விடை
யளிக்க, விடையூர்தியின் திருவருள்பெற்ற இருவரும்
இறைவரது திருவடியைப்பணிந்து அரிதிற் புறம்போந்து
ஆலயத்தை வலம்வந்து திருக்கைலையை நீங்கித் தம
திருக்கை சார்ந்தனர். அருச்சுனன் இவ்வாறு சொப்ப
னங்கண்டு துண்ணெனவிழித்து அம்புறுத்தாணியில் அவ்
வத்திரமிருத்தலின் உண்மையெனத் தெளிந்து கொண்ட
னன். சுயோதனன் யுத்தியும், துரோணன் வல்லபமும்,
பலமன்னர் பராக்கிரமமும், மாயன் வஞ்சனையா லொழிந்
தன. அருச்சுனன் தனக்குச் சிவபிரான் பிரசாதித்த
பாசுபதக்கணையாற் சிந்துதேசாதிபதியாகிய செயத்திர
தன் சிரசைக் கொய்து சபதத்தை நிறைவேற்றினன்.
கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அருச்சுனனும் அவாவியவண்ணம்
அவர்கட்கு அஸ்திரமருளிய அவசரம் பாசுபதமூர்த்த
மெனப் பகரப்படும்.

பாசுபதமூர்த்தயே நமஃ

இருபத்தேழாவது

க ங் க ள ழ ி ர் த் தி

ஒருநாள் சிவாலயத்துள்ள திருவிளக்கொன்று சுடர் மழுங்குகையில், சிவபெருமான் தேவியாரைப் பார்த்து “பெண்ணே! இத்திருவிளக்கின் திரியைத் தூண்டுவோர் திரிலோகமும் அரசுசெய்வர்” என்றனர். அப்பொழுது ஒரேலி அத்தீபத்திலிருந்த நெய்யைக் குடித்ததால் அஃ தைசந்து திரிதூண்டப்பெற்றது. இறைவியார் எம்பெரு மாளை நோக்கி “இப்பொழுது இதனைத் தூண்டிய இவ் வெலிக்கு இன்னநாள் புரியவேண்டும்” என, அண்ணல் “அவ்வாறே அளித்தனம்” என்றருளினர்.

அது மாவலியென்னும் பெயருடன் அசுரகுலத்திற் றோன்றி, அவனிமுழுவதையும் அரசுபுரிந்தது. தானவர் குழாம் வலிமிகுதல் கண்டு வானவர்கோன் மனம்பொரு ளாய் எண்ணில்லாச் சேனையுடனெ திர்த்துப்போர்செய்து புறமுதுகிட்டோடி, திருமால்பாற்கூறினன். அது சமயத் தில் திதி யென்பவள் விண்டுவைவேண்டி “என் மைந்த னாக வரவேண்டும்” என வரங்கேட்க, அரவணை துயில் வோன் அவளுக்கு “அவ்வாறே யாகுக” வென்று வர மளித்து, அயிராணி கேள்வனைநோக்கி “அமரர்பெரும! அஞ்சற்க. அவனை அடர்ப்போம்” என்றருளிக் காசிப முனிவருக்கும் திதிக்கும் மைந்தனாக வாமனுவதாரஞ் செய்தனர்.

மாவலி அசுரனாயிருப்பினும் யாககருமங்களைச் செய்தும், அவர் விரும்பிய தானங்களை அபரிமிதமாக அளித்தும், நற்செயலிலேயிருந்தனன். வாமனவடிவங்கொண்ட மாயவன்மாவலிமாளிகையையடைய நிருதநிருபன்கண்டு, எதிர்சென் றழைத்துச் சோடச உபசாரங்களுஞ்செய்து, தக்க ஆதனத்தமர்த்தி “வேதிய! யாது கருதிவந்தனை கூறுக” என, வாமனன் “மகவான் மலரான்-மலர்தலை யுலகத்துமன்னர் முதலானார் மனங்களிக்க அளிக்கவல்ல வள்ளலாகாரென்று உள்ளத்திற்கொண் டின்பா லுற்றேன்” என, மாவலி “மறையோனே! ரதம்-கஜம்-துரகம்-பொன்-பொருள்-பொக்கிஷம் முதலிய எதுவேண்டினும் இமைப்பிற் றருவேன். இயம்புக” என, அந்தனை “அரசே! அவற்றையெல்லாம் அவாவினே னல்லேன். எனதடியரல் மூவடிமண் வேண்டினேன்” என, மாவலி “மூவடிமண் ஏற்றுக்குப் பயன்படும்” என, மாணி “தவஞ்செய்திருப்பேன்” என்றனர்.

அப்பொழுது அருகிருந்த அசுரகுருவாகிய சுக்கிரன் “அரசே! இவனோர் பார்ப்பனச் சிறுவனென்றெண்ணற்க. திருமாலாதலின் தீமைவினையும்” எனச் செப்பினன். மாவலி “மாலேயென்பால் மறையவனாகி மூவடிமண் யாகித்தானென்று அரும்புக ழிருக்குமாதலின் அதனால் வினையுஞ் சஞ்சலம் பெரிதன்று” என்று சுக்கிரன் சொல்லக்கடந்து மும்முறை நீர்சொரிந்து தாரைவார்த்தனன். அதுபெற்ற அச்சுதன் அக்ஷணமே திரி

விக்கிரமாவதாரங்கொண்டு அண்டகடாக மூடுருவநின்று
 ஓரடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் தேவலோகத்
 தையும் அளந்து மூன்றாவது அடிக்கு இடமின்மையால்
 மாவலியின் கிரமேலுன்றி அவனைப் பாதலலோகத்
 தமிழ்த்தி அதனால் அகந்தைகொண்டு ஆர்ப்பரித்து
 அவனிமாக்களை அழிக்க முயன்றனர்.

அதுகண்ட அமரர் அரைக்கணமூந் தாழாது, அதி
 விரைவாகச் சென்று, அம்பிகைபாகர் வீற்றிருக்கும்
 வெள்ளி மலையை யடைந்து, நந்திபகவான் நனின
 பாதங்களைப் போற்றி உள்ளே செல்ல உத்தரவுபெற்று,
 சந்நிதானத்தைச் சார்ந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து
 கைகளைச் சிரமேற் குவித்து “சம்பு! சங்கரா! சச்சிதா
 நந்தா! ஜகத்ரக்ஷகா! சரணம்! ச்ரணம்!!” என்று
 பேரிரைச்சலாய்த் தோத்திரஞ்செய்ய, எல்லாமறிந்த எம்
 பெருமான் ஓர்விளையாடலாக ஒன்றுமறியார் போன்று
 “உம்பர்களே! உங்களுக்குற்ற தூயர் யாது? ஓதுமின்”
 எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். வானவர் “மகா
 தேவா! மாவலிபரல் மாயவன் வாமன வடிவாய்ச்
 சென்று மண்டாசித்து வானுற்றோங்கி மாவலியை மாய்
 த்து, மமதையால் வையகத்தை வதைக்கின்றனன்.
 அவனை விரைவிலடக்காவிடில் அமரர் அந்தணர் முத
 லானார் அரைக்கணத்தில் அழிவது சரதம்” என
 முறையிட அருள்வள்ளல் அகிலத்திலுள்ள அனைவர்க்கு
 முற்ற ஆபத்தை அகற்றும்படி அக்கணமே அவ்வாம

என் முன்னரடைந்து, மயக்கமொழிய வார்த்தைகள்
 சில வாய்மலர்ந்தருளியும் * பிருகுமுனிவன் சாப்பப்படி
 விண்டு கருப்பாசயமுற்ற பாசவிக்க முதிர்ச்சியால்,
 கேளாமல், இறுமாந்திருப்பது நோக்கி, இறைவர் இணை
 யில்லாச் சினங்கொண்டு வச்சிரதண்டமொன்று திருக்
 கையிலேற்று வாமனன் மார்பிலடித்தனர். வாயுவேகத்
 தாற்சாய்ந்த மேருமலைபோல வாமனன் தரைமேற்சாய்ந்
 தனன். அப்பொழுது அவனது தோலையுரித்துக் கஞ்
 சுகமாகத்தரித்து, முதுகென்பைப்பிடுங்கித் தண்டாகக்
 கையிற்கொண்டு கடவுளர் துயரொழித்துக் கயிலையடைந்
 தனர்.

அச்சுதன் அகந்தையகன்று, பண்டைய உணர்வெய்
 திப் பரமனைப்பரவி, தேவமுனிவர்கட்கு வாமனபுராண
 மோதி வைகுந்தஞ்சேர்ந்தனன். மாவலி நற்கதி பெற்
 றனன். சிவபிரான் வாமனனது முதுகென்பைக் கொ
 ண்ட கோலமே கங்காளமூர்த்த மெனப்படும்.

[வாமனன் வாணை யளந்தபொழுது மேலண்டகடா
 கம் பிளவுற்று, ஆகாயகங்கை யொழுகி, அது மாளவ
 தேசவழியாய்ச் சமுத்திரசங்கமமாயிற்று. அதன் விருத்
 தார்த்தத்தை யறியார் சிலர் அக்கங்கைநீரைச் சிவபிரான்
 அணிந்தனரெனக் குழறுவர். அஃதபத்தமென்க.]

* ஆதியில் அமரருக்கும் அசுரருக்கும் நிகழ்ந்த அம
 ரில் அண்டர்கள் ஆற்றகில்லாராய் விண்டுவை வேண்டி

யது கண்டு திருமால் செருக்களஞ்சேர்ந்து திகிரியைச் செலுத்தித் தீயோர் பலரைச் செகுத்தனர். போனவ ரொழியத் தானவர் சிலர் தமதுயிர்தப்பிப் பிழைக்கச் சமர்துறந்தோடிப் பெருந்தவஞ்செய்யும் பிருகுமுனிவர் பர்ணசாலையடைந்து அவர் பன்னியாகிய கியாதியென் னும் மாதிரை யடைக்கலம்புக, அவ்வம்மை “அஞ்சேல்” என்றபயமளித்து ஆச்சிரமத்தில் வைத்துக் காத்தனர். சீற்றமிகுந்து தீச்சொரி விழியொடுஞ் சக்கரப்படையைத் தாங்கிய கையொடுஞ் சீதரன் பாதசாரியாக வருதல் கண்ட கியாதி வணங்கிநிற்க, மாதவன் சினந்து மாதின் சிரத்தைக்கொய்து தானவர் குழாத்தைச் சங்கரித் தொழித்தனன்.

பிருகுமுனிவர் தன் பெண்சாதியைக்கொன்ற பின்னை கேள்வன்மேற் பெருங்கோபங்கொண்டு “கேசவா! ஈசனை யன்றி யெவரையும் பணியோம். சைவசமயமே தரணி யிற்சிறந்ததென் றெண்ணியாமிருப்ப துண்மையாயின், இழிந்த பிறவிக ளீரைந்தெய்தி வருந்தியழிக”வென வசை மொழியிசைத்து “நின்னடியார்கள் நெறியில்லாவழி தீக் கைபெற்றுச் சிவநிந்தைசெய்து தீநரகடை” எனக் கோபமேலீட்டாற்கூறி சுக்கிரன லுயிர்த்தெழுந்த தோ கையொடு களித்து வாழ்ந்தனர். திருமால் தனக்குற்ற பிருகுவினசாபம் பிரியவகை யாதெனப் பெரிது மாலோ சித்துத் திரிபுரதகனன் சேவடிவணங்கிப் பெருமுநி சபி த்த பிறப்பொரு பத்தும் ஒழிப்பலென்று தன்னுள்ளத்

தெண்ணிச் சிவலிங்கக் குறியொன்று பிரதிட்டைசெய்து பாசபதவிரதம்பூண்டு உடலெங்குந் திருவெண்ணீறு சண்ணித்துத் திரிபுண்டரந்தரித்து உருத்திராக்கம் பூண்டு உருத்திரசமக் மகாமந்திரஞ் சபித்துக்கொண்டு, சருகு-நீர்-பழம்-காற்று முதலியவற்றைப் பக்ஷித்து ஒரே மனதாய் உமாபதியை உள்ளத்திருத்தி, பஞ்சாக்கினி மத்தியிற் பலகாலநின்று தவஞ்செய்தனர். அவர் தவத்திற்கனித்த அடியவர். சகாயர் அம்பிகைசமேதராய் இடபவாகனமிவர்த்து தரிசனந்தர, கமலேகேள்வன் கண்கள் கனிக்கக்கண்டு, அரகரவென்று சிவநாமங்களாற்றுகித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் பலமுறைசெய்து பணிந்து நிற்க, பரமன் கனித்து “மாதவ! யாதுவேண்டினே” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, சார்ங்கன் “சங்கர! பிருகுமுநிவன் சாபத்தை விலக்கி யருளவேண்டும்” என்றிரப்ப, பெருமான் “எமதடியவர் இசைத்த மொழிகள் என்றுந் தவருறு. மாநிலத்துள்ள மன்பதைக் குதனியாய்ப் பிறவி பத்தும் நீ பெறுதலே திண்ணம். ஆயினும் நம் மடி யருச்சனைப்பலனால் ஐந்தினி லருளுமைற்றைந்தினிற் றண்டமுமடைதி” என்றருளக்கேட்டு கனித்து “தேவரீரே அடியேனை த்தண்டிக்கவும் காக்கவும் நாயேன் பெருவாழ்வுற்றது என்னபாக்கியம்” என்று வணங்கச் சிவபெருமான் அந்தர்த்தானமாயினர். அவற்றுள் முற்பட்ட ஐந்தில் தண்டமும், பிற்பட்ட ஐந்திற் சிவார்ச்சனைசெய்யும் பெரும்புண்ணியமும் பெருமான் திருவருளாற் பெற்

றனர் என்பது. சிவபிரானே சர்வதேவர்கட்குஞ் சிஷ்கர் என்றறிக.

இலிங்கபுராணம்

விஷ்ணும்ப்ரஹ்மணமிந்த்ரஞ்ச யமமந்யாஸஸ்ப்ராநபி
யதோநிக்ருஹயஹரதே ஹரஇத்யுச்சயதேபுதை:

ஸ்காந்தம்-விஷ்ணுவாக்கியம்

த்வம்விஸ்வகர்த்தா த்வநாஸ்திகர்த்தா
த்வம்விஸ்வபர்த்தா த்வநாஸ்திபர்த்தா
த்வம்விஸ்வஹர்த்தா த்வநாஸ்திஹர்த்தா
த்வம்விஸ்வநாதா த்வநாஸ்திநாதா:

பூதீதீயபுராணம்

“கல்பாந்தேஸமிதத்ரிவிக்ரமமஹாகங்காளபத்தஸ்புரச்,சே
ஷ்ஸுத்ரமதோந்ருவிஹநகரப்ரோதாதிகோலாமிஷம், விஸு
வைகார்ணவஸம் விஹாரமுதிதௌயௌமதஸ்ய கடர்மாவுபௌ,
கர்ஷத்தீவரதாங்கதோஸ்யதுஸதாம்மோஹம்மஹாபைரவம்.”

உபதேசகாண்டம்

“பற்றினன்வயிரத்தண்டம்பகிரண்டமதிரவோச்சிச்
சுற்றினனுருமுக்காலத்தொழித்தனன் னுளவமார்பி
னெற்றினனெற்றலோடுமெறிபடுசண்டவாயு
முற்றுறவிறுவிழுமுரிவெங்கிரியிற்சாய்ந்தான்.
கருநிறக்கமஞ்சுன்மேகக்காரதளரித்துவாங்கித்
திருநிறத்தமையுக்காளகஞ்சுகமென்னச்சேர்த்தி [டான்
வெரிதுறப்பிடுங்குமென்புதண்டெனவெடுத்துக்கொண்
மருமலர்த்துளவமாயோணவமயக்கந்திரந்தான்.”

காஞ்சிபுரணம்

“குறளாயணுகிழுவடி மண்கொண்டுநெடுகிழவுலகுந்
 திறலானளந்துமாவலியைச்சிறையிற்படுத்துவியந்தானை
 யிறவேசவட்டிவெரிநெலும்பையெழிற்கங்காளப்படையென்ன
 வறவோர்வழுத்தக்கைக்கொண்டவங்கணுள்ளறிருவுருவம்.”

கங்காளமூர்த்தியே நமஃ

இருபத்தெட்டாவது

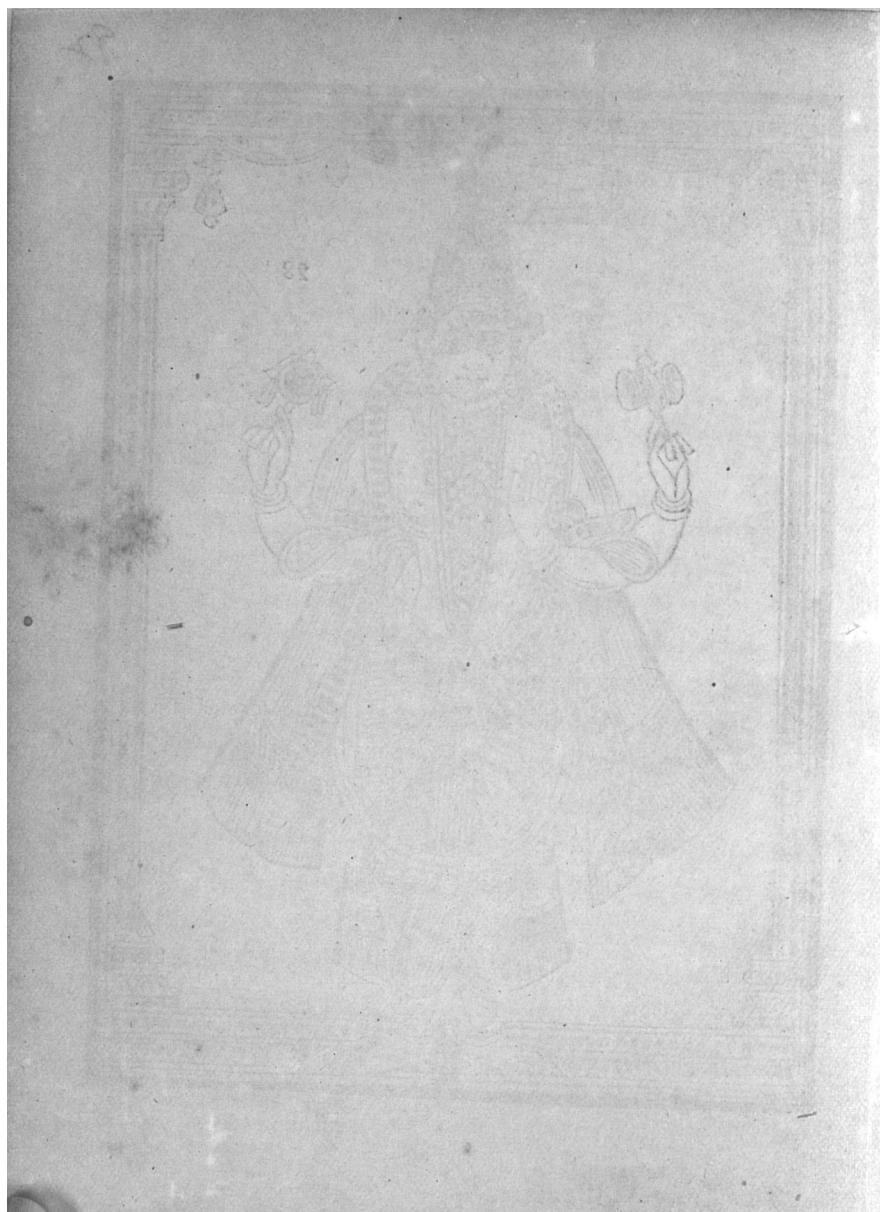
கேசவார்த்த மூர்த்தி

திருமால் முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரானேநோக்கிக்
 கடுந்தவஞ்செய்தனர். அரவாபரணர் அச்சுதன் செய்யும்
 அருந்தவத்திற்கு அகமகிழ்ந்து அவருக்குப் பிரசன்ன
 மாய் “விண்டுவே! தேவாகுரர்களாலே தீர்த்தற்கரிய வல்
 லமையும், எத்தகையினராயிருப்பினும் அவர்கள் யாவ
 ரையும் மயக்கத்தக்க மாயையும் உனக்குக் கடாக்ஷித்
 தோம் மாயன் என்றினி யுன்பெயர் வழங்குக. நீயே
 எனது இடப்புறமாவாய்.” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி
 அந்தர்த்தானமாயினர்.

திருநாவுக்கரசுகுவாமிகள் தேவநாம்

“எரியலா லுருவமில்லையேறலாலேறலில்லைக்
 கரியலாற்போர்வையில்லைக்காண்டஞ்சோதியார்க்குப்.

பிரிவிலாவமரர்கூடிப்பெருந்தகைப்பிரானென்றேத்தும்
அரியலாற்றேவியில்லையினையாறனார்க்கே”—எனவும்,

இரட்டைப்புலவர்

“வருக்கைத்தடம்பொழிலாமாதையயர்க்குமாசொன்
முருக்கொத்தமேனியழகியநாதர்க்குமூச்சரவத் [றில்லா
திருக்கைக்கமலஅரனார்க்கரிதிருத்தேவியன்றேல்
அரிக்குப்பொருளுரையீர்கெடுவீர் தும்மறிவின்மையே”-எனவும்

காசிகாண்டம்

“ஆற்றல்வடிவர்ட்டடங்கையவுணரா லு
மகல்விசம்புதனிபுரக்குமமரரா லு
மாற்றரிதாயெவ்வுயிர்க்குமயக்கஞ்செய்யு
மாயைநினக்களித்தனமெம்மிடப்பானீயே
யூற்றிருந்துநறவொழுநுளவத்தாரோ
யுனையிகழ்ந்தோரெமையிகழ்ந்தோரென்னவோதி
யேற்றையிருங்கொடியுயர்த்தசெக்கர்வேணி
யிறைவனுயர்தடங்கயிலையெய்தினுனே.”

எனவும், வரும் பிரமாணங்களாற் சிவசத்திகளுள்ளே
விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒன்றென்பதுபெறப்பட்டது.

அத்தகைய பேற்றினையடைந்த அச்சுதன் சிவபிரானு
ரது திருவுள்ளக் குறிப்பின்புடி பராசத்தியேயாவன்;
பாரியாகையிற் பார்வதியும் ஆணுருவாகையில் விஷ்ணு
வும் குரோதமுற்றற் காளியும் யுத்தமுனையிலே தூர்க்
கையுமாக விளங்குவன்.

ஆகம ஸாஸ்த்ரம்

ஏகைவஸக்திப்ரமேஸ்வரஸ்ய

ப்ரயோஜநார்த்தாயசதுர்விதாபூத்

போகேபவாநீபுருஷேஷஃ

விஷ்ணுக்ரோதேசகாஸீஸமரேசதுர்கா.

ஒருகாலத்தில் உமையம்மையார் சிவபெருமானேநோக்கி
விரதங்களுட் சிறந்த சோமவார விரதத்தை ஆச்சிரயி
த்து வசிஷ்டராதி முனிவர்கட்கு அன்னமளிக்கையில்,
இறைவியாரது தவச்செயலைக்காண விரும்பிய எம்பெரு
மான், விஷ்ணுமூர்த்தி பாரியாகிப் பின்வர், தாம் விருத்த
வேதிய வடிவேற்று எழுந்தருளி, விமலையின் விரதத்தைச்
சோதித்து, பெருமான் தமது நிஜவடிவும், திருமால் முத
லிற் பார்ப்பதி யுருவும் பின்னர்த் தனது நிஜவடிவுங்காட்
டத் தரிசித்துக் களித்தனரெனவும் ஓர் சரிதமுளது.

ஸைவபுராணம்

போபோகிரீந்த்ரதநயே பதந்யாஸார்தம்தவாஜிரம்
ப்ரரப்தமந்நார்திநம்மாம்வை வித்திப்ராஹ்மணபுங்கவம்.
அதாலோக்யமஹாதேவ விஸ்மயோத்புல்லலோசநா
கிமிதந்தேவிலலிதௌஸேயமித்யாஹபார்வதி
அதேங்கிதஜ்ஜேஞாதையாரிர் நாரிரூபம்விஹாயதத்
ஸ்வரூபந்தர்ஸயாமாஸ பார்வத்யாஸந்நிதௌஹரிஃ
நீலநீரதஸங்காஸஃ புண்டரீகதளேக்ஷணஃ.

அம்பிகைபோன்ற அத்தகைய அழகியவுருவை அச்
சுதர் எவ்வாறடைந்தனரென்று பரியாலோசிக்கும்பகூத்

தில், அகிலலோகத்தினுஞ் சிறந்த திரிபுரஸுந்தரி என்னுங் காரணப்பெயர்வாய்ந்த எமது தர்யாகிய கவுரியைக் கருதிக் காலம் பல கடுந்தவஞ்செய்து கைகூப்பிப் பணிந்து ஈச்சவரியாரைப்போன்ற திவ்யவடிவை அவ்வம்மையார் திருவருளினாலே யடைந்தனர் எனக் கொள்க.

ஆநந்தலஹரி

ஹரிஸ்த்வாமாராத்யப்ரணதஜநஸௌபாக்யஜநநீம்
புரநாரிபூத்வாபுரரிபுமபிஷோபமநயத்-ஸ்மரோபித்வாம்நத்வா

ஸௌந்தர்யலஹரி

ஸமுத்தூதஸ்தூலஸ்தநபரமுரஸ்சாருஹஸிதம்
கடாக்ஷைகந்தர்பாகதிசநகடம்பத்யுதிவபு
ஹரஸ்யத்வத்ப்ரந்திம்ஜநநீஜயநாதஸ்ஸமதுலே
பவத்யாயேபக்தாஃபரிணதிரமீஷாமியமுமே.

ஈண்டெடுத்துக் காட்டிய இவ்வகைய பல ஹேதுக்களால், திருமால் சிவசத்தியே யென்பது பெறப்பட்டது. புருஷபாகம் வலப்புறமெனவும் பெண்பாக மிடப்புறமெனவுங் கூறப்படும் நியாயத்தால், சிவபிரானது வாமபாகத்தைத் திருமால் சிவார்ச்சனை செய்து பெற்றுக்கொண்டனர். அச்சிவகேசவரிருவரும் ஒருவடிவாய் (அர்த்தநாரீசுவரர்போல) வலப்புறம் செந்நிறமாய் மழு அபயமும், இடப்புறம் பசுமையாய்ச் சக்ரவரதமுந் தாங்கி ஒரு திருமேனியுடன் ஏகபீடத்திற் சமானமாக எழுந்தருளியிருப்பார். அத்திருவுருவத்தைச் சங்கரநாராயணரெனச் சற்

றும் பேதமின்றி ஒருமூர்த்தியாய் உபாசனாச்சனைகள் புரிந்து நற்கதியுற்றோராகிய கண்ணுவராதி முனிவர்கட்கு எண்ணில்லை. இத்தகைய இலக்கணமாகக் கேசவனைப் பாதியாக் வுடைத்தாயிருத்தலின் பெருமான் கேசவார் த்தமூர்த்தியெனத் திருநாம மெய்தினர்.

இத்திருவுருவம் ஹரிஹரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்திற் பிரசித்தமாக விளங்கும்.

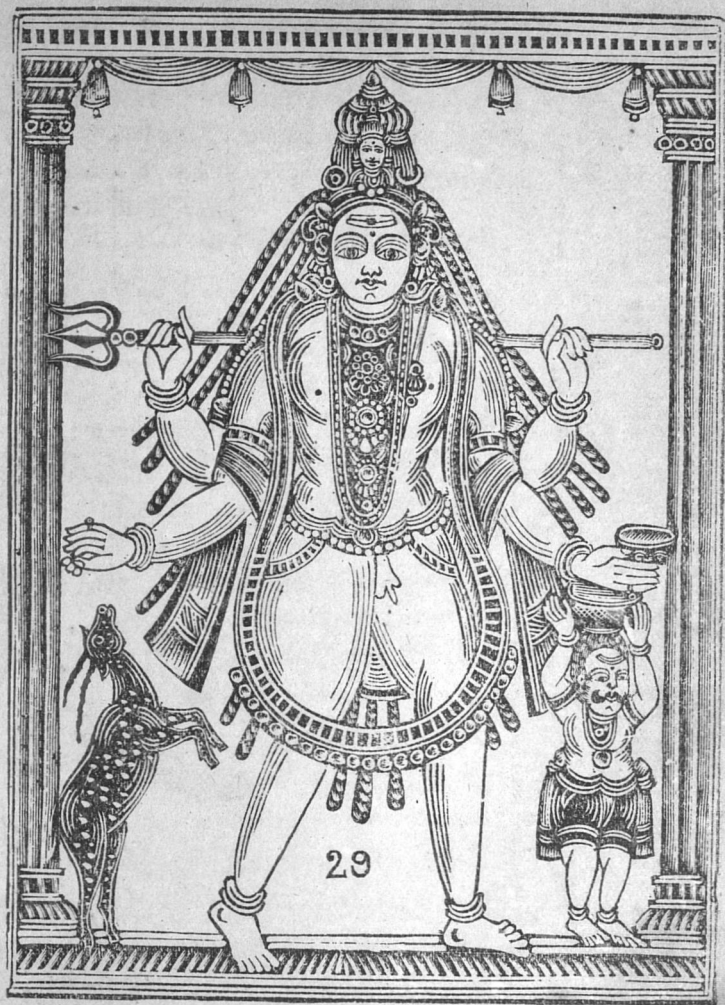
ந்ருஸம்ஹோத்தா புராணம்

ஹரிஸங்கரயோர்நாஸ்தி யுவயோர்பேதஃஸ்வர
யேபேதபுத்யாபஸ்யந்தி தேதூராயுவயோர்ஹர-இத்யாதி
நிவாரி தும்மஹாரம்ஹௌ ஹரிஸங்கரரூபிணௌ
யுவாமேகாக்ருதிம்ப்ராப்ய ஸூரலோசநகோசரௌ
ஸ்தாதவ்யமசிராதத்ரை வைகதைவவரம்மம
இதிதஸ்யவசஃஸ்ருத்வா கர்தும்தஸ்யமநோரதம்
பஸ்யதாம்ஸர்வதேவாரநாம் தாவேகாக்ருதிமாபதுஃ
தஸ்மாத்தரிஹரக்ஷேத்ர மிதிதத்ப்ரதிதம்புவி.

பதினோந்திருமுறை

“இடமால்வலந்தானிடப்பாறுழாய்வலப்பாலொண்கொ
வடமாலிடந்துகிறோல்வலமாழியிடம்வலமா [ன்றை
னிடமால்கரிதால்வலஞ்சேதிவனுக்கெழினலஞ்சேர்
குடமாலிடம்வலங்கொக்கரையாமெங்கள்கூத்தனுக்கே.”

கேசவார்த்தமூர்த்தயே நமஃ

29

இருபத்தொன்பதாவது

பிஷாட நமூர் தீதி

தேவதாருவந முநிவர் சிவபக்தியில்லாராகி, யாகமே முத்திபயக்கவல்ல நற்கருமமென்று சிந்தித்து விழைவுடன் எண்ணில்லா வேள்வி புரிவாராயினர். பரந்த வுலகில் நிகழும் பலவற்றையுறிந்த பரமபதி அதனையுணர்ந்து, திருமலைத் தம்பால்வரத் திருவுள்ளஞ் செய்ய, கமலேகேள்வன் கண்ணுதல்கருத்தறிந்து கயிலையங்கிரியை யடைந்து, திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நி தானத்தி னுட்சென்று சிவபெருமானைப் பணிந்துநிற்க, விடையூர்தி விருப்புடன் விண்டுவைக் கைப்பற்றியெழுந்து வெள்ளிமலையை விலகி வெளிவந்து “மாதவ! முன்னொருகால் நீகொண்ட மோகினி யுருவையீண்டெய்துக.” என, பன்னகசயனன் பணிமேற்கொண்டணியிழையா யப்பொழுதேயாயினன். மாவென்னும் பெயருக்கேற்பத் தமது திருவுருவைக்கண்டு மாலெய்தும்படி அம்பிகாபதியும் அவ்வரிவைக்கேற்ற ஆடவசிரேஷ்டராய் வடிவேற்று கபாலமுஞ் சூலமுங் கையிற்பற்றித் திகம்பரராய்ப் பிஷாடநத் திருக்கோலங்கொண்டு, முநிவர்வாரசமாகிய தாருவனத்தை மோகினிப்பெண்ணுடன் நண்ணினர்.

அச்சமயத் தருந்தவத்திருந்த அந்தணர்குழாம் அரிவையைக் கண்டு அறிவழிந்து தவநெறி தவறி அவநெறி கொண்டு காமவிருப்ப மேலீட்டாற் பின்றொடர்ந்து,

விளக்கைக்கண்ட விட்டில்போலத் துன்புறுவாராயினர். இத்தகைய மாயை யியற்றும் வலிதந்து மாயனாகிய மோகினியை மகாதேவன் பிரிந்து, கையிற்கொண்ட பரிகலத்தி லையமேற்பார்போல முனிவரர் வீதியிற்சென்று பண் ணோசையோடு உள்ளாளக் கீதம்பாட முனிபன்னியர் கேட்டு, அவ்வினிய வோசையுடன் பாடுவோனைக் காண விரும்பி வீதிவாயிலில் வந்து பெருமானது பிஷ்டாடநத் திருக்கோலத்தைத் தரிசித்துக் காமத்துயரிற் கட்டுண்டு வருந்தினர். அரிவையர் சிலர் ஐயனை யணையும்படி பிரார்த்தித்தனர்; பெண்கள் சிலர் பிச்சையிட்டனர்; கன்னியர் சிலர் காமநோயாற் கலையவிழ்ந்தனர்; மாதர் கள் சிலர் வளைகழன்றனர்; நங்கையர் சிலர் நாணமழிந்த னர்; எம்பெருமானது திருவிளையாடலால் மாமாயா சாலவித்தைபோல் அம்மாதரிடம் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் புதல்வர் அக்காலத் துதித்தனர்.

அப்பிள்ளைகள் பிஷ்டாடநமூர்த்தியைப்பணிய, புராரி “நீவிர எம்மைநோக்கித் தவஞ்செய்க” எனவிடுத்து, நக ரின் புறம்போந்தனர். முனிவரை மோகிக்கச் செய்த மோகினி முதல்வனையடைய, பின்வந்த பெருந்தவத்தி னர் தத்தம் பெண்டிரை யவாவிச்சென்று கண்டு நம் மனைவிமாரும் இத்தகம்பரனாள் நாண் வளை முதலியவற் றைக் கழிந்தனர்போலுமென்று கருதி “நாமொருபெண் னாற் றவமழிந்து காமபாசத்தாற் கட்டுண்டோம். நம் பன்னியர் ஒருவன் மாயத்தாற் கற்பிழந்தனர்.” என்று

பேசிக் கிலேசித்து, தமது தவநிலையை மாயனால் மாய்த்ததும், தம்பன்னியர் கற்பையழித்ததும், சங்கரனேயென்று தமது ஞானத்தாலுணர்ந்து, “பெருந்தவமழியினும் பிராயச்சித்தஞ் செய்யலாம்; கற்பழிந்ததே; கற்பகாலமுங்காசினியோர் நிந்திப்பரே!” எனக் கழறி பிஷாடநர்பின்செல்லும் பெண்டிரைக்கூவி, “யர்வர்பின் செல்கின்றீர்? கற்பழிந்தவர் கடுந்தழல்மூழ்கிக் காயத்தையொழித்தல் கடன், அன்றேல் உமதுரை யடைமின்” என்றனர். காரிகைமார் கணவர் கழறிய மாற்றத்தைக் கருத்துட்கொண்டு கண்ணுதலைப் பிரியக் காலெழாது பின்னொருருகையில், கருணாமூர்த்தியின் திருவருளால் ஒருவாறு மனந்திரும்பி உம்பர்பெருமா னுருவை யுட்கொண்டு ஊர்சேர்ந்தனர்.

சிவபெருமான் திருத்தெளிச்சேரியென்னும் நகரினீங்கினர். முனிவர் சிவபிரானைக் கொல்லவேண்டுமென்றுட்கொண்டு அபிசாரவேள்விசெய்து அதனிறோன்றிய புலி நாகம் முயலகன் முதலியவற்றைப் பிரயோகிக்க அத்தன் அவற்றைச் சங்கரித்தும் உடைமுதலியவாகத் திருமேனியிலணிந்துந் துன்புறுது திருமாலுடன் கயிலைசார்ந்து கமலகேள்வனைவிடைகொடுத்தனுப்பி எழுந்தருளியிருந்தனர். (அவர்கள் செய்த அபிசார வேள்வியைப் பற்றிய விவரங்களைச் சார்த்தாலஹமூர்த்தத்திற்காண்க.)

தாரூவந முனிவர் தவத்தையும், அவர் மனைவியர் கற்பையும் அழிக்கும்படி பெருமான் திகம்பரராய்ப் பிரம

கபாலந்தாங்கிப் பலியேற்கச்சென்ற கோலமே பிக்ஷாடந
மூர்த்தமெனப் பெயர்பெறும்.

தாருவநக்ரீடாவிஸாசம்

வாலிஷ்டலைங்கம்

வலிஷ்டரைநோக்கி ஈஸ்வரவாக்கியம்

விஷ்ணுர்ச்சமாயயாப்ரஹ்மந் பார்யாபூந்நமஸுந்தரீ
தயாஸஹமஹாக்ரீடாந் க்ருத்வாவேஷந்திகம்பரம்.

காஞ்சீபுராணம்

“அடியிற் றெடுத்த பாதுகையு மசைந்த நடையு மிசைமிடறும்
வடியிற் சிறப்ப நடந்தருளி மூழை யேந்தி மருங்கணைந்த [டிப்
தொடியிற் பொலிதோண்முனிமகளிர் சுரமங்கையரை மயல்பூட்
படியிட்டெழுதாப் பேரழகாந் பலிதேர் பகவன் நிருவுருவம்.”

பிக்ஷாடநமூர்த்தயே நமഃ

முப்பநாவது

வலிம்ஹக்ந மூர்த்தி

ஹிரண்யகசிபனென்னு மியற்பெயருடைய ஒருவன்
அசுரகுலத்திற்றேன்றி, தமது குலகுருவாகிய வெள்ளி
யை விளித்து “ஆசிரியனே! யாரைவணங்கித் தவஞ்செய்
தால் அடைதற்கரிய வரம்பெற்று, வரம்பில்லாக்காலம்
வலிமிகுந்து வாழலாம்” என வினவ, சுக்கிரன் “அரசு!
அரவாபரணையென்றி யத்தகைய வரத்தை யளிப்போர்
யாவர்?” என்று, அப்பரமனைப் பணியும் பல முறையை
யும்பயிற்றி தனதுலகுசார, ஹிரண்யகசிபு சிவபிரானது

29

திருவடிகளை இதயத்திலிருத்தி எண்ணில்லாக்காலமியற்
றிய தவத்திற் கிறைவர் மகிழ்ந்து “யாது வேண்டுவது?”
என, அசுரன் அண்ணலே! பிருதிவிமுதலிய ஐம்பூதங்
கள்-ஆயுதக்கருவிகள் - வானவர் - மாநாடர்-பறவை-வில
ங்குமுதலிய பிராணிகள் இவையொன்றனாலும் இரவிலும்
பகலிலும் இறவா வரம் வேண்டும்” என்றேற்ப, எம்பி
ரான் “அவ்வாறே யாகுக” என வரமருளினர்.

தான் பெற்ற வரத்தினுற் றருக்கெய்திய தானவன்,
நால்வகைசேனையடிங் கடல்போற்கூட்டிக் காசினி முழு
தினுக்குங் காவலனானான். தேவரம்பையர் சித்தமாதர்
இயக்க ஸ்திரீகள் முதலானாரைச் சாமரையிரட்டப் பணி
த்து, இந்திரன்முதலிய வெண்டிசைக் காவலர் வந்து நா
டொறும் வணங்கிப் பணிப்பன்புரிய வமைத்து, பிரமன்
தன்பெயரைக்கேட்குந் தொறு நடுங்கும்படி, கருடர்-காந்
தருவர்-சித்தர் வித்தியாதரர் முதலானார் சித்தந்திகைக்
கச் செங்கோல் செலுத்தினன். அக்காலத்தில் அவனாக்
கினையா லனைவரும் (ஹிரண்யாயநம்) எனக் கூறவேண்டு
வதேயன்றி வேறொருவரையுஞ் சொல்லப்படாது. இது
னைப் பொறுத இமையவர் விண்டுமூர்த்தியைக்கண்டு விள
ம்ப, சார்ங்கன் தனதொருகூற்றை அவனது தவப்புதல்
வனாக ஜநிப்பித்தனன். அப்புதல்வன் ஐந்துவயதடை
யப் பள்ளியில் விட்டுப் படிப்பிக்க எத்தனிக்கையில், உத்
திரவிற்படி உபாத்தியாயர் (ஹிரண்யாயநம்) என்று
போதிக்க, சிறுவனாகிய பிரஹலாதன் (ஸ்ரீநாராயண)

நம:) என, ஐயர் அரசனுக்கு அறிவிக்க, அரசன் பலவகைத் தண்டஞ்செய்தும் பயனுறுமையால் “நீ கூறுகின்ற பரம்பொருள் யாண்டுளது” எனக்கேட்க, பிதாவை நோக்கிப் பிரஹ்மலாதன் “இறைவனெங்குமுளன்” எனக் கூறினன்.

பாகவதபுராணம்

“சாணிலு முளனோர் பெற்றி யணுவினைச் சதக்கூ றிட்ட கோணிலு முளன்மா மேருக் குன்றிலு முளனிந் நின்ற தூணிலு முளனிச் சொன்ன சொல்லினு முளனிச் செய்தி காணுதி விரைவி னென்ற னன்றெனக் கநகன் சொன்னான்.”

கேட்ட ஹிரண்யகசியு கோபங்கொள்கையில், நாராயணன் நரவடிவுஞ்சிங்கவடிவுக்கூடிய நரசிங்கமாகத் தூணைப்பிளந்துகொண்டு வெளிவந்து அவனுட னரும்பேரராற்றி, அத்தானவத் தலைவனைத் தன் மடியிலிருத்தி, நகங்க ளால் மார்பைப்பிளந்து குடரைப்பிடுங்கி மாலையாயனிந்து இரப்பகலுக்கிடையாகிய சாயுங்காலப் பொழுதில் மேலிட்டு, ஒருதுளி யுதிரமுங் கீழ்விழாமற் கையிலேற்றும் வாய்வைத்தும் பருகி உயிர்மாய்த்தனர். (அவனைச் சங்கரித்த காலத்தையே இரணியவேளையென்பர்) திருமகள்கொழுநன் அசுரனுதிர்மருந்திய வெறியால் அவனி மாக்களை வாரி வாயிற்பெய்து, செருக்குற்ற செயல்கண்டஞ்சிய தேவர் ஒருநொடியி லுலகமழியுமென வுட்கொண் டோடிச்சென்று, திருக்கைலையையடைந்து திருநந்திதேவராற் சிவபிரானுக்குரைப்ப, பரமசிவன் “பயப்படாதீர்கள்” என்று பகர்ந்து, இருசிரமும் இணையிலு

ஸிம்ஹக்ஷமூர்த்தி

லாச்சிறகும் கூரிய நகமுமுடைய எட்டுக்காலும் நெடிய வாலும் பேரிரைச்சலும் கடுங்கோபமுங் கொண்ட சர பத்திருவுருவுடன் நரசிங்கத்தை நண்ணி இடிமுழக்குபோ லிரைந்து உதிரவெள்ள மூற்றெடுத்தோடச் சிங்கச்சிரசை யும் கைகளையுங் கறித்துத்தள்ளி மேலுட்கார்ந்து சிங்கத் தின் சருமத்தைபுரித்துத் திருமேனிபோற் போர்வையா கக்கொண்டு வெள்ளிமலையை யடைந்தனர். விண்டு பண் டையவுணர்வுதோன்ற, பரமனைப்பூசித்து நரசிங்கபுராண மோதி வைகுந்தமுற்றனர்.

நரசிங்கத்தின் சிரத்தையறுத்துத் தலைமாலையிலணி ந்தகாகவும் சரிதமுளது. இரணியகசிபனைச்சங்கரித்த நர சிங்கத்தின் இருமாப்பைச் சரபரூபமேற்று நாசஞ்செய் சமையாற் சிவபெருமான் ஸிம்ஹக்ஷமூர்த்தியெனப் பெயருற்றனர்.

ருக்வேதம்.—அஹம்ம்ருணோஸரபாயருஷிபந்தவே.

ஸ்ருதி—தைத்திரீயகம்

ஹரிக்ஷ்மரந்தமநயந்திதேவா:

விஸ்வஸ்யேஸாநருஷபம்மதீநாம்.

ஸ்காந்தபுராணம்

ஹரிம்ஹரந்தஸரம்பம்விஸ்வஸ்யேஸாநமீஸ்வரம் [ம்.
அநயாந்திஸுராஸ்ஸர்வே நமோவாக்யைஸ்ஸஹாத்ருத

காஸிகாண்டம்

புராஹிரண்யகஸிபுருதைத்யராஜம்மஹாபலம்
ஹத்வாதத்ருதிராபாந ப்ரமத்தம்யாசித:ஸுரரை:
ருத்ர:ஸரபரூபேண நரவிம்ஹமபீடயத்.

ந்நுஸிம்ஹோத்தர்புராணம்

ததேதாந்ருஹிம்ஹமாலோக்யசங்க்ரம்யகநஸாஹஸ: [தி
தந்ந்ருஹிம்ஹஸிரோயாவந்நகைஸ்சேத் தம்ஸமுத்யத: !இத்யா
ஏவம்ஸஸாஸ்சக்ரௌதௌ மஹாரணஸமுத்த்ருதௌ
விஹோக்யவிபுதாஸ்ஸர்வேமஹாபயமுபாயய: !இத்யாதி!
ந்ருஹிம்ஹஸரபௌத்ருஷ்ட்வா ததேதாப்ரஹ்மஸாரைஸ்
துஷ்டாரிபரமப்ரீத: கௌக்ருதாம்ஜலீதத: [ஸஹ

ஸ்காந்த்புராணம்

ஸாஸ்யதாயஸாரப்ருந்தகமொளிமாயா
லீலாயமாநசரணம்புஜபல்லவாய
ஹேலாவலேபபரிபூதந்ருஹிம்ஹரம்ஹௌ
லீலாபராயஸரபாக்ருதயேநமோஸ்து.

ப்ரஹ்மாண்ட்புராணம்

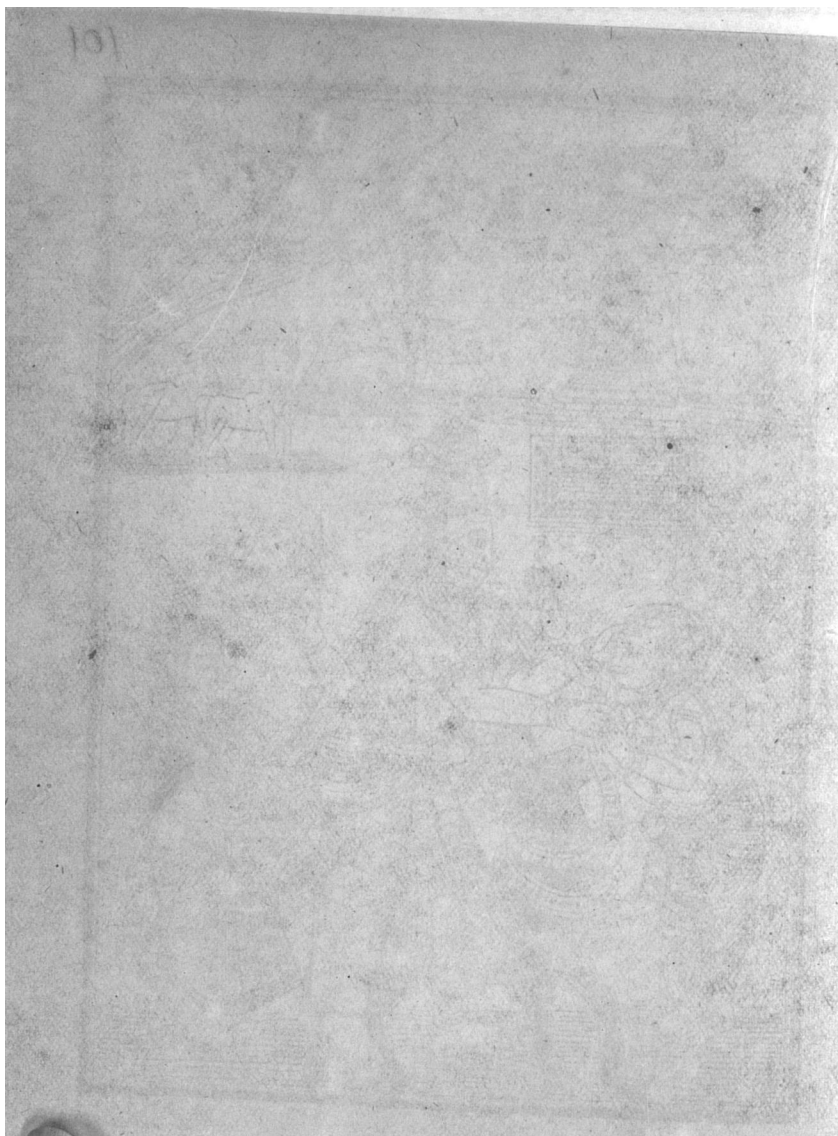
ருஷய:—கதம்தேவ: ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகார:
ஸரபாக்யம்மஹாகோரம்விக்ருதம்ரூபமாஸ்தித:
ஸாஸ்யத்ருண்வந்துருஷயஸ்ஸர்வே - இத்யாதி
ஏதாவதுக்த்வாபகவாந்ஸவ்ரீடம்நரகேஸரீ -
அபாரமேககரணைஸமாப்யாத்யம்திகம்ஹரி
தத்ஸந்த்யக்த்வாந்விஷ்ணுர்ஜீவிதம்ஸ்வாபராதத:
தத்வக்த்ரம்தஸ்யக்ருத்தியஞ்சஹ்ருத்வாஸரபவிக்ரஹ:
அதேந்த்ரியத்வமகமத்வீரபத்ரக்ஷணத்தவ:

காஞ்சீபுராணம்

நன்ன லிரண்டு திருவடியு நனிநீள் வாலு முகமிரண்டுங்
கொன்னாசிமகுமுருத்திரமுங்கொடும்பேரார்ப்புமெதிர்த்தோற்
செந்நீர்பருகிச்செருக்குந மடங்கலாவிசெகுத்துரிகொண் [றச்
டொன்னார்குலங்கண்முழுதழித்தவுடையான்சரபத்திருவுருவம்.

விம்ஹக்ரஹுர்த்தயே நம:

முப்பத்தொன்றாவது

சண்டேசா நுகர்ஹ முர்த்தி

சோழவளநாட்டிலே, பூர்வம் குமாரக்கடவுள் சூர பன்மனைச் சங்கரிக்கு நிமித்தந் தென்றிசை நோக்கிச் செல்லுகையில், பரமபதியாகிய சிவபெருமானை யருச் சித்த தலங்களு ளொன்றும், ஆசாரிய சுவாமிகளின் தேவாரத் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ள அமான திருச்சேய்ஞ லூரில் வேதியர் குலத்திற் காசிபகோத்திரத்தில் ஜனித்த யஜ்ஞதத்தன் என்றொருவனுளன். அவன் மனைவிபெயர் பத்திரை. அவ்விருவருக்குஞ் சற்புத்திரராக விசாரசரு மர் என்பார் திருவவதாரஞ் செய்தனர். அவர்க்கு ஜந் மார்தர அறிவுத் தொடர்ச்சியால் வேதவேதாகமங்களை யாவர்பாலு மோதாதுணருமறிவு ஜனித்தது. தாய் தந் தையர் அவருக்கு ஏழுவயதிலேயே உபநயனஞ் செய் வித்து, தக்க ஆசிரியரைக்கொண்டு வேதமுதலிய கலை களைக் கற்பிக்குமுன் தாமே யறியுந் திறமுடையோராயிருத்தல்கண்டு வியப்புற்றனர்.

அவ்விசாரசருமர் அளவில்லாத வேதாகமங்களிற் கூறப்படும் உண்மைப்பொருளெல்லாம் சர்வலோகசரண் யராகிய சிவபெருமானது திருவடிகளே என்றும், சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-திரோபவம்-அநுகர்ஹமென்னும் பஞ்சகிருத்திய காரணமாக ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும்

எம்பெருமானே நம்மை யாளாக வுடையாரென்றும் உண்மையறிவு தோன்றுவதால், சர்வான்மாக்களிடத்தும் அன்பின் வழியொழுகி வருங்காலத்தில், ஒருநாள் அவர் தம்மோடு வேதாத்தியயனஞ்செய்யும் அந்தண்சிறுவரோடு அவ்வூரார் பசுநிரைகளுடன் கூடிச் செல்லு கையில், ஓரீற்றுப் பசுவொன்று அதனை மேய்ப்பாணக் குத்தப்போக, அவ்வாயன் சிறிதும் அஞ்சாமற் கோலினால் அதனை நன்றாய்ப்புடைத்தான். அதுகண்ட விசாரசருமர் சாஸ்திரங்களிற் கூறிய விஷயங்களை ஐயம்-திரிபு-அறியாமையாகிய முக்குற்றங்களு நீங்கத் தெளிந்தோராதலின் மனம் பொறாராகி அவ்விடையன்பாற் சென்று பசுக்கள் சமஸ்த தேவர்களும் முனிவர்களும் கணங்களும் பிரியாது சூழ்ந்திருக்கும் உறுப்புக்களை யுடையனவென்றும், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனத்திற்குரிய பஞ்சகவ்வியங்களைக் கொடுப்பவை யென்றும், சிவசாதனமாகிய திருவெண்ணீற்றுக்கு மூலம் அவற்றின் சாண்மென்றுங்கூறி அப்பசுக்களைத் தாமே மேய்க்க விரும்பி, அவ்ணயனை நோக்கி “நீயிப்பசுநிரையை இனி மேய்க்க வேண்டாம், யானே மேய்ப்பேன்” என்றார். ஆயன் அஞ்சி வணங்கிச்செல்ல, விசாரசருமர் அவ்வப்பசுக்களை உரிய ரதமதிபெற்று, சமீபத்திலுள்ள மன்னியாற்றங்கரையிலும் நிறைவாகிய புல்லுள்ள விடங்களிலும் மேய்த்து, நீர்காட்டி, வெயில்வேளையில் நிழலிலிருக்கச்செய்து, அருணன் அஸ்தமனமாகுமுன் அவரவர் வீட்டிற் கனுப்

பித் தம் வீடு சேருவர். இதனால் பசுக்கள் அழகோடு பெருகி மிகுதியாகப் பால் பொழிந்தன. பசுக்கட்குரியார் முன்னிலும் அதிகங் கறத்தல் கண்டு களித்தனர். அவை விசாரசருமரைச் சிறிதேனும் பிரியமாட்டாதனவாயும் அவரைக் கண்டவுடன் மடிசுரந்து பால் பொழிவனவாயு மிருந்தன.

அப்பசுப்பால், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனமாகுந் தகுதியுடைமையைக் கருதி, அப்பெரியாருக்குச் சிவார்ச்சனையில் அத்தியந்த ஆசைதலைப்பட்டது. உடனே மண்ணியாற்றங் கரையிலுள்ள ஓர் மணற்ரிட்டையில் ஆத்திமரத்தின்கீழ் மணலினாலேர் சிவலிங்க நியமித்து, கோயில்-கோபுரம்-மதில் முதலியவைவகுத்து, பலவகைப் பத்திரபுட்பங்களைக்கொய்து சிவார்ச்சனை செய்து, புதுக் குடங்களைக் கொண்டுபோய்ப் பசுக்கள் மடியைத்திண்ட அவை களைத்துப் பால் பொழியும், அதனை யபிதேகஞ் செய்வார், தனக்குக் கிடையாத பூஜாவுபகரணங்களை மாநவீகமாகச் செய்து முடிப்பார், இப்பூசையைப் பெருமான் அவ்விலிங்கத்தினின் றன்போ டங்கீகரிப்பார், பசுக்கள் இதனால் குறையாமல் முன்போலவே வீட்டுக்கும் பால் கொடுத்துவந்தன. இதனைப்போலவே விசாரசருமர் நெடுநாள் சிவார்ச்சனைசெய்து வருகையில் ஒருவன்பார்த்து ஊராருடன் சொல்ல, அவர்கள் சபையாருக்கறிவிக்க, சபையார் யஜ்ஞத்தனை வருவித்து, “உன்பிள்ளை பாலைக்கறந்து வீணே மணலிற் சொரிந்து விளையாடுகின்ற

லாம்” என, யஜ்ஞதத்தன் “நான் அறியேன், இனி அவ்வாறு நடந்தால் அக்குற்றம் எனதே” என்று வீடுசென்று மறுநாள் உதயத்திலதைச் சோதிக்கவெண்ணி, விசாரசருமர் பசுமேய்க்கச் செல்லுகையில், அவன் அவர் அறியாமல் பின்னொடர்ந்து சென்று, அவர் மண்ணியாற்றின் மணற்றிட்டிற் போனதுகண்டு, அருகிருந்த குராமரத்திலேறி யொளித்திருந்தான்.

விசாரசருமர் வழக்கம்போல ஸ்நானஞ்செய்து, சிவலிங்க முதலியன வகுத்து, திருப்பள்ளித்தாமஞ் சேகரித்துவைத்து பசுக்களினிடங் குடங்கொண்டு சென்று, அவைசொரிந்தபாலைக் குடத்தோடுவைத்து, சிவார்ச்சனை முடித்து, பாற்குடங்களை யபிடேகஞ் செய்தனர். குராமரத்திலிருந்த யஜ்ஞதத்தன் அதுகண்டிற்றங்கி விரைந்தோடிவந்து பல கொடுஞ்சொற்கள் கூறி விசாரசருமர் முதுகிலடித்தனன். அவர் மனம் சிவார்ச்சனையி லழுந்தியிருந்ததால் அவருக்குப் புலப்படவில்லை. யஜ்ஞதத்தன் தான் பலமுறையடித்தும் அவருணராமை சிவார்ச்சனையா லென்றறியானாகி, மிகக்கோபித்துப் பாற்குடங்களைக் காலாவிடரிச்சிந்த, உடனே விசாரசருமர் அதுகண்டு செய்தவன் பிதா-குரு-பிராமணன் என்பதறிந்தும், அவன் செய்தது சிவபராதமாதலின், அவன் காலைத்துணிக்கக்கருதி அருகிருந்த ஓர் கோலையெடுக்க, அது மழுவாக, அதனாற் கால்களைவெட்டிச் சிவபூசையின் சேடத்தையுமுடித்தனர். சிவபெருமான் இடபாருடராய்

உமாதேவியுடன் தோன்றினர். விசாரசருமர் பேராந்த
முட்டதும்பி இருவிழிவழியாய் ஆந்த நீரருவிவார்தர
மெய்ம்மறந்து பணிந்தனர். பெருமான் திருக்கரங்களா
லெடுத்து “நம்முடைய தொண்டர்களுக்கெல்லாம் உன்
னைத் தலைவனுக்கி நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதும் பரிவட்
டமும் புஷ்பமும் உனக்கே தந்தோம்” என்று தமது
சடையிலணிந்திருந்த கொன்றைமாலையை அவருக்குச்
சூட்டிச் சண்டேசரபதவி தந்தருளினர். அவரால் தண்
டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞத்தனும் சிவபதமடைந்தன.

விசாரசருமருக்குச் சண்டேசர பதவியை அநுகர்
ஹித்த அவசரமே சண்டேசாநுகர்ஹ மூர்த்தமெனச்
சாற்றப்படும்.

நீர்த்தொண்டர் புராணம்

“தொடுத்தவிதழிகுழ் சடையார்துணைத்தா ணிழற்கீழ்விழுந்தவ
எடுத்துநோக்கிநம்பொருட்டாலீன்றதாதைவிழுவெறிந்தா [ரை
யடுத்ததாதை யினியுனக்கு நாமென்றருள் செய்துணைத்தருளி
மடுத்தகருணை யாற்ற விழுய்ச்சி மோந்து மகிழ்ந்தருள.

அண்டர்பிரானுந் தொண்டர் தமக்கதிபனுக்கி யணைத்துநா
முண்டகலமு முடிப்பனவுஞ் சூடுவனவு முனக்காகச்
சண்டேசனுமாம்பதந்தந்தோமென்றங்கவர்பொற்றடமுடிக்குத்
துண்டமதிசேர் சடைக்கொன்றை மாலவாங்கிச் சூட்டினார்.

சண்டேசாநுகர்ஹமூர்த்தியே நம:

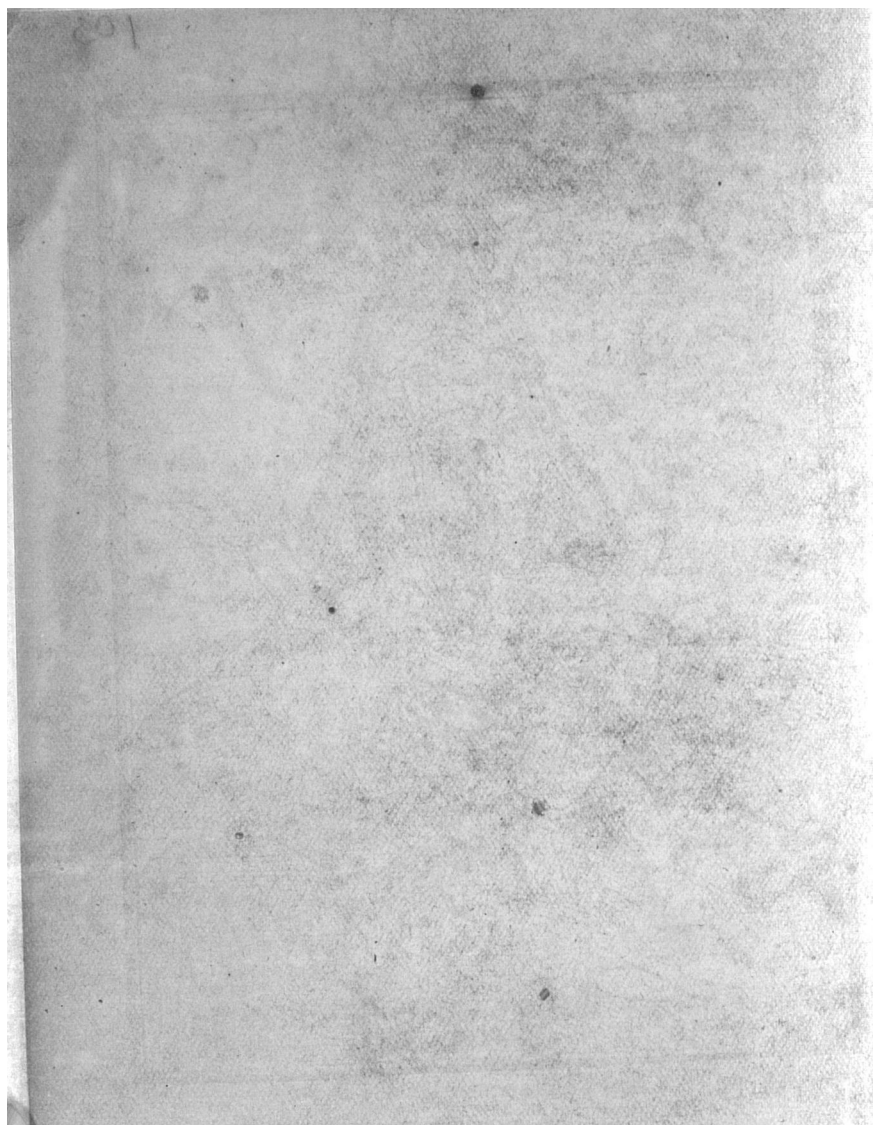
முப்பத்திரண்டாவது

தக்ஷிணமூர்த்தி

சிவபெருமான் ஸ்ரீகயிலையங்கிரியிற் சகல தேவர்களும் நிறைந்து தங்கடங்கள் இஷ்டகாமியங்களை விரும்பியாங்குப் பெறும்படி திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், இறைவியார் எழுந்து ஈசனை யிணையடிபணிந்து “எம்பெருமானே! எனக்குற்ற தாக்ஷாயணி யென்னும்பெயரும், தேவரீரைப் பணியாத அத்தக்ஷணற் போஷித்து வந்த வுடலும் மாறும்வண்ணம் வரம் வழங்குக” என விண்ணப்பிக்க, மஹாதேவர் மகிழ்ச்சியுற்று “மாதே! மலைமன்னன் நின்னை மகளாகப் பெறக்கருதி நெடுநாளாய் விடாத் தவம் புரிகின்றனன்; நீ அவன்பாலுற்று வளர்க்க யாம்வந்து மணஞ்செய்வோம்” என்றருளிச் செய்தனர்.

அம்மையார் அரவாபரணரது அடித்தாமரையைப் பணிந்து கட்டளையைச் சிரமேலேற்று, விடைபெற்று இமயமலையை யடைந்து அவ்வாறே அருந்தவமாற்றும் அசல மன்னன் அவாநிரம்ப ஓர் தடாகத்தில், தாமரைத் தவிசின்மேற் குழந்தைவடிவுகொண்டிருந்தனர். பர்வத ராசன் பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றுத் தவப்பலன் கைகூடிய தென் றுட்கொண்டு, அக்குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு, மனையையடைந்து மனைவியாகிய மேனையி னிடத்துக் கொடுத்து வரலாற்றைக் கூற, மேனை போஷித்து வந்தாள். அம்மையார் ஐந்து வயதுமுதல்

தவச்செயலிலிருந்து சங்கரனை மணந்தனர். (வித்தாரம் கல்யாணசுந்தரத்திற் காண்க.) இது நிற்க:

எமதன்னையா ரிவ்வாறு தவத்திருக்கையில், பிரம புத்திரர்களாகிய ஸநகன்-ஸநந்தன்-ஸநாதன்-ஸநத் குமாரன் என்னும் முனிவர் நால்வரும் வேதவாராய்ச்சி செய்து முடித்து, பலவகைத் தவங்களையாற்றி, மீண்டும் வெள்ளிமலையையணுகி ஆண்டு முதற் பெருங்காவலாக வுள்ள திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சன்னதியுட்சென்று, கண்களாரக் கண்ணுதலைத் தரிசித்துச் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ்செய்து, கரமிரண்டையுஞ் சிரமிசைச்சேர்த்து, “அருட்கடலே! அநந்த வகையாகிய ஆரணப்பொருளை ஆராய்ச்சிசெய்தும் அடியேம் அகங்கள் அலைந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவையடங்கி யாங்கள் கடைத்தேறும்படி அவ்வேதத்தின் உட்கிடையாகவுள்ள பொருளை உபதேசித்தருள வேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தனர். அங்கவர்க்கிசைந்த சங்கரர் “இங்கிருத்திர்” என்றியம்ப, அவர்கள் அண்ணலாரது பங்கயப்பதத்தின் கீழ்த் தங்கியிருந்தனர்.

அப்பொழுது அரவாபரணர் நந்திபகவானை வினித்து “எம்மைத் தரிசிக்க எத்தகைய தேவர் முதலானாரெய்தினும் சந்நிதானத்துள் விடவேண்டாம். மதனன் வரில் வ்ரவிடுக” என வாய்மலர்ந்து வாயிற்செல்ல விடையளித்தனுப்பி, விடையூர்தி முனிவர் விருப்பின்படி சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களாகிய பதி-பசு பாச

லட்சணங்களை விளக்கி வெளியிட்டனர். ஸநகனாகியர் “சங்கரா! எங்கள் மனம் விரிந்திருப்பதால் அவையொடுங்கும் அடைவாக ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனர். தரியலர் புறங்கள் எரிபடப் பொடித்த பரசிவன் குறுநகைகோட்டிக் கூறுவதொன்று மிலராய், அப்பொருள் இவ்வாறிருக்கும்” என்று, சடாடவிதாங்கிய முறிவர்களுக்குச் சாற்ற வேண்டி, திருக்கர மொன்றனைத் திருமார்பிற்சேர்த்து சிந்முத்தி ரைகாட்டி முறிவர்போல ஓர் கூணப்பொழுது நிஷ்டை கூடிநின்றனர். அதனால் அவர்கள் நால்வரும் மன மொடுங்கி ஞானநிலை யுணர்ந்து, பேசினப்ப்பெருக்கி லமுந்தி, தங்கள் செயலொன்று மில்லா திருந்தனர். (அது காலையில் அமரர் மன்மதனை யனுப்ப அவன் ஐயன்மேல் மலர்க்கணை தூய்ச் சாம்பராய் மாய்ந்தான். வித்தாரம் காமதகனத்திற் காண்க.)

சிவபெருமான் யோசுநீங்கி “முறிவர்காள்! நீங்கள் முன்னியவகையே நிஷ்டை யதுஷ்டித்து நீழிவாமுதிர்” என்று தமதிச்சையின்படி யேகவிடுத்தனர். இறைவர் தக்ஷிணதிசையை நோக்கி ஸநகனாகி நான்குமஹருஷி களுக்கும் உபதேசித்த அவசரம் தக்ஷிணமூர்த்தமெனச் சாற்றப்படும்.

கந்தபுராணம்

“இருவரு முணரா வண்ண லேனவெள் ளெயிறி யாமை சிரநிரை யந்த கோடி திளைத்திடு முரத்திற் சீர்கொள்

கரதவ மொன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக் காட்டி
யொருகணஞ் செயலொன் நின்றி யோருசெய் வாரி னுற்றான்.

இனையதோர் தன்மை காட்டி யெம்பிரா னுணர்த்தக் கண்டு
சனகனே முதலா வுள்ளோர் தவலரு ஞானபோதம்
பனுவலி னளவன் றென்னும் பான்மையைத் தெரிந்து முக்கட்
புனிதன் தருளாற் றத்தம் புந்தியி னெடுக்கம் பெற்றார்.

தற்பர னினைய வாற்றற் றுபத ருணருந் தன்மை
யற்புத ஞான போத மளித்திடுங் கணம தொன்றின்
முற்படு கமலப் புத்தேண் முதலிய வமரர்க் கெல்லாம்
பற்பல யுகங்கள் சென்ற பிறர்க்கினிப் பகர்வ தென்னே.”

தக்ஷிணமூர்த்தயே நமஃ

முப்பத்துமூன்றாவது

யோக தக்ஷிண மூர்த்தி

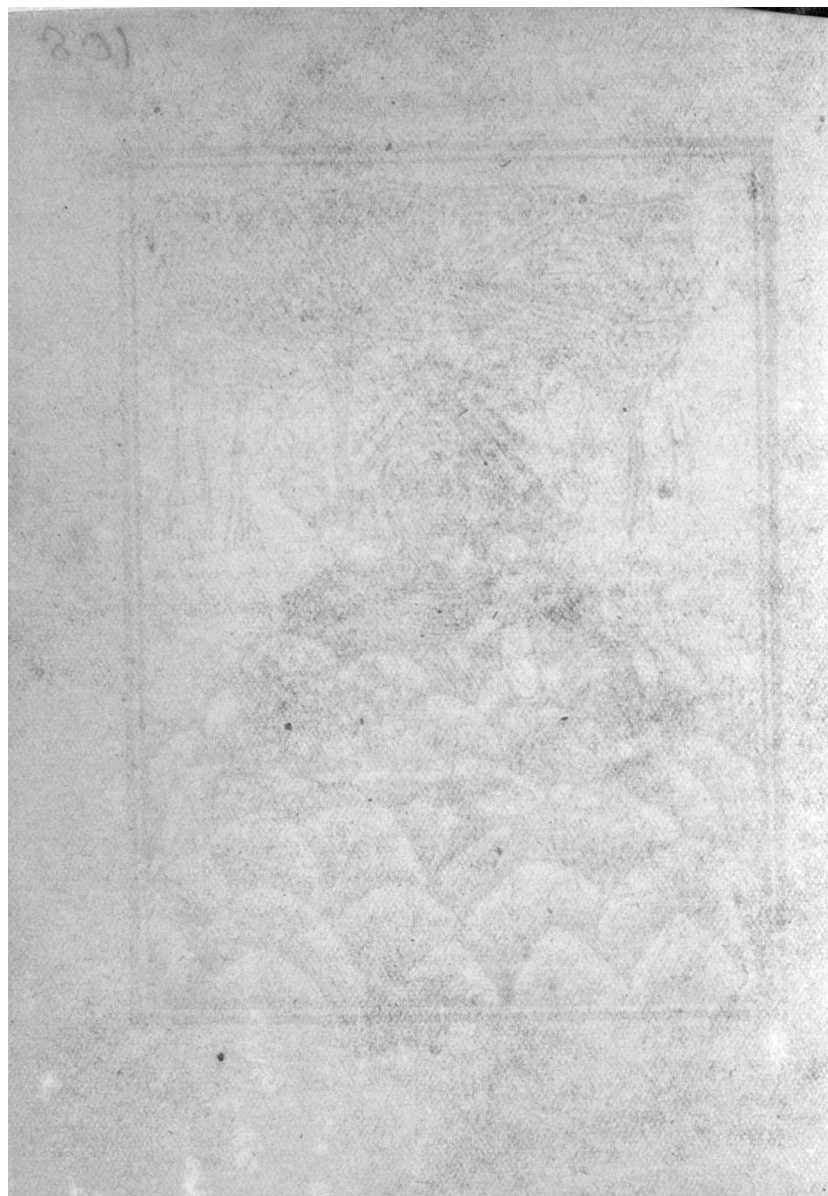
சிவபெருமான் தக்ஷிணமூர்த்தமாக ஸநகன்-ஸநந்த-
னன் - ஸநாதனன் - ஸநத்துமாரனென்னும் மகருஷிகள்
நால்வர்க்கும், பதி-பசு பாசலக்ஷணங்களை யுபதேசித்த
ஞானு, அம்முநிவர் “அடிகளே! அடியேங்கள் அக
மகன்றிருத்தலி னவையொடுங்கும் வண்ணம் திருவருள்
புரிக” என்று விண்ணப்பிக்க, அருளாளர் “அந்தணரே!
உடல் முதலிய யாவும் அழிபொருளெனவும் ஆன்மா
ஒன்றே அழியாப்பொருளெனவுமறிந்து, ஞானத்தைக்
கிரகிக்கவேண்டுவோர் மோட்சசாதனமாகிய சாஸ்திரங்

களைக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், அவ்விஷயங்களைத் தெளிதலும், அஷ்டாங்க யோகங்களைச் செய்தலும் வேண்டும். சிலர் யோகமாவது ஞானேந்திய கன்மேந்தியங்கள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலெனவும், மற்றுஞ் சிலர் ஆன்மாவுடன் கூடுதலெனவும், வேறு சிலர் பிராணவாயுவும் அபாணவாயுவுஞ் சேருதலெனவுஞ் செப்புவர். ஈண்டெடுத்து விவகரித்த இவையெல்லாம் முடிவில்லாத யோகசாதனமாகமாட்டா; ஆனால் சீவான்மாவும் பரமான்மாவும் இரண்டறக்கலத்தலேயோகம். அஃதெவ்வாறெனில், புறக்கரணங்களை அந்தக்கரணங்களிலொடுக்கி மனத்தை ஆன்மாவிலொடுக்கி உத்தமமாகிய ஆன்மாவைப் பரத்திற் சேர்ப்பிப்பதாம். யோகப்பயிற்சி யொன்றாலன்றிப் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது. பிராணன்-அபாணன்-சமானன்-உதானன்-வியானன்-நாகன் - கூர்மன் - கிருகரன் - தேவதத்தன் - தனஞ்சயனென்னும் * தசவாயுக்களைப் பந்தித்தாலன்றி மனம் ஒருநில்லாது.

* தசவாயுக்களில், பிராணன்-இதயத்தியங்குவதும், அபாணன்-உச்சர்க்கத் தலத்திடைநிற்பதும், சமானன்-கந்தரசக்குழியிற்சந்திடைநிற்பதும், உதானன்-நாபியினிற்பதும், வியானன்-சரீரமுழுதும் வியாபிப்பதும், நாகன் - ரீட்டலும் முடக்கலும் கிளக்கலும், கூர்மன்-உரோமப்புளகித்திமைப்பதும், கிருகரன்-முகத்திடைநின்று தும்மலும் சினமும் வெர்மையும் விளைப்பதும், தேவதத்தன் - ஓட்டம் இளைப்பு வெயர்ப்பு விளைப்பதும், தனஞ்சயன் - உயிர் நீங்கினும் நீங்காதுடலினை வீக்கித் தலைகிழித்த கால்வதுமாகிய இயற்கையனவென்பர்

801

யோகதக்ஷிணமூர்த்தி

217

சடங்கயோக சாதனத்தாலன்றிச் சத்தியத்தை யுணர்த
லருமை. ஆதலின் அத்தகையயோகத்தைச் சாற்றுவோம்
கேட்பிராக:—

இயமம்-நியமம்-ஆதனம் - பிராணாயாமம்-பிரத்தியா
காரம் - தாரணை - தியானம்-சமாதி என அஃதெண்வகை
த்து. அவற்றுள்,

இயமம்-கொல்லாமை-சத்தியவசனம் - கள்ளாமை -
பிறப்பொரு ளிச்சியாமை-பஞ்சேந்தியமடக்கல்.

நியமம்-தவம்-பரிசுத்தம்-தத்துவ நூலாராய்ச்சி-மன
முவந்திருத்தல்-கடவுள் வழிபாடு.

ஆதனம் எண்வகைத்து. அவையாவன:—தொடை
க்கும் முழக்காலுக்கும் நடுவே யிரண்டுள்ளங்காலையுள்
சேர்த்து இறுமாந்திருத்தலாகிய சுவத்திகம்-சகநப் பக்க
த்திலிருகாற் பரட்டையு மாறவைத்து அவ்விருகாற் பெரு
விரலையுங் கைபிடித்திருத்தலாகிய கோமுகம் - இருதொ
டைமேலும் இரண்டுள்ளங்காலையும் மாறித் தோன்றவை
த்தலாகிய பதுமம் - வலத்தொடையில் இடக்காற்பரட்
டைச்சேர்த்தியிருமாப்புற்றிருத்தலாகிய வீரம்-பீசத்தின்
கீழ்ச் சீவனிடத்திற் பரட்டைவைத்திட முழங்கையை
முழந்தாளில் வைத்து அவ்விருபதத்தையு மிருகையால்
இறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தலாகிய பத்திரம் - இடக்
காற்பரட்டாற் சீவனியையழுத்தி வலக்காற்பரடு அப்பர
ட்டின்கீழுந்த விருத்தலாகிய முத்தம் - முழங்கைகளிரண்
டும் உந்திப்புறத்திலழுந்தப் புவியிற் கையூன்றிக் கால்

நீட்டித் தலைகிமிர்ந்திருத்தலாகிய மயூரம்-எவ்வாறிருக்கின்
சுகமுந்திடனும் எய்துமோ அவ்வாறிருத்தலாகிய சுகம்
என்பனவாம்.

பிராணாயாமம்—பிராணவாயுவை இரேசக பூரக கும்
பகஞ் செய்தல்.

பிரத்தியாகாரம்—உபாதியைநீக்கி உண்ணோக்குவது.

தாரணை—கண்டம் - இதயம்-நெற்றி-கபாலம் - நாபி
இவற்றிலொன்றிற் சந்ததஞ் சிந்தைவைப்பது.

தியானம்—ஐம்புலன்களையடக்கி யோகஞ்செய்வது.

சமாதி—மேற்கூறிய இயமநியமாதிகளைப்பொருந்தி
சுழுமுனை முதலாகிய நாடிசுட்குக் காரணமாகிய நாபிக்
குக் கீழுள்ளதாய் கிழங்கின் நடுவிலிருக்கும் எழுபத்திரா
யிரம் நரம்புகளில் வலமும், இடமும்பிரிந்த இரண்டாகிய
இடைசுலை பிங்கலைகளைச் சுழுமுனையில் அடக்கி, அச்சுழு
முனையைக் கீழிருந்து தேகமத்தியமாகிய கந்தஸ்தானம்
வரையில் இருகிளையாகவும், அதற்குமேல் பிரமரந்திரம்
வரையில் ஒருகிளையாகவும், மூலாதாரம்-சுவாதிட்டானம்-
மணிபூரகம்-அநாகதம்-விசுத்தி-ஆஞ்ஞெயாகிய ஆறாதார
சக்கரங்களையும், அதின்மேல் நாலுசக்கரங்களையும் வியா
பிக்கச்செய்து, பிரமரந்திரம்வரையில் ஆதார தேவதைக
ளைச் சுகனமாகவும், அப்பால் துவாதஸாரந்தத்தில் அசுல
ராகியும் அமேயராகியும் அதுலராகியும் சூட்சுமராகியும்
மஹானாகியும் ஞானக் கிரியாசத்தி சரீரியாகியும் வியாபக

ராகியும் சத்திமானாகியும் மலரஹிதரஹியுமுள்ள பரசிவமூர்த்தியை நிஷ்களமாகவும் தியானித்தலே சிவயோகமென்னுஞ் சமாதியாம்” என்றிவ்வகையாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, இறைவர் ஆம்முநிசிரேஷ்டர்கள் அறிந்து கொள்ளும்படி திருவுள்ளங்கொண்டு தாமே கிறிதுபொழுது அத்தகைய நிலையினின் றுணர்த்துவித்தனர்.

அதனால் உள்ளம் விரிவொழிந்து ஒடுங்கப்பெற்ற ஸைகன்-ஸநந்தன்-ஸநாதன்-ஸநத்குமாரனென்னும் முநிவர்நால்வரும் முன்னோனது முண்டகப்பதத்தை வணங்கி விடைபெற்றுத் தம் விருப்பின்படி சென்றனர். சிவபெருமான், பிரமபுத்திரர்களாகிய இருடியர் நால்வரும் எளிதிலுணரும் வகையாக யோகமுறையைப் புழிற்றினமையால்; யோகதக்ஷிணமூர்த்தி யென்பதோர் திருநாமமெய்தினர்.

யோகதக்ஷிணமூர்த்தயே நமஃ

முப்பத்துநான்காவது

வீணாதக்ஷிணமூர்த்தி

சிவபெருமான் பக்தாநுக்ரஹ காரணமாகத் திருக்கயிலாயகிரியில், தக்ஷிணமூர்த்தங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், தும்புருநாரதர் சுகர் முதலிய ருஷிசிரேஷ்டர்கள் இசைஞானத்தை நன்குணரவும், சாமவேதத்தை

வீணையிலேற்றுப் பாடவும், தங்களுக்கருள்புரியவேண்டும்
என்னுங் கருத்துட் கொண்டோராய், கயிலைமலையை
யடைந்து கருணாமூர்த்தியைப் பணிந்து கைகூப்பிக்
“கடவுணாயகா! அடியேங்கட்கு வீணாகானத்தை விளக்கி
யருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தனர்.

அம்பிகாபதி “அந்தணரே! அவ்வாறே யாகுக
இருத்தீர்” எனப் பின்வருமாறு அருளிச்செய்யத்
தொடங்கினார்.

“நீரிலே நின்ற லமுகுதல் வேத நிலமயக்கும்
பாரிலே நின்ற லடிவீழ்த னோய்மரப் பாற்படல்கோ
ணோரிலே செம்பகை யார்ப்பொடு கூட மதிர்வுநின்றல்
சேரின்னேர் பண்கணிறைமயக்கப் படுஞ்சிற்றிடையே.”

என்றபடியே மேற்கூறிய விலக்கத்தக்க மரங்கள் வீணா
தண்டத்திற்காகா. அவற்றைக்கொண்டால் நால்வகை
இசைக்குற்றத்தை யுண்டிசெய்யும். நால்வகைக் குற்ற
மாவன:—

“செம்பகை யார்ப்புக் கூட மதிர்வு.

அவற்றுள்,

செம்பகை யென்பது பண்ணே டுளரா

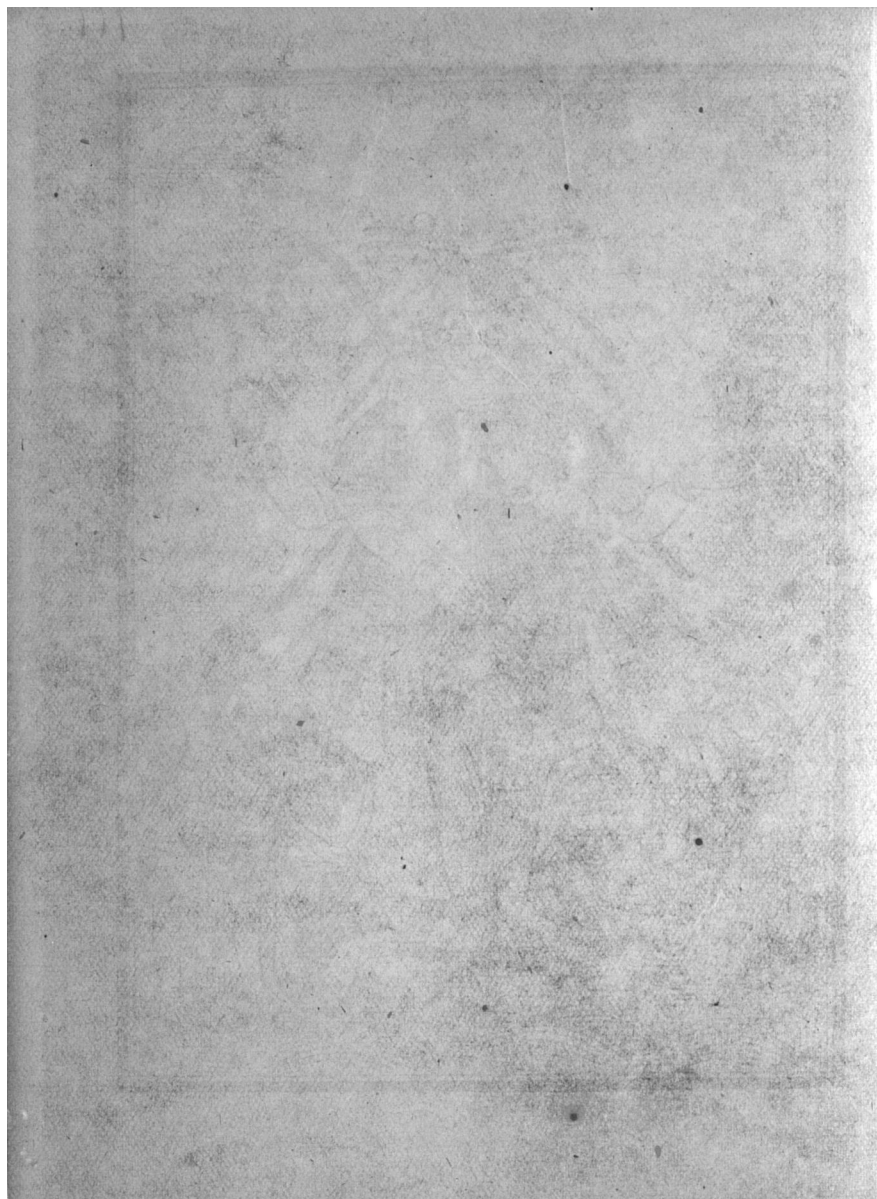
வின்பவி லோசை யென்மனார் புலவர்.

ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந் திசைக்கும்

கூட மென்பது குறிவுற விளம்பின்

வாய்வதின் வாராது மழுங்கியிசைப் பதுவே.

அதிர்வெனப் படுவ திழுமென லின்றிச்
சிதறி யுரைக்குந ருச்சரிப் பிசையே.”—எனப்பெற்றும்.

பஞ்சபாரதீயம்

“இன்னிசை வழிய தன்றி யிசைத்தல்செம் பகைய தாகும்
சொன்னமாத் திரையி னோங்க லிசைத்திடுஞ் சுருதி யார்ப்பே
மன்னிய லிசைவ ராது மழுங்குகல் கூட மாகும்
நன்னுதால் சிதற வுந்த லதிர்வென நாட்டி னோரே.”—

ஆதலின் மேற்கூறிய குற்றங்களைப் பயக்கவல்லவா
கிய விலக்குமரங்களை நீக்கி உத்தமமாகிய விதிக்கப்பட்ட
மரங்களால் வீணாதண்டஞ் செய்யவேண்டும்.

“சொல்லிய கொன்றை கருங்காலி மென்முருக்கு
நல்ல குமிழுந் தணக்குடனே—மெல்லியலா
யுத்தம மான மரங்க ளிவையென்றார்
வித்தக யாழோர் விதி.”

“தளமாய்ச் சமநிலத்துத் தண்காற்று நான்கு
முளதா யொருங் கூனமின்றி—யளவு
முதிரா திளகாது மூன்றாங்கு றாய்
வதுவாகில் வீணாதண் டாம்.”

“பதுமங் கழல்குடந் தாடியொ டுள்ளிபண் பூண்டிரின்ற
விதியமர் தண்டு குடையே குடுமிமெய்க் கோட்டுறுபின்
மதியமர் போதிகை புட்டின் முகஞ்சுவர் மன்னெருத்தம்
விதியமர் பத்தர்க் குறுபென் றுரைத்தனர் மின்னிடையே.”—
என்றபடியே, நலமுடைய மரங்களைக்கொண்டு, நல்ல
விலக்கண சம்பந்தமாகவே நால்வகைய யானையுஞ்

செய்யவேண்டும். நால்வகை யாழாவன:—பேரியாழ்-
மகரயாழ் - சகோடயாழ் - செங்கோட்டியாழ் என்பன
வாம்.

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன்
சீர்பொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினார்—தார்பொலிந்து
மன்னுந் திருமார்ப வண்கூடற் கோமானே
பின்னு முளவே பிற”

என்றபடியே, நால்வகையாழுஞ் செய்கையில்; பேரி
யாழுக்கு நரம்பு இருபத்தொன்றும், மகரயாழுக்கு நரம்பு
பதினேழும், சகோடயாழுக்கு நரம்பு பதினாறும், செங்
கோட்டியாழுக்கு நரம்பு ஏழுந் தொடுக்கவேண்டும்.

“ஒன்று மிருபது மோரேழ்மேற் பத்துடனே
நின்றபதி னாறேழு நெடுங்காற்—குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே
மேல்வகை னூலோர் விதி.” என்னு மிலக்கணத்தின்படி,
யாழிற்கு நரம்பெண்ணித் தொடுக்கையில் “கொடும்புரி
மயிர்தும்பு முறுக்கிவை நான் - நடுங்கா மரபிற் பகை
யென மொழிப” எனக் கூறிய குற்றம் நீங்கி, நரம்பு
களைத் தொடுத்து, பண்ணல் - பரிவட்டனை - ஆராய்தல்-
தைவரல் - செலவு - விளையாட்டு - கையூழ்-குறும்போக்கு
ஆகிய கலைத்தொழி லெண்வகையா லிசையெழுப்பவேண்
டும். அவையாவன:—பண்ணல் - பாடநீனைத்த பண்
னுக்கு இணை கிளைபகை நட்பான நரம்புகள் பெயருந்
தன்மை மாத்திரையறிந்து வீக்குதல், பரிவட்டனை-அவ்

வீக்கின நரம்பை விரல்களால் அகமும் புறமுங் கரணஞ் செய்து தடவிப்பார்த்தல், ஆராய்தல்-ஆரோகண அவரோகணவகையால் இசையைத்தெரிதல், தைவரல்-அறுசுருதியேற்றுதல், செலவு-ஆளத்திலே நிரம்பப்பாடுதல், விளையாட்டு - பாடநினைத்த வண்ணத்திற் சந்தத்தைவிடுதல், கையூழ்-பாடநினைத்த வண்ணத்திற்செய்த பாடலெல்லாம் இன்பமாகப் பாடுதல், குறும்போக்கு-குடகச் செலவுந் துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாகிய கலைத்தொழிலால் இசையெழுப்பி, வார்தல் - வடித்தல் - உந்தல் - உறழ்தல் - உருட்டல்-தெருட்டல்-அள்ளல்-பட்டடை என்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரணத்துடன் உடற்குற்ற முதலியவை நீங்கப் பண் பாடவேண்டும்.

வார்தல் முதலிய முறையே, வார்தல் - எடுத்தல், வடித்தல்-படுத்தல், உந்தல்-நலிதல், உறழ்தல்-கும்பித்தல், உருட்டல்-உருட்டு, தெருட்டல்-ஒலி, அள்ளல்-குடிதல், பட்டடை-தூக்கு எனப் பொருள்படும்.

உடற்குற்றங்களாவன:—

“கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொடிநசையா பண்ணளவும் வாய்தோன்ற பற்றெரியா-வெண்ணிலிவை கள்ளார் நறுந்தெரியற் கைதவனே கந்தருவர் உள்ளாளப் பாட லுணர்” —என்றும்,

“விரனான் கமைத்த வணிகுரல் வீங்காது நான்மறை துள்ளும் வாய்பிள வாது

செய்யவேண்டும். நால்வகை யாழாவன:—பேரியாழ்-
மகரயாழ் - சகோடயாழ் - செங்கோட்டியாழ் என்பன
வாம்.

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன்
சீர்பொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினர்—தார்பொலிந்து
மன்னுந் திருமார்ப வண்கூடற் கோமானே
பின்னு முளவே பிற”

என்றபடியே, நால்வகையாழுஞ் செய்கையில்; பேரி
யாழுக்கு நரம்பு இருபத்தொன்றும், மகரயாழுக்கு நரம்பு
பதினேழும், சகோடயாழுக்கு நரம்பு பதினாறும், செங்
கோட்டியாழுக்கு நரம்பு ஏழுந் தொடுக்கவேண்டும்.

“ஒன்று மிருபது மோரேழ்மேற் பத்துடனே
நின்றபதி னறேழு நெடுங்காற்—குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே
மேல்வகை னூலோர் விதி.” என்னு மிலக்கணத்தின்படி,
யாழிற்கு நரம்பெண்ணித் தொடுக்கையில் “கொடும்புரி
மயிர்தும்பு முறுக்கிவை நான் - நடுங்கா மரபிற் பகை
யென மொழிப” எனக் கூறிய குற்றம் நீங்கி, நரம்பு
களைத் தொடுத்து, பண்ணல் - பரிவட்டனை - ஆராய்தல்-
தைவரல் - செலவு - விளையாட்டு - கையூழ்-குறும்போக்கு
ஆகிய கலைத்தொழி லெண்வகையா லிசையெழுப்பவேண்
டும். அவையாவன:—பண்ணல் - பாடநினைத்த பண்
னுக்கு இணை கிளைபகை நட்பான நரம்புகள் பெயருந்
தன்மை மாத்திரையறிந்து வீக்குதல், பரிவட்டனை-அவ்

வீக்கின நரம்பை விரல்களால் அகமும் புறமும் கரணஞ் செய்து தடவிப்பார்த்தல், ஆராய்தல்-ஆரோகண அவரோகணவகையால் இசையைத்தெரிதல், தைவரல்-அறுசுருதியேற்றுதல், செலவு-ஆளத்திலே நிரம்பப்பாடுதல், விளையாட்டு - பாடநினைத்த வண்ணத்திற் சந்தத்தைவிடுதல், கையூழ்-பாடநினைத்த வண்ணத்திற்செய்த பாடலெல்லாம் இன்பமாகப் பாடுதல், குறும்போக்கு-குடகச் செலவுந் துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாகிய கலைத்தொழிலால் இசையெழுப்பி, வார்தல் - வடித்தல் - உந்தல் - உறழ்தல் - உருட்டல்-தெருட்டல்-அள்ளல்-பட்டடை என்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரணத்துடன் உடற்குற்ற முதலியவை நீங்கப் பண் பாடவேண்டும்.

வார்தல் முதலிய முறையே, வார்தல் - எடுத்தல், வடித்தல்-படுத்தல், உந்தல்-நலிதல், உறழ்தல்-கும்பித்தல், உருட்டல்-உருட்டு, தெருட்டல்-ஒலி, அள்ளல்-குடிதல், பட்டடை-தூக்கு எனப் பொருள்படும்.

உடற்குற்றங்களாவன:—

“கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொடிற்சையா பண்ணளவும் வாய்தே தான்ற பற்றெரியா-வெண்ணிலிவை கள்ளார் நறுந்தெரியற் கைதவனே கந்தருவர் உள்ளாளப் பாட லுணர்” —என்றும்,

“விரனான் கமைத்த வணிகுரல் வீங்காது நான்மறை துள்ளும் வாய்பிள வாது

காட்டியுள் ஞுணர்த்து நோக்கமா டாது
 பிதிரகனன் மணிசூழ் முடிநடுக் காது
 வயிறுகுழி வாங்கி யழுமுகந் காட்டாது” — என்றும்,
 “வயிறது குழிய வாங்க லுழுமுகந் காட்டல் வாங்குள்
 செயிரறு புருவ மேறல் சிரநடுக் குறல்கண் ணைல்
 பயிரறு மிடறு வீங்கல் பையென வாயந் காத்த
 லெயிறது காட்டலின்ன வுடற்றொழிற் குற்றமென்ப” —
 என்றுங் கூறியபடியே உடற்குற்ற மொழியவும், பாடற்
 ரொழிற் குற்றமொழியவும், உள்ளாளப் பண்பாட
 வேண்டும்.

பாடற்றொழிற் குற்றமாவன:—

“நாசி காகுளி வெடிகுரல் வெள்ளை
 பேசாக் கீழிசை யொருபுற மோட்டல்
 நெட்டுயிர்ப் பெறித லெறிந்துநின் றிரட்டல்
 ஓசை யிழைத்தல் கழிபோக் கென்னப்
 பேசுறு குற்ற மசைவொடு மாற்றி”

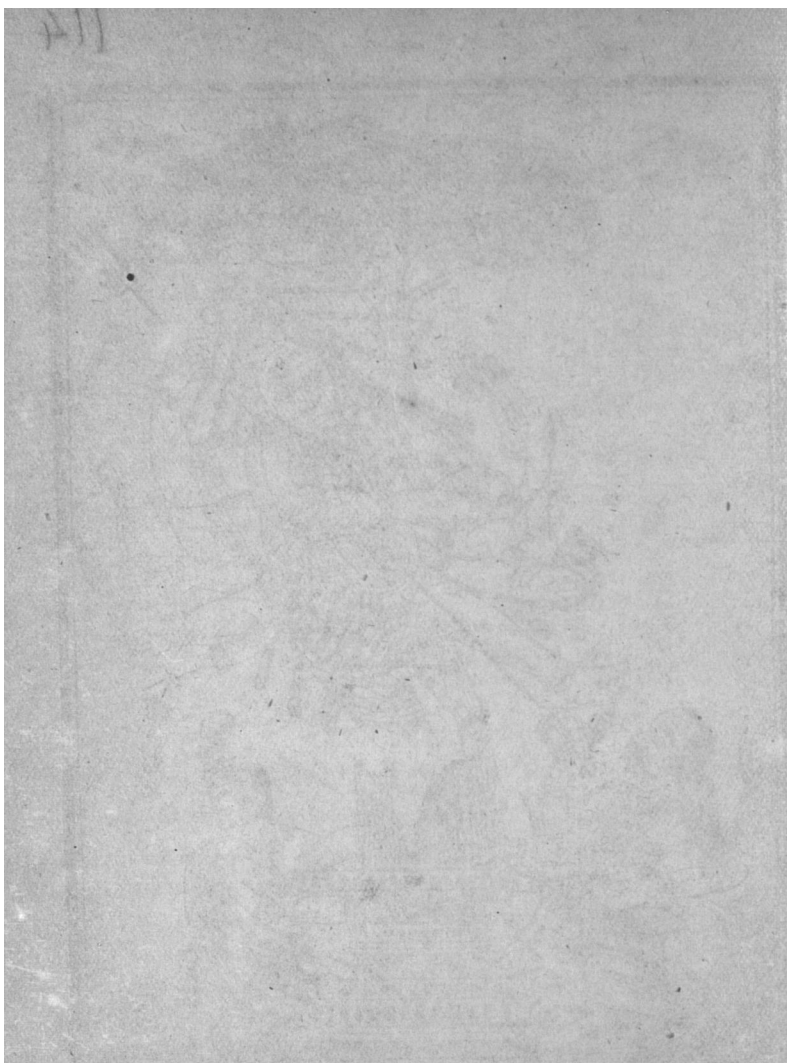
என்றபடி, பாடற்றொழிற் குற்றமொழிய உள்ளாளப்
 பண்பாட வேண்டும்.

உள்ளாளமாவது:—

“உள்ளாளம் விந்துவுட னாத மொலியுருட்டுத்
 தள்ளாத தூக்கெடுத்த றுன்படுத்தல்—மெள்ளக்
 கருதி நலிதல்கம் பித்தல் குடிலம்
 ஒருபதின்மே லொன்றென் றுரை” —

என்றபடியே பாடுகவென்று, அவற்றின் உட்பிரிவுக
 ளோடு நன்குவிளங்கத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, யாழ்வாசி

காலாந்தகமூர்த்தி

க்கும் முறையிலக்கணங்களை உபதேசித்ததற்கேற்ப, இலக்கியமாகத் தாமே தமது திருக்கரத்தில் யாழேந்தி, திருத்தோளிலிணைத்து நின்று இசையெழுப்பி வாசித்துக் காட்டினர். அதுகேட்ட முனிவர் உள்ளங் களிகூர்ந்தனர். தேவர்-மனிதர்-விலங்கு-புள் முதலிய பிராணிகளெல்லாம் இன்பமிக்கு வாழ்ந்தன. முனிவர் முன்னேனை வீணுகானத்தாற் சாமகீதம்பாடித் துதித்தனர்.

சிவபெருமான் தம்மையடுத்த சுகர் முதலியோருக்கு வீணையினிலக்கணத்தை யுணர்த்தித் தமது திருக்கரத்து வீணையேந்தி வாசித்துக்காட்டிய திருக்கோலமே வீணை தக்ஷிணமூர்த்த மெனப்படும்.

வீணை தக்ஷிணமூர்த்தயே நமஃ

முப்பத்தைந்தாவது

காலாந்தக மூர்த்தி

மிருகண்டுமுனிவர் என்பவர் முற்கலமுனிவர் தவப் புதல்வியாகிய மருத்துவதியென்னுங் கன்னியை மணந்து, நெடுங்காலம் புத்திரரின்மையாற் காசிக்ஷேத்திரத்தையடைந்து மணிகர்ணிகையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிவபெருமானேநோக்கிப் புத்திரப்பேற்றினையவாவித் தவஞ்செய்ய பெருமான் பிரத்தியக்ஷமாகி, “முனிவனே! திக்குணம்-ஊமை-செவிடு-குருடு - முடம்-தீராப்பிணி - அறிவின்மை

யாகிய இவற்றோடுகூடிய நூறுவயதுயிர்வாமும் புதல்வன் வேண்டுமா? அல்லது அழகு-நல்வடிவு-நோயின்மை-எம தன்பு முதலியவற்றைப் பெற்றுப் பதினாறுவயது சீனித் திருக்கும்மைந்தன் வேண்டுமா? சொல்க” என, முனிவன் “வயதுகுறைந்து வாழ்வானாயினுஞ் சற்புத்திரனையே விரு ம்பினேன்” என்று விண்ணப்பிக்க, அவ்வாறே வரமளி த்து அந்தர்த்தானமாயினர். பிறகு சிறிதுநாளில் அம் முனிவன் மனைவி கருப்பமுற்று நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தி லோர்மைந்தனைத் தந்தனள். தேவர் புஷ்பமாரி பொழிந் தனர். தேவதூதுபிமுதலிய முழுங்கின. பிரமதேவன் அச்சிறுவனுக்கு மார்க்கண்டனென நாமகரணஞ் செய்த னன். உபரிஷ்டானம்-சந்திமிதித்தல்-அன்னப்பிராசன முதலியவற்றை முறைப்படிசெய்து ஒருவருடத்திற் றலை மயிர்களைந்து, இரண்டாம்வருடங் கர்ணவேதனமியற்றி, ஐந்துவயதில் உபநயனம்நடத்தி வித்தியாப்பியாசஞ்செய் வித்தனர். மார்க்கண்டேயர் வேதாகமமுதலிய நூல்க ளிறிறேர்ந்து சிவபெருமானே உண்மைப் பொருளென் றுணர்ந்து சிவபக்தியுஞ் சிவனடியாரிடத்தன்பு மதிகரித் தனர். அவ்வாறிருக்கையில் வயது பதினாறுகவே தாய்தற் தையர் இவரைப்பற்றி யெப்போதுந் துன்புற்றிருந்தனர். அதனையுணர்ந் தென்னெனக் கேட்க, உண்மையுரை யாராகிக் கடைசியிற் சிவபெருமான் தனக்களித்த வரத்தைத் தந்தைசொல்ல “எந்தையே யான் சிவார்ச் சனை செய்து பெருமானது பேரருளால் இயமனைவென்று வருகிறேன் அஞ்சவேண்டாம்” என்றுகூறி விடை

கொண்டு, காசிசேஷத்திரத்தில் மணிகர்ணிகைக்கருகே சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்து எம்பெருமானால் “இயம பயம் நீங்குக” என்னும் வரம்பெற்று, மீண்டும் பூஜாகாலந் தவருது பூசித்துவருகையில் மரணத்தை குறுக, இயமனது கட்டளைப்படி ஓர் தூதன் வந்து அவரது பூசாபலத்தினால் சமீபிக்கக்கூடாதவனாய்ச் சயமினி நகரஞ்சேர்ந்து தன் தலைவனுக்குச்சாற்ற, அவன் கோபித்துத் தன் கணிகராகிய சித்திரகுத்திரரை வரவழைத்து அவர் கணக்கை விசாரித்தறிந்து தன் மந்திரியாகிய காலனையனுப்ப, காலன் போய்ப் பார்த்துத் தன்னை லொன்றுஞ் சாயாதவனாய்த் திரும்பிவிட, இயமன் ஆலகாலம்போற் கொதித்துத் தன் மகிஷ வாகனத்தை யழைப்பித்துத் தானே அதின்மீதேறி மழு - தண்டம் - பாசம் - சூலம் - இவற்றையெற்று, குடையுங் கொடியுந் தூதர் தாங்கிவர, மார்க்கண்டேயரைக் கிட்டியழைக்க, அவர் வராமையால் வெகுண்டு, நெருப்பெழச் சிரித்துப் பற்களைக்கடித்துச் சிரத்தையசைத்து, “பிரமதி தேவர்களும் யானுமே ஒருகாலத்திறப்போமானால் நீயோ வர மாட்டாதவன்” என்று கோபத்துடன் நீலமலைபோல நின்று கழுத்திற் பாசத்தை வீசியிழுக்க எத்தனிக்கையில், மார்க்கண்டேயர் பயந்து சிவலிங்கக்குறியைத் தழுவி நின்றனர்.

அப்பொழுது ஆபத்சகாயராகிய சிவபெருமான் “அஞ்சற்க” என்றருளிச்செய்து, அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தி

னின்னுந் தோன்றித் தமது இடதுகாலா லுதைக்க இமைப்பொழுதில் இயமன் உயிர் நீங்கினன். பின்னர்ப் பூமியில் மரணுவத்தையின்மையாற் பூதேவி சமையாற்று ளாய்க் குறையிரப்ப, அருட்பெருங்கடல் மீண்டும் அவனை யெழுப்பினர். மிருகண்டு புத்திரராகிய மார்க்கண்டேய ரைச் சிரஞ்சீவியாக்கிக் காலனை யடக்கிய கோலமே காலாந்தகமூர்த்தமெனப் பெயர்பெறும்.

கட்டளைக்கலித்துறை

“பூமன் சிரங்கண்டி யந்தகன் கோவல் புரமதிகை
மாமன் பறியல் சலந்தர னிற்குடி மாப்பழுஆர்
காமன் கொறுக்கை யமன்கட ஆரிர்தக் காசினியிற்
ரேமன்னு கொன்றையுந் திங்களுஞ் சூடிதன் சேவகமே.”

பிரஹ்ம சிரச்சேதம் திருக்கண்டியூரிலும், அந்தகா சுரவதம் திருக்கோவலூரிலும், திரிபுரதகனம் திருவதிகையிலும், தக்ஷசங்காரம் திருப்பறியலூரிலும், ஜலந்தர வதம் திருவிற்குடியிலும், கஜாசுரசம்ஹாரம் திருப்பழு ஆரிலும், காமதஹநம் திருக்கொறுக்கையூரிலும், கால சம்ஹாரம் திருக்கடவூரிலும் நிகழ்ந்தனவெனக் கூறப்பட்டிருப்பதால், இயமனை யுதைத்தது திருக்கடவூரெனக் கூறுநருமுளர்.

கந்தபுராணம்

“மதத் தான்மிக்கான் மற்றிவன் மைந்த னுயிர்வவ்வப்
பதைத்தா னென்னு வுன்னி லெகுண்டான் பதின்மூன்றுஞ்
சிதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னுற் சிறிதுந்தி
யுதைத்தான்கூ றற்றன்விண்முகில்போன்மண் ணுறவீழ்ந்தான்.”

காலாந்தகமூர்த்தயேநமஃ

முப்பத்தாறுவது

காமதஹந மூர்த்தி

சர்வாண்டங்களையும் பெற்ற தாயாகிய உமாபிராட்
 டியார் பர்வதராஜன் புத்திரியாகத் திருக்கோலங்
 கொண்டு இமோற்கிரியில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கை
 யில், சிவபெருமான் ஸநகனாதி முரிவர்கட்காகக் கணப்
 பொழுது யோகத்திருந்தனர். அப்பொழுது அவனிமாக்
 களுக்கும் அமரருக்கும் அநேக யுகங்களாயின. “அரச
 னெவ்வழி யவ்வழி யக்குடி” என்றற்போலும், ‘அவ
 னைசந்திடி லுலகைசந்திடும்’ என்றற்போலும், எம்
 பெருமான் யோகத்திருத்தலால் எவ்வகைய ஜீவான்மாக்
 களும் ஞானத்திற் கூடிநின்றன. அதுகண்ட அமரர்கள்
 “அரவாபரணன் அன்னையோடு கூடாது யோகத்துற்று
 முரிவர்போன் றிருத்தலின், எவரும் ஏந்திழையார்
 இணக்கமின்றி இறைவர்போலவே யிருக்கின்றனர். பிர
 மன் சிருட்டியும் பிறழ்ந்தது. அதுவுமன்றிச் சூரபன்ம
 னால் துன்புற்றுச் சுவர்க்கலோகத்தைத் துறந்தோம்;
 என்செய்வோம்” என்று, திருக்கயிலையடைந்து எம்பெரு
 மானைத் தரிசிக்கச் சமயமில்லையென்று திருநந்திதேவர்
 பணித்தமையாற் சிவத்தியானஞ்செய்து தவத்திருந்த

னர். சிவபெருமான் இந்திரன் கனவிற்பேன்றி “வாசவ! வருந்தல்; விரைவில் பார்ப்பதியை மணந்து புத்திரனொரு வனால் உங்கள் துயரை யொழிப்போம்” என்று திரு வாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினார்.

சிவபெருமான் நெடுநாள் யோகத்திருந்தமையால் வாசவன் பல தேவருடன்போய்ப் பதுமனுக்குக்கூற, பிரமன் யாவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு விண்டுவைக்கண்டு விளம்ப, திருமால் “இறைவர் யோகம் நீங்கி இமாசல மன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியை மணந்து ஒருமக னைப் பெறும்படி மன்மதனைவிடுக” என மறுமாற்றங்கூற, மலரோன் மதனனை மனத்தில் நினைக்க, கருப்புவிடில்லி கணத்தில் வந்து கமலயோனியின் கழல் வணங்கி “என் னைச் சிந்தித்ததென்?” என, “கண்ணுதல் யோகா நீங்கிக் கவுரியை மணம்புரியும்படி மலர்க்கணை விடுக” என, கேட்ட மதனன் “சிவசிவசிவசிவ” என்று செவியைக் கரத்தாற் பொத்திக்கொண்டு, எண்கணை நோக்கி “இசையேன்” என மறுக்க சதுர்முகன் “தடுத்தாற் சபிப்பேன்” எனச்சாற்ற, அங்கசன் செங்கை குவித்துத் திசைமுகனை நோக்கி “உன்சாபத்தா லுயிரிழப்பதினும், பரமன்மேற் பாணப்பிரயோகஞ் செய்திறப்பது நலம்” எனக்கூறித் தனதுலகுசார்ந்து, தன்மனைவியாகிய இரதி துக்க, அவ்வேந்திழையைத் தேற்றி, அம்பரூத்தூணிக் கட்டி, சுப்பிரயோகம்-விப்பிரயோகம்-சோகம்-மோகம்-மரணமாகிய பஞ்சாவஸ்தைகளையு முறையே உண்டுசெய்

யும் தாமரை-மா-அசோகு-முல்லை-நீலமென்னும் ஐந்து மலர்க்கணைகளும், சுருப்புநாண்பூட்டிய கருப்புவில்லும் மாந்தளிராகிய வாளும், எக்காளமாகிய குயிலும், முரசுமாகிய கடலொலியும், மீனமாகிய கொடியும், சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிகளாகிய குதிரைகள் பூட்டிய தென்றலாகிய தேரின் பேரில் இரதயுடனேறி, எண்ணில்லா மாதர்சேனை புடைசூழத் திருக்கயிலாயகிரியையடைந்து பணிந்து, பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரினின் றிரதயுடனிறங்கி மலையின்மேலேறி விலங்கு புள் முத்தலியனவு மோகங்கொள்ளத்தக்க வெவ்விய பாணங்களைவிட, திருநந்திதேவர் சீற்றத்தால் அவை அந்தரத்திலேயே வெந்தகன்றன. காமன் நந்தியெம்பிரான் கழல் பணிந்து “சந்நிதானத்தி னுட்செல்ல விடைதரவேண்டும்” என வேண்டி, சிவபிரான் தமக்குமுன் கட்டளை செய்த வகையே “மேற்புறவாயிலாற் செல்க” என்ற மேலோனைப் பணிந்து, கொம்பனையுடன் குடவாயிலாற் பிரவேசித்துக் குழகன் யோகத்திருத்தல் கண்டு கண்கூசி நடுநடுங்கி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தனன். மனைவி உபசரித்த லால் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த மதனன் மாய மனந் துணிந்து, கறுப்பு வில்லை வளைத்துச் சுருப்புநாண் ஏறிட்டுப் பஞ்சபாணங்களையும் பரமன்பேரிற் பிரயோகித்தனன். அம்மலர்க்கணை அமலரது அருமைத் திருமேனியிற்பட, ஐயர் நெற்றித் திருவிழியைத் திறப்ப, மதனன் நீருயினன்.

னர். சிவபெருமான் இந்திரன் கனவிற்போன்றி “வாசவ! வருந்தல்; விரைவில் பார்ப்பதியை மணந்து புத்திரனொரு வனால் உங்கள் துயரை யொழிப்போம்” என்று திரு வாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினார்.

சிவபெருமான் நெடுநாள் யோகத்திருந்தமையால் வாசவன் பல தேவருடன்போய்ப் பதுமனுக்குக்கூற, பிரமன் யாவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு விண்ணவைக்கண்டு விளம்ப, திருமால் “இறைவர் யோகம் நீங்கி இமாசல மன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியை மணந்து ஒருமக னைப் பெறும்படி மன்மதனைவிடுக” என மறுமாற்றங்கூற, மலரோன் மதனனை மனத்தில் நினைக்க, கருப்புவில்லி கணத்தில் வந்து கமலயோனியின் கழல் வணங்கி “என் னைச் சிந்தித்ததென்?” என, “கண்ணுதல் யோகு நீங்கிக் கவுரியை மணம்புரியும்படி மலர்க்கணை விடுக” என, கேட்ட மதனன் “சிவசிவசிவசிவ” என்று செவியைக் கரத்தாற் பொத்திக்கொண்டு, எண்கணனை நோக்கி “இசையேன்” என மறுக்க சதுர்முகன் “தடுத்தாற் சபிப்பேன்” எனச்சாற்ற, அங்கசன் செங்கை குவித்துத் திசைமுகனை நோக்கி “உன்சாபத்தா லுயிரிழப்பதினும், பரமன்மேற் பாணப்பிரயோகஞ் செய்திறப்பது நலம்” எனக்கூறித் தனதுலகுசார்ந்து, தன்மனைவியாகிய இரதி தடுக்க, அவ்வேந்திழையைத் தேற்றி, அம்பறத்தூணி கட்டி, சுப்பிரயோகம்-விப்பிரயோகம்-சோகம்-மோகம்-மரணமாகிய பஞ்சாவஸ்தைகளையு முறையே உண்டுசெய்

யும் தாமரை-மா-அசோகு-முல்லை-நீலமென்னும் ஐந்து மலர்க்கணைகளும், சுருப்புநாண்பூட்டிய கருப்புவிலும் மாந்தனிராகிய வாளும், எக்காளமாகிய குயிலும், முரசுமாகிய கடலொலியும், மீனமாகிய கொடியும், சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிகளாகிய குதிரைகள் பூட்டிய தென்றலாகிய தேரின் பேரில் இரதியுடனேறி, எண்ணில்லா மாதர்சேனை புடைசூழத் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து பணிந்து, பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரினின் ரதியுடனிறங்கி மலையின்மேலேறி விலங்கு புள் முதலியனவு மோகங்கொள்ளத்தக்க வெவ்விய பாணங்களைவிட, திருநந்திதேவர் சீற்றத்தால் அவை அந்தரத்திலேயே வெந்தகன்றன. காமன் நந்தியெம்பிரான் கழல் பணிந்து “சந்நிதானத்தி னுட்செல்ல விடைதரவேண்டும்” என வேண்டி, சிவபிரான் தமக்குமுன் கட்டளை செய்த வகையே “மேற்புறவாயிலாற் செல்க” என்ற மேலோனைப் பணிந்து, கொம்பனையுடன் குடவாயிலாற் பிரவேசித்துக் குழகன் யோகத்திருத்தல் கண்டு கண்கூசினடுநடுங்கி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தனன். மனைவி உபசரித்த லால் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த மதனன் மாய மனந்துணிந்து, கறுப்பு வில்லை வளைத்துச் சுருப்புநாண் ஏறிட்டுப் பஞ்சபாணங்களையும் பரமன்பேரிற் பிரயோகித்தனன். அம்மலர்க்கணை அமலரது அருமைத் திருமேனியிற்பட, ஐயர் நெற்றித் திருவிழியைத் திறப்ப, மதனன் நீருயினன்.

இரதி பலவகையாகப் புலம்பிப் பெருமானைத் துதிக்க, உமாபதி “அம்பிகையை மணந்தபின்னர் உன்கணவனை யருள்வோம்” என, அவள் வணங்கி இமையமலையிலிருந்தாள். தானு சங்கரியின் தவத்தைச் சோதித்து ஸப்தருஷிகளால் மணம்பேசித் தேவியை மணந்தனர். அப்பொழுது இரதி அரணை வேண்ட ஐயர் உளத்திலெண்ணியவுடன் பண்டைய வடிவுகொண்டு காமன் பணிந்து நிற்க, எம்பெருமான் “இரதிக்குமட்டும் உருவமாகவும், ஏனைய தேவமாதுடர்க்கு அருவமாகவுமிருந்து உனது தொழிலைச் செய்யக்கடவாய்” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். கந்தர்ப்பனையெரித்தமையாற் காமதஹந மூர்த்தியெனக் கடவுளுக்குப் பெயராயது.

இராமாயணம்

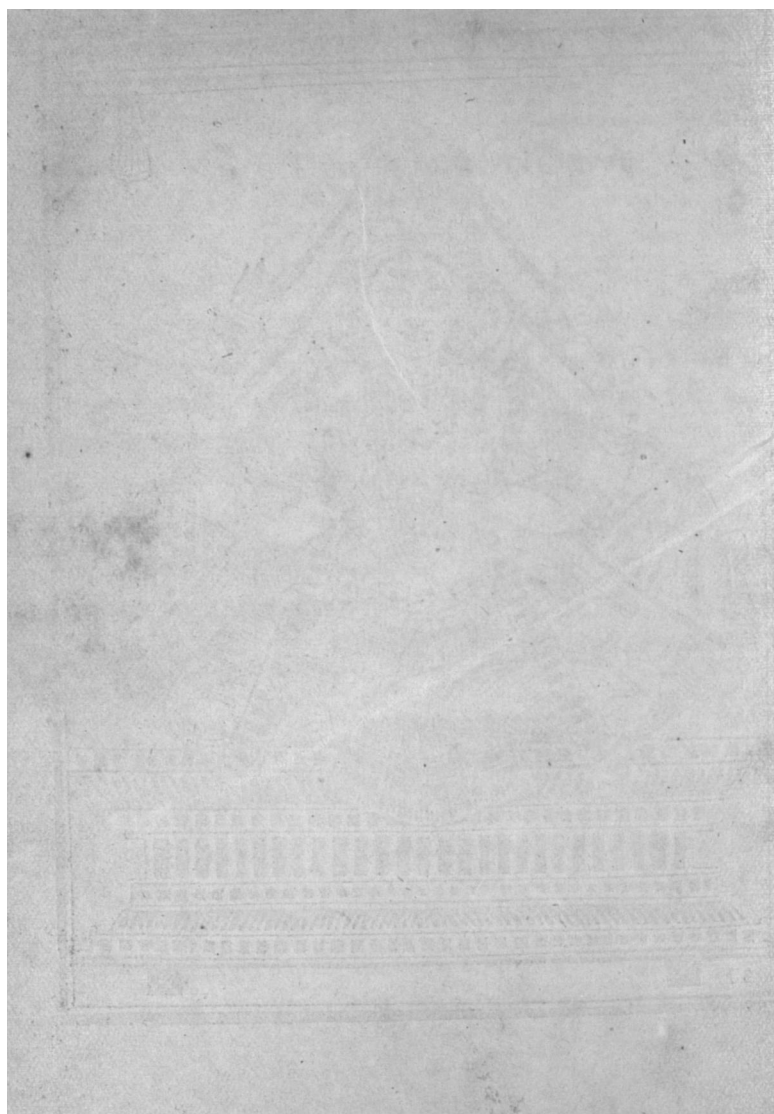
அயரீர்த்க்ருத்காமர்க்ரோதாதேவேஸ்வரேணவா
அநங்கஇதிவிக்கயாதஸ்ததாப்ரபருதிராகவ

கந்தபுராணம்

“எரிபுனை ஸமதுநோக்கா லிறந்தநின் னுடல் நீறாய்
விரைவொடு போயிற் றன்றே வேண்டின ளிரதியன்னுட்
குருவமா யிருத்தியேனை யும்பரோ டிம்பர்க் கெல்லா
மருவினை யாகி யுன்ற னரசியல் புரிதி யென்றான்.”

காமதஹநமூர்த்தயே நம:

முப்பத்தேழாவது

லகுளேசுவர முர்த்தி

இலகுளேசுவரர் வரலாற்றினை விளக்குவதற்கு முன்னர் அவரெழுந்தருளியிருக்கும் புவனத்தைக் கூறுதல் இன்றியமையாததாதலின், அவ்வுலகவளவைச் சிறிது கூறுகின்றேன். அது எட்டுக்கொண்டது திரிசரேணு; அது எட்டுக்கொண்டது இலீகை; அது எட்டுக்கொண்டது யவை; அந்த யவைகுறுக்காக எட்டுக்கொண்டது மாநாங்குலம். அது இருபத்து நான்குகொண்டது முழம்; அது நான்குகொண்டது வில்; அது இரண்டுகொண்டது தண்டம்; அது இரண்டாயிரங்கொண்டது குரோசம்; அது இரண்டுகொண்டது கெவியூதி; அக்குரோசம் நான்குகொண்டதுயோசனை; அந்தயோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள வேரண்டத்தின் விரிவு. உயரமும் அவ்வளவினதேயாகும்.

பிருதிவி தத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. இதைகடந்த அப்பு தத்துவம் பதின்மடங்கு விரிவு முயர்ச்சியு மேற்றங்கொண்டிருக்கும். அப்பு தத்துவத் தைப்பற்ற, தேயு முதற்பிரகிருதியீறாக அண்டங்கள் பதின்மடங்கு விரிவு முயர்ச்சியு மிகுந்திருக்கும், முன்னைய பிரகிருதியைப்பற்ற, இராகம் நூறுபாகம் விரிவு முயர்ச்

சியு மேற்றங்கொண்டிருக்கும். அவ்விராகத்தைப்பற்றி, வித்யாதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். அவ்விதையைப்பற்றி நியதிதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். அந்நியதியைப்பற்றி, காலதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். முன்கூறிய காலத்தைப்பற்றி, கலாதத்துவம் நூற்றொருபதினாயிரம் விரிவுமுயர்ச்சியுங் கூடும். அதன்மேல்-மாயை-சுத்தவித்தை-ஈச்சுரம்-சாதாக்யம் முதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றற்கொன்றுமுறையே கோடி-கோடியே-பதினாயிரம் - இலக்ஷம்-இரண்டிலக்ஷம்-மூன்றிலக்ஷ முதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டுநிற்கும்.

இங்ஙன மிருக்கு மண்டவிரிவில், பிருதிவிதத்துவமாகிய நிவர்த்திகலையின் ஒருதட்டில், தேங்காய் விளங்காய் பரப்பினதுபோல ஆயிரக்கோடி யண்டமுண்டு. அவை பொன்மயமாய் அருக்கர் பதினாயிரர் உதயமாணப்போல குக்குடாண்டம்போல லிருக்கிற அண்டகடாகப் புறம்பே இந்திரதிக்குமுதலிய பத்துத்திக்கிலுமுள்ள நூறு புவனத்தினும் நூறு உருத்திரரும், அவர்கள் புவனத்திற்குமேல், காலாக்கினி யுருத்திரர் முதலியோர் புவனமாயும், அவற்றின்மேலிரண்டுமாக, அக்கலையில் நூற்றெட்டுப்புவனங்கள் ளுண்டு. அவை:—பத்திரகாளி-வீரபத்திர த்ரிலோசன-விப்ஸாநப-விவாக-ஸம்வாஹ-த்ரிதசேச-த்ரியக்ஷ-கணாத்யக்ஷ-விபுசம்பு-தமஷ்டீ - வஜ்ர-பணீந்த்ர - உதும்பரேச-கிரஸந-மாருதாசந-குரோதந - அநந்த-விருஷதர-விருஷ-

பலிப்பிரிய-பூதபால-ஜ்யேஷ்ட-சர்வ-சுரேச-வேதபாரக-
 ஞானபுக்-சர்வஞ்ஞ-ஈஸ-வித்தியாதிப-ப்ரகாமத-பிரசாதக
 சிரீத்ருக்கு-ரத்நத்ருக்கு-லக்ஷ்மீத்ருக்கு-ஜடாதர-ஸௌம்
 யதேஹ-தந்யரூபவான்-நிதிதமேஹவாஹந-கபர்த்தி-பஞ்
 சசிக-பஞ்சாந்தக-க்ஷயாந்தக-தீக்ஷண-ருக்ஷம்-வாயுவேக-
 லகு-சிக்கிர-ஸுநாத-மேஹநாத-ஜலாந்தக-தீர்க்கபாகு-
 ஜயபத்ர-ஸ்வேத-மஹாபல-பாசஹஸ்த-அதீபல-பல-தம
 ஷ்ட்ரீ-லோஹித-தூம்ரக-விருபாக்ஷ-ஊர்த்துவசேப-பயா
 நக-க்ரூரத்ருஷ்டி-விக்ர-ந்ஹத்ரு-மாரண-ந்ருதி-தர்மபதி-
 தர்ம-வ்யோக்த்ரு-ஸம்யோக்த்ரு-கர்த்து-விதாத்ரு-தாத்
 ருஹாம்-ம்ருத்யுயாம்ய-க்ஷயாந்தக-பஸ்மாந்தக-பப்ரு-த
 ஹந-ஜ்வலந-ஹாகாதக-பிங்கள-ஸுதாசந-அக்நிருத்ர-தி
 ரிதசாதிப-பிராகி-சாஸ்த்ரு-அவ்யய-விபூதி-பிரமரத்ந-வஜ்
 ரதேக-புத்த-அஜ்-கபாலீச-ரௌத்ர-வைஷ்ணவ-பிராஹ்
 ம-ஹாடக-கூஷ்மாண்ட-காலாக்கினி முதலிய மேற்கூறிய
 புவனங்கள் நூற்றெட்டனுள் முதலிற்கூறிய இரண்டு புவ
 னங்களும் பிரமாண்டத்தின்மேலிருக்கும். அவையொழி
 யப் பத்துப்புவனங்கள் பூமியின்மே லுயரவிருக்கும்.
 அவையொழியப் பத்துப்புவனங்கள் பூமியின் அதோ
 முகத்திருக்கும். அவையொழியப் பத்துப்புவனங்கள்
 பூமியின் ஈஸாநத்திலிருக்கும். மற்றவை பூமியின் வடக்கி
 லும், வாயுமூலையிலும், மேற்கிலும், நிருதிதிக்கிலும், தெற்
 கிலும், அக்கினிதிக்கிலும், கிழக்கிலும், முறையே பப்பத்
 துப்புவனங்களும், ஒழிந்த ஆறுபுவனமும் காலாக்கினி

தத்துவத்திலுமிருக்கும். இவை முறையே நிவர்த்திகலையி
லிருப்பனவாம்.

இதன்மேற் பிரதிஷ்டாகலையில், ஸ்ரீகண்ட - ஓளம -
கௌமார - வைஷ்ணவ - பிராஹ்ம - பைரவ - கிருத - சுகிருத
வென்கிற பிரகிருதியினுங் குணதத்துவத்தினுமிருக்கும்
எட்டுப்புவனங்களுக்கும் ப்ராஹ்ம - ப்ராஜேச - செளமய -
ஜந்த்ர - காரந்தர்வ - யக்ஷ - ராக்ஷச - பைசாச முதலிய புத்தி
தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவனங்களுக்கும், அசங்
காரதத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்தூலேஸ்வர புவனத்திற்கும்,
மனஸ்தத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்தலேஸ்வரபுவனத்திற்கும்,
ஞானேந்திரியத்திலிருக்கும் ஸங்குகர்ந புவனத்திற்கும்,
கன்மேந்திரியத்திலிருக்கும் காளஞ்சர புவனத்திற்கும்,
மண்டலேஸ்வர - மாகோட - த்விரண்ட சகலாண்டமுதலிய
பூததன் மாத்திரையிலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுக்கும்,
ஸர்வணாக்ஷ - பத்திரகர்ண - கோகர்ண - மகாலய அவிமுக்த
ருத்திரகோடி வஸ்திரபாதமுதலிய ஆகாய தத்துவத்திலி
ருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுக்கும், பீமேஸ்வர மகேந்த்ர
அட்டஹாஸ விமலேஸ்வர நகலாய நாகலாய குருக்ஷேத்
திர கயமுதலிய வாயுதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவ
னங்கட்கும், பைரவ கேதார மஹாகாள மத்தியமேச
ஆம்ராதக ஜலபேச ஸ்ரீசைவ ஹரிச்சந்த்ர முதலிய
தேஜஸ்தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவனங்கட்கும்,
இடையில் அப்பு தத்துவத்தில் பாரபூத டிண்டி முண்டி
ஆஷாட புஷ்கர நைமிச பிரபாச அமரேஸ்வர புவனங்க

ளின் மத்தகத்தில் இலகுவேஸ்வரபுவனம் ஜோதிமயமுற்
 றதாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அதில் அவர்
 எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்தின் யோசனை அநேக
 கோடி. அவர் திருமேனியின் பிரகாசயோசனை அநேக
 கோடி. சிங்காதனத்தின் யோசனை அநேககோடி. அவர்
 வலப்புறம் மழு குலமும், இடப்புறம் கலசமுமெடுத்த
 திருக்கரமுந் தாங்கி அப்புவனத்திலுள்ள ஆன்மாக்கட்
 குப் பாசநீக்கத்தின்பொருட்டு ஆணவாதி மும்மலங்க
 ளைப்போக்கி, நற்கதி அதுக்கிரகிக்க ஆசாரியமூர்த்தியாய்
 வீற்றிருப்பர். இத்தகைய பெருமைகொண்டு ஒவ்வொரு
 புவனத்தும் ஒவ்வொருமூர்த்தியா யெழுந்தருளி யிருந்து
 ஆண்டுள்ள ஆன்மாக்களின் பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி
 யதுக்கிரகிப்பதுபோல வீண்டு எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவ
 பேதமே இலகுவேஸ்வர மூர்த்தமெனப் பெயருறும்.

காஞ்சிபுரணம்

“அடுத்தவகுடனம்பரம்பொருளையன்றேவிரவவொட்டாமல்
 தடுத்துமுகூற்றயிருணர்வைத்தகையுமவிச்சைமுழுதிரிய
 மடுத்தகருணைத்திருநோக்கின்மாணக்கருக்குப்பொருளுரைப்ப
 எடுத்தகரத்தான்வீற்றிருக்குமிலகுவேசன்நிருவுருவம்.”

இலகுவேஸ்வரமூர்த்தயே நமஃ

முப்பத்தேட்டாவது

பைரவமுர்த்தி

அமரர்கள் அஞ்சத்தக்க அந்தகன்போன்ற அந்த கன் என்னும் அசுரன் கரியமேகம்போன்ற பெரிய உட லும், சுருண்டு நெரிந்து சென்றிற்ம் வாய்ந்த தலையிரும், யானைத்துதிக்கை யனைய கரங்களும், தீயைச் சொரியுஞ் செவ்விய கண்களும், பிறைச்சந்திரன் போன்ற வக்ரதந் தங்களும், கண்டோரது கண் கூசத்தக்க காட்சியு முள்ள வன். அவன் சிவபெருமானைத் தியானித்து, பஞ்சாக்கினி மத்தியிற் பலகாலங் கடுந்தவஞ் செய்தனன். அவ்வசுர னது அன்பின் முதிர்ச்சிக்கு அகமகிழ்ந்த அம்பிகை பாகர் இடபாருடராய் இறைவியாருடன் காட்சியளித்து “யாது வரம் வேண்டும்? ஓதுக” எனத் திருவாய்மலர்ந் தருள், அசுரன் “அருள்வள்ளலே அரி அயன் முதலிய அமரர்களால் ஆவிசோராமையும், அகற்றவொண்ணாத ஆற்றலும் அடியேனுக்கு அருளவேண்டும்” என வரம் வேண்ட, பக்திவலையிற் படுவோராகிய பரமபதி “அவ் வாறே யாகுக” என அவனுக்குப் பிரசாதித்து அந்தர்த் தானமாயினர்.

கந்தரங்கறுத்த கண்ணுதலளித்த இந்த நல்வரத்தால் எவரையு மதியாது, அந்தமில்லாத அகந்தைபெற்ற அந்த காசுரன், அம்புயத்தவனையும், ஐம்படைக்கிறையையும், மக பதி முதலிய வானவர் குழுவையும், அநவரதம் அல்லல் படுத்தி அமர்செய்து துன்புறுத்தி வந்தான். அத்தீயோ

னைச் செருச்செய்து செயித்தோர் தேவாக்ரரி லொருவரு
 மிலர். இவ்வசரனால் இடையறாது எய்தும் இடருக்கு
 என்செய்வோமென். நேங்கி மனமினைத்த வானவர்
 மானமற்று மாலை முன்செல்லவிடுத்து, தாம் யாவருங்
 குழுமிப் பின்சென்று அந்தகணையணுகி, “அரசே! உன்னை
 யன்றி உம்பரைப் புரப்போர் உலககத்தி லொருவ ருள
 ரோ? இனி நீ பணித்த கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு
 நீ அறைந்தவண்ணமே தொழிலாற்றுவோம்; எங்களைக்
 காக்கவேண்டும்” எனக் கூறினர். அதுகேட்ட அந்த
 காசுரன் தனது தலையை யசைத்து, தடம்புயத்தை
 நோக்கி, புன்முறுவல் பூத்து, கண்ணினையாப் பண்ண
 வர்களைப் பார்த்து, “ஆகாயவாசிகளே! ஆர்ப்பரிக்கின்ற
 போர்ச்செயலில் ஆண்சிங்கத்தை யனையவன் யானொரு
 வனே; ஆதலின் நீங்கள் இதுமுதல் நேரிழையாரை நிகர
 வடிவுற்றிருங்கள். கண்களில் மைதீட்டி, சேடியர்போலச்
 சேலைதரித்து, மாதர்கட்குரிய மணிபணியணிந்து, வாழ்
 நாள் கழிக்கக்கடவீர்; அவ்வாறன்றி உங்களில் யாவராயி
 னும் ஆடவவடிவாய் என் கண்முன் அகப்படின அன்றே
 யழிந்து பெயரொழிவீர்; அதிதூரதேசத்திற் ககலுமின்”
 எனச் சொல்ல, அந்தரர் அந்தகன்பால் அத்தகைய உத்
 தரவுபெற்றதே சாலுமென்று அகமகிழ்ந்து நாணற்று
 நங்கைய ருருவேற்றனர்.

வானவர் வனிதையர் வடிவமேற்றபின், மானமற்
 றவரென மதித்து மவர்களை அல்லற்படுத்தும் அந்தகன்.

செயலுக்கு ஆற்றகில்லாது ஸ்ரீ மந்தரமலையை யடைந்து, மஹாதேவரைப் பணிந்து மால்-மலரோன்-மகபதி முதலிய யாவரும் மாதர்வடிவுடன் வளையணிந்த கையால் மலர்கொண்டு சிவலிங்கார்ச்சனை யியற்றினர். அவ்வந்தரத்தோரது அன்பின் மிகுதிக்கு அகங்களிதும்பிய அரவாபரணர் அறவிடையூர்ந்து அன்னையாருடன் காட்சி தந்தருளினர். அதுகண்ட அச்சதன் - அலரோன் - அயிராணிகேள்வனாதி யமரர்கள் உள்ளத்திலானந்த வெள்ளமுதித்து, “பரமபதியே! பாவியாகிய அந்தகன் படுத்திய பாட்டிற்குப் பதறிப் பரிதவித்திருந்தோம்! பின்னொரு தினத்தில் அன்னவர்பணிய, பண்ணவரே நீர் பாவையர்வடிவா யாவருமிருப்பின் இன்னல் செய்கிலேனென்றன். அன்னதுமேற்கொண் டரிவையருருவமாகியும், அநவரதம் அல்லல் புரிகின்றனன்; ஆதலின் அடியேங்க ளுயிர்க்கிரங்கி அவனது உயிரை யொழித்து, எங்கள் முதுகிலெய்திய புண்ணைப்போக்கி யருளவேண்டும். அவ்வாறு தேவரீர் திருவுள்ளமிரங்காவிடின் யாங்கள் துன்பக்கடலினின்று கரையேறுத லில்லையாகும்” என்று பல்வகையாகப் பணிந்து துதித்தனர்.

சிவபெருமான் தம்மை யாசித்த தேவர்கட்குத் திருவருள்புரியத் திருவுள்ளங்கொண்டு, “இமையவரே! இனி நீங்கள் நண்ணிய பெண்ணுருவுடனே இமயவல்லியின் தோழியர்களாகிய கணங்களோடு வாழ்ந்திருங்கள். உங்களை எதிர்ப்பானாகில் ஓரிமைப்பொழுதில் அவனாற்றலைப்

பாற்றுவதும்; அஞ்சன்மீன்” என்றருளிச்செய்து அவர் கட்கருளுந் ததியிலிருந்தனர். அதனை யறியா அந்தகன் அவ்வானவரைப் பண்டுபோற் போர்செய் தொறுக்கும் படி வெள்ளமாகிய சேனையுடன்மேவித் துன்புறுத்தினன். அவன் துன்பிற்குச் சகியாத சேஷசயனன் முதலிய தேவர்கள் இமைப்பொழுதில் மந்தரமலையை யகன்று திருக்கைலாயகிரியை யடைந்து, திருச்சந்ரிதானத்தின் திருவாயிலுட் பிரவேசித்துச் சிவத்தியானஞ்செய்து முறையிட்டனர். அருட்பெருங்கடலாகிய அண்ணல் தம் முன் நின்ற பைரவக்கடவுளுக்குத் தேவர் துயர் தீர்க்கும் படி அவ்வந்தகனது வலியையும், அவனை யுயிர்போக்கும் வழியையும், திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இறைவரிசைத்த வற்றைச் செவிசாற்றிய எமது பைரவப்பெருமான் கோபாக்கிரசித்தமுடையவராய் வாள்போலும் பற்களையுடைய அந்தகாசுரனது ஆவியை யருந்தும்படி நெருப்புப் பொறிகளைச்சொரிந்து சுழல்கின்ற கண்களையுடைய கணங்களோடுங் கணமொன்றில் யுத்தசன்னத்தராய்ப் புறம்போந்தனர்.

தேவாசுரர்கட்குக் காலன்போன்ற கடியோன், அண்ணல் வருவதுகண்டு, அளவில்லாச் சினங்கொண்டு, கண்ணில் நெருப்புவிண்டு, கையிற்கொண்ட தண்டுடன் வலசாரி யிடசாரி சுற்றி எதிரேவர, இருவர் சேனையுஞ் செருவேற்றன. அமரரும் அசுரரும் அந்தவகையாகப் போர்செய்தனர். அதில் அந்தகன் சேனை முறிபட்டது.

தண்டு-சக்கிரம்-பிண்டி-பாலம்-வாள்-பல்லயம்-தோமரம்-
 சட்டி முதலிய எண்ணில்லா ஆபுதங்கள் பொடிபட்டன.
 மண்படு தூளி விண்ணிடை யுலவித் தினகரன் தேரிற்பூட்
 டிய எழுபுரவி கண்களோமறைத்தன. கடலெனச் சோரி
 நீர் பரவியது. திசைகள் மயங்கின. நகூத்திரங்க ளுதிர்ந்
 தன. உலகமதிர்ந்தது. அண்டகடாகம் பிளந்தது. இவ்
 வாறு பைரவக்கடவுளும் அந்தகனும் போர்புரிகையில்,
 அசுரகுருவாகிய வெள்ளி செபித்த அமுத சஞ்சீவிரி மந்
 திரத்தால் அசுரச்சேனை ஆருயிர்பெற்று மீண்டும் வெகுளி
 கொண்டு சமர்செய்யத் தலையெடுத்தது. அஃதுணர்ந்த
 சிவபெருமான் அவ்வெள்ளியை விழுங்கினர். கண்ணுதல்
 விடுத்த வயிரப்பெருமானது கணங்கள் கணமொன்றில்
 அந்தகன் சேனையை யழித்தன.

உலகிலுள்ள உயிர்களெல்லாம் நடுங்க, ஊழிக்கா
 லத்தி லுதித்த ஸ்பதசாகரம்போல இரைந்துவந்து, வட
 வாழுகாக்கினியைச் சிந்தும் வலியோனாகிய அந்தகா
 சுரனை ஐயன் தமது அருமைத் திருக்கரத்தேந்திய முத்
 தலேவேலின் முனையிற்குத்தி, மேலேதூக்கி யெடுத்தனர்.
 பத்தாயிரகோடி வருடமளவும் இரத்தவெள்ள மொழு
 கியது. பிறகு பைரவக்கடவுள் அந்தகனைக் கழுவேற்
 றியதுபோலச் சூலத்துடன் திருக்கரத்திற்றாங்கி, கருண
 மூர்த்தியின் திருச்சந்நிதி யடைந்தனர். அந்தகன் அகந்
 தைநீங்கி, அநந்தவகையாகத் துதிபுரிந்தான்.

சோமசூரியூர்க்கிணைகளையே திரி நேத்திரங்களாக வுடைய சுயஞ்சோதி “யாதுவேண்டும்” என அந்தகளை வினாவ, அந்தகன் “பூதகணங்கட்கு நாதனாகவேண்டும்” என வேண்டினன். கருணாமூர்த்தியாதலின் பெருமான் அவனுக்கும் மனமிரங்கி, பைரவக் கடவுளது சூலப் படையினின் றிறக்கியருளி, பூதகணங்கட்கோர் தலைவனாக நியமித்தருளினர். பரமன் வயிற்றி லகப்பட்ட பார்க்கவன் சுக்கிலத்துடன் தரணிமேற் றோன்றிச் சுக்கிரன் எனப் பெயரெய்தினன். தேவர்கள் தங்கட்குற்ற துயர் தொலைத்துச் சேயிழை வடிவை யொழித்துத் தமது புத்திர மித்திரருடன் சகல சுகமும் பெற்று விழைந்தவகையே சிவார்ச்சனை முதலியனசெய்து தத்தம் பதவி சார்ந்து குறைவின்றி வாழ்ந்திருந்தனர்.

ஹிரண்யாக்ஷன் குமாரனாகிய அந்தகாசுரனைச் சங்கரித்துத் தேவர் துன்பகற்ற எழுந்தருளிய அவசரம் பைரவமூர்த்தமெனப் பகரப்படும்.

உபதேசகாண்டம்

“பத்தா யிரகோடி யெனும்பரு வங்கடக்க முத்தா ரையயிற் படைகொண்டனன் மொய்த்த சோரி நெய்த்தா யுணங்கி யொழுக்குற நின்ற நீதி பொய்த்தானை யுணக்கினன் பூதநாதன்.

முதலிக்களை நெற்றி விழிக்கனன் மூட்டிவென்ற குதலைக்கொடி பங்க னிடத்தெதிர் கொண்டு சென்றான்

விதலைப்படு வெந்திற லந்தக வெய்ய னைக்கார்க்
 கதலிக்கொடியா மெனமுன்னரிற் காட்டினால்.
 கைகா லிடைதூங் குறவீங்கு கடற்கடுங்கார்
 மைகான் மணிகண்டனை யந்தகன் வாய்வ மூத்த
 ரெய்கா னெடுமுச் சிகைச்சூற்படை நீக்கினோக்கி
 யுய்கா ரணமவேண்டுவ யாகொ லுரைத்தி யென்றான்.
 மாதுக் கொருபங்கனை யங்ஙன் வணங்கி யைய
 பூதர்க் கொருநா யகனாகுதல் போற்றி நின்றே
 னீதக்க தெனப்பணி யென்று நிகழ்த்தி னுனப்
 போதத் தலைவன் னவற்காது புரிந்து நின்றான்.”

பைரவமூர்த்தயே நம:

முப்பத்தொன்பதாவது

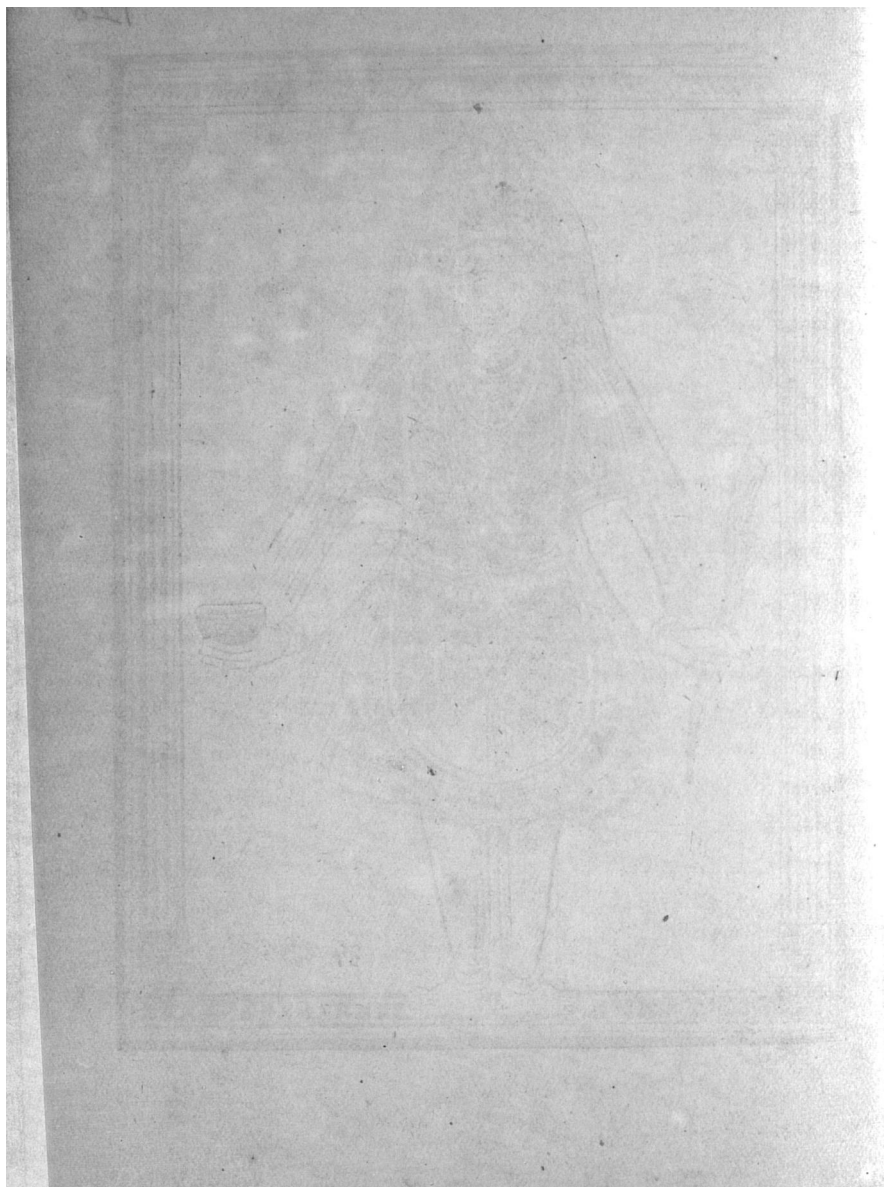
ஆபதோத்தாரண மூர்த்தி

சர்வமங்கள் தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே
 சகல ஜீவான்மாக்களுக்கும் ஆங்காங்கு நேர்ந்த இடக்
 கண்களைச் சுவாவாரன்றி வேறொருவர் துணையாதற் குரிய
 ரல்லர்.

பாஸரபுரணம்

ராஜாதிராஜாஸர்வேஷாம்த்ரியம்கஸ்த்ரிபுராந்தக: [ஃ
 தஸ்யைவாமசராஸ்ஸர்வேப்ரஹ்மவிஷ்ணவாதயாஸ்ஸுர

ஆபதோத்தாரணமூர்த்தி

257

அத்தகைய அருள்வடிவாகிய அண்ணல் அநவரதம் அளவில்லாத அமரர்கள் தம்மை நாற்புறமும் புடை சூழ்ந்து நிற்கவும், அமரர் - சித்தர்-அசுரர்-தைத்தியர்-கருடர்-கிந்நரர்-நிருதர்-கிம்புருடர்-கந்தருவர்-யக்ஷர்-விஞ்சையர் - பூதர்-பைசாசர்-அந்தரர்-முனிவர்-உரகர்-ஆகாய வாசிகள்-போக பூமியரென்னும் பதினெண்கணங்களும் பரஞானம் அபரஞானமாகிய இருவகை மதங்களையும் அருவியாறுபோற் சொரியும் ஐந்து திருக்கரங்களையும், யானைமுகத்தையுமுடைய விநாயகமூர்த்தியும், அசுரர் பயமொழித்து அயிற்படை யேந்திய அமரர் சேனாபதியாகிய அறுமுகப்பெருமானும், அபிராமி-மாயேஸ்வரி-கௌமாரி - நாராயணி-வராகி - இந்திராணி-காளி யென்னுந் திருநாமங்களையுடைய ஸப்தமாதர்களும், சங்கு-சக்கிரம் - கதை - கட்கம்-கோதண்டமாகிய பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய பதுமநாபனும் கமலாசனத்திருந்து ஜீவான்மாக்களையெல்லாஞ் சிருட்டிசெய்யும் பிரமதேவனும் எண்ணில்லாத தெய்வநங்கையர் குழாமும், சூரியன் - சந்திரன் - அங்காரகன்-புதன்-பிருஹஸ்பதி-சுக்கிரன்-சனி-இராகு-கேது வென்னும் நவக்கிரகங்களும் முப்பான் மூன்றுகோடி தேவர்களும் அகஸ்தியர்-ஆங்கீரசர்-கௌதமர்-காசிபர்-புலத்தியர்-மார்க்கண்டேயர்-வசிஷ்டராகிய ஸப்தருஷிகளும் நாற்பத்தெண்ணூற்றவரான முனிவர்களும், பக்கங்களில் கும்பல் கும்பலாகக்கூடிப் பணிந்து தங்களுக்கு இடையூறு சம்பவித்தகாலத்தில் திரு

வருட் சகாயம்பெறக் கருதித்துதித்து நிற்கவும் நவரத் தினங்க ளிழைத்த பொற்சிங்காதனத்திற் சர்வாடம்பர ஸம்பந்நராய் வீற்றிருந்தருளி அமரர்களாற் கூறக்கேட்ட குறைகளைக் களைந்தருளுவர்.

அவர்கள் விரும்பியவண்ணம் துயர்தொலைக்கத் திரு வுள்ளங்கொண்டு மாதுடச்சட்டை சாத்தி இரண்டு திருக் கரங்களோடு தண்டமுங் கபாலமுமேற்று வீற்றிருப்பி னும், அவ்வச் சமயங்கட் கேற்ப நானாவகையாகிய திரு வருவங்கள் கொண்டு அவரவர்கள் அவாவிய அடைவே இடுக்கண் களைந்து இஷ்டசித்திகளைப் பெறும்படி அதுக் கிரகஞ் செய்யாநிற்பர். அவரது பலவகைத் திருவருவங் களையும் இத்தன்மையவென விளக்குதற்கு முடியா.

திருநாவுக்கரசுகவாமிகள் தேவாரம்

“மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி

மயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன் றில்லா
னொப்புடைய னல்ல னொருவ னல்ல

னொருந னல்லனோ ருவம னில்லி

அப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு

மவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லா

லிப்படிய னிந்நிறந்த னிவ்வண் ணத்த

னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ னாதே.”—

அம்முநிவர் முதலானார் ஆபத்துக்காலத்தில், தமது துயர்கூறி யாசிக்க, அவர்கள் துன்பத்தைத் தொலைத்துச்

சகாயஞ்செய்யும்படி எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலமே
ஆபதேதாத்தாரணமூர்த்தமெனக் கூறப்படும்.

காஞ்சீப்புராணம்

“கணங்கள் கலுழிமதக்கடவுள்
கதிர்வேற்குரிசிலெழுமாதர்
நிணங்கொடிகிரிப்படையேந்த
னிலவெண்டோட்டுமலர்ப்புத்தே
ளணங்குநவக்கோண்முனிவர்சூழந்
தணுக்கராகப்பொலந்தவிசி
னிணங்குமாவற்சகாயனெனு
மிறைமைப்பெருமான் றிருவுருவாம்.”

ஆபதேதாத்தாரணமூர்த்தயே நமः

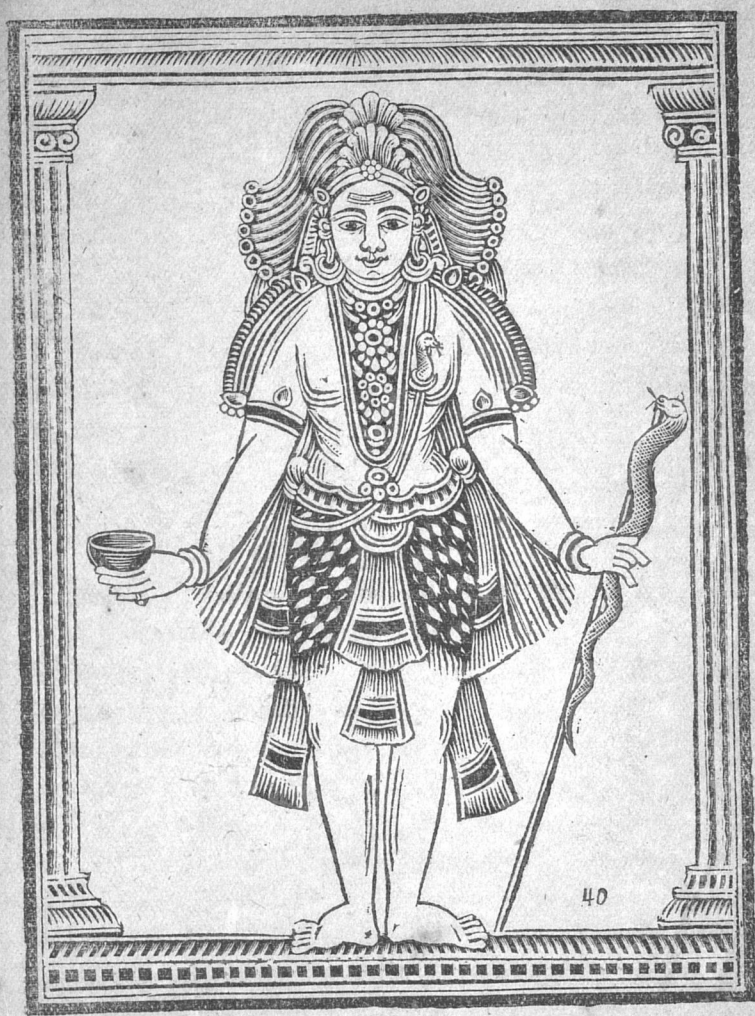
நாற்பதாவது

வடுகமூர்த்தி

சிவார்ச்சனைப்பலனைப் பெருவலியமைந்த தூந்துழி
என்போன் மைந்தனாகிய முண்டாசுரன் இளமைப்பரு
வத்திலேயே எம்பெருமானை நோக்கி, மழைநாளிலும்
பனிநாளிலும் நீரிலும், கோடைகாலத்திற் பஞ்சாக்கினி
மத்தியிலும் நின்ற, பஞ்சேந்திரியங்களை யொடுக்கி,

பசிதாக நித்திரா யொழித்து, பரமபதியைக் கருதிப் பலகாலம் அருந்தவஞ் செய்தனன். முக்கண் பொருந்திய முழுமுதற் கடவுள், முண்டாசுரன் கண்டானந்திக்கும்படி அரிபிரமாதியர் இருபுறம் வரவும், தும்புருநாரதரிசைபாடவும், பார்ப்பதி சமேதராய்க் காளகண்டசதுர்ப்புஜ திரிநேத்திரங்களுடன் இடபவாகனாருடராய்க் காட்சிதந்தருளினர். அசுரன் அதுகண்டு, அளவில்லாமகிழ்ச்சிகொண்டு, தனது தவத்தை நிறுத்தி, சங்கரனைத் தேவியோடு தரிசித்து, சாஷ்டாங்கமாக நிலமிசை வீழ்ந்து பலமுறை பணிந்து, பண்ணேசையாற்பாடி, பரவசனாய்க் கூத்தாடிக் கைகட்டி நின்று “கருணாநிதியே! கடையேனையும் ஒருபொருளாகக் கருதி காட்சி தந்தருளினீர்” என்று மெய்யன்போடு துதித்தனன்.

அன்பர் துதிக்கு அகமகிழும் ஐயன் “வேண்டிய வரம் யாது?” என வினாவ “அத்தனே அடியேன் தேவாசுரரி லொருவராலும் தோல்வியடையாமலும், தேவரீராலன்றி ஒருவராலும் உயிரொழியாமலும், இருக்கத்தக்க வலி யுதவவேண்டும்” என வேண்டினன். பெருமான் அவ்வாறே அநுக்கிரகஞ்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். முண்டாசுரன் அதிக வலியுற்றோனாய், முதலில் அசுரர்களைச் செயித்து அவர்களைத் தனது சேனையாகக் கொண்டனன். அதன்பின்னர் அமராவதி நகரமடைந்து ஆண்டுவசிக்கும் அந்தரத்தவர்களைச் சிறைப்படுத்தி, இந்திரனோடெதிர்த்துச் செருச்செய்து, ஐராவதம்-அரம்பை

131

யர்-சங்கநிதி - பதுமநிதி-காமதேனு - கற்பகதரு முதலிய கணக்கில்லாத வளங்களைப் கைப்பற்றி, தோல்வியடைந்த அயிராணிகேள்வனைச் சிறைசெய்ய எத்தனித்தனன். அஃதறிந்த ஆகண்டலன் அம்முண்டனுக்குத் தப்பித் துக்கொண்டு கூடினமொன்றிற் சத்தியலோகஞ்சார்ந்து சதுமுகக்கடவுளைச் சரணடைந்து அபயம் பெற்றனன்.

முண்டாசுரன் கோபமூண்டு, “முண்டகத்தவன் என்னிலும் வலியனா? அவனை இப்பொழுதே அடக்குவேன்” என்று அநேகஞ் சேனையுடன் அமர்க்கோலங் கொண்டு வருகையில், ஆரணன் அன்னவாகனமேறி ஆண்டெதிரடையக்கண்டு அவனை வாகனத்துடன் மாய்ப் பேனென்று மாயைசெய்து வருவதை நோக்கிய மலரோன் மனம்வருந்தி யெதிர்த்தனன். இசைத்தற்கரிய யுத்தம் எண்ணில் காலம் இருவருக்கும் நிகழ்ந்தது. வேதா யாதுவகையினும் முண்டனைச் சண்டையிற் சங்கரிக்க வலியற்றவனாய் மஹாதேவரை மனத்திலிருத்தி வருத்தத்துடன் “மங்கை பாகனே! கங்கைவேணியாய்! எங்கனாயகா! சங்கரா சிவா!” என ஓலமிட்டமுதனன்.

உம்பர் கூட்டத்தினிடையே உமாதேவியாருடன் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்குஞ் சிவபிரான் திசைமுகனது முறையீட்டைத் திருச்செவியிலேற்று வடுகமூர்த்தியைப் பார்த்து “நீமுண்டகத் தவிசோனது துயரொழிய முண்டாசுர னுயிரை முடித்து

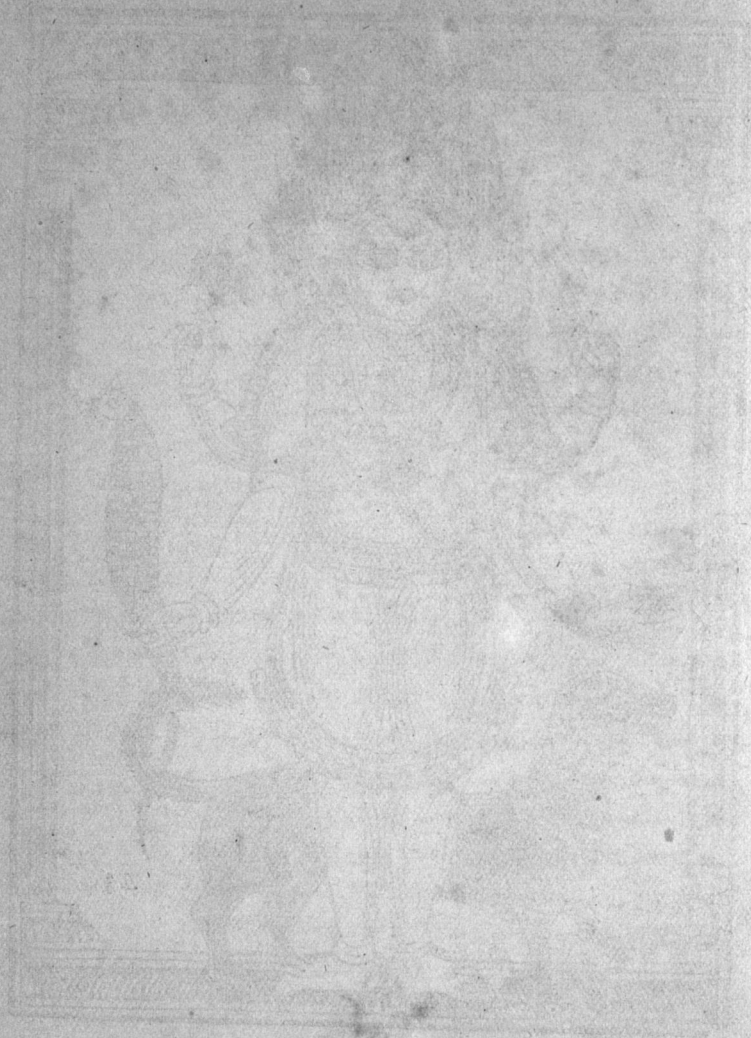
வருதி” என ஆஞ்ஞாபித்தனர், வடுகநாதர் வள்ளல் கட்டளைப்படி வாயுவேகமாகச் சென்று மலரோனுக்குச் சேவைவதந்து, “வருந்தாதே”, என்று தேற்றி மனத்துயர் போக்கி, முண்டாகரன் சேனையை மாத்திரையொன்றினில் மாய்த்தனர். முண்டன் கண்டு துணியாக் கோபங் கொண்டு சண்டைசெய்ய எதிர்க்க, சிறிதுபொழுது அவனதாற்றலறியப் பொருதனர். இருவருக்கும் இணையில் லாச் சமரெய்தியதால் இமையவர் இடுக்கணெய்தி இறைவரைத் துதித்தனர். வடுகநாதப்பெருமான் ஒருமாத்திரைப்பொழுதில் முண்டனைக்கொன்று நெடுநாளாய்ப் பசியுற்றோனுக்கு விருந்திட்டாற்போல இயமன் வயிறு ரப்புகித்துத் தேக்கெடுக்கும்படி அவனுயிரைச் சயமினி நகருக்கு யாத்திரையனுப்பினர். பிரமன் துயரொழிந்து வடுகமூர்த்தியை வணங்கினன். தேவர்கள் புஷ்பமாரி பெரழிந்தனர். வடுகமூர்த்தி மனக்களிப்புடன் இந்திரனை அமராவதிக்கேக விடையளித்து, திருக்கயிலையை யடைந்து விடையூர்திபால் விண்ணப்பித்தனர்.

பிரமன் தன்னைத் துன்புறுத்திய முண்டகாசரனுக்கு அஞ்சி முறையிட்டபொழுது, அம்மலரோனது வேண்டு கோளுக் கிரங்கி விடையூர்தி அவ்விடுக்கண் தீர்ப்பான் கருதி விடுத்தமூர்த்தமே வடுகமூர்த்தமெனப்படும்.

வடுகமூர்த்தயே நம:

133

நாற்பத்தொன்றாவது

கோடித்திரபாலக முர்த்தி

ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராகிய சிவபெருமானே பல கோடி ஆன்மாக்களையும் பதுமனாகப் படைத்தும், திரு மாலாகிக் காத்தும், உருத்திரனாகிச் சங்கரித்தும், மகேஸ்வரனாகி மறைத்தும், ஸதாசிவனாகி அநுக்கிரகித்தும், பஞ்சகிருத்தியங்களையும் இயற்று நிற்பர். அத்தகைய அமலரது ஆணைவழித்தாய் அண்டகோடிகளும் விளங்கும் அவ்வண்டங்கட் கிடனாய்ச் சத்தசமுத்திரங்களையுஞ் சிறு திவலைபோல எரிகின்ற மூலமகாசமுத்திரமாகிய பெரும்புறக்கடலும், உலகத்தின் மத்தியில் மேருமலையும் விளங்கும்.

தனித்தனி இலட்சம்யோசனை விஸ்தீரணமான நாவலந்தீவும் உவர்க்கடலும், அதனிரட்டிப்பு விரிவாகிய இறவித்தீவும் கருப்பஞ்சாற்றுக் கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விஸ்தாரமாகிய இலவுத்தீவும் மதுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்புப் பரப்பாகிய குசைத்தீவும் நெய்க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விசாலமாகிய கிரவுஞ்சத்தீவும் தயிர்க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு அகலமாகிய சாகத்தீவும் பாற்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பளவாகிய புட்கரத்தீவும் சுத்தநீர்க்கடலும், பத்துக்கோடி யோசனை விஸ்தீரணமான பொன்மயமாகிய போகபூமியும், பதினாயிரங்கோடி யோசனை விஸ்தீரணமான் சக்ரவாளகிரியும், ஒருகோடியே யிருபத்

தேழிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமான பெரும்புறக்கட
லும், கோடியோசனை விரிவுள்ள இருஞ்ஞலகமும், நாற்பத்
தொன்பதிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமும் கோடியோ
சனைகனமுமான அண்டச்சுவரும் உடையது இவ்வண்டம்.

மேருமலையின் நடுவிலிருந்து அண்டச்சுவர்வரையில்
ஐம்பதுகோடி யோசனையாகக் கீழ்த்திசை யெல்லையை
விரித்துக் கூறினோம். ஏனைய மூன்றுதிசைகளும் இவ்
வாறே விஸ்தீரணமுடையன. அகலமும் நீளமும் உயர
மும் தனித்தனி நூறுகோடி யோசனையாகவுள்ள இவ்
வகை அண்டத்தினை ஒருழிக்காலத்தில் மலையைப்போல
அலைகள் தோன்றி, அண்டகடாகத்தைமுட்டி, அண்ட
அடுக்குகளை நிலைகுலையச்செய்து, வெள்ளச் சுழியால்
அட்டபர்வதங்களையும் அட்டதிக்கஜங்களையுஞ் சாய்த்து,
பதினான் குலகங்களிலுமுள்ள பர்வதங்களையெல்லாம்
பாழ்படுத்தத்தக்க ஓர் பெருவெள்ளந் தோன்றியது.
அதனால், நெடுங்காலத்தை ஆயுளாகக்கொண்ட அஷ்ட
டமா நாகங்களும் நவக்கிரகங்களும் தேவர்களும் இந்தி
ரன் முதலிய எண்டிசைக்கிறைவரும் கற்பகவிருகூழமும்
சூரிய சோமாக்கினியென்னும் முச்சுடரும் ஊர்வன நீர்
வாழ்வன பறப்பன நாற்காலி தாவாரம் மாநுடராகிய
எழுவகைத் தோற்றமு மொழிந்து, சொல்லப்பட்ட பல
பொருள்களு மழிந்து, எல்லா வுயிர்களும் முறையே
மாயையி லொடுங்கி, அண்டமுழுவதும் அந்தகாரமய
மாயிற்று. அநேககாலம் இவ்வாறகன்றது.

சூத்ரிகன் பதுமையைச் சிறிதுகாலம் நிறுத்தி மீட்
 மும் அதனையாட்டுவிக்க வெடுப்பான்போல, அருள்வள்
 ளல் அகிலத்தை அடைவே சிருட்டிசெய்யத் திருவுள்ளஞ்
 செய்து, சர்ப்பாபரணமும் புலியதனும் மழுமானேந்திய
 திருக்கரங்களும் கடுக்கைத்தொடையும் காளகண்டமும்
 கனல்விழியுங் கரந்து, கௌரியம்மையாருடன் கலை
 ளெட்டெட்டையுங் கலைகளாய்த் தாங்கி, பிரணவமே
 தோணிவடிவாக நிற்க அதன்மீ தாரோகணித்தனர்.
 நீங்கா நிலையாய் நிறைந்த பேரிருள் எம்பெருமானது
 திருவிருப்பின்படி நீங்கியது. அறமொன்று தவிர
 அனைத்து மழியுமென்று கூறும் ஆன்றோர் கருத்தின்
 வண்ணம் எஞ்சினின்ற வருணன் மகாதேவனைத் தோணி
 மேல் துணைவியாருடன் வீற்றிருக்கக்கண்டு திருவடிகளைச்
 சேவித்துத் துதித்து, பவளம் முத்து முதலியவற்றை நருச்
 சித்துநிற்க, அமலர் அவ்வருணனுக்கு அருள்சுரந்து
 அறுக்கிகித்து, அவனளவிலிருக்க, ஆஜ்ஞாபித்து,
 திசைக்காவலரை நிறுவி; வெள்ளப்பெருக்கைத் தமது
 துதல்விழியால் நொடிப்பொழுதில் விலக்கி, பண்டுபோற்
 பலரையும்படைத்து, அவரவர் பதவியிலமர்த்தி, அகில
 லோகங்களையும் ஆதரித்து அம்மையாருடன் திருத்தோ
 ணியில் வீற்றிருந்தருளினர்.

கேஷத்ரம் = பூமி; பாலகர் = காப்பவர்; எனவே
 கேஷத்ரமாகிய உலகத்துக்கு ஊழிக்காலத்தில் உற்ற
 துன்பத்தைத் தீர்த்து ரக்ஷித்தருளினமையால் உமை

கேள்வனுக்குக் கேட்பதரபாலகமூர்த்தி யென்பதோர் திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது.

சீகாழித்தலபுராணம்

“விரிதிசை புரப்பா னெட்டு வியன்கணத் தலைவர்க் கேலிக்
கிரிபுரை தண்ட மேந்திக் கேத்திர பால னாகிப்
புரிசடை முதல்தன் சூழ்ந்து புறந்தருந் தோணி மேற்கொண்
டரிபடா துலகக் காக்கு மன்னையோ டிருந்தா னெந்தை.

கமலநா ரணனொ டிங்கும் கடையினு முதல்வ னாவா
னிமலனே யன்றி வேறு நிலையுநர் யாரே யார்க்குந்
தமரசா கரநீர் மோதத் தம்முயிர் சாம்பினுரை
யமரரென் றுரைப்பா ரன்னோர் பெற்றியை யறியா ரன்றே.”

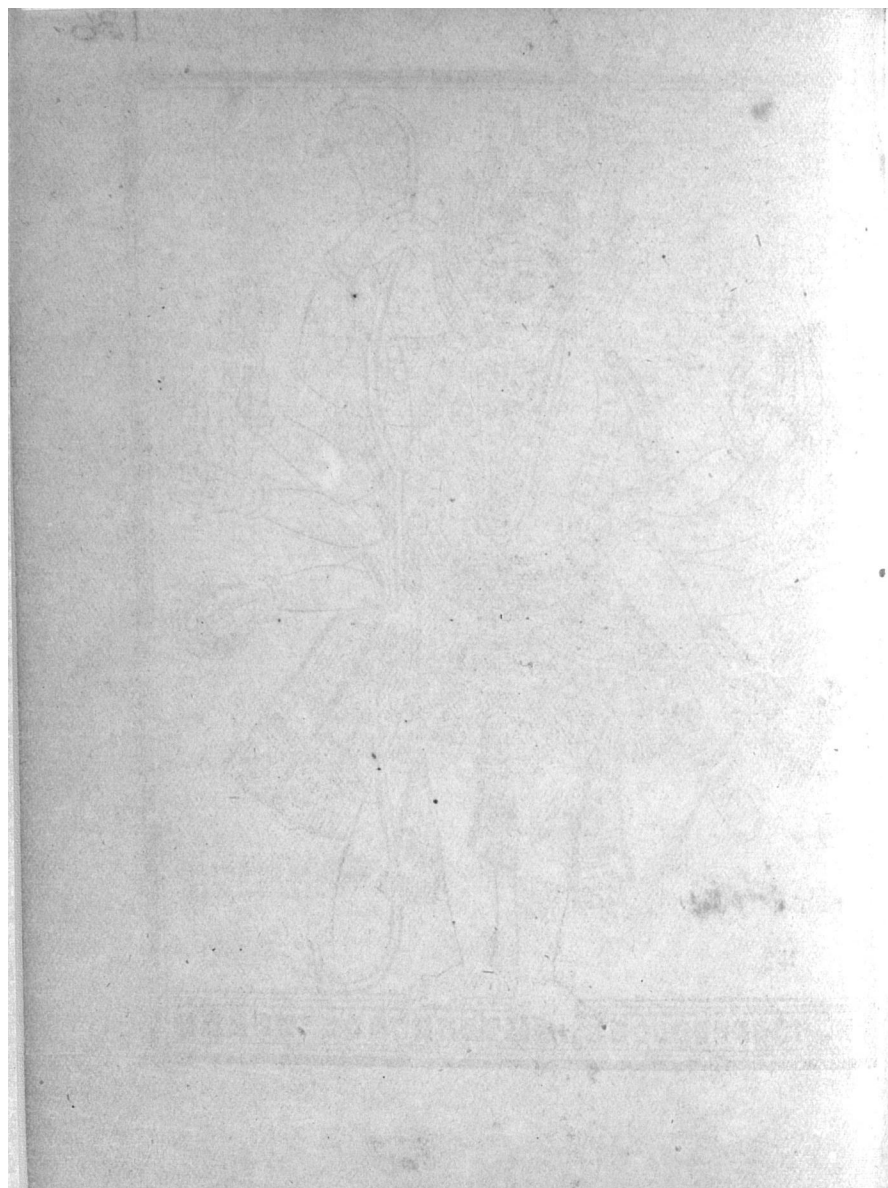
கேத்திரபாலகமூர்த்தயேநமஃ

நாற்பத்திரண்டாவது

வீ ர ப த் ர மூ ர் த் தி

காசிப்பிரமாவின் மனைவியராகிய திதி அத்தியென்
னுஞ் சேயிழையார் பெற்ற தேவரும் அசுரரும், தீராப்
பகையாற் செருச்செய்தல் வழக்கமாதலின், முன்னொரு
காலத்தில் அவ்வாறடைந்த அமரில், அமரர்கள் வலியுற்
றவர்களாய் அயிராணி கேள்வனைத் துணைகொண்டு,
அவுணர்ச்சேனையை ஹதஞ்செய்ய, அவர்களில் வலியோர்
களும் ஆற்றாது புறமுதுகு காட்டி யோடினர். அகப்பட்

டோர் மரம் கிரம் முதலிய உறுப்புக்கள் அறுபட்டு அவ தியடைந்தனர். வருந்தி வலியிழந்த தானவர், வானவ ரைச் செயிக்க வகையேதென்று மனங்குழம்பி, தமது குலகுருவாகிய சுக்கிரபகவானையடைந்து, அவனது துணை மலரடியைப் பணிந்து, தமக்குற்ற துன்பத்தைச்சொல்லி, “எமது குடிமுழுவதும் அடிமைகொண்ட குருநாதா! இமையவர் எங்களை யிறறைப்போரி லலைத்தனர்; அவர் களை வெல்லவல்ல வல்லமை புண்டாம்வகையை உபதே சித்தருளவேண்டும் என்று பணிந்துவேண்ட, பார்க்க வன் பச்சாத்தாபமுற்று “பண்ணவரைப் பதைக்கப்பண் னுவேன்; பதறவேண்டாம்” எனக்கூறித் தன் முன் னின்ற நிருதரைத் தேற்றினன்.

சாலகடங்கடர் சங்கடத்தைச் சாலவுஞ் சிந்தித்த வெள்ளி, வீரமார்த்தாண்டன் என்னுந் தீரமுடைய ஒரு வனே உம்பரைத் துன்புறுத்தத் தக்கவன் என்றுள்ளத்தி லுன்னி, அன்னோனை யழைத்து “அம்புயத்தவனை அகத்தி லிருத்தி அருந்தவமாற்றி, அதிக வல்லமையடைந்து அம ரரையலைத்தி” என்று தவஞ்செய்யவேண்டிய முறைமை யையுஞ் சாற்றி விடுத்தனன். முரிவனது பதமுண்ட கங்களைப் பணிந்து விடைபெற்ற வீரமார்த்தாண்டன் மலைச்சாரலையடைந்து பலகாலம் ப்துமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தனன். தவாக்கினி தேவருலகஞ் சென்று ஆண்டுள்ள அந்தரத்தவரைத் தகித்ததால், துன்புற்ற சுடர் ஹிரணியகருப்பனைத் தரிசித்து “வீரமார்த்தாண் டன் தேவரீரை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிதலின், அத்

தவாக்கிலி சுவாலித்து அடியேங்களைத் துன்புறுத்துகின்றது. அதனை விலக்கியருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டனர்..

பிரமதேவன் “அவ்வாறே யாகுக” எனத் தேவர்கட்குத் திருவாய்மலர்ந்து விடைதந்து, வீரமார்த்தாண்டன் தவச்சாலைக்கு அம்ஸவாஹனமிவர்ந்து சேர்ந்து, அவன் தவச்செயலா லிளைத்து என் புருவாயிருத்தல்கண்டு, இரக்கங்கொண்டு, கமண்டல நீரைமொண்டு அவன்மேற்புரோக்ஷிக்க, அதனால் அசுரன் பண்டுபோலாயினன். வேதன் “வீரமார்த்தாண்ட! நின் தவத்திற்கு வியந்தேன்; இறப்பு நிகழ் வெதிர்வெனு முக்காலத்தும் உன்னைப்போன்று தவமுஞ்ஞவா ரொருவருள்ளோ? விழைந்தனகூறின் விழைவிறற்றருவேன்” என, அசுரன் “அண்ணலே! திரிலோகத்திலும் என்னைச் செயிப்போ ரொருவருமின்றி அரசாற்ற அவாவினேன். அவ்வகைய வரம் வழங்கவேண்டும்” என யாசிக்க, கமலயோனி அவ்வாறே கடாக்ஷித்து அந்தர்த்தான மாயினன். அவ்வீரமார்த்தாண்டன் அலரோனளித்த வரத்தால் அகந்தையுற்று, அளவில்லாத அசுரச் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு அமர்க்கோலமாய் அமராவதி நகரஞ்சார்ந்தனன். அஃதறிந்த அயிராணிகேள்வன் ஐராவதத்திலேறி எதிர்க்க, இருவருக்கும் இடையறுப்போர் பலகாலம் நிகழ்ந்தது; கடைசியில் ஆகண்டலன் தோற்க அவனை நகர் கடக்கத் துரத்தி இந்திரபட்டணத்திலேயே அரசு செய்திருந்த

னன்; அவ்வெற்றியால் மனத்திருப்தி யடையாமல் அடிக்கடி அக்கினிமுதலிய திக்குப்பாலகரைத் துன்புறுத்தியும், தேவமாதரைச் சிறைசெய்தும், பசுமந்தைகளைக் கொன்றும், ருஷிசிரேஷ்டர்கள் செய்யும் யாககருமங்களைச் சிதைத்தும், எண்ணிட்டுரைத்தற்கரிய இடுக்கண் புரிந்துவந்தனன்.

சகலவகையிலும் தங்களைச் சங்கடப்படுத்திய வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரித்து அவனாலாகிய வாதையொழிந்து உயிர்பிழைக்க, உம்பர்கள் ஒருங்குடடி, ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தவற்றை நாரத முனிவராற் கேள்வியுற்ற வீரமார்த்தாண்டன் சினமிக்கக்கொண்டு தேவர்களை யெல்லாங் செருச்செய்து பெருந்துயர் விளைத்தனன். அதுபொழுது அமரர்களஞ்சியோட, வீரமார்த்தாண்டன் துரத்திக்கொண்டு பின்வர, தேவர்கள் திருக்கைலாயகிரியையடைந்து திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட் பிரவேசித்து, சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, தமக்குற்ற துன்பத்தை முறையிட்டனர். வானவர் வழங்கிய மாற்றத்தை, மனத்துட்கொண்ட மஹாதேவர் “அவனை யழிப்போம்; அஞ்சலிர்” என்று அதுக்கிரகித்து வீரபத்ரரை விளித்து “அவனை யழித்தி” என ஆஞ்ஞாபிக்க, ஆண்டவர் அதுமதிப்படி அவ் வீரபத்திரக்கடவுள் சிறிது சேனையை யுடன்வரக்கொண்டு, தானவத்தானையைச் சடுதியிற் சங்கரித்து, வீரமார்த்தாண்டனுடன்

எதிர்த்தனர். அவன் பலவகை மாயைபுரிய, வள்ளல் அதனை மாத்திரைப்பொழுதில் மாற்றி, அவனோடும் போர் புரிந்து கடைசியில் வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரித்து, தேவர் துயரைத்தீர்த்து, இந்திராதி தேவர்களை அவரவர் பதவியில்விடுத்து, உலகத்திலுள்ள உயிர்கட்குச் சுகவாழ்வளித்து, வெள்ளிமலையடைந்து தமது வெற்றிச் செயலைச் சிவபிரான்பால் விண்ணப்பித்தனர்.

தேவர் துயர் தீர்த்து, அவர்கட்குச் சுகவாழ்வளிக்கவும், வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரிக்கவும், சிவபிரானால் அனுப்பிய கோலமே வீரபத்ரமூர்த்தமென விளம்பப்படும்.

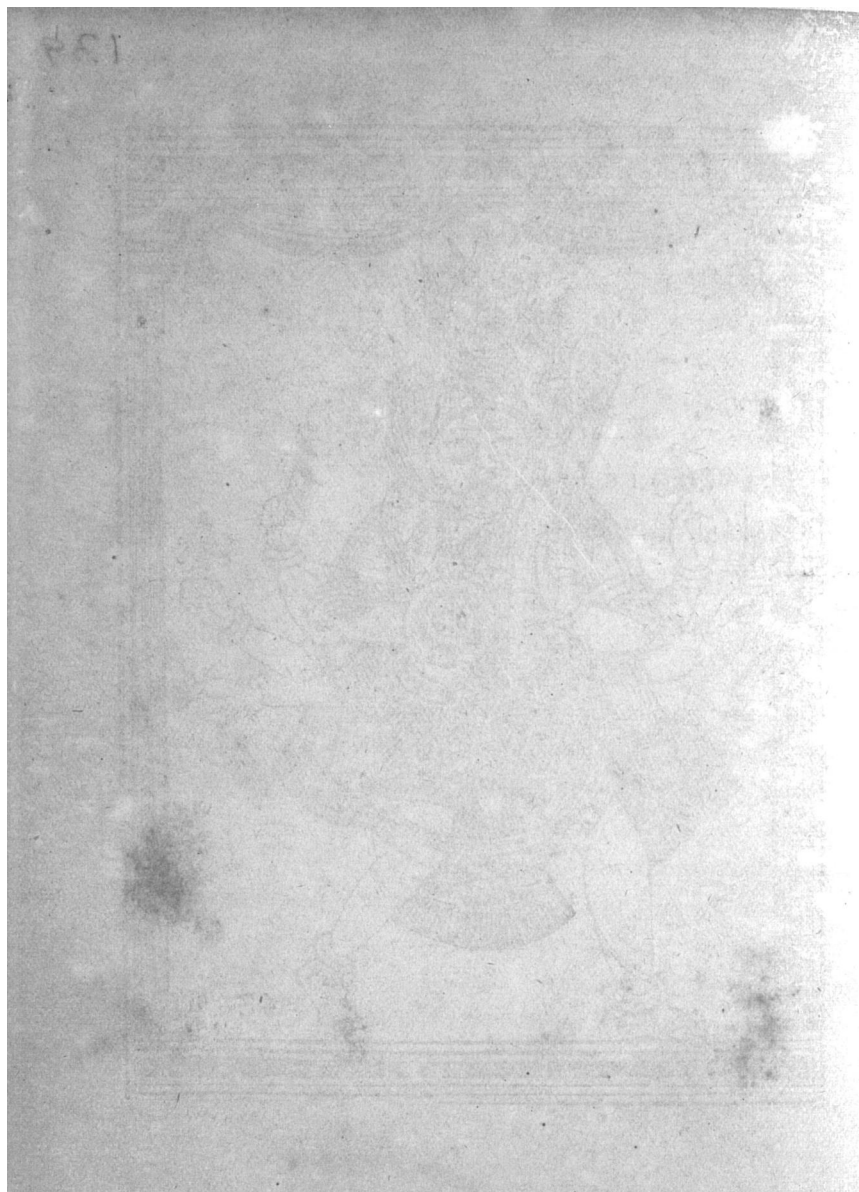
வீரபத்ரமூர்த்தயேநமः

நாற்பத்துமூன்றாவது

அகோராஸ்தீர மூர்த்தி

சிவப்பிரசாதத்தாற் பல போகபாக்கியங்களையும் பெற்றுத் தனக்கொருவரு நிகரில்லாது தருக்குற்ற சத்த தந்து என்போன் செல்வச்செருக்கால், தான் அத்தகைய பேற்றினை யடைந்ததற்குக் காரணம் சிவாரச்சனை யென்பதை மறந்து மதிமயங்கி (தக்ஷப்பிரசாபதியைப்போலவே) தானோர் வேள்விசெய்ய வேட்கையுற்றவனாய், வானவர் இருடியர் முதலானாரை வரவேண்டுமென விளித்து, மேருமலைச்சாரலில் ஓர் யாகஞ்செய்ய எத்தனித்து, பிரம

சேவணைப் பார்த்து “நீ யாகஞ்செய்விக்க” என்றனன்; அருகிருந்த திருமால் வெருண்டு ‘முக்கண்ணன் சேவடியில் விழிமுளரி பெய்தன்றோ-சக்கரமு மலர்த்திருவுந்தணப்பருஞ் செல்வமு மடைந்தேன் - அக்கடவுளருள் சிறிது மடையாரேற் றம்பதத்தி-லெக்கடவுடேவென்றும் கேமாப்புற்றிருக்குமால்” என்றும், பிரமதேவன் “யாக புருஷனாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிராத யாகம் இடையூறு படுமேயன்றி ஒருகாலும் நிறைவேறுது” என்றும், இந்திரன் முதலிய இமையவர் குழாமும் எஞ்சிய முனிவர்களும் “இஃதடாது; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்தல் நிஷ்பலம்” எனவுங் கூறித் தடைசெய்தனர்.

அவ்வாறு அமரரும் முனிவரும் சாற்றக்கேட்ட சத்த தந்து சாலவுங் கோபமுற்று, பற்களைக் கடித்து மீசை துடிக்கக் கண்களில் நெருப்புப்பொறிகள் கக்கினன். சும லாசனன் இனி இவனால் யாது தீங்கெய்துமோவென்று மனத்திலுன்னி, ஒன்றுங் கூறமாட்டாமல் உடன்பட்டு, சங்கரரை நீங்கிய சகல தேவர்களையும் பல முறிவரையும் உடன்கொண்டு யாகஞ்செய்ததொடங்கினன். இஃதில்வா றிருக்கையில், த்ரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவர் சத்ததந்துசெய்யும் யாகச்செயலை யறிந்து விரைந்து நடந்து வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து, திருநந்திதேவர்பால் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானமுற்று, சிவபிரானைப் பல முறைபணிந்து கைகூப்பி, தயாநிதி களிக்கும்படி தனது மகதியாழையெடுத்து, சாமகீதம் பாடினார். சிவபிரான்

“நாரதமுனிவரே! யாதுவிஷயம்?” என ஒன்று மறியார் போன்று வினாவ, நாரதர் “சர்வஜகத் சத்தந்தரமுற்ற சம்புவே! தேவரீரையின்றிச் சத்தத்தந்து செய்கின்ற யாகத்தை யழித்தல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்து, சிவாதுக்ஞபெற்றுத் தமது விருப்பின்படி சென்றனர்.

சிவபெருமான் மண்டலத்தைத் தேராகவும், உலகத்தைச் சக்கிரமாகவும், அக்கினிபகவானை வில்லாகவும், சந்திரனை நாணாகவும், வருணனைப் பாணமாகவுமமைத்து, குமாரக்கடவுளைத் தேர்ச்சாரதியாக நியமித்து, யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்து, அருகிருந்த வீரபத்ரரைநோக்கி “நீ அக்கொடியோனையும் அவன் யாகத்தையும் அழித்துவருக” என்று ஆஜ்ஞைசெய்ய வீரபத்திரர் அகோரரூபமுற்று அளவில்லாப் பூதசேனைகள் புடைசூழ்ந்துவர முருகப்பெருமான் இரதாருடராய்த் தேரைச் செலுத்த மேருமலைச் சாரலை யடைந்தனர். அது சங்கதியறிந்த இந்திரன் - பதுமன் - பஞ்சாயுதன் முதலானோர் பதைபதைத்து நாற்பக்கங்களிலும் ஓடத்தலைப்பட்டனர். பெருமான் கணங்கள் கணக்கில்லாத தேவர் முனிவர் முதலானாரைமுடித்து, இந்திரன் பிரமன் முதலிய இமையவர்களுடன் சந்திர சூரியரையும் பற்றிக்கொணர்ந்து முன்னிறுத்த, அவர்களைத் தமது திருவுள்ளத்திற் கியைந்த வண்ணந் தண்டஞ்செய்து, கையிலேந்திய வருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அந்த யாகத்தை யழித்தனர். சத்தத்தந்து சாலவுஞ் சினந்து சமர்க்கோலமுற் றெதிர்வர

அவனை அகோராஸ்திரமொன்றினால் ஹதஞ்செய்தனர். முநிவர் வெருண்டோடினர். இறந்த இமையவர் மனைவி மார் “எம்பிரானே சரணம்; எங்கட்கு மாங்கல்யப் பிச்சை யருள்க” எனப் பிரார்த்தித்தனர். பெருமான் கருணைகூர்ந்து திருவுள்ள மிரங்கினர். அதனால் அவர்கள் அவ்வாறே உயிர்ப்பெய்திச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தத்தம் பதவிசார்த்து வாழ்ந்தனர். ஏனைய தேவர்களை யுஞ் செல்ல விடுத்து, தமதுசேனாவெள்ளத்துடன் வீர பத்ரர் திருக்கயிலையை யடைந்து சிவபிரானிடம் விண்ணப்பித்து வீற்றிருந்தனர்.

அகோராஸ்த்ர மொன்றினற் சத்ததந்துவைச் சங்கரித்து அவன் மகத்தையுஞ் சாய்த்தமையால், பெருமான் அகோராஸ்த்ரமூர்த்தியெனப் பெயரடைந்தனர்.

“தக்கனைப்போலோர்வேள்வி தான்செய்யத்தேவரெல்லா மிக்கவவி யுண்ணவந்த வேலையின்கண்—அக்கணமே விண்டலமே தேராக மேதினியே வண்டியெனக் கொண்டிழுக்கும் வாயு குரகதமாய்—மண்டு மணலே சிலையாக வம்புலியே நாணப் புனலே யடுசரமாப் பூட்டிச்—சினவடிவேற் சேனா பதிதானே தேர்கடவிச் செல்லவெதிர் வாணோர்கள் கண்டு மருண்டோட—வானுத விந்திரனை மாலயனை யீராறு சூரியரைச் சந்திரனை மாதவரைத் தாக்கியே—வெந்திறல்சேரந்த மகமு மடந்து வருஞ்சத்த தந்துவையு மாய்த்த தகைபோற்றி”—என்றார் பிறரும்.

அகோராஸ்த்ரமூர்த்தியே நமஃ

நாற்பத்துநான்காவது

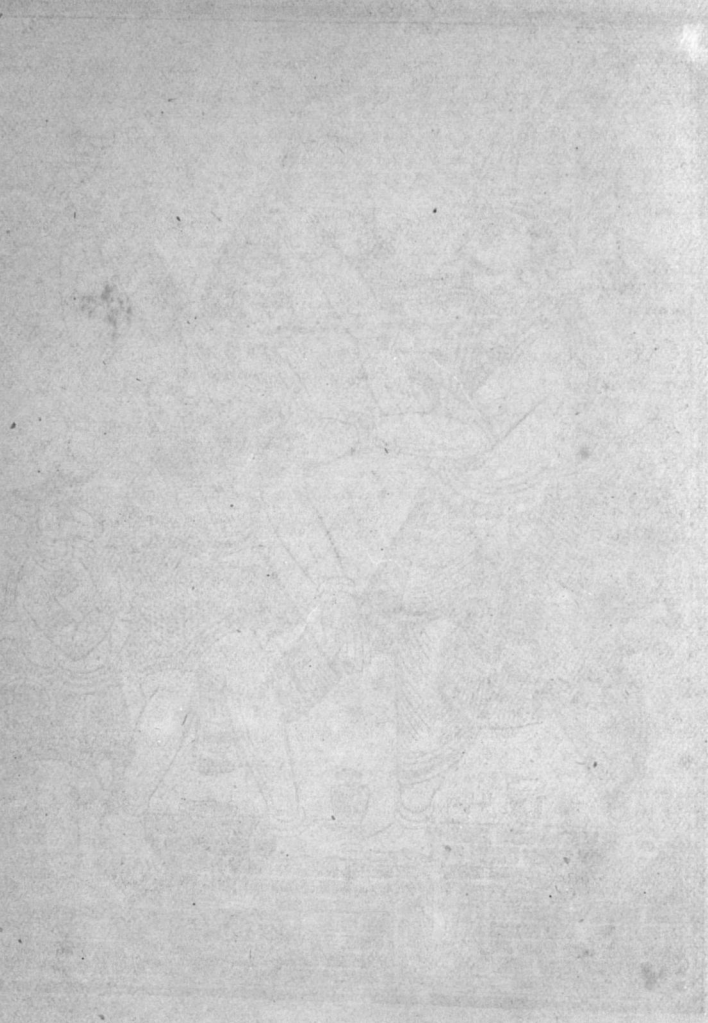
தக்ஷயஜ்ஞஹத மூர்த்தி

சகல லோகங்களையும் பெற்ற தாயாகிய சங்கரியார் ஓர் லீலாமாத்திரையாய், தக்கன் புதல்வியாகத் திருவவ தாரஞ்செய்தனர். சிவபெருமான் தேவியாரை மணந்து மறைந்தருள, அன்னையார் பண்டுபோலத் தவச்செயலி லிருந்து இறைவரால் வெள்ளியங்கிரியுற்று வீற்றிருந்த னர். * அதனை அவ்வம்மையாரது தோழியிற் சிலர் சொல்லக்கேட்ட தக்கன் மிக்க கோபமுற்று விடையூர் தியை மதியாதிருந்தனன். அமரர் அஃதறிந்து “நக் கனை மதியாத தக்கன் தனது தலையையிழத்தல் சரதம்; அவன் பணித்த வகையிலொழுகும் பண்ணவராகிய யாமும் அவனுடனழியவரும்” என்று ஒருங்குகூடித் தக்கமாபுரியைச் சார்ந்து, அவனுக்குத்தக்க புத்திமதி களை யறைய, அவன் “ஆனால் அதற்கென் செய்வது?” என, தேவர்கள் “திருக்கயிலையையடைந்து சிவபிரானை யுந் தேவியாரையுஞ் சேவித்துவருக” என, அவனதற் கிணங்கி, அவ்வந்தரத்தவரை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு வெள்ளிமலையையடைந்து முன்வாயிலிற் புகக்கண்ட கண நாதர் சிலர் “கண்ணுதலை மதியாத கடையோய்! உட் செல்லா தொழிக” என்று கடிந்து தடுத்தனர். தக்ஷன் அதனால் வருந்தித் தக்ஷணம் திரும்பித் தனது நகர மடைந்து தன்னைச் சங்கரன்பா லனுப்பிய உம்பருக்கு

* வித்தாரம் கௌரீ லீலா சமவ்விதத்திற் கண்டுகொள்க.

147

ஆங்குற்ற விசேஷத்தை யுரைத்து, “இமையவரே! இற்றைமுதல் ஈசனை மதியாதிருக்கவேண்டும்” என, எல்லோருமியைய; அந்தரத்தவரைத் தமது விருப்பின்படியேக விடையளித்து விடுத்தனன்.

பிரமன் ஓர் வேள் விசெய்ய வுத்தேசித்துத் தனதேவல் செய்யுந் தன்யரை நோக்கி, திருமால் முதலிய தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி யனுப்பி, தக்கன் முன் சாற்றியது சிந்தித்துத் தானிறக்கினு மிறக்கவென்று திடங்கொண்டு, திருக்கயிலையங்கிரியை யடைந்து, திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்திரதானத்தி னுட் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துப்பணிந்து இருகரமுங் குவித்து “எம்பெருமானே! யான்செய்யும் யாகத்திற்குத் தேவரீர் எழுந்தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, நம்பர் “நம்முருவான நந்தியைவிடுப்போம்” என்றருள, பதுமன் பணிந்து சென்று, தக்கனுக்குஞ் சொல்லித் தனது மனோவதி நகரமடைந்து, யாகஞ்செய்யத்தொடங்கினன். திருமால் முதலிய தேவர்கள் தக்கனுடன் யாகசாலை சார்ந்தனர். திருநந்திதேவர் சிவாஜ்ஞையின்படி யூறுகோடிபூதர்கள் புடைசூழ யாகசாலையையெய்தினர். பிரமன் பார்த்தெழுந்து நமஸ்கரித்து ஆதனத்தமர்த்தினன். தக்கன் அதுகண்டு யாவரழைத்தனரென்று கருதி அம்ஸவாகனனை நோக்கி “நீயாகஞ்செய்வதைச் சிவனுக்குச் செப்பினை; அவனுலனுப்பிய நந்தியைப் பணிந்து நம் முன்னிருத்தனை; பிதாவாதலின் உன்னைவெட்டாது விடுத்

தேன். பித்தனாகிய சிவன் அவிப்பாகக் கொள்ளுதற்குரியனோ? இதுகாறும் அறியார்கள் செய்துவந்த வழக்கத்தை விலக்குக. விஷ்ணுவே உயர்ந்தவர். அவருக்கு அவியை முன்னேயளித்துப் பிறகு ஏனையோருக்குதவுக” எனக்கூறினன். திருநந்திதேவர் சிற்றங்கொண்டு தக்கன் முகத்தைப் பார்த்து “மூடா! பரமபதியை நிந்தித்தாய்; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்வோர் தலையறுக” என்றும், எம் மிறைவனையிகழ்ந்த உனது தலையொழிக; சிவநிந்தைசெய்யும் நின்னோடு சேர்ந்த தேவர்கள் தீயோனாகிய சூரபன்மனால்துன்புறுக” என்றும், சாபமிட்டு அவ்விடம்விட்டுப் பூதகணங்களுடன், வெள்ளிமலைசென்று மாதாபாகனாகிய ஆதிநாதனிடம் விண்ணப்பித்து வீற்றிருந்தனர். நந்தியெம்பெருமான் நவின்ற சாபத்திற்கஞ்சி யாவரும் யாகஞ்செய்யா தொழிந்தனர்.

அவ்வாறிருக்கையில், தக்கன் ஓர்யாகஞ்செய்ய நினைத்து விச்சுவகன்மனால், கங்கைக்கரையில் ஆயிரங்கோடியோசனை யகலமும் மிகவுந்தமுமான ஓர் யாகசாலை நிருமிக்கச்செய்து, சில தூதர்களை நோக்கி “சிவபிரானை நீங்கிய தேவர்களை யெல்லாம் அழைத்து வாருங்கள்” என அனுப்ப அவர்கள் கூற, அமரர்களையாவரும் ஆண்டடைந்தனர். திருமால்-திசைமுகன்-தேவேந்திரன் முதலிய யாவரும் அங்கிருக்கையில், சாரங்கனைச் செயித்துள்ள ததீசி முனிவர் வந்தனர். அவரது வருகையைக்கண்ட தக்கன் தனக்கஞ்சி வந்தனரெனக்கருதி, “மாதவரே! வருக”

என்று ஓர் ஆசனமளித்தமர்த்தினன். முநிவர் “என்னை யழைத்ததென்னகாரணம்?” என தாகூயணியைச் சங்க ரன் வதுவைசெய்தபின் நிகழ்ந்தனகூறி, “என்னை இகழ்ந்த ஈசனுக்கு அளிக்கும் அவிப்பாகத்தை மாற்ற ஓர் யாகம் ஆற்றவேண்டுமாதலின், உம்மையழைத்தோம்” என உரைப்ப, ததீசிமுநிவர் “சங்கரனே ஜகதீசன், அவ் வெம்பெருமானே விரோதித்து யாகஞ்செய்யேல்” என தக்கன் பலவகையாக வினாவி ஆகேஷ்பிக்க * முநிவர் அவ் வினாக்கட்கேற்ப விடைகூறினர். அரிவைக்கு அர்த்தசரீர மளித்த அரனே அனைவர்க்குமுயர்ந்த கடவுளாக இருக்கி னுமிருக்க: யான் அவனுக்கு அவிப்பாகங் கொடேன். ஒன்றுமுறையாமற்போக.” என, ததீசிமுநிவர் கடுங் கோபங்கொண்டு “இறைவனையின்றி யியற்றும் யாகம் இமைப்பி லொழியக்கடவது. உன்தலை யறக்கடவது. உன்னோடிருக்கும் உம்பர் உயிரொழியக்கடவர்” என்று சபித்து, “முநிவர்களே! உங்கள் குலத்தினியற்கை விலகி அரனையும் அடியாரையும் விபூதி உருத்திராக்கத்தையும் ஒழிந்து மோட்சமடையாமற் பிறந்து பிறந்திறக்கக்கட வீர்” என்று சாபமிட்டு, பலமுநிவர் புடைசூழ்ந்துவரத் தமதிருக்கை சார்ந்து சிவத்தியானத்திருந்தனர். அதன் பிறகு தக்கன் அந்தணருக்கன்னமிட்டு ஆடை பொன் முதலியன அபரிமிதமாகவளித்து யாகஞ்செய்ய ஆரம் பித்தனன்.

* கந்தபுராணம் ததீசியுத்தரப்படலத்திற் காண்க.

அதனையறிந்த நாரதமுனிவர் திருக்கயிலைமலையை யடைந்து சிவபிரானைப் பணிந்துநிற்க, பரமன் “உலகத்திலென்ன விசேடம்! பகர்க்” என, முனிவர் “சங்கரா! தக்கன் பலதேவருடன் யாகஞ் செய்கின்றனன்” என விண்ணப்பித்தனர். உமாதேவியார் உடனே எழுந்து உம்பர்நாதனைப் பணிந்து “எம்பெருமானே! எந்தையிறுந்தும் வேள்வியைக்காண வேட்கையுற்றேன்” என, விமலர் விடையளித் தனுப்ப, ஓர் விமானமேறிச் சில சேடியருடன் பிதாவின்பாற்செல்ல, தக்கன்கண்டு சற்றும் உபசாரஞ் செய்யாம லிகழ்ந்து “இப்பொழுதே போக” என்று ஈசனையும் நிந்தித்தனன். கௌரி கடுங்கோபங் கொண்டு கயிலையங்கிரியை யடைந்து கருணாமூர்த்தியைப் பணிந்து “தக்கன் யாகத்தை யழித்தருள வேண்டும்” என்று விளம்பினர். முன்னேன் அதனைமுடிக்க முன்னியவளவில், நிமலரது நெற்றிவிழியினின்றும் ஆயிரந் திருமுகங்களும், இரண்டாயிரந் திருக்கரங்களுங்கொண்டு வீரபத்ரர் திருவவதாரஞ் செய்தனர். அப்பொழுது அம்மையாரது அளவில்லாச் சினத்தால் ஓராயிரஞ் சிரமும், ஈராயிரங் கரமுங்கொண்டு உக்கிரமாகாளி யுதித்து வீரபத்ரர் பக்கலிற் றேவியாய் வீற்றிருந்தனள்.

வீரபத்ரர் விரைவுடன் சிவபிரானையுந் தேவியையும் பணிந்து “அடியேனுக்கு யாது கட்டளை?” என வினவ, நம்பர் “நம்மை மதியாத தக்கன் யாகசாலைக்குப்போட அவிப்பாகங்கேள், கொடுத்தால் பெற்றுவா; தடுத்தால்

அவன் தலையையறுத்து ஆண்டுள்ளோர் ஆவியையகற்றி அவ்யாகத்தை யழித்துவிடு; யாழும் வருவோம்” என ஆஜ்ஞாபிக்க, வீரபத்ரர் விடைபெற்று, தமது திருமேனியில் தோன்றிய பூதப்படையும், காளியும் உடன்வர, உலகமதிரவும், சுவாசத்தாற் கடல்கள் நிலைகலங்கவும், பேரிரைச்சலால் திக்குகள் செவிடுபடவும், சமையாற்றாது ஆதிசேடன் முடிசூலங்கவும், நடையா லெழுந்த தூளி ஸப்தசமுத்திரங்களையுந் தூர்த்துச் சூரியவொளியை மறைக்கவும், தக்கன் யாகசாலையை யடைந்து பூதச்சேனையை அதன் வாயிலிலும் மதிப்புறத்திலுங் காவலாக நிறுவி, காளியுடன் யாகசாலையுட் பிரவேசித்து, யாகஞ் செய்வது கண்டு, நெருப்புப் பொறிபறக்க விழித்து, இடிபோற் கர்ச்சித்து, வெற்றிபொருந்திய ஊதுகொம்பினைநாதஞ்செய்தனர். அவ்வோசையால் ஆண்டுள்ளோர் செவிடுற்று அவரது சொரூபக்காட்சியாற் கண்கலக்கங் கொண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தனர்.

தக்கன் வீரபத்ரக்கடவுளைப் பார்த்து “இங்கு வந்த காரணமென்ன?” என, வீரபத்ரர் “சங்கரனனுப்ப இங்ஙனம் வந்தனன்; அன்னோன் அவிப்பாகத்தை யென் முன்னளிக்க” என, ஆவிவழங்க நிற்கும் தக்கன் “அவி வழிங்கேன்” என்றனன். அதுகேட்ட அண்ணல் ஆண்டுள்ள அமரரைநோக்கி “உம்பர்காள்! உங்கள் சம்மதம் யாது?” என வினாவ, அவர்கள் ஊமைகள்போல ஒன்று முரையாதிருந்தனர். உடனே உக்கிரமூர்த்தி உலகநடுங்க

நகைத்துத் தண்டாயுதத்தாற் சார்க்களை யடித்தனர். மாதவன் அதனால் மரணாவஸ்தைக்குச் சமானமாக மதி மயங்கி வீழ்ந்தான். பிரமனைத் தலைகுலுங்கும்படி குட்டினார். அவனும் அவனிமேல் அவசமாயினன். சந்திரன் கண்டு ஜரேலென்றெழுந்தோட அவனை உடல் தேயும்படி காலினாலே தேய்த்தனர். தேவர்கள் பலரையுந் துன்புறுத்தினர்.

வீரபத்ரரேவலால் வெளியே நின்ற பூதகணங்கள் அவ்வெம்பிரானது கட்டளையேற்று, மதிலை யிடித்துக் கொண்டு போரெனப் புகலக் களிப்புற்று, சூரியவொளியும் பின்னிடச்சிரித்து, யாகசாலையிற் றீயூட்டி, யூபஸ்தம் பங்களையொடித்து, சில தேவர்களைத் தின்று சில முனிவர்களை மென்று, அமரர் சிலரை அண்டமுகடு சேரப் பந்தடித்து, அட்டதிசைகளிற் செல்ல அநேகரை வீசி, சத்த மேகங்களையும் பிழிந்து தாகந்தணித்து, தம்பங்களிற் கட்டிய யாகப்பசுக்களைக் கட்டவிழ்த்து விடுத்து, இயக்கர்கிந்நரர் முதலானாரது நா-மூக்கு-விழி - கரம்-சிரம்-முழந்தான் முதலியவற்றைச் சேதித்துப் பல கொடுத்தொழில் புரிந்தனர். இதுகண்ட யஜ்ஞன் இனியாவதில்லையென்று கலையுருக்கொண்டு காலாற் கால்போற் படரக்கண்ட வீரபத்ரர் அக்கலையின் கொம்பை முரித்து அம்பொன்றினால் ஆருயிர் மாய்த்தனர். பூதா “நாதி அச்சுதன் ஒருவனே எமைத்தடுக்கின்றனன்” என, சிங்கவேறுபோன்ற வீரபத்ரர் “எங்குளான், எங்குளான்” என்று சென்று மங்குல்

போல் வடிவமைந்த மாயனைக்கண்டு “நெடியோய்! கொடியோய்! கொன்றைவேணியன் குரைகழல்மீது ஆயிரங்கமலத்தால் அருச்சனை புரிகையில், அன்னதி லொன்றினை ஐயன்மறைப்ப, அம்பகமிடந்தப்பி அன்னவனருளாற் சதரிசனம் பெற்றதை எதனால் மறந்தனை? யாகபுருஷனாகிய நீ தக்கனைக்காத்துச் செருச்செய்வையோ? உயிரிழப்பையோ? உரைக்க” என, தாமோதரன் “தக்கனைக்காப்பேன். சமர்செய்க” என்று கருடன்பேரிலேறினன். அழற்கண்வந்த அண்ணல் அதுகண்டு அண்டகோளகையும் அப்பாலுள்ள அண்டமும் மேருமலையும் சக்ரவாளகிரியும் வெடிபடவும், எண்டிசையுஞ்செவிடுப்படவும், மேகவண்ணனுக்கு ஓரிடிபோல் தோன்றவும், கையிலிருந்த வெற்றிச்சங்கத்தை வாய்வைத்துதிப் போர் தொடங்கினர். இருவரும் பெருஞ்சமர் செய்தனர். கடைசியிற் கருடனது சிறகுகளைவெட்டி, கையிற்பிடித்த வில்லைமுரித்து, ஏனைய ஆயுதங்களையும் இமைப்பிற் சங்கரித்து, மாயனையடித்து, மூர்ச்சைப்படுத்திப் பூமியில் விழச்செய்தனர். மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்த முகுந்தன் கையிலிருந்த சக்கரத்தைச் செலுத்த, ஐயன் அதனைப்பற்றி அயின்றனன். விண்டு வாள்கொண்டு முன்வர, உக்கிரமூர்த்தி ஹுங்கராஞ்செய்தனர். திருமால் சித்தங்கலங்கிச் சித்திரம்போற்செய்வதொன்றுமில்லாது நிலமிசை வீழ்ந்துகிடந்தனர். [விண்டு இச்சமரில் ஏனையதேவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டார்போல, தனது உயிரையும் போக்கினதாக வட

நூற் பிரமாணங்களால் விளங்குகின்றது. அவற்றுட் சில வற்றை யீண்டுதகரித்திருக்கின்றேன்.]

அதுபொழுது அமரரில் அநேகர் மரிந்தோரும் மதி மயங்கினோருமாய் மகச்சாலையில் வீழ்ந்துகிடந்தனர். தச கன் வெகுண்டு தண்டாயுதந் தாங்கிவர, வீரபத்ரர் அவன் தலையையரிந்து யாககுண்டத்திலிட்டு ஓமாக்கினிக் கூட்டினர்; பல தேவர்களையுங் கண்டு அவர்களில் இந்திரனைத் தண்டாலெரிந்து மூர்ச்சையாக்கி, அக்கினியின் அஸ்த தையறுத்து, அண்டமுகடதிரும்படி வீராட்டகாசன் செய்து, இயம்னை இருகரங்களாற் கசக்கிப்பிழிந்து அவனது வெற்றுடலை நாற்றிசையிலும்வீசி, அவனது மேதியின் கொம்பைமுரித்து வீழ்த்தி, நிருதியின் தோளையரிந்து, வருணன் உந்தியை வாளினாற்றோண்டி, வாயுவை உசவாசத்தால் வருத்திப் பறத்தி, கோபத்துடன் குபேரன்தோளைக் கச்சினாற்கட்டி, பூடாவென்னும் பரிதியைப் போடாவென்று பல்லுதிர்த்து, பகன் என்னும் பகலோனது அம்பகம்கிழ்ந்து, அரியமாவென்னும் ஆதவன் றோளையரிந்து, சமீபித்த தக்ஷபுத்திரர் பதின்மரை வாளாற் சேதித்து, வசுக்களெண்மரையும் மருத்துவரையும் வாய்வழி சோரி வழியப் புடைத்து, பல நூல்களைக் கற்றும் பரமசிவனே பரம்பொருளென்றுணராது அப் பொருள் மால் என்று மால்கொண்டுள்ள வானோர் பலரையும் வதைத்தனர்.

தக்கன் தலையிழந்து கேட்ட அவன் பிரதான பத்தினி வேதவல்லி பாங்கியர் சிலருடன் ஆங்கடைந்தனர்.

அவள்வருவதுகண்ட காளியம்மை அவளதுகாதீனையறுத்
துத் தரையிற்போட்டு தக்கனது மற்ற மனைவிமார் தலை
களையறுத்துப் பந்தாடி, நாமகள் திருமகள் நாசியையரி
ந்து, இந்திராணியின் இணைமுலை களைந்து, அதிதியினது
அதரத்தை அரிந்தெறிந்து, அக்கினிதேவன் மனைவியா
கிய சுவாகாதேவியின் வலமூக்கையும் இடத்தனத்தையும்
நகத்தாற்கிள்ளி ஏனைய மாதரது செவி-நா-மூக்கு-முலை
முதலியவற்றைக் கொய்து துன்புறுத்தினள்.

வீரபத்ரர் வெகுளிமீக்கொள ஆகாயத்தில் அசரீரி
“கோபந்தணிக” எனக் கூறக்கேட்டு, உக்கிரர் சிறிது
சினங்குறைந்தனர். சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன்
இடபாருடராய் ஆண்டுக் காட்சி யளித்தனர். வீரபத்ர
மூர்த்தியும் காளிகாதேவியும் அவ்விருவர்முன் சென்று
பணிந்தனர். உலகமாதாவாகிய உமாபிராட்டியார் அவ்
யாகசாலைமுற்றும் தேவர் - அரம்பையர் - முனிவர் - முனி
மாதர்-தகஷவம்சத்தர் முதலானோரது பிரேதங்கள் வீழ்ந்து
கிடக்கக்கண்டு மனம் பொறுது “எம்பெருமானே! இவர்
கள் யாவரும் இவ்வேழையேன் பொருட்டிற்றந்தோராத
லின், இவர்களை யெழுப்பியருளவேண்டும்” எனப் பிரார
த்திக்க, கருணைமூர்த்தி களிகூர்ந்தாராய் வீரபத்ரரா
லேயே அவர்களை யெழுப்பி உயிரீந்தருளினர். இமைப்
பொழுதி லுயிர்பெற்ற இந்திரைகளேவன்-எண்கணன்-
இமயவர்-இருடியர் யாவரும் இமயவல்லியாருடன் இடபா
ருடராய் ஆகாயத்திற் சேவைதந்த ஐகதீசனது திருவடி

களை நிலமிசைப் பலமுறை வீழ்ந்து பணிந்து பரவிப் பயந்துநிற்க, பரமகாருண்யமூர்த்தி “அஞ்சாதீர்கள்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளித் தேற்றினர். பதுமன் தன் தனயனாகிய தக்கனைக்காணாது பதைத்து பகாவனைப் பணிந்து “கொடியோனாகிய தக்ஷணையும் எழுப்பிக் கொடுக்க வேண்டும்” என்றிரப்ப, சிவகடாக்ஷத்தினால் வீரபத்ரர்-தக்கன் சரீரத்தின்மேல் ஆட்டுத்தலையை யமைத்து “எழுக” என, அவனும் எழுந்து உள நாணி அச்சமுற்று விமலரை நமஸ்கரிக்க “வெருவேல்” என்று அருள் செய்து, விடையூர்தி வீரபத்திரருடன் வெள்ளிமலையடைந்து அவருக்கோ ருலகளித்து விடுத்தனர். பிறகு தக்ஷன் பிரமன் சாற்றிய புத்திமதியைக் கேட்டுச் சிவார்ச் சனைசெய்து சிவகணங்கட்குத் தலைவனாயினன்.

க்ருதிகள்

ஏததேவஸுயோகாத்ருகாஹவாஸுரீர்யஸ்யஇத்யாதிதநுராத்நி
விஷ்வெரத்யோவிஷ்ணோஹிரஃப்ரதிபிரத்யதுததுமப்பாத
யஜ்ஞொமுகஸ்தஸமைஸச்சிரோயத்ப்ரவக்யஃ
வாஜஸநீயந்தநுராத்நிஃப்ரக்ருத்யாமநந்தி
விஷ்ணோஹிரஃப்ரதிஷிந்திதம்.

லிங்கபுராணம்

பபாதசததாபூமௌஸஸுஜ்ஞுபுருஷோத்தமஃ
புந்ருத்தாயதஹஸ்துஸக்ரமுத்யம்யஸப்ரபு
வ்யஷ்டஃபததீநாத்மாகரெணௌவஸ்தநஃசிஸுஃ
உதிஷ்ட்டெஜ்ஜுகிதஸ்தேதநபாஷாணஇவநிஸ்சலஃ

தகூயஜ்ஞஹதமுர்த்தி

த்ரிபிஸ்சகர்ஷித்ஸ்தேநத்விதாபூத்வைப்ரபேர்தது
ஸார்ங்ககோடிப்ரஸ்காச்ச்சிச்செதஸபரிஃப்ரபு
ததக்ஷணாதபதத்பூம்யாஸிரஸ்தஸ்யதராதலெ
வாயுநாப்ரெரிதஸைவக்ரணஜெநபிநாகிநா
ப்ரவிவேஸகூணேதவததாஹ்யாஹவநீயகே
ஸார்ங்ககோடிப்ரஸ்காச்ச்சகேஸவஸ்யமஹாத்மந
ஸிரஸ்சிச்செதயாமாஸவீரபத்ரோமஹாபஸ
யஜ்ஞஸ்யஸிரஸஸ்சேத்தாபூஷ்டேணாதவிநாஸகம்.

வாமநபுராணம்

ஜடாதரம்ஹரிர்த்ருஷ்ட்வாக்ரோதாதாரக்தலோசநம்
தஸ்மாத்தேஸாதபக்ரம்யகுப்தஜோதாந்தர்ஹிதஸ்திதம்.

ஸாந்தி பரீவம்

நசைவாகல்பயத்பாகம்தகேக்ஷாருத்ரஸ்யபாரத
ததஸ்ஸதேவீவசநாத்தகூயஜ்ஞமபாத்ரவத்
ஸஸர்ஜஸூலக்ரோதெநப்ரஜ்வலந்தம்முஹூர்முஹூ
தச்சூலம்பஸ்மஸாத்க்ருத்வாதகூயஜ்ஞஸிஸ்தரம்
ஆவயோஸ்ஸஹஸங்கச்சந்பதர்யாஸ்ரமமதிசாத்
வேகேநமஹதாபார்த்தாபதந்நாராயணோபிச
ததஸ்தத்தேஜஸாப்லுஷ்டா கேஸாநாராயணஸ்யச
பபூவுர்முஜவர்ணஸ்துதேதாஹம்முஜகேஸ்வார்
அத்யப்ரப்ருதிஸ்ரீவத்ஸஃஸூலாகோமேபவத்யயம்.

வாயுஸம்ஹிதை

சரணோர்தெதுவக்த்ரேணஸவிராட்பரபூருஷம்
ம்ருகஞபேணதாவஃதபஸிஸ்குததாகரோத்.

பல தேவர்களுக்கெய்திய தண்டங்கட்கு மேற்கோள்
வேண்டுமோர் கூர்மபுராணம் - ஸ்காந்தபுராணம்-இலிங்க
புராணம் வாயுசங்கிதை-காசிகாண்ட முதலிய நூல்களிற்
கண்டுகொள்க. விரிப்பிற் பெருகும்.

சிவபிரான் தன்னைப் பகைத்துச்செய்த தக்ஷனது
யாகத்தைச் சங்கரிக்க எழுந்தருளிய மூர்த்தமே தக்ஷயஞ்
சூறுத மூர்த்தமெனப் பகரப்படும்.

தக்ஷயஜ்ஞஹதமூர்த்தயே நமः

நாற்பத்தைந்தாவது

கிராதமூர்த்தி

துவாபர யுகத்திலே பாண்டுபுத்திரர் சகுனியின்
மாயச்சூதினால் நாடு நகரங்களைத் தமது ஞாதியாகிய
தூர்யோதனனுக்குத் தோற்று, மனைவியுடன் வனம
டைந்து வாழ்ந்திருந்தனர். பிதாமகனாகிய வேதவியாச
முனிவர் அங்கெழுந்தருளக்கண்டு பஞ்சவரும் பாஞ்சாலி
யும் அவரது பாததாமரையைப் பணிந்து தாம்படும்பாட்
டின் குறை கூறினர். முனிவர் அவர்கட்கு அநேக அரச
நீதியையும், நான் முதலிய அநேக பேரரசர்களுங் கால
வித்தியாசத்திற் கஷ்டப்பட்டனரெனப் பல பூர்வசரித்
திரங்களையுங்கூறி, அவர்கள் மனதைத் திடப்படுத்தி,

PAI

கிவபெருமானை நோக்கித் திருக்கயிலாயகிரிச் சாரலிற்
றவஞ்செய்து அவரது அதுக்கிரகத்தை யடையுங்கள்
என்றருளிச்செய்து, தவமியற்று தற்கு முகூர்த்தமுங்கூறித்
தமதிச்சையின்படி சென்றனர்.

அம்முநிபுங்கவர் ஆஜ்ஞாபித்தவண்ணம் அருச்சு
னன் சடைமுடியும் மரவுரியுந்தரித்து, அம்பரூத்தூணி
யும் வில்லுந் தோளிற்பூட்டி, வெள்ளிமலையின் மேற்புற
மடைந்து, அது பர்வதராச புத்திரியாராக உமையம்மை
யார் திருவவதாரஞ்செய்த புண்ணியக்ஷேத்திரமென்று
பணிர்தெழுந்து, முத்தழல் வளர்க்கும் முனிவரர் பாதங்
களை முடிமேற்கொண்டு, இயக்கர் விச்சாதரர் சாரணர்
முதலானாரைக் கண்டு, சிங்கம் - புலி - யானை - கரடி முதலிய
மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் ஆரண்யத்தையகன்று, எம்பெரு
மான் வீற்றிருக்கும் புண்ணியவடிவாகிய மலையுந்நணி,
இதயதாமரையில் இறைவரை யிருத்தி வேதசிவாகமங்க
ளிற் கூறியவகையே திருவெண்ணீற்றினைத் தேகமுழுவ
துஞ் சணித்து, அக்கமாலையணிந்து தவக்கோலங்கொண்டு
தானொன்றினால் நின்று மற்றொருகாலை மடித்துநின்ற
காலின் தொடையிலூன்றி, இருகரத்தைபுஞ் சிரத்தின்
மேற் சேர்த்துத் தூக்கி, இருவிழியிலும் இடையறுது நீர்
தாரையொழுக, மனத்தைப் புறஞ்செல்லா தொடுக்கி
மஹாதேவனைச் சிந்தித்து அருந்தவத்தமர்ந்தான்.

அவனது தந்தையாகிய இந்திரன் தன் தனயன்
தனஞ்செயன் செய்யுந் தவத்தைச் சோதிக்கும்படி,

அரம்பை ஊர்வசிமுதலிய சில தேவதாசிகளை யேவினன். அவர்கள் சதக்கிருதுவின் விருப்பின்படியே க்ஷணமொன்றில் ஆடையாபரணாலங்கிருதராகி, பரிமளமிகுந்த நறுமலர்கூடி, பற்குனன் தவஞ்செய்யும் பர்ணசாலையைநாடி, பலவகையிலுந் தமது கருத்து பக்குவப் படாமையாலோடி, பாகசாதனைத்தேடி நடந்த விருத்தாந்தங்கள் பயன் பெற்றில்வென் றுரையாடித் தமது பதியிற் கூடினர். மகபதி தனது மைந்தனது சிந்தையின் வன்மைக்குக் களித்து, சடிதியிற் சென்று சவ்வியசாசியைக்கண்டு சந்தோஷித்து, சற்று வசனித்து மனவிருப்பமறிந்து “முகைபாகர் வருவார்; வரங்கள் பலதருவார்” என்று ஊக்கமுண்டாக்கித் தனது நகரிற்குச் சென்றனன்.

இஃதிவ்வாறிருக்க: சில சேடியரால் அருச்சுனன் செய்யும் அருந்தவத்தையறிந்த அம்பிகை அரனிடமணுகி “அண்ணலே! அருந்தவமியற்றும் அருச்சுனனுக்கருள்புரியவேண்டும்” எனக்கூற, அரன் “தவமியற்றும் மிவனைக்கொல்லும்படி இவ்வினாதி சுயோதனன் தனது நண்பன் மூகாசுரனை யேவினன்; அவனும் பன்றிவடிவாய் இவ்வசலமடைந்து சமயம்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்; ஆதலின் அவன் கிரீடையைக்கிடிக் கெடுதிபுரியுமுன், அத்தானவனைச் சங்கரிக்கவேண்டும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருநந்திதேவரை விளித்து “நாம் பன்றிவேட்டையாட வேண்டுதலின், கணங்களும் நீயும் கணமொன்றில் அதற்கேற்ற உருக்கொள்க” என ஆஜ்

ஞாபித்து, தாமும் வேட்டுவ வடிவுதாங்கினர். உமா தேவியாரும்: அதற்கேற்ப ஓர் வேட்டுவச் சிறுமியாகி, குமாரக்கடவுளைக் குழந்தையாக்கிக் கைக்கொண்டு பெரு மான்பின் வந்தனர். வேதங்கள் நான்கும் வேட்டை நாய்களாயின. கணங்கள் வேடுவராயின.

ஈசன் இவ்வகையாக யாவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு வில்லை வளைத்து விரைந்து செல்லுகையில், மூகாசுரன் பெருமுழக்கத்துடன் அர்ச்சுனனை எதிர்த்தோடினன். அகோரதவத்திருந்த சருகுபட்சணஞ் செய்யுஞ் சுவேத வாகனன் ஆர்ப்பரித்துவரும் பன்றியைப்பார்த்து, அத னாலே தவநிலை யழியுமென்றஞ்சி, வில்லைவளைத்து நானே ற்றி அஸ்திரமொன்றை அதன்முகத்தில் இலக்குவைத்து விடுத்தனன். வேட்டுவவுருக்கொண்டு சேனாவீரருடன் வராகத்தைத் துரத்திவந்த விமலர் வில்லோசைகாட்டி அம்பொன்றை அதன் பின்புறம் எய்தனர். அவ்விரண் டம்புகளும் பாய்ந்தன. அவற்றில் அருச்சுனனெய்த அம்பு அதன் முகத்திற்பாய்ந்து பின்புறத்துருவி, அருச் சுனனது அம்புறுத்துணியை யடைந்தது. வேட்டுரு வேற்ற இறைவரெய்த அம்பு அதன் பின்புறம் பாய்ந்து முன்புறத்துருவி, நிலமிசை விழுந்தது. மூகாசுரனாகிய ஏனம் நிலத்தின்மேல் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாய் இறந்தது. வேட்டுவ வடிவுகொண்ட சிவகணங்கள் தவஞ்செய்யுந் தனஞ்சயனைச் சமீபித்து “தவசியே! ஒருவனெய்த மிரு கத்தைப் பிறனொருவ னெய்யலாமோ” எனப் போர் கொண்டனர்.

வேடவடிவுகொண்ட சிவபிரானும், தவசியாயிருந்த தனஞ்சயனும், பல நியாயங்கள்பேசி ஒருவரோடொருவர் சபதஞ் செய்துகொண்டு பெருஞ்சமர் செய்தனர். கடவுள் தனஞ்சயனது காண்டிபத்தின் நாணையறுத்தனர். அதனால் அருச்சுனன் நாணமடைந்து அவ்வேடர் தலைவன் தலைமேல் நாணாறுந்த வில்லாலடித்தான். அவர் சர்வவியாபியாதலின் அவ்வடி சுவர்க்க மத்திய பாதல மென்னுந் திரிலோகத்திலுள்ள தேவர் மாநாடர் முதலிய எல்லோருக்கும் பட்டது.

“விண்ணிலுறை வானவரி லாரடி படாதவர்
விரிஞ்சனரி யேழுத லினோர்
மண்ணிலுறை மானவரி லாரடி படாதவர்
மனுக்கண்முத லோர்க ளதலக்
கண்ணிலுறை நாகர்களி லாரடி படாதவர்
கட்சேவி மகீபன் முதலோ
ரெண்ணில்பல யோனியிலும் யாவடி படாதன
விருந்துழி யிருந்து ழியரோ.

வேதமடி யுண்டன விரிந்தபல வாகம
விதங்களடி யுண்ட னவொரைம்
பூதமடி யுண்டனவி நாழிகைமு தற்புகல்செய்
பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின்
பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலி யிறப்பிலி
பிறங்கலர சன்றன் மகளார்

நாதனம் லன்சமர வேடவடி வங்கொடு
நரன்கையடி யுண்ட பொழுதே.”

அருச்சுன னடித்த அடியால் வேடர்ப்பதி வெகுளி
கொண்டனர்போலச் சிறிதுநேரம் மல்லயுத்தஞ்செய்து
பகவான் மைந்தனது வல்லமை யறிந்தனர். அவன் அல்
லற்படுவதை யகற்றும்படி தேவர்களும் இந்திரனும்
தோத்திரஞ் செய்தனர். கருணாமூர்த்தியாகிய கண்ணு
தல் உமாபிராட்டியாருடன் சகல தேவர்களும் புடை
சூழக் காட்சி யளித்தருளினர். பற்குனன் பலவகை
யாகப் பரமபதியைத் துதித்தனன். சிவபிரான் அவனைத்
தேற்றி “முகாசுரனால் உன்னுயிர் போகாவண்ணம்
வேடுவனாக வேடமுற்று வந்தேன். வேண்டிய வரம்
யாது” என வினாவ, சவ்வியசாசி “சங்கரா! தேவரீர்
பெயர்கொண்ட அஸ்திரமொன்று திருவருள் செய்ய
வேண்டும்” என விண்ணப்பிக்க இறைவர் அவ்வாறே
பாசுபதாஸ்திர மதுக்கிரகித்து “பாரதப்போரீற் செய
முறுக” என ஆசீர்வதித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

அருச்சுனன் தவஞ்செய்கையில், அவனைக் கொல்
லும்படி துர்யோதனனால் விடுத்த முகாசுரனைச் சங்கரிக்க
வேட்டுருவேற்றுச் சென்றமையால், சிவபிரான் கிராத
மூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

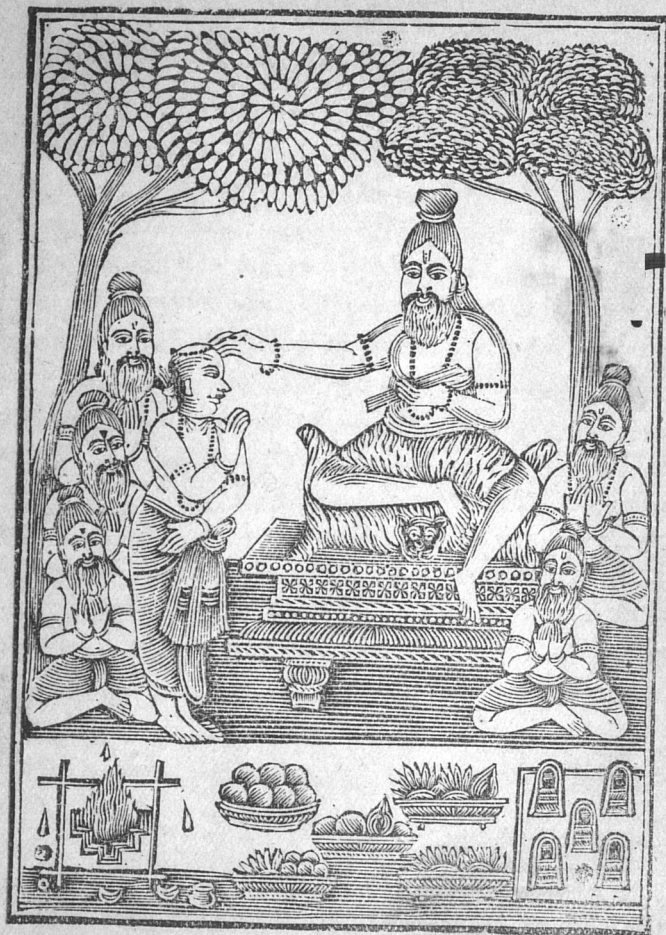
கிராமூர்த்தயே நமஃ

நாற்பத்தாருவது

குருமுர்த்தி

ஆளுடையவடிகளென்னுஞ் கிறப்புப்பெயருற்ற மணி
வாசகர் பாண்டிநாட்டில் நீர்வள நிலவள மிகுந்த திரு
வாதவூரில் ஆமாத்திய வேதியர்குலத்தில் திருவவதாரஞ்
செய்து தந்தையாரால் திருவாதவூரர் என்னும் பிள்ளைத்
திருநாமம் பெற்று வேதாகம முதலிய கலைகளிற் றேர்ச்சி
யடைந்திருக்கையில், மதுரையில் அரசுபுரிந்துவரும் அரி
மர்த்தனபாண்டியன் இவரது பிரதாபத்தைக் கேள்வி
யுற்றுத் தன்பால் வருவித்து ஆற்றலைநோக்கி அமைச்சரி
மையுந் தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் பட்டமுங்
கொடுத்துச் சிறப்போடு வைத்திருந்தனர். அமைச்சர்
பெருமான் இருமனப்பெண்டிர்போலும் அரசுகாரியத்
துத் தொழிலும் ஆளுடையார் திருவடிக்கண்ணே அறிவு
மாக வொழுகிவருகையில், கீழ்க்கடற்றுறையில் குதிரை
கொள்ளும்படி அரசனேவ, அளவற்ற பொருளோடுஞ்
சென்றனர்.

பரிபக்குவமுற்ற ஆன்மாக்கட்குத் திருவருள்புரியும்
ஆளுடையார் இவரது சத்தினிபாதத்து உத்தமத்தலைமை
நிலைநோக்கி மாறுடத்திருவுருவேற்று திருநந்தி முநிகணங்
கள் மாணுக்கராய்ச் சூழ்ந்துவர, திருப்பெருந்துறையில்
குருமூர்த்தங்கொண் டெழுந்தருளி வாதவூரையர் வடிவு
நோக்கி யிருந்தனர். இவர் சென்று அத்திருப்பதி
யெல்லையடுக்க, அன்பும் ஆராமையுந் தலைமீதார, என்

123

னுடையான் இங்குற்றனனோ? என்னுங் கருத்தோடு சென்று, ஆசிரியர் பெருந்தகையைக் கருவிகளெல்லாங் கனிந்துருகக்கண்டு கைதொழுது உரைகுழற் உடல் கரையப் பரவினர்; பாடினர், ஆனந்தக்கூத்தாடினர்; பரவசராய் அசைவற்றுச் சிறிதுபெர்முது கையேற்றிருந்து “எம்பெருமானே? இவ்வுடல் பொருள் ஆவி மூன்றனை யுந் திருவுள்ளம் பற்றுக்” என்று குறையிரந்த குணக் குன்றன்னவரை, எம்பெருமான் திருவருளோக்களித்து அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ் செய்து அமையத் தடவித் திருவடிசூட்டி அன்பூட்டி அறிவின் மயமாக்கி ஐந் தெழுத்துண்மை யசைவுற உபதேசித்தருளினர்; அத னால் அமைச்சர் பெருமானும் அமுதராயினர். ஆசிரியநாயகத் தருட்சந்நிதியில் அன்புருவப் பெருந்தகையார் அளவளாவி, அடியார்கூட்டத்தி லானந்தக்கட லின்மூழ்கி அமுதமுதலங்காரத்தமிழ்சூட, பத்திப்பிச்சை வேண்டிப் பரமபதி பவளவாய் திறந்து, தமது அருமைத் திருவாக்கால் “மாணிக்கவாசக! இங்கிருக்க” என்றனுக் கிரகித்துத் தம் மாணுக்கர் குழாத்துடன் அந்தர்த்தான மாயினர்.

சிவநேயமுற்ற மாணுக்கர் திலகராகிய மணிவாசகர் மனமுருகி வருந்திப் பிரிவாற்றுவவராய் உயிர்நீங்கக்கருதி அஃதெம்பெருமானதென் றஞ்சிக் கட்டளை கடவாது, அங்கேயே யிருந்துகொண்டு, அவருடன்வந்த பரிசனர் களை நோக்கி “ஆடித்திங்களிற் புரவிகள் வருமென்று

புரவலற்குக் கூறுக” எனப் பணித்தனுப்பி, தாம்கொண்டு வந்த அரிமர்த்தன னரும்பொருள் முழுதும் ஆண்டவருக்கும் அடியவருக்குமமைந்த ஆலயமுதலிய திருப்பணியில் விநியோகஞ்செய்திருந்தனர். பரிசனர் சொல்லக் கேட்ட அரசன் அவ்வாறு ஆடித்திங்களன்றும் அப்வங்கள் வாராமையால் அமைச்சர் வாழ்வுக்கோலை விடுப்ப, அவரும் உடையார் சந்நிதியிற்சென்று அரசோலை யறிவித்து நிற்க “ஆவணிமூலத்திற் பரித்திரள் வருமென்று ஓலைவிடுக்க” எனப் பெருமான் அசரீரியாய்க்கூறினர். ஸ்ரீமன்னுடையார் கட்டளைப்படி அவ்வாறே ஓர் திருமுகம் வரைந்தனுப்பினர். மணிவாசகர் துயிலுகையில் எம்பெருமான் தோன்றி “புரவிகள் பின்வரும்: நீ முன் செல்க” எனப் பணித்தமையின், அமைச்சர் பெருமான் ஆளுடையார் சந்நிதியிற் பணிந்து விடைகொண்டு மதுரையைடைந்து ஆலவாயுடையாரை வணங்கி, அரசனவைக்களத்துற்று அகமலரச்செய்து, சோமசுந்தரரைப் பணிந்து இருக்கையடைந்து திருவருணைக்கியிருந்தனர்.*

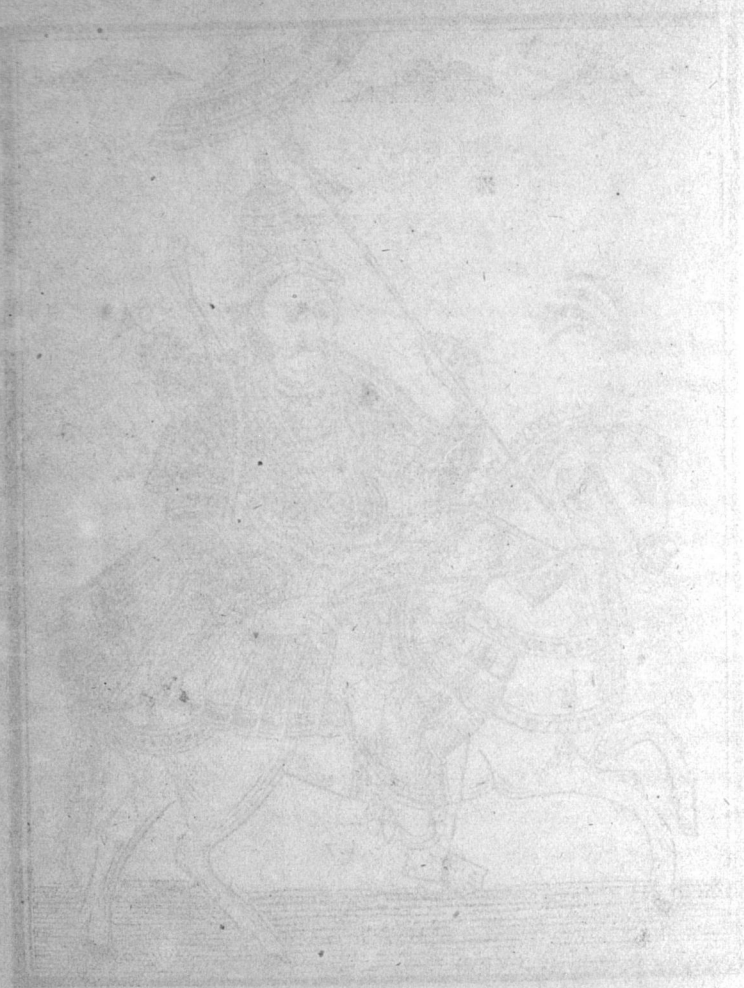
பரிபக்குவமுற்றிருந்த மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானே பதேசஞ்செய்தவர் சிவபிரானாதலால் அப்பெருமானுக்குக் குருமூர்த்தியென்பதோர் பெயர் வழங்குகின்றது.

குருமூர்த்தயே நமஃ

* கவனிப்பு—குருமூர்த்தம் அப்வாருடம் என்னும் இரண்டு சரித்திரங்களும், மாணிக்கவாசகர் சரிசங்களே யாதலாலும், அவை மூறையே ஒன்றின்பின்னொன்றாக அடுத்தவருவதாலும், அவர் பிரபாவத்தை ஈண்டுமுடித்திலோம். எஞ்சிய சரிதையை அடுத்த அப்வாருடமூர்த்தத்திற் கண்டுகொள்க.

४८।

156

நாற்பத்தேழாவது

அசுவாருட முர்த்தி

மாளிகைசேர்ந்த மணிவாசகருக்குப் பந்துவர்க்க மும், நட்புமாயினர் நானாவகையாக மதிகூறக் கருதி, அரசுகாரியத்திற் சிறந்துள்ளாரா யிருத்தலின், மன்ன னுக்குறுதியும் உறவினருக் கூன்றுகோலுமாக விருந்திலீ ரெனத் தமக்குத் தோன்றிய வழியெல்லாங்ஞ் சொல்லக் கேட்டு “எமக்கு யாதுவரினும் வருக. எம்பெருமானை மறவேன். ஊழாகிய தீவினைவினைந்தால் விலக்கற்பாரு ளரோ?” எனக் கேட்டகன்றனர். அரசன் அமைச்சர் நாயகரை வருவித்து “குதிரைகள் வந்திலவே” என, “இன்னும் மூன்று தினங்களில் இவுளிகள்வரும்” எனப் புகல, அப்போதும் குதிரைக்கூட்டம் வராமையெண்டு கொற்றவன் சினந்து, தண்டலாளரார் பலவகையாகத் துன்புறுத்திச் சிறையிலிருத்தினன். மணிவாசகர் தம துடலுயிர்கட் குரியராகிய பரமபதியைப் பலவகைப் பா மாலைகளாற் றுதிசெய்ய, அடியார்பாடலுக் ககமகிழும் ஆனந்தக்கடலாகிய ஆலவாயுடையார் அவரிடுக்கண் கரையத் திருவுள்ளங்கொண்டு, திருநந்திதேவர் முதலிய சிவகணத் தலைவர்களை விளித்து “பாண்டியனுக்குப் பரிமா செலுத்த வேண்டுதலின் வனத்திலுள்ள நரிகளைப் பற்றி

வந்து பரிகளாக்கி அவற்றை நடத்துஞ் சேவகராக நீங்க
 னருக்கொள்ளவேண்டும்” என்று கட்டளையிட, அவர்கள்
 அவ்வாறே சித்தப்படுத்திப் பலவகையாகிய ஆடை முத
 லியவற்றில் வேறுபாடுற்ற சிறந்த வடிவேற்றனர்.

தொண்டர் துன்பங்களைக் களையுஞ் சோதிஸ்வரூபி
 யாகிய சிவபிரான், தருமார்த்த காம மோக்ஷமென்னும்
 நார்புருஷார்த்தங்களே நான்கு கால்கள்-ஞானகாண்ட
 கருமகாண்டங்களே இருசெவிசள்-பர அபரவுணர்ச்சியே
 விழிகள் - விதிமுகம்-நிலேஷதவால்-தந்திரங்கள் புறவணி-
 ஸப்தகோடி மந்திரங்கள் சதங்கைமாலை-சூரிய சந்திரர்
 பாதம்வைக்கு மிடங்கள்-தாரகப்பிரம மந்திரமே கடி
 வாளமாகக்கொண்டு இவற்றைப்போன்ற பிற அங்கங்
 களுமமைந்த ஓர்சிறந்த புரவிமேலேறித் தாமே அவற்
 றிற்கிறைவராய் எழுந்தருளிவர, பாண்டிமன்னன் பரிமா
 வர வறிந்து அவற்றின் சிறப்பையும் தலைவனது சிறப்பை
 யும் அன்போடு கண்டு களித்து, பரிசு பல செய்தனுப்
 பிப் பழையமந்துறையிற் கட்டப்பணித்தனன். அப்பரி
 களும் பாதியிரவிற் பண்டைய நரியுடுவேற்றுப் பல குதி
 ரைகளை யூறுசெய்து, வனத்திற்கேக, பூழியன் கேள்வி
 யுற்று மனம் புழுங்கி அமாத்தியரை யழைத்துத் தண்ட
 லாளர் வச மொப்புவித்து, “அப்பண்டாரப் பொருள்
 முழுதுங் கொண்டுவிடுக” என, அவர்கள் ஐயரைச்சிறைப்
 படுத்தி வைகையாற்றிற் கடுங்கோடையில் வருத்தஞ்
 செய்ய, வஞ்சமில்லார் வள்ளலார் திருவடியில் மனஞ்

செலுத்த அருட்பெருந்தகை அவ்வைகையைப் பெருகச் செய்ய, மதுரைமுற்றும் வெள்ளமாக அரசுணையால் மண்ணடைப்பாராயினர். மந்திரியார் ஆலயஞ் சேர்ந்தனர்.

அச்சமயத்து வந்தியென்னும் மூதாட்டி தனக்கு விடுத்த கரை அடைப்பின்றி வருந்த, பெருமான் கூலியாளாய் வந்து பிட்டுண்டு, கட்டுண்ட அயற்கரையிடிய நீர்விடுத்துத் துயில்புரிவார்போ லிருக்கக்கண்ட பாண்டியன் பிரம்பாலோச்ச * அஃது யாவர்மேலும் படச் செய்து அடைப்பாரின்றி யடைகரையாக்கி மறைந்து ஆகாயவாணியால், “அமைச்சரைத்தேறுதி” எனக்கூறு வித்தருளினர். வேந்தன் வெருண்டோடி ஐயரைக்கண்டு “வாதவூரசே! என்பிழை பொறுத்தி இத்திருவையெல்லாம் வேண்டியவாறு செய்தருள்க” என ஐயர் “வழுதியர்கோவே! திருவருள்வழிநிற்க” என்று நிறுத்திப் புறப்பட்டுத் திருப்பெருந்துறையடைந்து பதிகமோதித் துதித்து, பல திருப்பதிகளையுஞ் சென்று பணிந்து, தில்லையைச்சேர்ந்து ஈழத்தினின்று வந்த புத்தரைத் தில்லை வாழ்ந்தனர் விருப்பின்படி. வாதில் வென்று, அவர்கட்குச் சிவகின்ன மளித்து, வளவர்மகளை வாய் திறப்பித்து, திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மன்றுடையாரே யெழுதிக் கைச்சாத்திட்டருளும்படி மணி வாய்மலர்ந்

* சிவபெருமான் சர்வ வியாபியாதலின் அவரை அரிமர்த்தன்ன் பிரம்பாலடித்தபொழுது அவ்வடி யாவர்க்கும்பட்டது.

தருளினர். ஆமாத்தியகுலதீபத்தை அவ்வேதியர் நோக்கி
 “திருவாசகத்தின் திருவுள்ளக் கிடையைத் திருவருள்
 செய்யவேண்டும்” என்றிரப்ப, அடிகள் முறுவல்செய்து
 அவ்வந்தணரோடு பொன்னம்பலஞ்சேர்ந்து “இவ்வாச
 கப் பொருளாவார் இவரே” என்று திருவாய்மலர்ந்து
 திருச்சிற்றம்பல முடையாரைக் குறியாது குறிப்பித்து,
 எம்பெருமானிடத் திரண்டறக் கலந்தனர்.

திருவிளையாடல்புராணம்

“பாண்டியன் முதுகிற் பட்டது செழியன்
 பன்னிய ருடம்பினிற் பட்ட
 தாண்டகை யமைச்சர் மேனிமேற் பட்ட
 தரசிளங் குமரர்மேற் பட்ட
 தீண்டிய கழற்கால் வீரர்மேற் பட்ட
 திவுளிமேற் பட்டது பருமம்
 பூண்டவெங் கரிமேற் பட்டதெவ் வுயிர்க்கும்
 போதன்மேற் பட்டவத் தழும்பு.

பருதியு மதியும் பாம்புமைங் கோளும்
 பன்னிறம் படைத்தநாண் மீனு
 மிருநிலம் புனல்கா லெரிகடுங் கனல்வா
 னென்னுமைம் பூதமுங் காருஞ்
 சுருதியுமாறு சமயவா நவருஞ்
 சுரர்களு முரிவருந் தொண்டின்

அசுவாருடமூர்த்தி

315

மருவிய முனிவர் கணங்களும் பட்ட
மதுரைநா யகனடித் தழும்பு.

மானவர் மனிதர் நாகர்புள் விலங்கு
மாசணஞ் சிதலெறும் பாதி
யானபல் சரமு மலைமரங் கொடிபுல்
லாதியா மசரமும் பட்ட

ஆனடை கருவும் பட்டன தழும்போ

டுதித்தன வுயிரிலோ வியமுந்

தாண்டி பட்ட சராசர சடங்க

டமக்குயி ராயினேன் றழும்பு.

துண்ணென மாயோன் விழித்தனன் கமலச்
சோதியும் யாதென வியந்தாள்***”

சிவபெருமான், அரிமர்த்தனனது அளவில்லாப் பொருளைச் சிவபணிவிடையிற் செலவுசெய்த மணிவாசகர் நிமித்தமாய் நரிகளைப் பரிகளாக்கித் தாமே பரித்தலைவராய்ச்சென்று புரவிகள் ஒப்புவித்தமையால் அசுவாருடமூர்த்தி யென்பதோர் திருநாம மெய்தினர்.

அசுவாருடமூர்த்தயே நம:

நாற்பத்தேட்டாவது

கஜாந்திக மூர்த்தி

சொல்லுதற்கரிய வலியமைந்த சூரபன்மனது தொந் தரவைச் சகியாத இந்திரன் தன் மனைவியுடன் மறைந்து சீகாழிப்பதியிற் சிவார்ச்சனை செய்து காலங்கழித்திருந் தனன். அதுகாலத்தில், அமரர் சிலர் ஆகண்டலனைக் கண்டு “அரசே! அசுரர்புரி துயரினை ஆற்றகில்லோம்” எனக்கூற வச்சிராயுதன் “வானவர்களே! மகாதேவனை வழுத்தி அத்துயர்தீர வெள்ளிமலையடைவோம்” என்று இந்திராணியை அரிகரபுத்திரர் காவலில் விடுத்து, தேவர் குழுவுடன் திருக்கயிலையடைந்து திருச்சந்திரதானத்தினுட் செல்ல, திருநந்திதேவரை உத்தரமுதவும்படி யிரந்தனர். அதுசமயம் ஸநகனாதியர்க்குச் சங்கரர் ஞானோபதேசஞ் செய்துகொண்டிருத்தலின், நந்தியெம்பெருமான் நாகா பரணர் கட்டளைப்படி தடுக்க, அத்திருவாயிலிலேயே அநேககாலம் அமர்ந்திருந்தனர்.

அக்காலத்திற் கொடுங்கோல் செய்துவந்த சூரபன் மன் தங்கையும், வாலிபரை வலிதிற புணர்பவளுமாகிய அசமுகியென்பாள் துன்முகியுடன் சீகாழித்தலத்தைச் சேர்ந்து, ஆங்குப் பொற்கொடிபோலவிளங்கும் புலோ மசையைக்கண்டு தன் முன்னேனைச் சேர்ந்து வாழும்படி யழைக்க, சசி தடுக்க, வன்மையுடன் கையாற்பற்றி அவ ளலறும்படி இழுத்துக்கொண்டு சென்றாள். ஐயனாது

P21

ஏவலாளராகிய வீரமாகாளர் விரைந்துசென்று “செல்லற்க” என்று தடுக்க, அசமுகி ஓர் சூலத்தைச் சுழற்றி விட்டனள். அதனை வீரமாகாளர் வாளால்வெட்டி மாய்த்தனர். அசமுகி துண்ணென்று துன்முகி கையிலிருந்த சூலத்தை வாங்கிக்கொண்டு, அவன் கையில் அயிராணியையளித்து வீரமாகாளர்மேல் அச்சூலத்தைவிட, அவர் அதையுமழித்தனர். அரக்கி மலையொன்றைப் பலங்கொண்டெறிந்தனள். அவர் அதனையும் வாங்கொண்டு மாய்த்தனர். மேஷமுகமுள்ளவள் மேலொன்றுஞ் செய்யமாட்டாதவளாய், துன்முகி கையிலிருந்த இந்திராணியைத் துணுக்குறத் தூக்கிக்கொண்டு விண்வழி வேகமாய்ச் செல்ல, வீரமாகாளர் வெகுண்டு அவள் அளகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு உடைவாளையுருவி ஒருகையை வெட்டி இந்திராணியைவிடுவித்து, தூர்க்குணங்களமைந்த துன்முகியை நோக்கி “நீயுந் தொட்டனையன்றோ?” என்று, அவளையுமோர் அத்தமரிந்தனர். வருந்தியழுது புரண்டு சோகமாகியெழுந்த அசமுகி அகம்நாணித் துன்முகியுடன் மகேந்திரபுரிக்குச்சென்று தன் தமயனோடு நிகழ்ந்தன கூறித் துக்கித்தனள். சூரன் உலகநடுங்கச் சிரித்து ஹுங்காரஞ்செய்து கோபித்தான். அதுகண்ட அவன் ஜேஷ்டகுமாரன் பாதுகோபன் “என்னை விடுத்தால், இந்திரன் இந்திராணி இமையவர் யாவரையும் இமைப்பிற் சிறைசெய்து வருவேன்” எனக்கேட்டு நன்றென இயைந்து ஏகவிடுத்தனன். அவன் தன் வீடுசென்றான். சூரன்

பிரமணைக்கொண்டு அவ்விருவ ரத்தத்தையும் பண்டுபோற்
படைப்பித்து, வாயு-திசைக்காவலர் முதலிய தேவரை
யும், நிலமன்னரையுந் தண்டித்துப் பிரமன் வேண்டு
கோளின்படி விடுத்தனன்.

பாதுகோபன் பல்வகைப் படையும் புடைகுழ
இரதாருடராய், துன்முகி வழிகாட்டப் புகலி நகரிற்
புகுந்து இந்திராணியை பெங்குந்தேழக் காணாது, அமரர்
புரியாகிய அமராவதியை யடைந்தனன். அதனையறிந்த
அந்தரர் சயந்தனுடன் சாற்ற, சயந்தன் “தந்தை-தாய்-
ஆசிரியன் என்னு மிவர்களில் யாரும் ஈண்டிலர்; இனி
யென்செய்வது? விதியை விலக்க முடியுமோ? வந்தது
வருக” என்று, ஐராவதத்தின்மேலேறி, ஆகாயவாசிகள்
புடைகுழ, அசுரச்சேனைக் கெதிரில் அருஞ்சம ராற்றக்
கருதி முன்சென்றனன். வானவருந் தானவரும் போர்
புரிய ஆரம்பித்தனர். அவ்வாறு செய்த செருவில் தேவர்
சுருதி தாற்றோட, அவுணர் அவர்களைத் தொடர்ந்துப்
புறங்கிற் கயிற்றாற்கட்டி யிழுத்துக்கொண்டு போயி
னார். சயந்தன் சாலவும் வெகுண்டு தன் வில்லை வளைத்
துப் பல்வகைப் பாணங்களைப் பூட்டித் தானவத்தலை
வரைப் புகுந்துகாட்டி யோடச்செய்து வெற்றிகொண்
டனன். பாதுகோபன் அவனை யெதிர்த்துப் பல தேவாஸ்
திரங்களைச் சிந்தின்ன். இந்திரகுமாரனும் எண்ணில்லா
அம்புகளை எதிர்த்விடுத்தனன். இவ்வாறு ஒருவர்விட்ட
அவற்றைத் தை மற்றொருவ ரழித்துக்கொண்டு, இருவரும்

கஜாந்திகழர்த்தி

321

பெருஞ் சமர் புரிந்தனர், சயந்தன் பாதுகோபந்து வில்
லின் நாணியை யறுத்தனன்; பாதுகோபன் வேரோர்
நாண்பூட்டி மனம் நாணி, சயந்தன் மார்பில் அஸ்திர
மாரி வருவித்தனன். சயந்தன் சகஸ்திராஸ்திரங்களால்
அவனது தேரையுங் குதிரைகளையும் நொறுக்கினன்.
தியோன் வேரோர் தேரேறிக் கணக்கில்லாத கணைகளை
ஆகண்டல சுதனது ஆகத்திற் பிரயோகித்து அவனை
யாணைமேலேயே மூர்ச்சையாகி விழச்செய்தனன்.

சயந்தன் அவசமானதுகண்ட அவனூர்தியாக நின்ற
ஜராவதம் பகைஞனது தேரிற் பலமுடன் பாய்ந்து,
அதனுறுப்புகளைச் சிதைத்து, கோறல் புரியுங் கோடுகள்
நான்காலும் அவன்மார்பில்நன்றாய்ப்புடைக்க, அதன்கொ
ம்புகணன்குஞ் சடசடவென்னும் ஒலியுடன் முரிந்தன.
வெய்யோன் வெள்ளையானையின் கவுளியில் வெகுளியோ
டடிக்க அது வருந்தி அலறி வீழ்ந்தது. அவுணாக்கினை
யால், தைத்தியர் அநேகர் சயந்தனைச் சூழ்ந்து தோளிற்
றும்புபூட்டிப் பிணித்து, சிறைப்பட்ட தேவருடன் சேர்த்
தனர். அசுரர் அமரரது தோளிற்பூட்டிய கயிற்றைக்
கைப்பற்றிக்கொண்டு ஈர்த்துச் சென்று, அப்பொன்னுல
கத்தைத் தீயூட்டினர். பாவியாகிய பாதுகோபன் மன
மிகிழ்ச்சியுடன் நிலவுலகடைந்து மகேந்திரபுரியில் தந்தை
முன் சென்று பணிந்து “எந்தையே! இந்திரானியையும்
இந்திரனையும் காணேன். தேவர்களையும், தேவமாதரை
யும், அவர்கள் இளவரசும் இந்திரன் மைந்தனுமான சயந்

தனையுஞ் சிறைசெய்து கொண்டுவந்தேன். அமரருலகை இனி அமரெய்தாவண்ணம் அக்கினிக்கூட்டினேன்” என, சூரபன்மன் மனங்களித்து, மகனைத் தழுவிக்கொண்டு தேவர்களை விலங்குபூட்டிச் சிறையிலிட்டான். தேவ மாதரை அசுரமாதருக்குப் பணிப்பெண்களாகப் பணித் தனன். சிறையிலகப்பட்ட தேவர்களும், அடிமைசெய்யும் அரம்பாஸ்திரீகளும், எப்பொழுது இத்துயர் தீருமென்று எண்ணிச் சிவபிரானது திருவருளைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். இதுநிற்க:

பாதுகோபனோடு போர்செய்து கொம்பொடிந்த நாற்கோட்டு ஐராவதம், தனது துயராற்றாமல் வருந்தி, சிவத்தியானத்துடன் விண்ணுலகுநீங்கி மண்ணுலகடைந்து, சுவேதாரண்யம் என்னும் திருவெண்காடு சென்று, ஆங்கு முன்னொருகாலத்தில் இந்திரனாற் பூசிக்கப்பெற்ற பிரமவித்தியா நாயகியாரை இடப்புறமமர்த்திய ஸ்ரீசுவேதாரண்யேசுரரது துதித்தற்கரிய திருவடியை மனத்திற் பதித்து, ஸூர்யதீர்த்தம், ஸோமதீர்த்தம், அக்னிதீர்த்தம் என்னும் முத்தீர்த்தத்திலும் முறையே காலை, உச்சி, மாலைகளான முப்பொழுதிலுமுழங்கி, திருப்பள்ளித்தாமங் கொய்து, சங்கமாகிய குடங்களால் திருமஞ்சனமாட்டி அருச்சித்து, ஒரேமனதாய் உமாபதியை உள்ளத்திற் கொண்டுறைந்தது. அரவாபரணர் அத்தியின் பத்திக்குச் சித்தங்களித்து, திருவருள் செய்யச் சேவைதந்து ஐராவதத்தின் கிரமேற் றிருக்கரங்கூட்டி அதைநோக்கி

“உனக்கென்ன வரம் வேண்டும்?” என, “தேவநாயகா! தேவரீரை இவ்வகையே அருச்சித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுகிறேன்” என விண்ணப்பிக்க விடையூர்தி “நீ கூடீரா. பதி கடைகையில், தோன்றியபொழுதே உன்னை இந்திரனுக்கு வாகனமாக விடுத்தனனாதலின், நீ அவ்வாறே அமரர்துயரொழிந்தபின் அமராவதியை யடைந்துவாழ்க எம்மடியனாகிய இந்திரனை நீயே வாகனமாகித் தாங்குதல் எமக்குச் சம்மதம் நின்கொம்புகள் பண்டுபோலாக” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர். ஐராவதம் ஆண்டவ ரறுக்கிரகித்தவண்ணம் கொம்புகள் வளரப்பெற்று, ஆண்டு அன்போடு சிவலிங்கார்ச்சனை செய்துகொண்டிருந்து, ஸ்ரீ குமார்க்கடவுள் சூரபன்மனாதியர் அசுரர் துயரகற்றி அமரரைச் சிறைவிடுத்த பின்னர் இந்திரனுக்கு வாகனமாய்ப் பண்டுபோல் அமராவதியில் வாழ்ந்திருந்தது.

ஐராவத சூரிய யானையின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அதனைச் சடையது அறுக்கிரகஞ்செய்தமையால், கடவுளையகரைக்க திகமூர்த்தியெனக் கழறலாயிற்று.

நீருடைய பந்தழர்த்திகவரமிகள் தேவாரம்

“சக்கரமாற்கீ. ரஞ் சலந்தரனைப் பிளந்தானுமக்கரைமே லனை னு மடைந்தயிரா வதம்பணியமிக்கதனுக் கருள்க னம் வெண்காடும் வினை துரக்கு முக்குளநன் குடைம முக்கனுடையிறையவனே.

களள்ளார்செங் கமலத்தான் கட்டற்கிடந்தா னெனவிவர்க ளின்
 ளொள்ளாண்மை கொளற்கோடி யுயர்ந்தாழ்ந்து முணர்வரிய
 வெள்ளாணை தவஞ்செய்யு மேதகுவெண் காட்டானென்
 னுள்ளாடி யருகாதா ருணர்வுடைமை யுணரோமே.”

கந்தபுராணம்

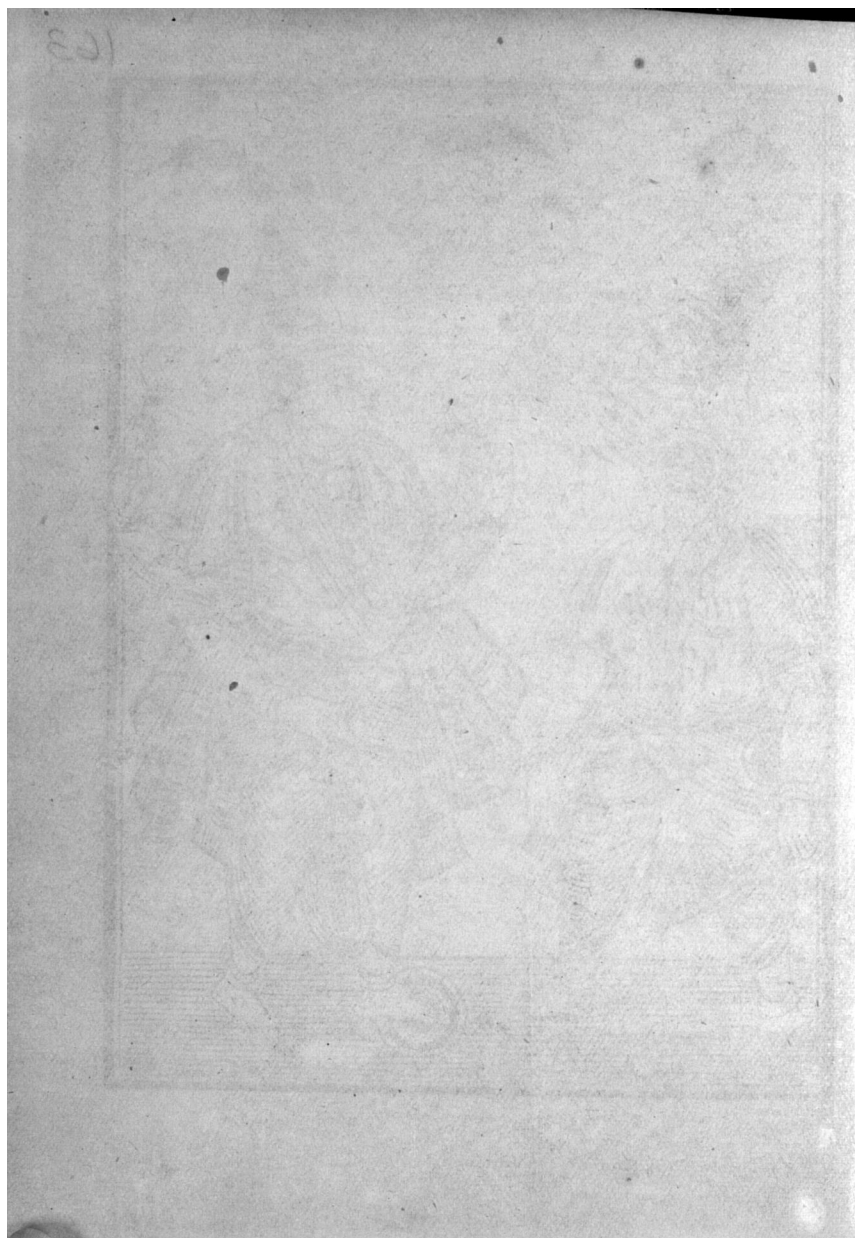
“மற்ற வன்றன் மணியணி மார்பிடைச்
 செற்ற மால்கரி சென்றுமுற் றுக்கலும்
 பொற்றை யின்கட் புழைத்திடுஞ் சூசியி
 னிற்ற வாலத னீரிரு தந்தமும்.

வாலிய வொளிகெழு வனத்தி லேகியே
 மூலம தாகிய முக்கண் மூர்த்தியை
 மேலுள தாணுவின் மேவச் செய்துபின்
 சீலமொ டருச்சனை செய்து வைகிறே.

அறிவுள மால்கரி யமலன் றந்திர
 முறையது நாடியே முதிரு மன்பினு
 மறையுற வழிபடஇ வைகு மெல்லையே
 குறைபடு நாற்பெருங் கோடும் வந்துய்த.”

கஜாந்திகமூர்த்தயே ர

நாற்பத்தொன்பதாவது

ஜலந்தரவத முர்த்தி

தேவேந்திரன் ஒருகாலத்தில் திருக்கைலாயகிரியை யடைகையில், சிவபெருமான் வடிவுமாறி வழியில் நிற்கக் கண்டு, “நீ யாவன்? யாதுதொழில் செய்வோன்?” என, ஒன்றுங்கூறுதிருப்பக் கோபித்துத்தன் கைவச்சிரத்தைத் தோளிறுக்க, அது பொடியாக வுதிர்ந்தது. உடனே பெருமானுக்குக் கோபமுதித்து ஒருருத்திர வடிவேற்க, இந்திரன் வெருக்கொண்டு, உரைகுழற வுடலையைக் கைகட்டி வாய்பொத்திப் பலவகையாகத் துதிபுரிய, இறைவர் மனம் பொறுத்துத் தன் கோபத்தாலுண்டாகிய வியர்வைநீரை வழித்தெறிய, அது மேற்றிசைக்கடலில் வீழ்ந்து ஓர் புத்திரவடிவாயது. அதனைச் சமுத்திர ராசன் மகன்மைகொண்டு வளர்த்துவந்தனன். அச்சிறுவன் பிரமனாற் சலந்தரனென்று நாமமிடப்பெற்று, காளைப்பருவமுற்று, அவுணருடன்கூடி ஆற்றல் மிகுந்தவனாய்த் தானவத் தச்சனாகிய மயன் என்பவனால் ஓர் அழகிய நகரஞ் செய்வித்து, காலநேமியின் புத்திரி விருந்தையை மணந்து சிறிதுகாலம் வசித்திருந்து, மேருமலையிலிருந்த தேவர்களோடு போர்புரியக்கருதிப்போகையில், தேவர்கள் விஷ்ணுவை வேண்ட, அவர் கருடாருடராய் இருபதினாயிரவருடன் கும்போர்புரிந்து அவனை வெல்லுந் திறனில்லாராய்ப் புகழ்ந்துசென்றனர். அதுகண்ட

இந்திரன் அவ்வசுரனால் யாது தீங்கெய்துமோவென் றலக் கணுற்றுத் திருக்கைலாயகிரியை யடைந்திருந்தான்.

இந்திரனது செய்தியைச் சிலதூதுவரியம்ப வுணர்ந்த சலந்தரன் ஆங்குச்சென்று, அவனை யெதிர்ப்பான் கருதிப் புறப்படுகையில் விசேடித்த கற்பினையுடைய விருந்தையென்னும் மனைவி வேண்டாமென்று தடுப்பவும் மனமயங்காமல், சேனாசமுத்திரத்துடன் திருக்கைலையை சமீபித்தலைச் சதக்கிருது கண்டு சஞ்சலங்கொண்டு, சந்திரானத்துட்சென்று சங்கரர் முன்னேறின்று தனக்குற்ற சங்கடத்தைச்சாற்ற, தயாநிதி “வச்சிரபாணி! வருந்தாதே” என வனுக்கிரகித்துத் தேற்றித் தன்பின் வடிவுமாறிவரக் கட்டளையிட்டு, நரைத்த திருவுருவமும் ஊன்றியதடியும், தொங்கிய கமண்டலமுந் தளர்ந்த நடையுமுடைய ஓர் விருத்தமுநி வடிவேற்று, இந்திராதி யிமையவர் மறைந்து பின்றொடரச்சென்று, சலந்தரனைக் கண்டு “நீயார்? யாது கருதிச் செல்கின்றனை?” என வினாவ, “யான் சமுத்திர ராசன் தனயன். சலந்திரனென்னு நாமமுற்றோன். சிவனுடன் செருச்செய்யச் செல்கின்றேன்” எனச்செப்ப, நம்பெருமான் “நன்று கூறினை” என்று நகைகோட்டி, கண்ணுதலைப் பொருதக் கருதிற் கணத்தி லுயிர்கழிவாய்; உயிர்ப்பிச்சை வேண்டின் திரும்பியோடிப்போ” என, சலந்தரன் “இமைப்பொழுது திங்கிருந்து என் ஆற்றலைக் காணுதி” என, ஈசன் “யான் சிவபிரானுக்கிரண்டாவது. உன் வல்லமையைக் காணவந்தேன்” என்று திருவடி

யால் ஓர் சக்கரம்போற்கீறி “இவ்வலையத்தைச் சிரமே
 லேற்றுத் தாங்கவல்லையர்” என்றவுடனே, சலந்தரன்
 இறுமாப்புமிருந்து “இதுதானே பெரிது” என்று இரு
 கையாலுமெடுத்து மார்பிலும் புயத்திலுந்தாங்கிச் சிரத்
 தின்மேல் வைத்துக்கொள்ள, அச்சக்கரம் அவனை அக்
 கணமே இருபிளவாகப்பிளந்து சிவபெருமான் திருக்கரத்
 தெய்தியது. அவனுடன்வந்த அசுரர் கூட்டமுற்றும் பெரு
 மானது விழித்தீயினாற் சாம்பராயின. பின்னர் பெரு
 மான் தமது நிஜவடிவு காட்ட இந்திரன் முதலாயினார்
 வாழ்த்திப் பூமழைபொழிந்து ஆரந்தக்கூத்தாடிப் போற்
 றித் தத்தம் பதவியடைந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

அமரரைத் தீராத்துயர் விளைத்துவந்த சலந்தராசுர
 னைச் சக்கரமொன்று தாளாற்கீறித் தலைமேலெடுக்கச்
 செய்து சங்கரித்தமையால், சிவபிரானுக்கு ஜலந்தரவத
 மூர்த்தியென வேரார் திருநாமஞ் சாற்றப்பட்டது.

கந்தபுராணம்

“புங்கவர் யாரையும் புரங்கண் டேன்வரு
 கங்கையை யடைத்தனன் கார்கொள் வேலையி
 லங்கியை யவித்தன னரியை வென்றன
 னிங்கிது தாங்குவ தரிய தோவென.

புரத்தழல் கொளுவியோன் பொறித்த நேமியைக்
 கரத்திடை யெடுத்தனன் கனங்கொண் டெய்தலி
 னுரத்திடைப் புயத்திடை யுயிர்த்துத் தாங்கியே
 சிரத்திடை வைத்தனன் நேவ ரார்க்கவே.

செழுஞ்சடர்ப் பரிதியைச் சென்னி கோடலா
 லொழிந்திடு சலந்தர னுச்சி யேழுதற்
 கிழிந்தது முழுதுடல் கிளர்ந்து சோரிந்
 ரிழிந்தது புவிதனி லிழுமெ னேசையால்.”

காஞ்சீப்புராணம்

“இருகூ றுஞ்ச் சலந்தரனை யிறுத்து மாட்டி யவ்வடிவ
 மருகேதோன்றச்சுதரிசன மங்கைத்தலத்தின்மிசையேந்தி [கத்
 முருகார்கடுக்கைத்தண்ண றும்பூந்தொடையல்வாகைமுடிவிளங்
 திருவார் காட்சி யளித்தருளுந் தேவர் கோமான் றிருவுருவம்.”

ஜலந்தரவதமூர்த்தயே நம:

ஐம்பதாவது

ஏகபாதத்ரி மூர்த்தி

ஆதிமத்தியாந்தரகிதராய் அமலராய்ப் பரிபூரண
 ராய்ச் சூக்ஷ்மராய் ஏகராகிய பரமசிவம், உலகங்களை
 ஆக்குதல் காரணமாய்ச் சுத்தமாயையின் அதோபாக
 மான அசுத்தமாயையினிடத்து அவ்யக்தமாகிற மஹானை
 யுண்டாக்கி, விஞ்ஞானகலர்-பிரளயாகலர்-சகலர் என்னு
 மூவருக்கும், தது கரண புவன போகங்களுக்கு உபகரண
 மாய், பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்கள் மூலமாய்ப் பிரபஞ்ச
 ங்களையெல்லாம் படைத்தல்-காத்தல்-அழித்தலாகிய முத்
 தொழில்களையுஞ் செய்வித்தும், அவற்றிற்றோயாதவரா

201

ய்ச் சுத்தமாயெழுந்தருளுவர். இங்ஙனம் நிர்மலமாயிருப்பினும் அவர்கொண்ட திருவுருவம் அஜகேஸுவாதி ஆன்மாக்களின் அநுக்கிரஹகாரணமேயன்றி வேறன்று. அவரது திருவுருவமும் அநுக்கிரஹமேயாகும்.

ததுத்தம் வாதுளே

அங்கப்ரத்யங்கஸாங்கஞ்சோ பாங்கஞ்சசதுரோபவேத்
பிரோவக்த்ரஞ்சஹ்ருதய மங்கஞ்சேதிப்ரகீர்த்திதம்
வக்ஷஃகண்டஸ்தநௌபாஹி நாபிகுஹ்யோதரந்ததா
நேத்ரம் நாஸாஸ்யகர்ணௌச பாணிபாதந் ததாங்குலி
ஊருசஜாநுஜங்கஞ்ச ப்ரத்யங்கஞ்சேதிகத்யதே
மூர்த்திநாகுணரூபந்து ஸாங்கஞ்சேதிப்ரகீர்த்திதம்
குணச்சிந்தமிதிஜ்ஞேயம் தத்குணத்தஸ்தாபவேத்
குணம்ஸத்யம்ப்ரதாபஞ்ச தூர்பேத்யாநுக்ரஹத்தா
ருத்திமாயாவிவர்ணஞ்ச நாதம்ஸம்ஹ்ருதிரேவச
ஏதேதஸ்குணஃப்ரோக்தா தேஷாம்லக்ஷணமுச்சயதே
தீரிகுணம்ஸிமித்யுத்தம் ஸத்யம்ப்ரஸாரிஷ்யதே
கட்கமீஸ்ப்ரதாபேயம் தூர்பேத்யம்வஜ்ரமிஷ்யதே
ஈஸஸ்யாநுக்ரஹஞ்சைவ அபயஞ்சப்ரஸஸ்யதே
ருத்திஸஸ்யாந்நாகரூபந்து பாஸம்மாயாஸ்ரூபகம்
விவர்ணமங்குரஞ்சைவ கண்டம்நாதம்மகம்விதுஃ
ஸமஹாரமக்நிரூபம்ஸாத் பாஸாநாம்பஸ்மஸாதக்ருதிஃ
ஏதேவைகுணரூபாஸ்ச ஸாங்கஞ்சேதிப்ரகீர்த்திதாஃ
வஸ்த்ரோபவீதமாலாஸ்ச கந்தமாபரணந்ததா
ஆஸநாச்சரணஞ்சைவ உபாங்கஞ்சேதிகீர்த்திதம்.—

என்று கூறிய பிரபல பிரமாணத்தானே இறைவர்கொண்டருளிய திருமேனி காருண்யத்திருமேனி யென்பது ஐயமறப் பெறப்பட்டது.

இவர் திருமேனியில் ஹ்ருதயத்தினின்றும் ஸஹஸ்ராம்ஸமாக உருத்திரதேவர் தோன்றுவர். கோடியம்ஸமாக வாமதக்ஷிண பார்சங்களினின்றும் பிரம விஷ்ணுக்கள் பிறப்பார்கள். தக்ஷிண வாம லலாட நேத்திரங்களிலிருந்து ஸூரிய ஸோமாக்நி தேவர் தோன்றுவர். பிராணனிலிருந்து வாயு தோன்றுவன். கண்டத்தினின்றும் கணேஸ்வர் ஜனிப்பர். ஹ்ருதயத்தில் ஸ்கந்தர் உதிப்பர். நாபியினின்று யம் இந்திர வருண குபேரருதிப்பார்கள். பிரத்யங்கத்தினின்றும் பஞ்சாசத்கோடி தேவர்கள் பிறப்பார்கள். உரோமகூபங்களிற் பலகோடி ருஷிகளும் மற்றுமுள்ள பலதேவர்களுஞ் சனிப்பார்களென்று வேத சிவாகமங்களிற் படிக்கப்பட்டுள்ளன.

வாதுளாகம்

கர்மேஸஸ்யஸஹஸ்ராம்ஸந் மஹேஸஸ்யஸமுத்பவஃ
மஹேஸஸ்யஸஹஸ்ராம்ஸாத் ருத்ரதேவஸமுத்பவஃ
ஏதம்மஹேஸகோட்யம்ஸாத் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸமுத்பவஃ
தக்ஷிணங்கபவோப்ரஹ்மா ஹரிர்வாமாங்கஸம்பவஃ
ஹ்ருதயாந்நீலருத்ரஸ்து ஸிவஸ்யஸிவஸுஜகஃ [பவஃ
நேத்ரேஷுஸவ்யவாமோர்த்வே ஸூரியஸோமாக்நிஸு
ப்ராணவாயுஸமுத்பந் ஸ்ரோத்ரேகிலாதிஸுபவஃ

ஆஸ்யேஜ்ஞாநஸமுத்பந்நஃ கணேஸ்ஸதுகளோத்பவஃ
ஷண்முசேஹ்ருதயேஜாதோநாபௌதேவாஸ்ஸமுத்பவா
பஞ்சாஸுத்கோடிதேவாஸ்ச மஹேஸாங்கஸமுத்பவாஃ
ருஷ்யஸ்சததாகோட்யோ ரோமகூபாதஸமுத்பவஃ [தம்
மநோந்மந்யாஸ்ஸஹஸ்ராம்ஸாத் கௌரீஜாதம்இதிஸம்ரு
பூநீஸ்ஸாஸரஸ்வதீதுர்கா உமாஸைவப்ரபாததா
ஸசிஷ்யேஷ்டாசலக்ஷமீச ததைவாந்யாஸ்சஸக்தயஃ
ஏதாவைகோடிஸக்திஸ்ச கௌரீதேஹஸமுத்பவா.

அதர்வஸிகோபநிஷத்து

ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ரா ஸ்ஸம்ப்ரஸாடியந்தே
நகாரணஃ காரணஃ துத்யேயஃ
ஸர்வைஸ்வர்யஸம்ப்நஃ ஸம்புராகாஸமத்யே.

கூர்மபுராணம்

ராஜவீரமாமகிஸுத்திஃ கரோதிஸகலம்ஜகத்
ஆஸ்தாயப்ரஹ்மணோநுபம் மந்மாயஸம்ப்ரவர்திதா
அந்யாசஸக்திஸ்த்வாட்யா ஸஸ்தாபயதிமேஜகத்
பூத்வாநாராயணோநந்தோ ஜகந்நாதோஜகந்மயஃ
த்ருதீயாமஹதிஸக்திர் நிறந்தீஸகலம்ஜகத்
தாமாவீமேஸ மாக்யாதா கோபாத்ருத்யாக்யாநுபினீ.

இலிங்கபுராணம்

தமஸாகாலருத்ராக்யம் ரஜஸாகநகாண்டஜம்
ஸத்வேநஸர்வகம்விஷ்ணும் நிர்குணத்வேமஹஸ்வரம்.

ஆதிதீயபுராணம்

ஸதஸ்மாததிகஞ்சித் தத்வந்தத்வித்திஸாங்கரம்
தஸ்யைவமூர்தயஸ்திஸ்ரோ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா:

அநுஸாசநீகபர்வம்

ஸௌஷ்பகவாந்ருத்ர: ஸர்வதத்வாதித்வ்யய:
ஸோஸ்ருஜத்தக்ஷிணதங்காத் ப்ரஹ்மணம்லோகஸம்பவம்
வாமபார்ஸ்வரத்ததாவிஷ்ணும் லோகரக்ஷார்தமீஸ்வர:
ஹ்ருதயாத்காலருத்ராக்யம் ஸர்வஸம்ஹாரகாரகம்.

ஸ்காந்தம்

மதங்கஸ்வேதஸம்பூதௌ ப்ரஹ்மநாராயணவிமௌ.

லிங்கபுராணம்

தக்ஷிணங்கபவோப்ரஹ்மா வாமதஸ்சஜநார்த்தந:

காளிகாண்டம்-விஷ்ணுவாக்யம்

ஜாதோஹமஸ்யவாமாங்கே ப்ரஹ்மசைவாஸ்யதக்ஷிணே.

ஆதிதீயபுராணம்

யதாஜ்ஞயாஜகத்ஸ்ரஷ்டா விரிஞ்சி: பாலகோஹரி:
ஸஹ்ரதா்காலருத்ராக்யோ நமஸ்தஸ்மைபிநாகிநே.

இத்தியாதி நியாயங்களாற் கற்பங்கள்தோறும், சிவ
பெருமான் அநேககோடி பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களை
அவ்வவர்களின் பாஸவீக்கத்தின் நீக்கத்தின்பொருட்டு
அனுத்தன்மைநீக்கிச் சிவமாந்தன்மையருள், தமது திரு
அங்கத்தினிடத்துச் சிருட்டித்து, மீண்டுந் தம்மிடத்தில்

ஏகபாதத்ரிமூர்த்தி

337

ஒடுக்கிக்கொள்வர் “யாதேருத்ரபிதர் மருதாஃ ஸுமந்ர
மேது,” என்னும் சுருதி ப்ரமாணத்தின்படி, அத்தேவர்
களைக் கற்பங்கள்தோறும் சிருட்டித்தும், மீண்டுந் தம்மி
டத் தொடுக்கியும், தாம் பிறப்பிலராய், மும்மூர்த்தி முத
லாகிய தேவர்களுக்கும் பிறப்பிடமாய்த் தனித்து நிற்ப
ராதலின், சிவபிரான் ஏகபாதத்ரிமூர்த்தியெனப் பெய
ரெய்தினர்.

காஞ்சீப்புராணம்

“அடுப்பார்க் கருளு மொருதாளு மம்பொற் கமல விழிமூன்றும்
படப்பாம் பணிந்த புயநான்குஞ் சூலப் படையு மெழில்வயங்க
விடப்பா லரியை வலத்தயனை யெழுநாற் கோடி யுருத்திரரை
நடுப்பாற் றோற்றி யையைந்து வடிவ முடனா நலம்பிறக்கி.

புகன்ற விடப்பாற் பகுதியினைப் புந்தித் தலத்திற் புந்தியினை
யகங்கா ரத்தி னுறுதன்மர்த் திரையிற் பொறியி னவ்வவற்றைத்
தகுந்தாள் சூய்ய முந்திகளந் தலையிற் பார்நீ ரனலவளிவான்
மிகுஞ்சீர்வழியினிடத்திரவிவெண்கேழ்மதியைப்படைத்தருளி.

அடியி னடக்குங் கீழுலக மனைத்து மடியி னுறத்தேற்றி
முடியி னடங்கு மேலுலக முழுது முடிப்பா லளித்தருளிப்
படியில் கருணைப் பிழம்பாகிப் பரசு மடியா ரகவிளக்காய்க்[வம்.
கொடியமலநோயரட்டொதுக்குங் கோணைப்பெருமான் றிருவுரு

ஏகபாதத்ரிமூர்த்தயே நமஃ

ஐம்பத்தொன்றாவது

தீரிபாதத்ரி மூர்த்தி

திவ்விய மங்கள் ஸ்வரூபராகிய சிவபெருமான் மகேச்சுரராகின்று, தம்மிடத்திருந்து அகிலபுவனங்களையும், அப்புலனாதிபர்களையும் முறையே தோற்றுவித்து, அத்தோற்றிய அடைவே தம்மிடத்தி லொடுக்கிக்கொள்வர். அவ்வொடுக்கம் நித்தியம் நைமித்தியம் பிராகிருதம் ஆத்தியந்திகம் என நான்குவகைப்படும். அவற்றுள் முதலிந்குறிய நித்தியம் என்பது ஆன்மாக்கள் அவரவர்கட் கறுதியிட்ட ஆயுளினிறுதியில் தத்தங் காரணத் தொடுங்குவதாம். இரண்டாவதாகிய நைமித்திகம் என்பது பிரமாவினது பகல்கழிய, உலக சஞ்சலத்தால் மறைதலாம். மூன்றாவதாகிய பிராகிருதம் என்பது பிரம தேவனது காலவளவை யொழிய உலகமெல்லாம் மடிந்து பிரகிருதியில் ஒடுக்கமுறுதலாம். நான்காவதுங் கடைப்பட்டதுமான ஆத்தியந்திகம் என்பது ஆன்மாக்கள் விரிந்தஞானத்தினால் முத்தி யடைதலாம்.

அவற்றுள், முதற்குறிய நித்தியமென்பது வெளிப்படா. இரண்டாவதாகிய நைமித்திகம் பிரளயத்தின் முடிவில், சூரியன் நூறு தேவவருடமட்டும், சுவர்க்கமத்திய பாதல லோகமனைத்தும் முதலற, அழற்கதிர் பரப்பி, கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியும் அதைச் சூழ்ந்த பெரும்புறக்கடலும் வறண்டு பொரிந்து போகும்படி, தீப்

०११

திரிபாதத்திரிமூர்த்தி

341

பொறிகளைச்சிந்தி அக்கினிதேவனுடன், கொல்லுந்தொழில்செய்யும் யமனைப்போலக்காலத்தோடுகலந்து, பூலோகம்-புவர்லோகம்-சுவர்லோகம் - ஜனலோகம் - மகாலோகம்-தபோலோகம் - ஸத்யலோகம், அதலம்-விதலம்-சுதலம்-நிதலம்-தராதலம்-ரஸாதலம்-மஹாதலம்-பாதலலோகம் முடிவுவரையிலுள்ள சராசரமெல்லாவற்றையு மெரிப்பன். இங்ஙனம் செய்ததின் பின்னர் நூறுவருஷம் மேகக் கூட்டங்கள் குழுமி யானைத்துதிக்கையினின்றும் நீர் சொரிதல்போல நீர்த்தாரைபொழிந்து மின்னி இடித்துச் சூரியோஷண முதலியவற்றைத் தம்மிடத்தோடுக்கிக் கொண்டு பெருமழைச் சொரியும். இவ்வகைய நைமித்திகப் பிரளயகாலத்தில் பிரமன் யோகநித்திரை செய்வன். இப்பிரளயத்தோடு கூடிய கற்பத்தை வராககற்பமென வங் கூறுவர்.

* பிராகிருதப் பிரளயத்தைச் சிறிது விரிப்பாம். பரமாணு இரண்டுகொண்டது அணு. அது மூன்றுகொண்டது திரிசரேணு. அது மூன்றுகொண்டது துடி. அது மூன்றுகொண்டது வேதை. அது மூன்றுகொண்டது லவம். அது மூன்றுகொண்டது நிமிஷம். அது மூன்றுகொண்டது கணம். அது ஐந்துகொண்டது காட்டை. அது பதினைந்துகொண்டது லகு. அது பதினைந்துகொண்டது கன்னல் அல்லது கடிகை. அது இரண்டுகொண்டது முகூர்த்தம். அது பதினைந்துகொண்டது பொழுது. அது இரண்டுகொண்டது நாள். அது பதினைந்துகொண்டது

பட்சம். அது இரண்டுகொண்டது திங்கள். அது இரண்டு கொண்டது இருது. அது மூன்றுகொண்டது அநயம். அது இரண்டுகொண்டது ஆண்டு என்று சொல்லப்படும். ஆண்டு அல்லது வருடம் நூறுகொண்டது மாநாடர் ஆயுள்காலம். மேற்கூறிய மாநாடநாள் முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோர்க்கு ஒருநாள். அவ்வகைத்திங்கள் பன்னிரண்டுகொண்டது தேவர்களுக்கு ஒருநாள். அவ்வகைய நாள்கள் கூடிய ஆண்டு பன்னீராயிரங் கழிந்தால் தேவர்களுக்கோர் ஊழியாம். நால்வகையூழி யாயிரஞ் சென்றால், பிரமனுக்கொருபகல். இதற்குள் சவாயம்பு-சவாரோசிஷன்-உத்தமன்-தாமசன்-இரைவதன்-சாக்குஷன்-வைவச்சதன்-சூரியசாவர்ணி-தக்ஷசாவர்ணி-பிரமசாவர்ணி-தருமசாவர்ணி-உருத்திரசாவர்ணி-ரௌச்சியன்-பௌத்தியனென்னும் பதினான்கு மறுக்களும், அரி-விபச்சித்து-சுசாந்தி-கிவிவிபு - மனோசவன்-புரந்தரன்-மாவலி - அற்புதன் - சாந்தி-விருடன்-இருதராமன் - திவற்பதி-சுகி என்னும் பதினான்கு இந்திரர்களும் நீங்குவர். அப்பொழுது பிரமன் சிருட்டிநீங்கித் துஞ்சுவான். இதையே பிராகிருதப் பிரளயமென்பர். இத்தகைய பிரமர் ஒருகோடிய ரிறப்பின் திருமாலுக்கு ஒருபகலாம். இவ்வகையே விஷ்ணுவின் காலவளவை கழியின் விஷ்ணுவு மிறப்பர். [ஆதியந்திகப் பிரளயமென்பது ஆன்மாக்கள் இருவினையொப்பும் மலையிபாகமும் பெற்றுச் சர்வேசுவரனுடைய திருவருளால் சத்தினிபாதமுற்று முத்தியிற் கலத்தலாம்.]

இவ்வாற்றிறந்த பிரம விஷ்ணுக்களும் உருத்திரரும் தாம் தோன்றிய அடைவே மகேச்சுரனிடத்தில் லயமாவர். அம்மகேச்சுவரரோ அநேககோடி சூரியப்பிரகாசமாய்ப் பிரமாண்டங்களை யெல்லாம் நெற்றிக்கண்ணு லெரித்து, அவ்வாறு எரியுண்ட புவனபதிகளின் அங்கங்களைக் கருணையாலே தம்மிடத் தொடுக்கிக்கொள்வர். பிரமா-விண்டு - உருத்திரனென்னு மூவரும் ஒடுங்குஞ்சமயத்து மகேச்சுவரரெழுந்தருளிய அவசரம் திரிபாதத்தரிமூர்த்த மெனப்படும். அதாவது மூன்றுபதமாக நின்ற மும்மூர்த்திகளும் மகேச்சுவரரிடத்தில் லயமாதலாகிய அவசரம் என்னுணர்க.

எல்லாப் பொருள்களும், தத்தம் பிறப்பிடத்திலேயே லயப்படும் என்பதற்குப் பிரமாணம்.

“யாதேவா இமாநிபூதாநிஜாயந்தேயே நஜாதாநி ஜீவந்தியத் ப்ரயந்தயயிஸௌ விஸந்திதத் விஜிஜ்ஞா ஸஸ்வத தப்ரஹ்ம” —சுருதி.

சிவஞானபோதம்

முதற்குத்திரம் - உதாரணம்

“இலயித்த தன்னின் லயித்ததா மலத்தா லிலயித்த வாறுளதா வேண்டு—மிலயித்த தத்திதியி லென்னி னழியா தவையழிவ தத்திதியி மாதியுமா மாங்கு.”

திரிபாதத்தரிமூர்த்தயே நமः

ஐம்பத்திரண்டாவது

ஏ க ப ர த மு ர் த் தி

கண் முதலிய உறுப்புகளின்றி, கருத்தினுக்கெட் டாதாகி வண்ணமுங்குணமுமின்றி மாறிலாப்பொருளாய் ஆதிமத்தியார்த ரகிதமாய்ச் சுயஞ்சோதியாய்ச் சர்வான் மாக்களுந் தோன்றி லயிக்குமிடமாயுள்ள சாக்ஷாத் சிவ பெருமான் ஆன்மாக்கள் ஆணவகேவலத்தி லழுந்தித் தம்மையறியாது கிடப்பதை யறிந்து சத்தியை கேட்கா பித்து ஞானத்தை யுதிப்பித்து, அவ்வான்மாக்கள் ஆண வாதி மலபந்தங்கள் நீங்கித் திருவடியையடையத் திரு வுள்ளங்கொண்டு சிருட்டியாதியைக்கருதி, மீண்டும் படைத்தும், அவற்றைக் காத்தும், சங்கரித்தும், திரோப வித்தும், அதுக்கிரகித்தும் வராரிற்பர்.

சர்வசம்ஹாரகாலத்திற் சத்தியில் அனைத்துயிரும் ஒடுங்க, அக்காருண்யசத்தியார் தம்மிடத்தொடுங்க, சிவ பிரான் ஒருவரே அழியாதிருந்தருளுவர்; எனவே வேத சிவாகமபுராணாதிகள் ப்ரதிபாதிக்கும். இவரே சர்வகா ருண்யராகிய பகவான்; அணிமாதி அஷ்டசித்திக்கும் முதற்காரணர்; பிரணவவாச்சியர்; பார்க்கபகவத் சப்த வாச்சியர்; இவரே தனிப்பொருளாய் நிற்பவர். இவற் றைப் பின்வரும் உபநிடதாதி மஹாவாக்கியங்கள் வெளிப் படுத்தும்.

STI

ஏகபாதமுர்த்தி

347

ஸ்ருதி வாக்கியங்கள்

ஈஸாநஸ்ஸ ஏகோருத்ரஃ || ஸிவஏவகேவலஃ || ஏகஏவ
ருத்ரோ நத்விதிய்யாயதஸ்தே || த்யாவாபூமிஜயநந்தேவ
ஏகஃ || ஸஸிவ ஏகோதேவஃ || தமேகம் புருஷம் ருத்ரம் ||
யஏகோருத்ர உச்ச்யதே || ஏகமேவாத்விதிய்யம் ப்ரஹ்ம ||
ஸர்வேவைருத்ரஃ || விஸ்வாதி கோருத்ரோ மஹருஷிஃ ||
யஃபரஸ்ஸமஹேஸ்வரஃ ||

இத்யாதிப் பிரமாணங்களால், பகவானாகவுள்ள
சிவமூர்த்தியே தனித்து நிற்பவரெனவும், எஞ்சிய இமை
யவர்கட்கு முதல்வரெனவும் பெறப்பட்டது. இனி
பகவத் சப்தவாச்சிய ரென்பதற்குப் பிரமாணங் கூறு
வாம். பகவானென்பது அறுகுணச் செல்வனென்ப
பொருளாகும்.

அவையாவன

“ஐஸ்வர்யஸ்ய முக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய ஸாஸ்ரியஃ-ஜ்ஞா
நவைராக்யயேந ஸைவ ஷண்ணம்பக இதிரிதஃ” - இத்த
கைய அறுகுணங்களும் சிவபெருமானுக்குள்ளவை. எவ்
வாறெனின், ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்து “தமீஸ்வரா
ணாம் - பரமம்மஹேஸ்வரம்” என்றும், “ஸர்வஸ்ய ப்ரபு
மீஸாநம்” என்றும், தைத்ரீயகம் “யபரஸ்ஸமஹேஸ்வரஃ”
என்றும், அதர்வஸிரஸ - “ஸர்வவைஸ்வர்ய ஸம்பந்நஃ
ஸாஸ்ய” என்றும், ஸௌப்திகபர்வத்தில், கண்ணன் வாக்கி
யம்” நூநம்ஸதேவம் தேவாநாஸஸ்வரேஸ்வரமஸ்யயம்.”

என்றும் போந்த பிரமாணங்களால், எல்லா முடைமைக் குணமுடையான் சிவபிரானென்பதும், இப்பகவானே யுபாசித்தே மற்றத் தேவர்கள் ஐசுவரியாதி சம்பத்துகளைப் பெற்றார்களென்பதும் விளங்குகின்றன.

இனி வீர்யன் என்பதற்கு, ஸ்ருதி “ம்ருகந்நபீமமுப ஹத்துமுக்கரம்” என்று கூறிய உக்ர சப்தத்தால் வீர்யனெனப் பெறப்பட்டது. பாகவதம் சதுர்த்தஸ்கந்தம் பிரமன் வாக்கியம் “நாஹம்நயஜ்ஞாநசயஸ்யயூயம்-தேதேஜோவாஜாமுநயஸ்சஸத்வம்-விதுஃப்ரமாணம்பலவீர்யயோர்வா - தஸ்யாத்த மந்த்ரஸ்சந உச்சிதித்ஸேத்” என்றும், ஸ்ருதி “நஸந்சாஸந்ரிவ ஏவகேவலஃ” என்றும், காட்டிய பிரமாணங்களால் யஸோகுணமுடைமை நிரூபிக்கப்பட்டது. “அதவா சேஷகல்யாண குணைககனசஸ்வரஃ ஸிவஇத்யுச்ச்யதேஸத்பிஃ ஸிவ தத்வார்த வேதிபிஃ” என்றும், இராமாயணம் “ஸ்ரீமதஃ ஸிதிகண்டஸ்யகீர்திர்ஹி துரதிக்ரமா” என்றும், ருக்வேதம் “ஸ்ரேஷ்டஜாதஸ்ய ருத்ரஸ்ய ஸ்ரியாஸிதபஸ்ந மஸ்தபநாஃ வஜ்ரபாஹோ” என்றும், விளக்கிய பிரமாணங்களால் ஐசுவர்யமுடைமையும் யஸோகுணமுடைமையும் அநந்தகல்யாண குணமுடைமையு நாட்டப்பட்டன. ஸ்வேதாஸ்வதரோப நிஷத்து “ஏநாவ்ருதம்ஸத்யமிதம் ஸர்வஜ்ஞஃ காலகாலோகுணீஸர்வவித்யயஃ” என்பதாற் செவ்வுமுடைமையும் ஞானவைராக்கிய முடைமையுஞ் சாற்றப்பட்டன. பின்னும் கூர்மபுராணம் “யஸ்துயோகம்ததாமோக்ய மிச்சேதஜ்

ஞானமுத்தம் ஸோர்தயேத்தை விருபாக்ஷம்” என்றும், ஸ்மிருதி “நய்வராதா தஜ்நமீப்சேத்” என்றும் காமாபி சப்தம் வைராக்யகுணத்தைக் கூறிற்று. பாகவதம் அஷ்ட டமஸ்கந்தம் “விரக்தஸ்தவத்ருதேபுமாந்” என்றும் இவ் வாறு ஷாட்குண்ய ஸம்பத்தியும் சிவபிரானிடத்தே அந ந்ய சாதாரணமாயுள்ளன.

அன்றியும் மந்த்ரோபநிஷத்து “தர்மாவஹம் பாப நரம்பகேஸு” என்றும், வேஜேரம்ந்தரம் “ஸர்வநந ஸிரோக்ரீவஃ ஸர்வபூதகுஹாஸயஃ ஸர்வவ்யாபீஸபகவாந் தஸ்மாத்ஸர்வகதஃஸிவஃ” என்றும் பகவத் ஸப்தவாச்சி யம் நிர்ந்தேசிக்கப்பட்டது. இனிச் சிவபிரானே பிராண வாச்சியரென்பதை விளக்குவாம். ஸ்ருதி “யோவா தாதௌஸ்வ ரஃப்ரோக்தஃ” என்று பிரணவ சப்தவாச்சி யத்துவம் மஹேஸ்வரைக நிஷ்டமாய்த் தெரிவித்தது. பின்னும் ஸ்ருதி “ப்ரம்மாஸிவோமே அஸ்துஸதாஸி வோம்” என்றும், லிங்கபுராணம் ப்ரணவோவா வாசகஸ் தஸ்ய ஸிவஸ்யபரமாத்மநஃ” என்றும், ஆதித்தபுராணம் “வாசகஃ—ப்ரணவோயஜ்ஞாந மூர்த்தேருமாபதேஃ” என் றும், கடவல்லீமாண்டேக்யாதர்வஸிரஃ ஸிகைப்ரஸ்நோப நிஷத முதலியவற்றுள்ளும், பிரணவம் ஸிவைகவாசங்க ளாகவே பிரதிபாதிக்கப்பட்டது.

இனி வேதங்களாற் கூறப்படும் பர்க்காதிசப்தப் பொருளாவார் சங்கரர் என்பதற்கு ஆதித்யபுராணம் “பர்க்கோவிஸ்வஸ்யபரணுத் விஸ்வயோநிருமாபதிஃ தஸ்ய

ஞானமயிஸக்தி பார்யாசகிரிஜாபரிவா” என்று கூறிய ஏதுக்களால், சிவபெருமான் ஒருவரே மற்றத் தேவர்களுக்கு அருள்புரிந்து முதலிலும் கடையிலும் தனித்து நிற்பர் என்பது பெறப்பட்டது.

இத்யாதி பிரமாணங்களாற் போந்த பரமபதியாகிய சிவபெருமான் சர்வஸம்ஹாரகாலத்தில், யாவரும் லயமடைய எல்லாவுலகும் தமது திருவடியிற்பொருந்த நிற்பதால் ஏகபாதமூர்த்தியென்று சுருதியாதிகளாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டனர்.

லங்கபுராணம்

“வேய்யதிரி சூலம்விழை வோடினிதி நேந்துங்
கைகளொரு நான்குமலர் கண்களொரு மூன்றுஞ்
செய்யமலர் வென்றவொரு தாளுமுறு தேவை
யொய்யென வமைத்தவர்கள் முத்தியுறு வாரே.”

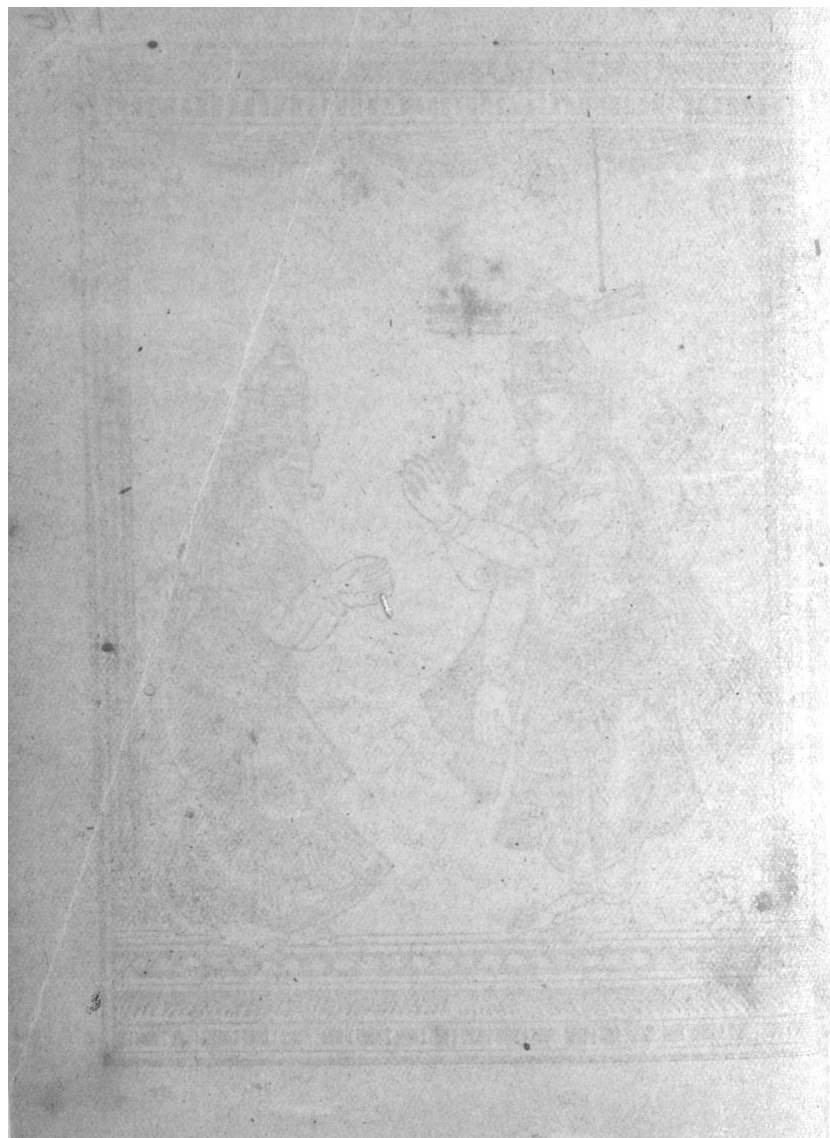
ஏகபாதமூர்த்தயே நமஃ

ஐம்பத்துமூன்றுவது

கௌரீவரப்த மூர்த்தி

மந்தரபர்வதமர்னது மஹாதேவரை நோக்கிப் பலகாலம் தவஞ்செய்து, அப்பரமபதி தன்னிடம் வாழும்படி வரம் பெற்றமையால் சிவபெருமான் தேவியாருடன் அதிற் சிறிதுகாலம் வீற்றிருந்தனர். அவ்வாறிருக்கையில் அம்சவாகனனாகிய அலரோணைநோக்கி அநேகநாள் அருந்

கேளீவரப்தமூர்த்தி

353

தவமாற்றிய அசுரனொருவன் உமையம்மையார் உடவி
 னின்றித்த ஒருபெண்ணை உயிரொழிந்தாலன்றி,
 வேறொருவராலும் இறவாதிருக்க வரமேற்று இமயவரை
 யலைத்துவந்தனன். அந்த அவதியை யகற்ற வழி யாதெ
 ன்று வருந்திக் கருதியமலரோன் மந்தரமடைந்து எம்பி
 ரானைப் பணிந்து “இறைவரே! இமயவல்லியாகிய எம
 தன்னையிடம் ஓர்கன்னியைத் தோற்றுவித்து அவ்வசுரனை
 யழிக்கவேண்டும்” என விண்ணப்பிக்க, இறைவர் அவ்
 வாரே யாகுக, என்று விடையளித்தனுப்பினர்.

பின்னர், காளகண்டராகிய கண்ணுதல் லீலாமாத்தி
 ரையாய்த் தேவியாரைத் திருநோக்கஞ்செய்து “ஏ காளி
 வருக” என, இறைவி “கருப்புவில்லியாகிய காமனைக்காய்
 ந்து கல்லாடையுள் சடைமுடியுந் தரித்த கடவுணையக!
 தேவரீர்வ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தது யாது காரவாம்?
 விருப்பில்லாமனைவி மகளிருட்பதடியாவ ளாதலின், இக்
 காருருநீங்கிக் கவுரியாம் வண்ணங் கருணைபூத்தருள்க”
 என்று கண்ணினையில் முத்துக்கள் போல் நீர்த்துனிகள்
 சிந்தினள். கருணாமூர்த்தி “பெண்ணே: சர்வான்மாக்களை
 யுங் காத்தலே நமது கடனாதலின் ஓர் கருமப்பொருட்
 டாய் இவ்வாறு கழறினோம். மனங்கலங்கற்க, அதனைப்
 பின்னரறிவாய்” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, அம்பிகை
 அண்ணலை வலம்வந்து பணிந்து விடைபெற்று, இமய
 மலைச்சாரலை யடைந்து, ஆங்கோர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை
 செய்து ஆகமவிதிவழாதுபூசித்து அருந்தவத்திருந்தனள்.

அசுரர் செய்யுந்தீமையில் அவதிப்படும் அந்தரத்த
வர், சதுமுகனை முதலாகக்கொண்டு, சாம்பவியால் வந்து
சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து “தாயே! தமது திருமேனியி
னின்னோர் சத்தியை யுதிப்பித்து, தானவர் குழாத்தைச்
சங்கரித்து வானவருக் கருள்வழங்கவேண்டும்” எனப்
பிரார்த்தித்துக் காத்திருந்தனர். மலையரசுபுத்திரியாரா
கிய விமலை, மஹாதேவரது திருவருளாற் கௌரநிறமாங்
காலஞ் சமீபித்தது. அப்பொழுது அன்னையார் தமது
காளநிறத்தைவிலக்க, அதுவே துர்க்கையாயது. துர்க்கா
தேவி பிரமனாற்கொடுக்கப்பட்ட சிங்கவாகனமேறி உமை
யம்மையார் கட்டளைப்படி நிருதரைக்கொன்று விர்தகிரி
யில் வீற்றிருக்கின்றனள். பரமேச்சுவரியார் புராரியின்
திருவருளாற் பொன்னிறமுற்றுக் கௌரியென்னும்பெயர்
பெற்று, மந்தரமலையை யடைந்தனர். திருநந்திதேவர்
முதலிய சிவகணநாதர்கள் திருவடிபரவத் திருச்சந்நிதா
னத்தினுட் சென்று சிவபிரானைச் சேவித்துத் திருக்கரங்
கூப்பி நின்றனர். மங்கையைத் தமது செங்கையாலெடுத்த
துச் சங்கரர் தமது திருத்தொடைமீதி லிருத்தினர்.

சிவபெருமானேநோக்கி உமையம்மையார் தமது
கருமைநிறத்தாலெய்திய காளியென்னும் பெயர் நீங்கிப்,
பொன்னிறமாகிய திருமேனியுங் கௌரியென்னுங் கார
ணத் திருநாமமுமெய்தக் கையேற்றுச் சந்நிதியில் வரங்
கொண்ட மூர்த்தமே கௌரீவரப்தமூர்த்தமெனக் கழறப்
படும். கௌரீவரப்தமூர்த்தயே நம:

871

ஐம்பத்துநான்காவது

சக்ரதாநஸ்வரூப மூர்த்தி

உலகமுழுவதும் ஒரே செங்கோலினு லரசுபுரிந்து வந்த குபன் என்னும் மன்னன் காரணமாகத் திருமால், ததீசிமுநிவரையெதிர்த்துச் சமர்புரிந்து சகிக்கமுடியாராய்த் தமது சக்ராயுதத்தை அம்முநிபுங்கவன்மேற் பிரயோகிக்க, அது அம்முநிசிரேஷ்டரது வச்சிரயாக்கையிற்றாக்கி வாய்மடிந்துமீண்டது. அதுகண்டஅச்சுதன் அச்சமுற்று, மாயாரூபமொன்று தன்போலுண்டுசெய்தனன். முநிவர் முனிந்து தமது காற்பெருவிரலையசைக்கக் கணக்கில்லாத விண்டுமூர்த்திகள் வெளியேதோன்றினர். அதனால் அவர் தவவலி மிகுந்தவரென்றும், அவரை வெல்லத்தக்க வல்லமை தன்னிடத்தில்கையென்றும் சார்ங்கன் தெரிந்து, அம்முநிவரைச் சரணசெய்து மீண்டு தன்னுடன் போந்த வானவரைநோக்கி, “யான் தீயரைச் செகுத்து உலகைப் புரக்குந் திதிக்கடவுளாதலின், எனக் கித்தகைய சக்ரம் இன்றியமையாதது. இதுபோல வேறென்று யாண்டுப் பெறுவேன்” என்றிசைத்துவருந்த, இமையவர் “சலந்தரனென்னுந் தானவத் தலைவனைச் சங்கரன் சங்கரிக்குமாறு திருவடியாற்கீறி நிருமித்த சதரிசனமென்னுஞ் சக்கரப்படை அம்மஹாதேவன்பாலுள்ளது” என மறுமாற்றங் கூறினர்.

அதுகேட்ட திருமால் சிந்தைகளித்துச் சிவார்ச்சனை யாலதனை யடைவேனென் றுள்ளத்தமைத்து, ஓர் சிவ

லிங்கக்குறியை ஸ்தாபித்துப் பாசபத விரதம் பூண்டு சங்கற்பஞ்செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து அக்கமாலேகுடி, தேவர்கள் பூசைக்குரிய உபகரணங்களைச் சித்தஞ்செய்து கொடுக்கப் பரமபதியைப் பதுமமலர் ஆயிரத்தால் நாடோறும் பவன்முதலிய திருநாமங்களோதி அருச்சிக்கத் தொடங்கினர். அவ்வாறு நிகழ்ந்துவருகையில் பத்திவலையிற் படுவோராகிய பரமேச்சுரன் அவரதன்பின் முதிர்ச்சியை ஆர்கலிகுழந்த அவனிமாக்கட் கறிவிக்க ஆயிரங்கமலத்தில் ஒரு சலசத்தை மறைவாக்கினர். விண்டு வுணராராகிப் பண்டுபோற் பவன்முதலிய ஸகஸ்ரர் திருநாமங்களை யோதி ஒவ்வொரு கஞ்சமாகவெடுத்துப் பூசித் துவந்து கடைசியில் ஓர் திருநாமத்திற்கு மலர் காணராய் “இஃதென்னை யாளாகவுடையார் திருவினையாட்டு” என்றெண்ணி, தமதுபூசை முட்டுப்படாவண்ணம் விழியொன்றைப் பிடுங்கி மலராகப் பாவனைசெய்து அர்ச்சித்து முடித்து ஆனந்தக்கடலுளமுந்தினர்.

உடனே, பிறைகுடிய பெருந்தகையார் களிகூர்தவராகிச் சோதிமயமான பேருருவுடன் தெரிசனந்தர, திருமால் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பலமுறைபணிந்து, வேதவாக்கியங்களாற்றுதித்துக் கையேற்றுநிற்க, கருணைவள்ளல் “கமலேகேள்வ! உன் பூசைச்சு மனங்களித்தோம். உனது கண்ணையளித்தோம். கமலக்கண்ணன் என நாமமடையக் கடவாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, தமது திருக்கரத்திலிருந்த ஸுதர்சனம் என்னுஞ்

சக்கராயுதத்தைப் பிரசாதஞ்செய்து எத்தகைய வலியின
ராயினும் நினை யெதிர்த்தோரை இஃது இமையளவிற்
கொல்லும் ஆற்றலுடையதென் றநுக்கிரகித்தனர். திரு
மால் இவ்வரங்களையும் ஸுதர்சனத்தையும்பெற்றுப் பல
முறை பணிந்து அருவியாறுபோற் கண்களில் ஆனந்த
பாஷ்பஞ்சிந்தப் பலவகையாகப்பாடி ஆனந்தக்கூத்தாடி
எம்பெருமானது திருவடியை முடியிற்கூடி வைகுந்தத்
தைநாடி இடையறாச் சிவபக்தியுடன் வீற்றிருந்தனர்.

ஸ்காந்தபுராணம்

T.1412

ததிசிராநிர்ஜிதஸ்த்வம்ஸுக்ராமேஸமருத்தகண்
கண்டேயமாநஸ்பிரவி கதம்தத்விஸ்மருதம்த்வயா
சக்ரம்விசுரமஸாஹாய்யம்சக்ரபானே தவப்ரியம்
குதிக்ருதாதேநயச்சத்வ யாததபிவிஸ்மருதம்.

ஆதிதீயபுராணம்

ஸுதர்ஸநாக்யம்யச்சக்ரம்ஸ்த்வாஸ்தத்தகதம்ஹரிஃ
மஹாதேவா த்பகவதஸ்ஸுததத்வக் துமாஹவி,இத்யாதி
ஹிமவ த்பர்வ தம்கத்வா பூஜயாமாஸஸங்கரம்
லிங்காததரப்ரதிஷ்டாப்யஸ்நாப்யகந்தோ தகைஸ்ஸுபை
ஹ்ருதபுஷ்போஹரிஸ்தத்ரகிமி தத்விதிசிந்தயந்
ஜ்ஞாத்வாஸ்வநேத்ரமுத்த்ருத்யஸ்வதத்ராவலம்பநம்
பூஜயாமாஸதேவேஸ்ஸு, இத்யாதி,
ஏவமுக்த்வாததௌசக்கரம்ஸுர்யாயுதஸம்ப்ரபம்
நேத்ரஞ்பத்மஸ்த்ருஸ்ஸுவிஷ்ணவேப்ரபவிஷ்ணவே
லோகேதுபுண்டரீகாக்ஷிதிக்க்யா திகேதோஹரி,இத்யாதி

மயிபக்திர் த்ருடாவிஷ்ணு பவிஷ்யதிதவாநக
ஆஜேயஸ்த்ரிஷு-லோகேஷு-மத்ப்ரஸாதாத் பவிஷ்யஸி

வாமநபுராணம்

அதாப்யேத்யஜகந்நாதம்ஸஹஸ்ரஸிரஸம்விபும்
ஆராதயாமாஸஹரிஸ்வயமாத்மாநமாத்மநா
ஸாங்கவர்ஷஸஹஸ்ரந்துபாதாங்குஷ்டேநதஸ்திவாந்
தத்ப்ரீதோஹர்ப்ராதாத்விஷ்ணவேதுவரம்பரம்
ப்ரத்யக்ஷஸ்தைஜஸஹீமத்திவ்யசக்ரம்ஸுதர்ஸநம், ப்ரத
அமோகஏஷோமரராஜபூஜீதோ [ஸாந்தரே
ஹ்ருதோமயானேதர்கதஸ்தபோபலாத்.

ஹாதீந்தர் வாக்கியம்

காயத்ரீவல்லபத்வாத்ஸரததநயஸ்தாபிதாராதிதத்
வாச்சௌரை கைலாசயாத்ரா வ்ரத முதித தயாபிஷ்ட
ஸந்தாநதாநாந்நேத்ரே ணஸ்வேநஸாகந்தஸுதகமலீர்
விஷ்ணுநாபூஜிதத்வாத்ஸமை சக்ரப்ரதாநாதபிச பசுப
திஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்டஃ

அவதாரகோலத்திலே ததிசிமுநிவர் மகிமையை அறி
யாமையால் அவர்பேரில் திருமால் பிரயோகித்த சக்க
ரம் கூர்மமுங்கித் திரும்பியதாதலின், அதற்குப் பிரதியா
கச் சிவபிராணை யருச்சித்துப் பெருவலியமைந்த ஸுதர்
ஸநத்தைப் பெற்றனர் என்பதற்கு, ஈண்டுச் சில ப்ரமா
ணங் காட்டினோம். ஆனால் விஷ்ணு இராமகிருஷ்ணாதி
அவதாரங்களிலேமட்டும் சிவார்ச்சனை இயற்றினரா அல்

லது அவதாரகோலமல்லாத ஆதிகாலத்தும் சிவபூசை
செய்துள்ளாரா எனப் பரியாலோசிக்கும்பகூதத்தில், சிவ
பிரான் பூஜிதரென்றும் வரதரென்றும், திருமாலே பூஜக
ரும் சிவவரலப்தமஹானென்றும் தெரியவேண்டும். அவற்
றிற்குஞ் சில நியாயங் காட்டுவோம்.

நக்வேதம்

தவஸ்ரியேமருதோ துர்ஜயந்தேருத்ரயத்தேஜநிமசாருசித்
பதம்யத்விஷ்ணோருபமந்யதாயிதேந. [ரம்

பராஸுரபுராணம் ஷோடஸாத்யாயம்

ரௌத்ரலிங்கம் மஹாவிஷ்ணுர்பக்த்யாசாருஸ்ரிலாம
யம்-சாருசித்ரம்ஸமப்யர்ச்சயலப்தவார்ப்ரமம்பதம் - ஸாச
லக்ஷ்மீஸ்ஸமாக்யாதா மஹாவிஷ்ணோஸ்துவல்லபா-யஸ்ய
லிங்கம் ஸமப்யர்ச்சய ஸபூஜ்யஃஸர்வசேதனை:— எனப்
பிரதிபாதிக்கும் வேதபுராண வாக்கியங்களில் ஆதி
விஷ்ணுவென்றும், மஹாலக்ஷ்மியென்றுங் கூறப்பட்ட
தாகையால் அவதாரங்களில் மட்டுமல்லாமல், அநவரதம்
அச்சுதன் அரனடியனையாவன். பாரதம் துரோணபர்
வத்தில் வியாஸாஸ்வத் தாமஸம்வாதத்திலும் வராஹபுரா
ணத்திலும் இன்னும் பல இடங்களிலும் பிரமாணங்கள்
விளங்கிக் கிடக்கின்றன. விஸ்தாரபயத்திற்கு வெருவி
விடுத்தாம்.

இனி அவர் ததீசிமுநிவர்மேற் பிரயோகித்த சக்தா
யுதம் பண்டைக்காலத்தி லப்பதுமநாமனுக்கு எவ்வாறு

கிடைத்தது என்பதைப்பற்றியுஞ் சிறிது ஈண்டுக்கூற வேண்டுவதாயிற்று.

அசுரர் தொந்தரவைச் சகியாத தேவர் வேண்டுமோ ஞக்கிரங்கி அவர்களைச் சங்கரிக்கத்தக்க ஓர் ஆயுதம் எனக்கு வேண்டுமென்று கருதிய திருமால் இமயமலைச் சாரலில் ஓர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து நாளொன்றுக்கு ஆயிரந்தாமரைமலர்களால் அநேககாலம் சிவார்ச்சனைசெய்துவந்தனர். ஒருநாள் உமாபதி அவர்பத்திமுதிர்ச்சியைப் பரிசோதிக்கும்படி பதுமமொன்றினை மறைக்க மாதவன் தன் கண்ணொன்றைக் கமலமாகப் பாவித்து அருச்சித்தனன். அப்பொழுது அருள்வள்ளல் இடபாருடராய்த் தரிசனந்தந்து ஓர் சக்ராயுதமுதவி யிதனால் அசுரரை யழித்தி என்றருளி, கண்ணையும் முன்போற்கடாக்ஷித்துச் செந்தாமரைக் கண்ணனைப் பெயருங்கொடுத்தனுப்பினரென ஆதித்யபுராணத்திற் படிக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னோர் ஆத்தியந்திகப் பிரளயமகன்ற சிறிதுகாலத்தில் பரமேசுவரர் மீண்டும் பிரபஞ்ச நிர்மாணத்தில் திருவுள்ளங்கொண்டு அப்ராக்ருத ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டிகள் சிறிதுசெய்து பிரமவிஷ்ணுக்களைப் பிறப்பித்து, “நீங்க ளிருவருங் கிரமமாகச் சிருட்டி ஸ்திதிக்கர்த்தர்களாயிருங்கள்” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அப்பொழுது விஷ்ணு விமலரைப்பணிந்து “சயம்பிரகாசா! துஷ்டநிவாரணத்தின் பொருட்டுத் தகுதியான ஆயுதமொன்றைத்

தயவுசெய்தருளவேண்டும்” என விண்ணப்பித்துக்கொண்டனர். சிவபிரான் அவ்வாறே தமது நேத்ர த்ரயத்தால் ஸூர்ய ஸோமாக்ரிகளின் தேஜஸுபொர்ருந்திய சக்ரமொன்று நிருமித்து அதனாலேயே கதையொன்று பிறப்பித்துக் கொடுத்தனர். அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்த பராசத்தியாகிய உமாபிராட்டியார் தமது திருமுகத்தினால் ஓர் சங்கும் திருநேத்திரத்தினால் ஓர்பத்மமும் பிறப்பித்து அவற்றைத் தாங்குதற்கு முன்னிருந்த இருகரத்தாடன் நூதனமாக இரண்டத்தங்களை யு முண்டிசெய்து பிரசாதித்தனர். இச்சரிதம் ஸ்கந்தருக்கும் அகஸ்திய முநிவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையிற் சாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸ்காந்தபுராணம் சங்கரஸம்ஹிதை

இத்யுக்தே தாபகவாந்ஸர்வோஹரிணாவிஸ்வமூர்த்திநா
தமாஹமேகநாதேநஸர்வேணஹரபிஸ்வரஃ
ஆயுதம்சாஸ்யதாஸ்யாமிதபோவிக்நாபநுத்தயே
தேவாரீணாஸம்ஹத்யைரக்ஷாயைஜகதாமிஹா
இத்யுத்த்வாபகவாந்விஷ்ணுதேவதேவஉமாபதிஃ
ஏகாக்ரமநஸாத்யாநமகமத்பரமேஸ்வரஃ
த்யாயதஸ்தஸ்யதேவஸ்யப்ராதாராவீத்தமோநுதம்
ஸாரூநேத்ரத்ரயாதஸ்யஸஹஸ்ராதித்யஸந்நிபம்
அக்நேஸூர்யாச்சஸோமாச்சதந்மயால்லோசசநத்ரயாத்
த்ரிதேஜோமயமத்யுக்ரம்ஜ்ஞாநாஸ்த்ரம்வஜ்ரபஜ்ரம்
நாபௌஸோமாம்ருதமயோஹ்யரேஷுபகவான்ரவிஃ
ப்ராந்தேஷுபகவாந்க்ரிஸ்சக்ரஸ்யஸ்யாச்சிவாத்வஃ

ஸசக்ரமதிமாந்பூத்வாகுகேரமீத்யபாஷத
 க்ருதாஜலிகரஸ்தஸ்தௌபஹுபாஹுஸ்த்ரிலோசனஃ
 தரஸ்க்ரம்பாணிநாலம்ப்யவிஷ்ணவேப்ரததௌஸிவஃ
 விஷ்டேணூர்வைதக்ஷிணம்பாஹுமபஜத்தேஸாபிஹர்ஷிதஃ
 ததேதாதேவஸ்யவைஸம்போர்கதாகக்ராத்விநிஸ்ஸ்ருதா
 தைத்யதர்பஹராகோராஸர்வரத்நதுசித்ரிதா
 ஷட்சாஸ்த்ரரூபிணீதிவ்யாஷட்தாராஸ்த்ரீஸ்வரூபிணீ
 ஆஜ்ஞப்தாஸம்புநாசாபிவிஷ்ணுமேவஸமாஸ்ரிதா
 வாமமாஸ்ரித்யவைபாஹுவிஷ்டேணூஸ்தஸ்யஸ்திதாபவ
 ததேதாதேவீஜகத்தாத்ரீபவாநீஸாபராத்த்ரா [த்
 ஸ்வாங்கஸஸ்திதாதத்யௌவிஷ்டேணூர்பேஸஸஜ்ஞயா
 தஸ்யாவக்த்ராத்ஸமூத்பந்நஸங்கராஜஸ்பரீப்ரபஃ
 ஸர்வதேவமயாஸாந்தஸர்வஸத்ருநிபர்ஹணஃ [கமத்
 ஸோப்யாஜ்ஞப்தஸ்தயாதேவ்யாவிஷ்டேணுபார்ஸ்வமதா
 தேவ்யாநேத்ராத்ஸமூத்பந்நமம்புஜஸ்ப்ரபம்ஸுபம்
 ரமாலயமநோஹாரிஸர்வலோகவிபூஷணம்
 தஞ்சவிஷ்டேணுமமஹாத்மாநமாஜ்ஞயாபதம்முத்தமம்
 ஸமாஸ்யேத்ததேதாவிஷ்டேணூர்விஸ்மயம்பரமம்யயௌ
 பூர்வம்துத்விபுஜோவிஷ்டேணூர்கதாரசக்ரஞ்சஹர்ஷிதஃ
 ததாரஸம்புநாஜ்ஞப்தஸ்துசிந்தாமவாபஹ
 த்விபுஜோஹரகதம்வத்யஆயுதாநாம்சதுஷ்டயம்
 தரிஷ்யாம்யம்பயாதத்தாவுபௌஸங்காம்புஜாவபி
 எவஞ்சிந்ததஸ்தஸ்யவிஷ்டேணுதேவ்யாஸ்ப்ரஸாததா [யத்
 ப்ராதூரஸ்தாம்கரேளபிநௌதாப்யாந்தௌசாப்யதார

தேதோவிஷ்ணுஃப்ரஸந்நாத்மாஸங்கசக்ரகதாதரஃ
 நமஸ்க்ருத்யஸிவஸூராதம்க்ருதார்தோஸ்மித்யபாஷத!
 தேதோஜலதகம்பீரகோஷேணபகவாந்சிவஃ!
 விஷ்ணுமாஹமஹாத்மாநக்ருதார்தோவீதிகேஸவஃ
 இத்யுக்த்வாம்தததேர்தேவஃபரமாத்மாஸதாஸிவஃ!

ஈண்டெடுத் துதகரித்த பிரபல பிரமாணத்தானே
 திருமால் ஆதிகாலத்திலேயே சிவாநுக்கிரகத்தால், சக்ரா
 யுத தண்டாயுதங்களும், சாம்பவியின் கிருபையினால், சங்
 கமும் முன்னிருந்ததுடன் இரண்டு கரங்களும் பெற்றன
 ரென்பது புலப்படும். அவ்வாறு சிவகடாக்ஷத்தாற் சக்க
 ரம்பெற்றதை மறந்து விஷ்ணு ஒருகாலத்தில் இறுமாப்
 புற, அஃது மறைந்துவிட்டது. அச்சமயத்திலும் அதைப்
 பெறும்படி சிவார்ச்சனைசெய்து மறுபடியும் பெற்றன
 ரென வேரோர் உபாசனையும், மேற்படி ஸ்காந்தபுராணம்
 ஈஸாநஸம்ஹிதை விளக்குகின்றது [விரிதல் கருதி இது
 வரையும் நிறுத்தப்பட்டது.] இத்தியாதி நியாயங்களால்
 நான்குமுறையில் நாராயணன் சக்ராயுதநிமித்தமாய்ச்
 சங்கரோபாசனை செய்தவற்றை நிலைநாட்டப்பட்டது.

தீருவாசகம்

“சலமுடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த நல்லாழி
 நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா நென்னேட
 நலமுடைய நாரணன்ற நயனமிடந் தரனடிக்கி
 ழலராக விடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ.”

கூர்மபுராணம்

மாயோன் நேமிபெற்ற அத்தியாயம்

“வையம்பொதிந்தசெங்கனிவாய்
 மாயோனன்புக்குண்டகிழ்வுற்
 றையன்கையாற்புறநீவி
 யடியிற் புனைந்தமலர்க்கண்ணு
 மெய்தநல்கிச்சுதரிசன
 மென்னுஞ்சுடராழியுமீந்து
 செய்யகமலக்கண்ணெனும்
 பெயருஞ்சிறப்பினெடுமளித்தான்.”

உபதேசகாண்டம்

“என்னப்போற்றி முடிபடிதொட்டிமுகப் பணிந்தா
 னெழனோக்கி, மின்னுச்சடையோன் றிருவருள்கூர்ந்துரு
 காரின்றான் விழிக்கமலக், கன்னிக்கிறைவன் கருத்துணர்
 ந்துகதிராயிரம்போன்றொளிபரப்பும், பொன்னந்திகிரிபுரி
 ந்துபின்னுமெதுவேண்டுவதுபுகலென்றான்.

நின்பாலுருகி நினதடிக்கீழ் நெடுங்கண்சாத்து நிலைபு
 லக, மன்பாலறிவானெனக்கிருக ணம்போருகத்தி நருள்
 கென்னு, மின்பாலுகந்தோனஃதருளிலேண்ட வேண்டும்
 வரங்கொடுத்தான், பொன்பான்மருமத்திகிரியினு னடை
 ந்தானமரர்புடைபோற்றி.”

காஞ்சிப்புராணம்

“ஆங்கவனை யெதிர்நோக்கி நின் பூசைக் கமகிழ்ந்தே
முனக்கிஞ் ஞான்று *
தேங்கமல விழியளித்தோம் பதுமாக்க னெனும்பெயரிற்
றிகழ்வா யிவ்வூர்
பாங்குபெறு திருமாற்பே ரெனப்பொலிக வென்றருளிப்
பானு கோடி
தாங்குகதிரச் சுதரிசனப் பெயராழித் தனிப்படையு
முதவி யெங்கோன்.”

திருமால் தகூயாகத்தில் வீரபத்திரர்பேரிற் சக்கர
த்தை விடுப்ப, அவர் தலைமாலையிலொன்று அதனை விழுந்
கியது. பின்னர் விகடக்கூத்தாடி அதைச் சிரிக்கச் செய்த
னர்; அதனால் சக்கரம் நழுவி வாயினின்றிவிழ, ஸ்ரீ விரா
யகக்கடவுள் அந்நடங் காணவிரும்பி அதனை எடுத்து
மறைத்துவிட்டமையால் அவர் மகிழும்படி மீண்டும் அவ்
வாறே கூத்தாடி அவர் திருவருளாற் பெற்றனரெனக்
காஞ்சிப்புராணங் கூறும்.

“போராழி யதன்வாயிற் கழிந்துபுவி மிசைவீழப்
பொருக்கென் றற்கை

யேராளை முகக்கடவு ளதுகவர்ந்தங் கறியான்போன்
றிருப்ப நோக்கிப்

பேராண்மைப் படைத்தலைவ னினிச்செயலே தென்றமூங்
பேதுற் றந்தச் [கிப்

சீராளன் நிருமுன்புங் கைகண்ட விகடநடஞ்
செய்து வேண்ட.

ஏக்கறவா னவரியற்றும் விகடநட நெடும்போதெம்
பெருமா னோக்கி

மாக்கருணை சுரந்தருளி யாழியவன் றனக்களித்தான்—”

சிவபெருமான் தம்மிடத் திடையறாத அன்புகொ
ண்டு அருச்சித்த திருமாலுக்குச் சக்ராயுத முதவினமை
யால், அப்பெருமானுக்குச் சக்ரதாநஸ்வரூபமூர்த்தி
யென ஓர் திருநாமம் வேதாகம புராணங்களில் விளம்பப்
பட்டது.

வழிதிஞ்சுவைக்கள்வாய்மடுத்து

மழலைச்சுரும்பரிசைமிழற்றுஞ்

செழிபூங்கமலமொன்றினுக்குத்

திருந்துகாதன்மெய்யன்பின்

விழிசூன்றடியினருச்சித்த

விறன்மாயனுக்குச்சுதரிசனங்

கழிபேரருளாலீந்தருளுங்

கடவுட்பெருமான் நிருவுருவம்.

சக்ரதாநஸ்வரூபமூர்த்தயே நமஃ

281

ஐம்பத்தைந்தாவது

கௌரிலீலாசமந்வித மூர்த்தி

திருக்கைலாய கிரியிற் சிங்காதனத் தெழுந்தருளி யிருந்த சிவபெருமானது திருவடிகளைத் தேவியாரெழுந்து பணிந்து நின்று, “இறைவரே! எங்கும்நிறைந்த தேவரீ ரது உண்மைநிலையை யுபதேசித்தருளவேண்டும்” என விண்ணப்பிக்க, சுயம்பு “உமையே செயல் குண வருவங் களைப் பொருந்தோம்; சர்வவியாபகமாக விளங்குவோம்; உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருந்துவோம்;” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உமாதேவியார் “உருவ முடையேமல்லமென்றும், பல வருவமுடையேமென்றும் உரைக்குந்தன்மையாது?” எனவோத ஐயன் “அவை நமதருள்வடிவுகள்” என்றறைய, அன்னையார் “ஆயின், அவை யென்வடிவங்களே” என்றிசைத்தனர். நம்பர் “நம்மெதிரில் உன்னை வியந்துகூறினை; உன்னிடத்திலும் ஏனையோரிடத்திலும் யாமேநின்று தொழில் படுத்துகி றோம். அவ்வாறு தொழில்படுத்துதல் நீங்கினால் அகில சராசரங்களும் அறிவுமுழுவதும் ஒழிந்து சடமாயிருக் கும்; அத்தனையறிக” என்று மறுமாற்றமருளி திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவரது உள்ளத்திற்பொருந்தி அறிவினையளிக்குஞ் செயலீநீங்கிக் கணப்பொழுதிருக்க அகிலான்மாக்களும் அறிவிழந்தவர்களாய்த் தமது முறை தவறிச் சடமாயிருப்பதைக் கௌரிகண்டு, கங்காத்ரனது கழல்பணிந்து “எம்பெருமானே! எளியே னிசைத்ததை

யெண்ணாமல் எவரையுமெழுப்பி யருள்வேண்டும்.” என்றிரப்ப, இறைவர் கருணை பூத்து யாவரையுமெழுப்பினர்.

விண்டு முதலானார் பண்டைய வுணர்வுறத் துயில் நீங்கினாற்போலத் துண்ணென் றெழுந்து அண்ணலைப் பணிந்து “எளியேங்கள் எண்ணில்காலம் அறிவடங்கிச் சடமாய்ச் செய்கடன் மறந்தோமாதலின், அப்பாவம் அகலும் வகையை அருள்செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பிக்க, உத்தமன் “உம்பர்களே! அப்பாவம் உமையிடத்தன்றி, உங்களிடத்ததல்ல” என்றோதி யகற்றி, சாம் பவியை நோக்கி “நீ * தக்கன் மகளாய்த் தரணிமேற்

* பண்டொரு பகலிற் பதுமன் தனது ஸத்தியவுலகத்திலிருக்கையில், அவன் தனது மனத்தினின்று ஸப்தருஷிகளையும், மடியினின்று நாரதரையும், நிழலினின்று கர்த்தமரையும் அங்குஷ்டத்தினின்று தஷணையும் பெற்றனன். அவ்வாறு தோன்றிய அவனது மாந்தபுத்திரர் பதின்மரில், தக்கன் தந்தையை நோக்கி “எந்தையே! பெருந்தேவர் மூவருள் தலைவனாகவும், எல்லாவுயிர்கட்கும் உயிருமா யுள்ளவன் யாவன்?” என்று வினாவு, சதுமகன் “தனய சங்கரனே நீ வினாவிய முதல்வன்” என மறுமாற்றங்கூற, தக்கன் “சிருட்டியாதி மூவகைத் தொழிலிற் சங்காரமொன்றினையியற்றுஞ் சங்கரன் எனைய விருதொழிப்புரிபு நுமக்கிறைவனாத லெங்ஙனம்?” என, எண்கணன் “சர்வசங்காரகாலத்தில் எல்லாவற்றையுந் தன்னிடமொடுக்கி மீட்டும் படைப்போதலாலும், எம்முள் அந்தர்க்கதமாக விருந்து சிருட்டி திதிகளைச் செய்விப்பவ னாதலாலும், இறைவனாவான்” எனத் தேற்றினன். அதுகேட்டி மனத் தடுமாற்றம் நீங்கி மாந்ததீர்த்தக்கரையில் ஆயிர்வருடந் தவஞ்செய்த தக்க

ரேன்றுதி; யாம்வந்து மணஞ்செய்வோம்” என ஆக்ஞாபிக்க, விமலை விடையூர்தியைப் பணிந்து விடைகொண்டு, காளிந்திரதியிற் கமலமலரின்மேல் வலம்புரிவடிவாய்ச் சிவநாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு, சிறிதுகாலமிருந்தனள். மாசிமாதத்தில் மகநக்ஷத்திரத்தில் தக்கன் தன் மனைவி வேதவல்லியுடன் ஸ்நானஞ்செய்து திரும்புகையில், இறைவியாரது வலம்புரிச்சங்க வடிவைக்கண்டு கைகளிற்றாங்க, குழந்தை வடிவேற்றமையாற் களித்து மனைவிகையிலளித்து, உடன்கொண்டு ஊரை யடைந்தனன். வேதவல்லி மாதேவியை வளர்த்து வந்தனள்.

னுக்குச் சிவபெருமான் காட்சிதந்தருளி, “உன் மனதில் விரும்பியதென்?” என, தக்கன் பணிந்து “தரிலோகங்களும் என் கட்டளையில் நிற்கவும், தேவரீரைப் பணிவோர் என்னைப்பணியவும், உமாதேவியார் என் புதல்வியாயுதிக்கவும், தேவரீர் வேதிய வடிவாய்வந்து மணம் புரியவும், வரமருள்வேண்டும்” என வேண்டினன். சிவபிரான் அவ்வாறே யருள்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

தன்னை சிவப்பிரசாதத்தாற் பிரமனைக்கொண்டு தக்கமா புரியென வோர் ந்கரியற்றி, ஆங்குக் கொலுவீற்றிருந்து இந்திராதி தேவர் பரவ அரசுசெய்து வருகையில், வேதவல்லியை விவாகஞ்செய்து, ஆயிரம் புதல்வரை யின்று, அவர்கட்கு உபநயனமியற்றி வேதமுணர்த்தி, “நீங்கள் சிவபிரானேநோக்கி மாந்த தீர்த்தக்கரையில் தவஞ்செய்து “சிருட்டிசெய்ய வரம்பெற்று வருகிறீர்” என விடுத்தனன். அவர்கள் அவ்வாறே தவத்திருக்கையில், நாரதமுனிவர் அவர்களை வினாவி ஞானோபதேசஞ்செய்ய, அவர்கள் தவஞ்செய்து முத்தி பெற்றனர். இச்செயலை

அம்மையார் ஐந்துவயதடைந்து “சிவபிரான் தன்னை மணஞ்செய்யும்படி தவஞ்செய்வேன்” எனத் தந்தைபாற் கூறி, தக்கன் தன் மகளாகிய தாக்கூயணி சாற்றியதற்குச் சாலவுங்களித்து, அந்நகர்ப்புறத்தே ஓர் கன்னிமாடஞ் செய்வித்துச் சில கன்னியரோடும் அதில்விடுப்ப, பரை அரணை நோக்கிப் பன்னீராண்டடையு மெல்லையுந் தவத்திருந்தனள். அவ்வாற்றுக்கையில், சிவபெருமான் தக்கமாபுரியில், தாக்கூயணியின் தவச்செயல்காண விரு

ளான திருஷ்டியாலறிந்த தக்கன் மீண்டும் ஆயிரம் புதல்வரைப் படைத்து முன்போலவே விடுப்ப, அவர்களும் நாரதமுரிவர துபதேசம்பெற்றுத் தம் முன்னோர்போலவே மோக்ஷமுற்றனர். இதைபுமறிந்த தக்கன் வெகுண்டு முரிவரை “எங்குந் திரிக” எனச்சபித்து, இருபத்துமூன்று மாதர்களை யீன்று மருதன் முதலான முரிவர்க்கு மணம் புணர்த்தி, இருபத்தேழு பெண்களை யளித்துச் சந்திரனுக்கு மணம்புணர்த்தினன். சந்திரன் அவ்வனிதையர்களில், கார்த்திகை உரோகணி யென்னு மாத நிருவரையன்றி ஏனையோரை முகநோக்காளுயினன். பலநாள் மனம்பொறுத்த மற்றைய மாதர் தந்தைபாலுற்று முறையிட, தக்கன் சந்திரனை யழைத்து மதிசூறி விடுத்தனன். திங்கள் அதனாலும் மனந் திரும்பாமை தெரிந்து சினங்கூர்ந்து “தினமோர் கலையாகக் குறைக” எனச் சபித்தனன். அதனால் நான்கு கோர் கலையாகக் குறைதல்கண்டு, தக்கன் கொடுத்த சாபத்தினின்று விலகவிரும்பிய சோமன் சிவபிரானைப் பிரார்த்தித்து, பெருமானுளால் வளரவும் தேயவும் வரம்பெற்றனன். அதனை யறிந்த தக்கன் கடுங்கோபங்கொண்டு புலகமுரிவர் புகன்ற புத்தியாற் கோபநீங்கி யிருந்தனன்.

ம்பி, விருத்தவேதியராய் எழுந்தருள, எம்மன்னையார் கண்டு, இவர் பெரியரென் றுட்கொண்டு, எதிர்சென்று பாதம் பணிந்து நிற்க, மாதேவர் “மாதே! உன்பாலொரு வேட்கையால்வந்தேம்; கொடுப்பதாகிற் கூறுதும்” என, அம்பிகை “அஃதிசையுமாகிற் றருதும்; ஆறைக” என, ஐயர் “உன்னை வதுவைசெய்ய உள்ளங்கொண்டு வந்தோம்; இசைக” என, இறைவி “இருகரங்களாலுஞ் செவித்தொளையைப் பொத்தி, புராரியைமணக்கத் தவம் புரிவேனுக்கு இவ்வாறு புகன்றனை; போ! போ!” என்று அங்கிருந்து விலகிச்செல்ல, பரமர் அருகிருந்த பாங்கிய ரறியாது தமது நிஜவடிவைப் பார்ப்பதிக்குக் காட்ட, அம்மை அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு ஐயனைப்புகழ, அதுகண்ட சேடியர் சிலர் “இவன் மாயம் வல்லோன்” என்று மனத்துட்கொண்டு விரைந்துசென்று தக்கனிடஞ் சொல்லினர். அவன் தனதறிவால் அரனென்றறிந்து அக்கன்னிமாடமடைந்து கடவுணையகரது கழல்பணிந்து “தேவரீர் என்நகரிற் கெய்தவேண்டும்” என்று தாக்ஷாயணியுடன் சங்கரரைத் தனது தக்கமாபுரிக்குக் கொடு போந்து, முதற்பெருங்கடவுளை ஓர் முழுமணித் தவிசி லிருத்தினன். வேதவல்லி தன்மகளைப் புல்லி, நன்னீராட்டி, பொன்னணிபூட்டி, மலர்கூட்டி, எம்பிரானருகில் விட, இறைவியார் ஈசனிடத்திலிருந்தனர்.

சமஸ்ததேவர்களும் அது சமயத்தில் அங்கடைந்து நின்றனர். தக்கன் தாக்ஷாயணியின் திருக்கரத்தைச் சங்

கரர் திருக்கையிலளித்து வேதவல்லி கையிற்றாங்கிய கரக
நீரைப் புரோகஷிக்க “என தன்னையும், தவப்புதல்வியுமா
கிய தாக்ஷாயணியைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தேன்”
எனக்கூறினன். சிவபெருமான் சகலதேவருடன் உடனே
மறைந்துவிட்டனர். தேவியார் மனம்வருந்திப் பண்டு
போல், தவச்சாலையிலிருந்து பின்னொருபக்கவீழ் பெரு
மான் காட்சியளித்து இடபாஸுடராய் அழைத்துக்கொ
ண்டுபோக, வெள்ளிமலையடைந்து விமலருடன் வீற்றிருந்
தனர்.

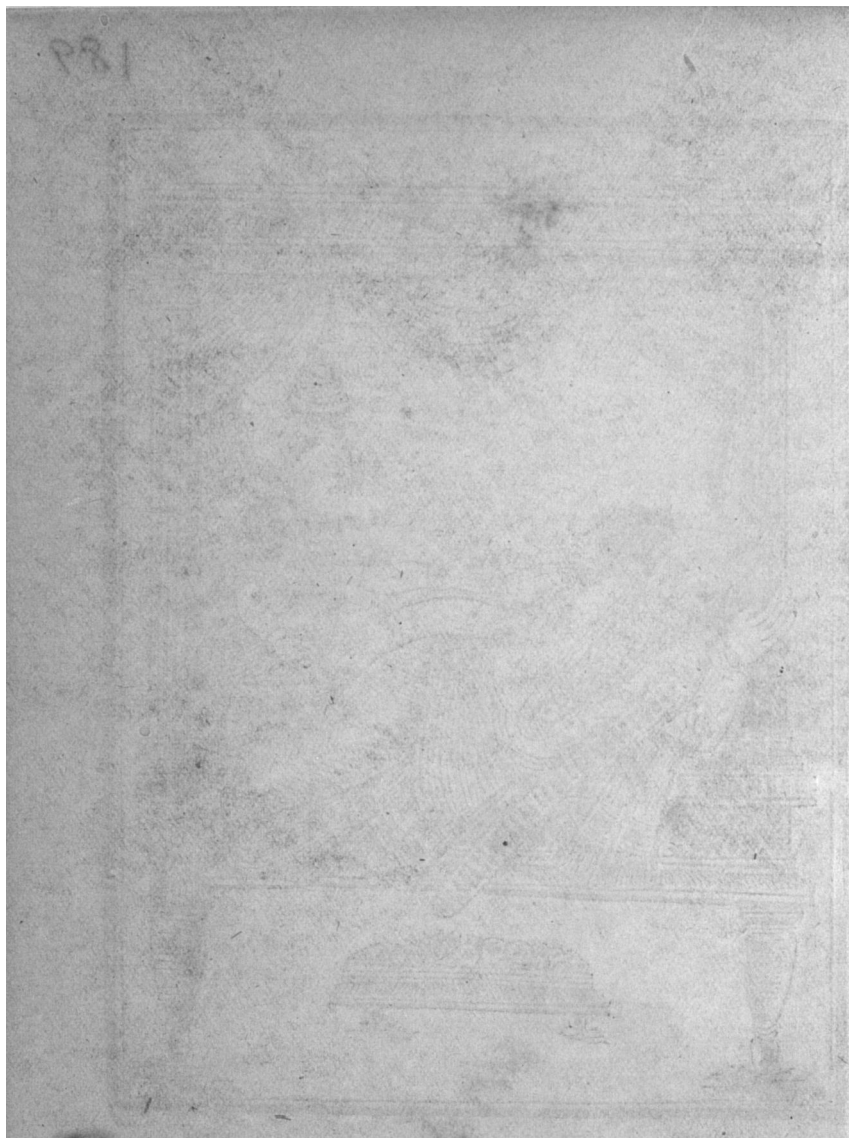
சிவபிரான் திருமணஞ்செய்ததேவியாரை நீக்கி மறை
ந்ததற்காகவும், தன்னை மதியாமைக்காகவும், தக்கன்
மிக்க கோபமுற்று அதுமுதல் சிவபிரானை மதியாம லிறு
மாந்திருந்தனன். [இச்சரித்திரத்தின் மற்ற விஷயங்
களை முன்சென்ற தக்ஷயஜ்ஞஹதமூர்த்தத்திற் கண்டு
கொள்க.]

கௌரியாகிய உமாதேவியாருடன் லீலாமாத்திரை
யாகச் சிவபிரான் விளையாடிய மூர்த்தமே கௌரிலீலா
சமன்விதமூர்த்த மெனப்படும்.

கௌரிலீலாசமன்விதமூர்த்தமே நம:

P81

ஐம்பத்தாறாவது

விஷாபஹரண மூர்த்தி

பண்டொருபகலில் அமரருக்கும் அவுணருக்கும் நேரிட்டபோரில், இருதிற்றத்தவரிலும் பலர் மடிதலால் அவர்கள் கமலாசனத்திருந்து பலகோடியான்மாக்களையும் படைக்கும் பிரமதேவனைச் சத்தியலோகஞ்சென்று கண்டு “தலைவ! யாங்களிறவாது நெடுநாள் போர்புரியக் கருதினோமாதலின் பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதளிக்கவேண்டும்” எனவேண்ட, பதுமன் “கமலைகள்வன்பாற்குறிக் கருதியது முடிப்பிப்பேன்” என்றுரைத்து, அவர்களுடன் கூடிராப்தியடைந்து சேஷசயனத்திற் சநகனாதியர் பரவையோகநித்திரை புரியுந் திருமாலேவணங்கி அவர்கள் விருப்பையறிவிக்க, விஷ்ணுமூர்த்தியதற்கிணங்கி, “அவ்வாறே யாகுக” என்று, மந்தரமலையை மத்தாகநட்டுச் சந்திரனை அடைதூணுக்கி அட்டநாகங்களு ளொன்றாகிய வாசுகியென்னுமரவைத் தாம்பாகப்பூட்டி, தேவர் ஒருபுறமும் அசுரர் மறுபுறமும் ஈர்க்கும்படி கட்டளையிட்டு, தாம் கூர்ம வடிவேற்று மலையின் அடியையுமுடியையு முதுகினு லுங் கைகளாலும் பற்றிநிற்க, தேவாசுரர் களையெய்தக் காலம் பல கடைந்தமையால், கயிருகிய வாசுகி வருத்த மாற்றாது உடல்பதைத்து நாத்துடிக்கத் தனது ஆயிரம் வாய்களாலும் விஷஞ் சிந்தியது.

அவ்விஷம் எங்கும் இருளெய்தும்படி யொல்லென்ப
பரவ, தேவர் முதலாயினர் பயந்தோடினர். அதுகண்ட
விஷ்ணு அமரர்களைக் காப்பேனென்று ஆற்றல்கூறி, அவ
ர்கள்மேற் செல்லும் ஆலத்தைத் தாமெதிர்சென் றடர்த்
தனர். அவ்விஷம் அவர்திருமேனியைக் கருநிறஞ்செய்ய,
அவரும் நின்றற்கஞ்சி யோட்டெடுத்தனர். அப்பொழுது
யாவரும் ஒருங்குசென்று திருக்கலாயகிரியை நண்ணி,
திருநந்திதேவ ரதுஞ்ஞையால், திருச்சந்நிதானத்தினுட்
சென்று கருணாநிதியாகிய கண்ணுதலைத் தரிசித்துக் கை
கட்டி வாய்பொத்தி நின்றனர். சிவபெருமான் திருமலை
நோக்கி “மாதவ! உருவம் வேறுபட்டுத் தேவர் குழுவு
டன் வந்ததென்னை”? என்றறியார்போல் வினாவ, விஷ்ணு
“பரமபதியே! தேவரீர் கட்டளையின்றிப்பாற்கடலை மத்தித்
தமையின் அழுதுபெறுது விஷம்பெற்றோம்; அடியேங்க
ளைக் காத்தருள்புரியவேண்டும்” என்றிரந்து நிகழ்ந்தவை
யிசைப்ப, சிவபிரான் தமதிடப்பாகத்துள்ள பார்வதியை
நோக்க, உமையம்மையார் “இவர்களைக் காக்கவேண்டும்”
என்று விண்ணப்பித்தனர்.

சர்வான்மாக்களின் இடுக்கண்களையுஞ் சம்பு சமீபத்
திருந்த சுந்தரரைப்பார்த்து “சுந்தரா! அவ்வாலத்தைக்
கொணர்க” என்றாஞ்ஞாபிக்க, அத்திருவாணையைச் சிர
மேற்கொண்டு, அவ்வாறே அவர் தமதுள்ளங்கையிற்றங்
கிப் பெருமானிடந்தர, மகாதேவர் அதனை வாங்கித்
திருக்கரத்தில் வைத்துக்கொண்டு “தேவர்களே! இதனை

யுண்ணவா? விட்டுவிடவா?” என, தேவர்கள் “தேவரீரது திருக்கரத்தில் வரவே இதனுருவம் சிறுத்தது; விட்டால் உலகை யழிக்கும். எவ்வெவற்றினும் முற்பாகந் தேவரீர்தேயாதலின், விஷமாயிருப்பினும் இதனைத் தேவரீர் கொண்டருளல்வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவ்வாறே சம்மதித்துத் திருவமுது செய்கையில் அது கண்டத்தளவுசெல்ல அதனை யாவருங் கண்டு, “எம்மையுயிர்காத்ததற்குச்சான்றாக இவ்விஷத்தைக்கண்டத்திலேயே தரித்தருளல்வேண்டும்” என்றுவேண்ட, எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அங்கேயே ஒரு நீலமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டர் நீலகண்டர் சிகண்டர்முதலிய திருநாமங்களைப் பெற்றனர். பிறகு பெருமானருள்பெற்றுக் கடல்கடைய அமுதமும் பல பொருளும் பிறந்தன. திருமால் மோகினி வடிவேற்று அசுரரை வஞ்சித்து அமரர்க்கமுதளித்து, அவரவ ரிருக்கைக்கேக விடுத்தனர்.

திருப்பாற்கடலிற்றேன்றிய விஷத்தாற் சர்வான்மாக்களுந் துன்புறாவகையாக, தேவமுகிவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிப் பானஞ்செய்தமையால், சிவபிரான் விஷாபஹரணமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

பாகவதம்

யேஸமாம0த்ரியபகவாந் பவாநீம்விஸ்வபாவநஃ
தத்விஷ0கக்துமாரேபே ப்ரபாவஜ்ஞோந்வமோதத

தத்கரதலீக்ருத்ய வ்யாபிஹாலாஹலம்விஷம்
 அபக்ஷயந்மஹாதேவஃ க்ருபயாபூதபாவநஃ
 நிஸம்யகர்மதச்சம்போர் தேவதேவஸ்யமீடுஷஃ
 ப்ரஜாதாக்ஷாயணீப்ரஹ்மா வைகுண்டஸ்சஸாஸாஸாரே.॥

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்

இரண்டாமத்தியாயம்-பிரமன் வாக்கியம்

தஸ்யவிஷ்ணுரஹம்வாபி ஸர்வேவாஸாஸாபுங்கவாஃ
 நஸக்துவந்திவைஸோடும் வேகமந்யத்ரஸங்கராத்
 விஷேணேணத்திஷ்டமானேந காலாநஸமத்விஷா
 நிர்தக்தோரக்தகௌரங்கஃ க்ருதஃக்ருஷ்ட்ணைஜநார்தநஃ!

வாமநபுராணம்

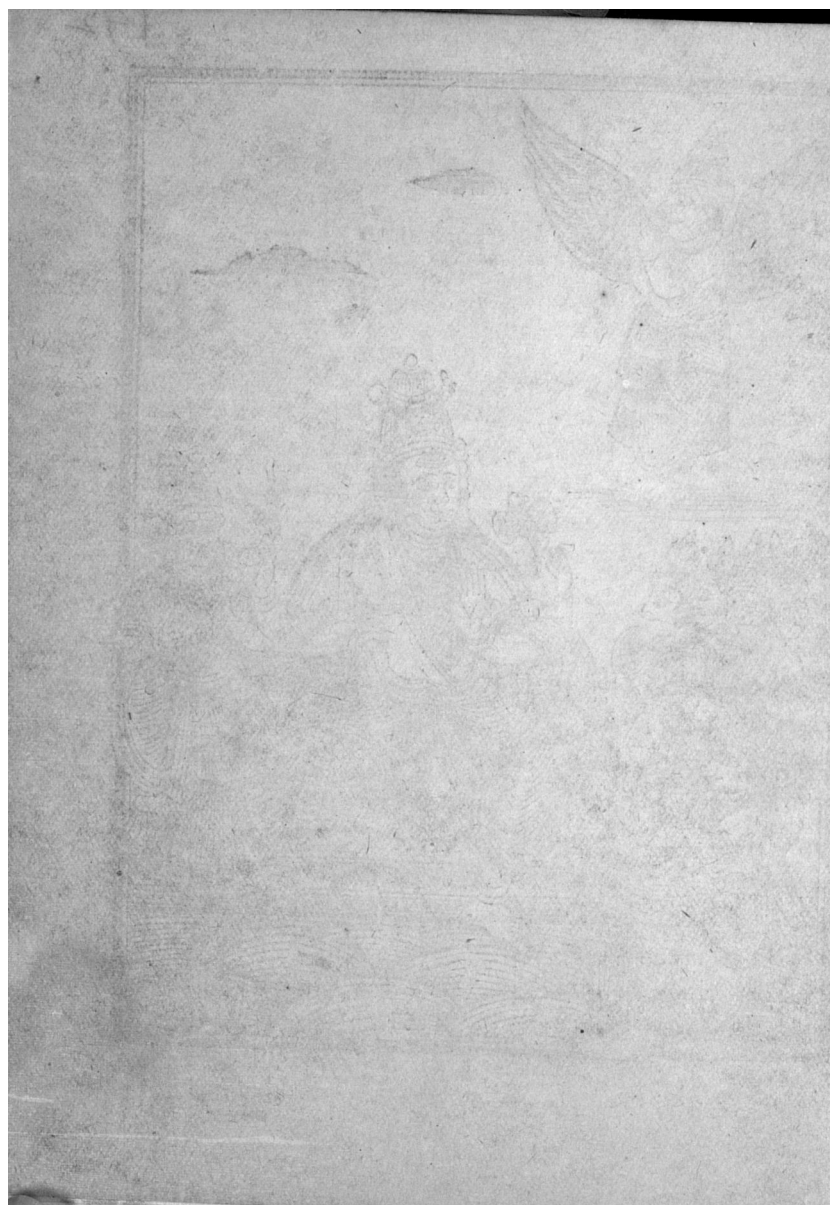
தத்க்ருஷ்ட்வாரக்தகௌரங்கஃ க்ருதஃக்ருஷ்ட்ணைஜநார்த
 பிதாஸஸர்வேவயந்தேவா ஸ்த்வாமேவசரணாகதாஃ! [நம்

காஞ்சீப்புராணம்

“அடுங்கால மிதுவென்ன விடமெழலு நனிவெருவி
 யயன்மாலேனோர், கொடுங்காலன் றனைக்குமைத்த குரை
 கழற்கீழ்ச் சரண்புகுதக் கொதித்துவாழ்நாள், பிடுங்காம
 லருள்புரிந்த பிரானன்றிப் பின்னையுமோர் பிரானுண்
 டென்ன, நடுங்காதார் தமைக்காணப் பெற்றிடினு மென்
 னுள்ள நடுங்குமாதோ.”

விஷாபஹரணமூர்த்தயே நமஃ

ஐம்பத்தேழாவது

கருடாந்திக முர்த்தி

திருமகள் விளங்கிய மருமமும், திசைமுகன் முதலாவகிலமுகிழ்த்த முண்டகமும் தண்டம்-சுதரிசனம்-சார்ங்கம்-கதை-சங்குடனும்படை தாங்கியகரமும், தினகாரிருவர்சேர்ந் தொளிசெயல்போற் திருச்செவிக்குழையும், பன்னகப்பாயலும், பாற்கடற்றுயில்வும், அவுணரையழித்தலும் அமரரைப்புரத்தலும் அமைந்துலகளிக்கும் ஆதிநாரணன், முன்னொருபகலில் முக்கணரைத்தொழி எண்ணினனாகி, வண்ணநற் கருடவாகனமேறி வானேறி வழிக் கொடு கண்ணுதல் வீற்றிருக்குந் திருக்கையைச் சமீபித்து, தனது வாசஸ்தானமாகிய திருப்பாற்கடல்போல வெண்ணிறமுடையதும் பல புறங்களிலும் அருவியாறுகளிறங்குவதும், சங்குகன்னன்-வாணன்-குண்டோதரன் முதலிய கணநாதர்கள் நாற்புறத்திலுங் காவல்செய்வதும், இடையருது இமையவர் குழாங்கள் “ஹரஹர சங்கர ஜகதீஸ்” எனப் பலவகையாகத் துதிசெய்யும் பேரிறைச்சுலடையதுமாகிய வெள்ளிமலையின் சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கைகூப்பி மலைச்சாரலைச் சமீபித்துச் சிவத்தியானத்துடன் திருமலைமேலேறி, திருக்கோபுரவாயிலையடைந்து, வாஹனமாகிய கருடன்பேரி லிருந்திறங்கி, துவாரப்பிரதேசத்தில் வாகனத்தை நிறுத்திவைத்து, நந்தியெம்பெருமானது நளினபாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவர் அதுஜ்ஞபெற்றுத் தேவதேவரைத் தரிசிக்கத் திருச்சந்நிதானத்தி

னுட்சென்று, காளகண்டமும், சூரிய சோமாக்கினியா கிய திரிநேத்திரங்களும், மான் மழு வரதாபயமு முற்று விளங்குஞ் சதுர்புஜங்களும், கங்கையுங் கொன்றையுந் திங்களுமணிந்த செஞ்சடையும், பார்வதி தேவிபாகமு மாக ஸ்ரீசிவபெருமான் நவரத்தின கஜித மண்டபத்தில், இந்திராதி இமையவரும், நாரதாதிமுனிவரும் அட்டவசுக் களும், யக்ஷகிந்நராதி பதினெண்கணங்களும் புடைசூழ் ந்துநிற்கவும், அரம்பைமுதலிய தேவதாசிகள் நடிக்கவும், சர்வாடம்பரபூர்வமாய் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோ லத்தைக் கண்களாரத் தரிசித்து, வாயாரவாழ்த்தி ஆனந் தக்கடலி லமிழ்ந்திருந்தனர். இதுநிற்க:

விஷ்ணுமூர்த்தியின் வாகனமாயும், அவரால் வெளி யேயிருக்க ஆஞ்ஞை பெற்றுள்ளதுமாகிய கருடன் சிறிது நேரம் பார்த்து, திருமால் விரைவாகத் திரும்பி வராமையால், தானுந் திருச்சந்நிதானத்தினுட்செல்ல விரும்பி, உள்ளேபோகையில், திருநந்திதேவர் வெகுண்டு “வைந தேய! உள்ளே புகாதுநிற்றி; மாதவன் வருமளவும் ஈண்டிருத்தி” என இசைத்தனர். அதுகேட்ட கருடன் கடுஞ்சினங்கொண்டு “என்னைத்தடுக்க நீ எவ்வளவினன்; நீயோ பிச்சையெடுப்பவன் வாகனம்; உன்னை விரைவி லுயிரொழிப்பேன்” எனவுரைத்தது. விடைத்தேவர் பிர ளயகாலாக்கினி ருத்திரர்போற் பெருஞ்சினமுற்றுப் பேசுதலொன்றுமில்லாய் அக்கருடன்பேரில், தமது நிச வாச உசவாசங்களைச் செலுத்தினர். கருடன் அந்நிச

வாசத்தாற் ககனமார்க்கத்திற் கடுந்தூரம்போயும், உசு
வாசத்தால் நந்திதேவரது நாசிகாபிலத்தை யடைந்துங்
கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, ஊழிகாலத்துதித்த பிரசண்ட
வாயுவேகத்திலையுஞ் சிறுதுரும்புபோலத் துன்புற்றுத்
தனது வல்லமையால் உயிர்பிழைக்க உபாயமொன்று
மில்லாமல் விஷ்ணுமூர்த்தியை “மாதவா! கேசவா! மது
சூதன! அபயம், அபயம், எனது அஞ்ஞானத்தால்
ஸ்ரீநந்திபகவானுக்குண்டாகிய கோபாவேச உசுவாச
நிசுவாசங்களால் உயிரொழியுந்ததியி லிருக்கின்றேன்.
அத்துன்பத்தையகற்றி அடியேனைக் காக்கவேண்டும்”
என இறைச்சலிட்டு முறையிட, சிவதரிசனஞ் செய்து
கொண்டிருந்த திருமால், அது முறையிடும் இறைச்சலைச்
செவியேற்று, சிவபிரான் சமுகத்தில் திருவிண்ணப்பஞ்
செய்தனர்.

சிவபெருமான், தமக்கு மனைவியும் சத்தியும் அம்
பும் பரமபக்தருமாகவுள்ள விண்டு மனம் வருந்தி வாய்
விண்டு விண்ணப்பித்தவற்றைத் திருச்செவி சாத்தி,
“மாலே! மாலுராமல் நமது கட்டளையென்று நந்திபால்
நவின்னு கருடனை விடுத்தி” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி
னர். உவணகேதனன் உள்ளங்களித்து ஓடோடி விடைத்
தேவர்பரல்வந்து விமலர்கட்டளையை விளம்பி, “ஐயனே!
அதன் அறியாமையை மன்னித்து அருள்புரியவேண்
டும்” என்று பிரார்த்திக்க, நந்திகேஸ்வரர் “என்
முன்னே இறைவரை இகழ்ந்துகூறிய இக்கருடனுயிரை

இமைப்பொழுதில் மாய்ப்பேன்” எனச் சினத்துடன் செப்ப, நாரணன் நடுக்கெய்தி, மீண்டும் விடையூர்தி பால் விண்ணப்பிக்க, சிவபிரான் நந்தியெம்பெருமானை விளித்துத் தமது கட்டளையாற் கருடனை விடுவித்து உயிர் காத்து, மாயவனை மகிழ்வித்தனர்.

கருடன் கருவபங்க முற்றுக் கமலைகள்வனைச் சுமந்து பழையபடியே பதுமநாபனுடன் பாற்கடல் சேர்ந்தது. ஈண்டு நந்திதேவரால் துன்புற்ற கருடனுக்குச் சமீபித் தருள்செய்த காரணத்தால் கடவுளுக்குக் கருடாந்திகமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தியது.

நந்தாகோடி ஸ்தலமஹாதீயம்

உச்வாலேநஹ்ருபுஸ்தூர்ணம் யோஜநாநாஸ்தாகத்
 நிச்வாலேநஸமாக்ருஷ்ய வ்ருஷநாஸாந்தரம்விஸத்இத்யா
 ஏநாமுக்திம்ஹரேஸ்ருத்வா வ்ருஷோவசனமப்ரவீத் [தி
 அநேநாகாரிகோவிந்த ஸிவநிந்தாமஹாத்தரா [இத்யாதி
 ஹரிஷ்யே வைநதேயாஸௌ நிதிவேகாத்வ்ருஷோப்ரவீத்
 ஸ்ருத்வைநாம் வ்ருஷபஸ்யோக்திம் மஹாவேகாத்ரியம்ப
 கருடம்முஞ்சமுஞ்சேதி வ்ருஷபஸங்கரோப்ரவீத் [க
 வ்ருஷோமுக்த்வாதகருடௌ வேகாதுக்தம்விபோஃபுர
 தஸமாந்மஹிபவத்தோஷ் இதிரிந்தாஸமாகுலஃ

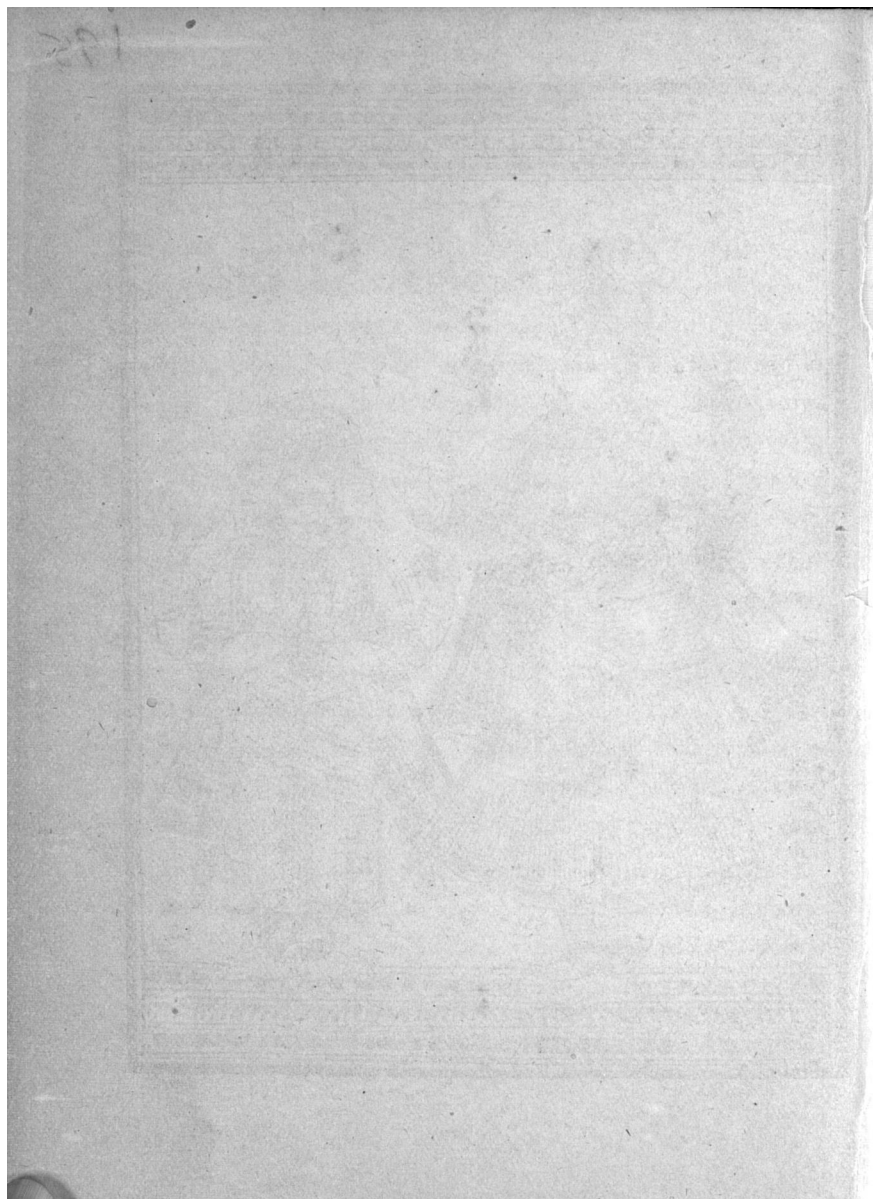
பதினோந் தீருழை

“கார்மலிசிறகின் கருடனைக்காய்ந்தனை

அன்னவற்கிரங்கிப் பின்னருமருளினை.”

கருடாந்திகமூர்த்தியே நமஃ

ஐம்பத்தெட்டாவது

ப்ரஹ்மசிரச்சேத மூர்த்தி

முன்னொருநாளிற் பொன்மலையாகிய மேருகிரியின் மேலுள்ள ஒரு சிகரத்திற் பிரமதேவனும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் வீற்றிருக்கையில், கணக்கில்லாத தேவரும் முனிவரும் வந்து வணங்கிக் கைருவித்து, “திரிமூர்த்திகளில் முதன்மைபுற்றோரும், ஆதிமத்தியார்த மற்றவரும், சமஸ்த ஜீவான்மாக்க ளிடத்தும் அந்தரியாமியா யுள்ளவரும் யாவர்? நீங்களிருவருமாக இயம்புங்கள்” எனப் பிரார்த்திக்க, ஆதிதேவனருளாலன்றிப் போதலில்லாத மாயையின் பிணிப்புற்று வருந்தும் பசுக்களாகிய பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவருங் கன்மவசத்தால் இறுமாப்புற்றனர். அப்பொழுது அயன் “அத்தகைய பிரமம் யான்” என, நாரணன் “நானே யுனைப்பெற்றேனாதலின் நான் தான் பிரமம்” என, ஒருவரோடொருவர் உரைத்து எண்ணில் காலம் இகல்மொழிபேசி எரிசிந்த விழித்துத் தருக்கஞ் செய்யக் கண்ட தேவர் முனிவர் “நம்மாலிவர் இத்தகைய பகைமைகொள்வானேன்” என்று தத்தமிட்டுச் சார்ந்தனர்.

தேவர் முதலியோர் சென்றபின்னும் இருவரும் மமதை மாறுதவராய் வழக்கிட்டுச் சண்டைசெய்கையில் வேதமும் பிரணவமும் வெவ்வேறுருக்கொண்டு வந்து “பிரம விஷ்ணுக்களே! வீண்வா தெற்றுக்கு? சர்வபரிபூரணராகிய சிவபெருமானே பரம்” எனத் தனித்தனி சாற்றவுங் கேளாதவர்களாய் மீண்டுஞ் சண்டைசெய்கையில்,

ஆண்டவர் அவர்கள் வழக்கை யொழிக்கச் சோதியுருவாய் நிற்க, இருவரும் ஏதோ சுடரென்றிருக்க, எம்பிரான் அதன் நடுவே உமாதேவியாருடன் திருக்கைலாயத்தில் வீற்றிருப்பதாக வடிவுகாட்ட, விண்டு கண்டு விடையூர்தியென் றுட்கொண்டு நிலமிசைத் தாழ்ந்து துதித்து நின்றனன். மலரோன் மலமுதிர்ச்சியால் மதியாமல் நடுச்சிரத்தால் நக்கனை யிகழ்ந்து பேசினன். எல்லாவுலகங்களும் இமைப்பில் எரியுமேயென்று கருதி, சிவபெருமான் சிறிதுஞ் சினங்கொண்டிலர். எண்கணன் இறுமாப்பொழியவும் மற்றைய வானவர் மதர்ப்பு நீங்கவும் மகாதேவன் மனதிற் சிந்திக்க வைரவக்கடவுள் தோன்றினர். “சிறுவனாகிய பிரமன் சிரங்களைந்தில் நம் மையிகழ்ந்த நடுச்சிரத்தை நகநுதியாற் கொய்து கரத்திலேந்தி அவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சையளித்து, தேவர் முனிவர் நகரங்கடோறுஞ் சென்று, உதிரப்பலியேற்று இரத்தப் போக்கா லிறந்தோரை யெழுப்பி யாவ ரகந்தையையு மழித்து அண்டகடாகத்தின் மேலடைந்திரு” வென்று ஆக்ஞாபித்து பரமன் சோதியிற்கூடிப் பண்டுபோல் வீற்றிருந்தனர்.

மங்கைபாக னருள்பெற்ற வைரவக்கடவுள் வருதல் நோக்கிய மாதவன், வடுகதேவன் மலரடிவணங்கி வைகுந்தமடைந்தனன்; பிரமன் மரம்போல் நிற்க, வைரவர் சினந்து தமது நகத்தினால் நாதன் கட்டளைப்படி அவனது நடுச்சிரங் கொய்தனர். உதிரவெள்ளம் உலகெலாம்

பரத்தலின் உயிர்ப்புரீங்கி மலரோன் மாய்ந்தனன். மேரு வைச்சுற்றிய சோரிநீரை துதல்விழியா னுலர்த்திப் பிர மணை யெழுப்ப, நித்திரை தெளிந்தோன்போல நிலத்தி னின்றெழுந்து நின்மலராகிய வைரவரை வணங்கி, “மலை வில்லிக்கு யான்செய்த அபராதம் வரையறவில்லை, என் பேதைமையைப் பொறுத்தி; பெருமானே!” என்று திரு வடியில் வணங்கி “என் சிரசைத் தேவரீர் திருக்கரத்தி லேயே வைத்திருக்க வேண்டுகிறேன்; தேவரீரால் அஞ் ஞான மொழியப்பெற்றேன்” என்று பிரார்த்தித்தனன். வைரவர் “இனி நான்முகனென்ன நானிலத்துறைதி” என விடுத்து, மேருமலையினின் றிறங்கித் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி சென்றனர். தலையிழந்த பிரமன் சதூர் முகத்தோடு சத்தியலோகஞ் சார்ந்தனன்.

தானே பிரமமெனத் தருக்குற்ற பதுமனது ஐந்தாவது தலையை நகறுதியா லரிந்தமையின் சங்கரருக்குப் ப்ரஹ்ம ஸிரச்சேதமூர்த்தியென வோர் பெயர் வழங்குகின்றது.

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்

ஸஸர்ஜஸ்வாத்மநஃகிஞ்சித் பைரவம்லோகதாஹகந்
ஸ்வயம்ஸாக்ஷாந்மஹாதேவஃ க்ஷணாத்வைகாலபைரவஃ
சகர்தகரஜாக்ரேண ப்ரஹ்மணஃ பஞ்சமம்ஸிரஃ

வாமநபுராணம்

தச்ருத்வாக்ரோதயுக்தேந ஸங்கரேணமஹாத்மநா
நகாக்ரேணஸிரஸ்சிந்நம் ப்ரஹ்மம்பருஷவாதியத்

தச்சிந்நொங்கரஸ்யைவ ஸவ்யேகரதலேபவத்
பதிதேநகதாசித்து தச்சங்கரகராச்சிரஃ | இத்யாதி
ஸக்ருத்வாஸமஹத்புத்தம் ப்ரஹ்மணஃகாலபைரவஃ
சகர்ததஸ்யவதநம் விரிஞ்சஸ்யாதபஞ்சமம்.

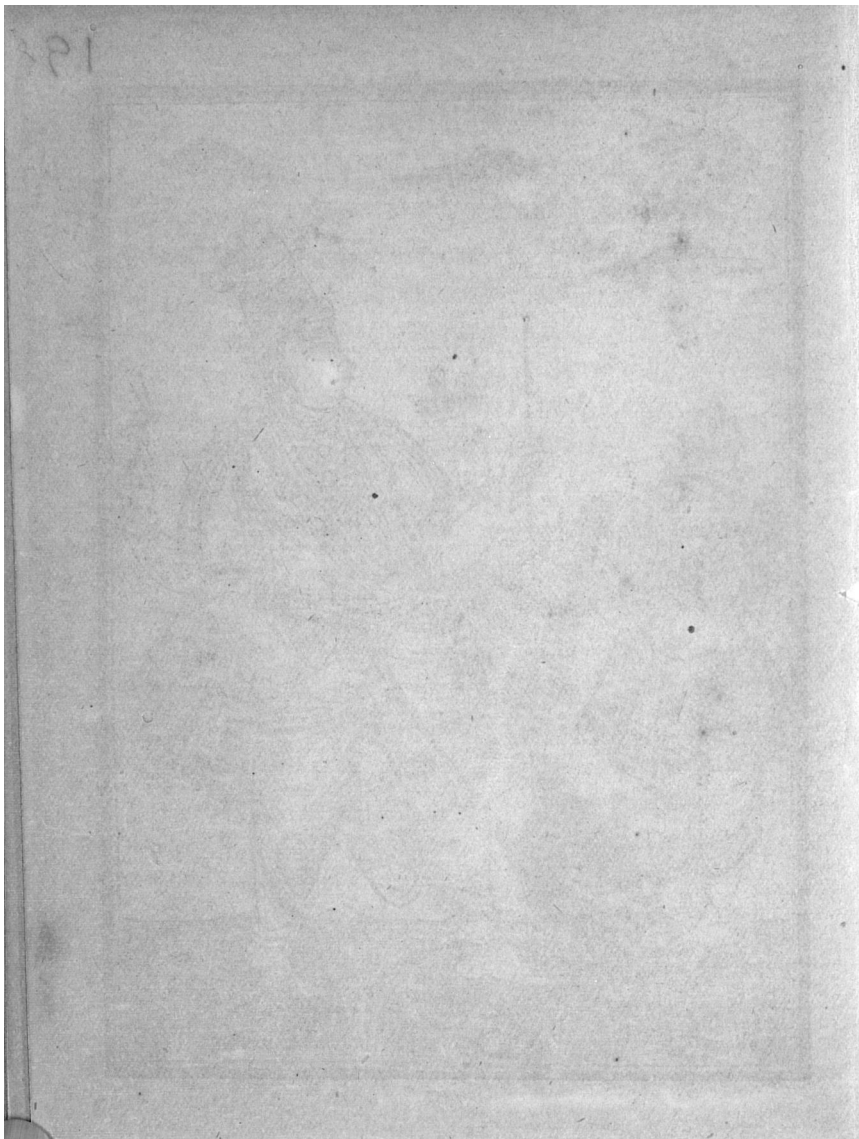
ப்ரஹ்மஸிரச்சேதமூர்த்தயே நமஃ

ஐம்பத்தொன்பதாவது

கூர்மஸம்ஹார மூர்த்தி

பண்டொரு பதுமகற்பத்தில் திதிமைந்தரும் அதிதி
மைந்தருமாகிய தேவரும் அசுரருந் தீராப்பகையாற் பல
காலஞ் சமர்புரிந்தனர். இருதிற்றத்தவரிலும் எண்ணில்
லார் இறந்தனர்; அதனால் அவர்கள் ஒருங்குகூடி, கூடீரா
ப்தி மதனஞ்செய்து அமுதுண்டு அதிகநாள் ஜீவித்து
அரும்போர் ஆற்றவேண்டுமென்று, அகத்துட்கொண்டு,
பதுமனுடன்கூறி அவனையு முடன்படுத்தி, அழைத்துக்
கொண்டு அச்சதன்பாற் சென்று அறைய, திருமால்
“அவ்வாறே யாகுக” வென்று, மந்தரமலையை மத்தாக
வும், சந்திரனை அடைதூணாகவும், வாசகியைத் தாம்பாக
வும் அமைத்து, இருதிற்றத்தவரையும் இருபுடைநின்று
மாறிமாறி யீர்க்கச்செய்ய, மந்தரமலை சாய்ந்தது. அது
கண்ட ஐம்படைக்கிழவன் பெரிய யாமைவடிவு கொண்டு

பாற்கடலிற் பாய்ந்து, தன்மேற்புறத்தையிலக்க யோசனை யிடமாக்கி வீழ்ந்த வெற்பையெழுப்பி முதுகின்மேற்றாங்கி நின்றனன்: அந்தரமும் அசுரருங்கடைய அவ்வசலம் மீண்டுஞ் சாய்ந்தது. அதுகண்ட கமடவுருக்கொண்ட கமல நாபனுக்குக் கரங்களாயிரந் தோன்றின. பல கரங்கள் ஒங்கலின் உச்சியைப்பற்றி யூன்றின. பலகரங்கள் பர்வ தத்தைப் பக்கத்திற்சாயாமற் பத்திரமாய்ப்பற்றிநின்றன. சிலகரங்கள் தேவாசுரர் கடல்கடைந்து களையுறும்ல் அவர் கட்டுதலியாய் நின்றன. அம்ரர்-அசுரர்-அச்சுதன் முதலானோர் யாவரும் ஒருங்குகூடிக் கடைந்தமையால் அம் மந்தரம் அதிவேகமாகச் சுழன்று பாற்கடலைக் கலக்கிப் பல சிறு திவலைகளைத் தேவருலகமட்டு மெறிந்தது.

இவ்வாறு பாற்கடல்கடையப்புக்கோர் பரமசிவன்பால் விண்ணப்பித்து அவர் கட்டளை பெறாமற்செய்த அபசாரத்தால், தாம்பாகிய வாசுகி வருத்தந் தாங்காமற் றன்வாய்வழி நஞ்சு கக்கியது. வானவருந் தானவரும் வெருவி வாயுவேகமாக வோடத்தலைப்பட்டனர். திருமால் அது கண்டு, தேவாசுரர்களே! சிறிது மஞ்சன்மின்” என்று அதனைத்தடுக்க முயன்றும், விடவேகத்தால் உடல் கருகித் தானு நின்றற்கஞ்சித் தேவர்களை நோக்கி,—

“என்னை யொப்பவ ராபிர கோடிய ரெனினு

முன்ன ருங்கொடு விடத்தினை யெதிர்ப்பவ ருளரோ
பின்னல் வேணியன் றிருவரு ளளவெனிற பிழைப்பே
மன்னதில்லையே லெங்ஙனம் பிழைத்துமென் றறைந்தான்.”

என்றபடியே “என்போன்றோர் ஆயிரகோடி பேரெனினும்நினைத்தற்குமரிய இவ்விஷத்தின் நேர்நிற்பாருளரோ? சடைமுடிதரித்த சங்கரரது திருவருளிருந்தாற் பிழைப்போம்; அஃதில்லையாயிற் பிழைத்தலருமை” என்று கூறினர். அதனால்-அமரர்-அசுரர் - அயிராணிகேள்வன்-அம்புயனதியோர் அஞ்சி அச்சதனுடன் வெள்ளி மலையை விநாடியிலடைந்து விடைத்தேவர்பால் விடைகொண்டு விமலர் ச்ந்நிதிசேர்ந்து “அரஹர சங்கர! அபயம்! அபயம்!! என்றலறி யழுதனர். உமாபதி யொன்றுமுணரார் போன்று “உம்பர்காள்! நங்களுக்குற்ற துன்பம் யாது?” என வினாவ, இமையவர் யாவையும் விண்ணப்பித்தனர். இறைவர் இமயவல்லியைக் கடைக்கணித்தனர். ஈஸ்வரியார் “ஈசனே! எவ்வாற்றானும் இவர்களைக் காக்கவேண்டும்” என்றிசைப்ப, முன்னோன் தம்முன் நின்ற சுந்தரரால் அவ்விடத்தை வருவித்து உள்ளங்கையி லேற்றுட்கொண்டு, உம்பர் ஓர்காலத்தும் அகந்தையடையாமல், தமது திருக்கண்டத்திலேயே அவர்கள் விருப்பின்படி அவ்விஷத்தை யமர்த்தினர்.

நீலகண்டரென இக்காரணத்தாலியம்புந் திருநாம மேற்ற நின்மலர் “உம்பர்காள்! உங்கள் உள்ளக் கருத்தின்படி பாற்கடலை யினி மதித்து அமுதுண்பிராக” என விடையளித்து விடுத்தனர். திருமால் பிரமன் இந்திரன் வானவர் தானவர் முதலானோர் பெருங்களிப்புடன் ஆரவாரித்து கூரரப்தியையடைந்து, விண்டு கமடவருக்கொ

ண்டு மந்தரத்தைப் பண்டுபோற் சுமக்க, தேவரும் அசுரரும் அதைச்சுழற்றும்படி வடந்திருப்பினர். முதலில் மூதேவி தோன்றினள்; அவளை வருணனுக்களித்தனர். தண்டு கமண்டலத்துடன் தந்வந்தரியென்னுந் தேவமருத்துவன் தோன்றினன்; உலகமுழுவதும் மருத்துவனாக விடுத்தனர். அறுபதுகோடி அரம்பாஸ்திரீகள் பிறந்தனர்; அவர்களை இந்திரலோகத்திற் கேகவிடுத்தனர். சுரை தோன்றியது; அதனை வானவருண்டனர்; தானவர் நீத்தனர்; அதனால் அவர்கள் சுரரென்றும் அசுரரென்றும் பெயரெய்தினர். உச்சைச்சிரவம் என்னும் புரவி யுதித்தது; புரவியைப் புரந்தரனுக்களித்தனர். கவுத்துவமணி பிறந்தது; அதனைக் கமலநாபன் மார்பிலணிந்தனன். பஞ்சதருக்கள் - காமதேனு - சிந்தாமணி இவைபிறந்தன; இவற்றை இந்திரனுக்கிந்தனர். சந்திரன் ஜனித்தான்; அவளை ஒளிசெய்யும்படி ஆகாயத்திலனுப்பினர். தூக்க ணங்கு தோன்றினள்; தாமோதரன் தனது தாரமாகக் கொண்டனன். இவையாவுந் தோன்றிய பின்னர் அமிர்தம் பிறந்தது.

அமரரும் அசுரரும் அமிர்தத்தைத் தமக்குத் தமக் கென்று ஒருவரோடொருவர் சமர்புரிந்து இருதிற்றவரிலும் எண்ணில்லாதவர் இறத்தல்கண்ட மாயோன் ஓர் மாயையால் மோகினிவடிவேற்று அசுரரைவஞ்சித்து அமரருக்கு அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்தளித்தனன். அவ்வானவத் தொகுதியில் மாறியவடிவுடன் அமுதேற்றருந்திய தானவ

ரிருவர், சூர்யசந்திரரால் விஷ்ணுவுக்கு வெளியிடப்பட்டனர். அச்சுதன் அக்கணமே அளவில்லா வெகுளிகொண்டு தன் கைச்சட்டுவத்தா லவர்கள் சிரத்தை யறுத்தெரிந்தனன். அவர்கள் அமுதுண்ட விசேடத்தாலிறவாமல், சிவார்ச்சனை செய்து இராகு கேதுவென்னுங் கிரகங்களாய்த் தம்மை வெளியிட்ட செங்கதிர் வெண்கதிர்களைத் தீராததுயர்செய்து வருகின்றனர். இவையே கிரஹணகாலமாம். சுரர் அமுதருந்தித் தீர்க்காயுவெய்தி அசுரரை ஹதஞ்செய்து பொன்னுலகு சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர். இதுநிற்க:

மந்தரமலையாகிய மத்தினைத் தாங்கிநின்ற மாயவன் அவதாரமாகிய யாமைகடலேழையும் ஒன்றுகூட்டி, அதன்வெள்ளம் அவனியை யழிக்கும்படி கலக்கி, சிந்துவைச்சேறுபடுத்தி, இலக்கயோசனை மேன்முதுகும், கால்களின்ளவைக் கணக்கிட்டறிய ஏலாதவையுமாயியைந்த தாதலின், திமிங்கல முதலிய ஜலப்பிராணிகளை யெல்லாம் புசித்தும் பசிதணியாமல், ஜலத்தையுங் குடித்துத் தரை தெரியும்படி சேற்றையு நக்கியது. அதனாற்கலக்கி வெளிப்படுத்தப்பட்ட கடல்நீர் யுகாந்தவெள்ளம்போல எங்கும் பரவியது. தாமோதரன்கிய யாமை தனக்குக்கிடைத்த பலபொருளையுந் தின்னத் தலைப்பட்டது. இதனையறிந்த சூரியசந்திரர் கடலிற் றேன்றிச் செல்லுவதஞ்சினர். உலகமெங்கும் இருட்டிழம்பாயது. மகபதியும் மலரோனும் வையமழியுமென்று மனங்கலங்கி ஸ்ரீகைலாயமலை

யையபடைந்து திருநந்திதேவ ரதுஜ்ஞையால் மஹாசந்நி தானத்தினுட் சேர்ந்து சிவபெருமானைச் சேவித்துத் துதித்துநின்று “எம்பெருமானே! எளியேங்கட்கு இடுக்க னெய்தினால், அதனையகற்றி, அருள்செய்வோர் யாவர்? அடைக்கலம்! அடைக்கலம்!! அச்சதன் யாமைவடிவு கொண்டு ஆர்கனியிலிருந்து அவன்புரியும் அல்லல் அறை தற்பாலதோ? அறியார்போன்றிருப்பது தேவரீரது திரு வருளுக் கழகாகுமோ? விரைவில் அதனை விலக்கி எங்க னைக் காக்கவேண்டும்” என்று குறைகூறி யாசித்தனர்.

சிவபெருமான் தேவமாநாடர்கட்குத் திருவருள் செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு, “அமரரே! அஞ்சன்மின்” என்று உடன்வரக்கொண்டு உத்தியையபடைந்து தமது திருக்கரத்திருந்த சூலப்படையால் அக்கூர்மத்தின் உட லைச் செகுத்து, அதன் திறைச்சியைக் குடைந்தெறிந்த னர். பார்த்துக்கொண்டிருந்த பண்ணவர், களிகூர்ந்து ஆர்த்து “கருணாநிதியே! கமலகேள்வன் மீண்டுங் கர்வ மடையாமல் அவ்வோட்டினைத் தேவரீர் திருமேனியி லுள்ள திருவாபரணங்களோடு ஒன்றாக அணிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று வேண்ட, அடியா ரவானிய அடைவே அருள்புரியும் அண்ணலார் அக்கூர்மத்தின் முதுகோட்டையுந் தமது திருமார்பிலுள்ள பிரமவிஷ ணுக்களின் சிரோமாலைக்கு நடுநாயகமாக வணிந்து அம ரர்கட்கு விடையளித்தனுப்பி, விடையூர்ந்து வெள்ளி மலைசேர்ந்து வீற்றிருந்தனர்.

கூர்மவடிவேற்ற விஷ்ணுமூர்த்தி அதனற் பண்டைய
வுணர்வெய்தி, பரம்பதியைத் துதித்துச் சிவலிங்கார்ச்
சனை புரிந்து, தேவர் முரிவர் கேட்கும்படி கூர்மபுராணம்
ஓதித் தமது நிஜவடிவுடன் வைகுந்தமுற்றுச் சிவத்தியா
னஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

பிருகுமுரிவர் சாபப்படி: பின்னேகேள்வனுக்குற்ற
கூர்மாவதாரத்தில், அக்கூர்மத்தின் கொடுமையை பொ
ழிக்கக் கொன்றெறிந்தமையால், கொன்றைவேணியைக்
கூர்மாரியெனக் கூறவேண்டுமெனவாயிற்று.

காளிகாகண்டம்

ததும்பராண்புகாராய கூர்மஸம்ஹருத்யகர்விதம்
ததங்கம்பூஷணத்வேந தாராயமாஸஸங்கரஃ ||

ஸ்காந்தபுராணம்

வீரபத்ரவாக்யம்

அத்யாபிதவபஸ்யத்வம் கபாலங்கூர்மூர்பிணஃ
ஹரஹாரஸதாமத்யே முக்தகஸ்மாந்நபத்யஸே ||

கந்தபுராணச்சுருக்கம்

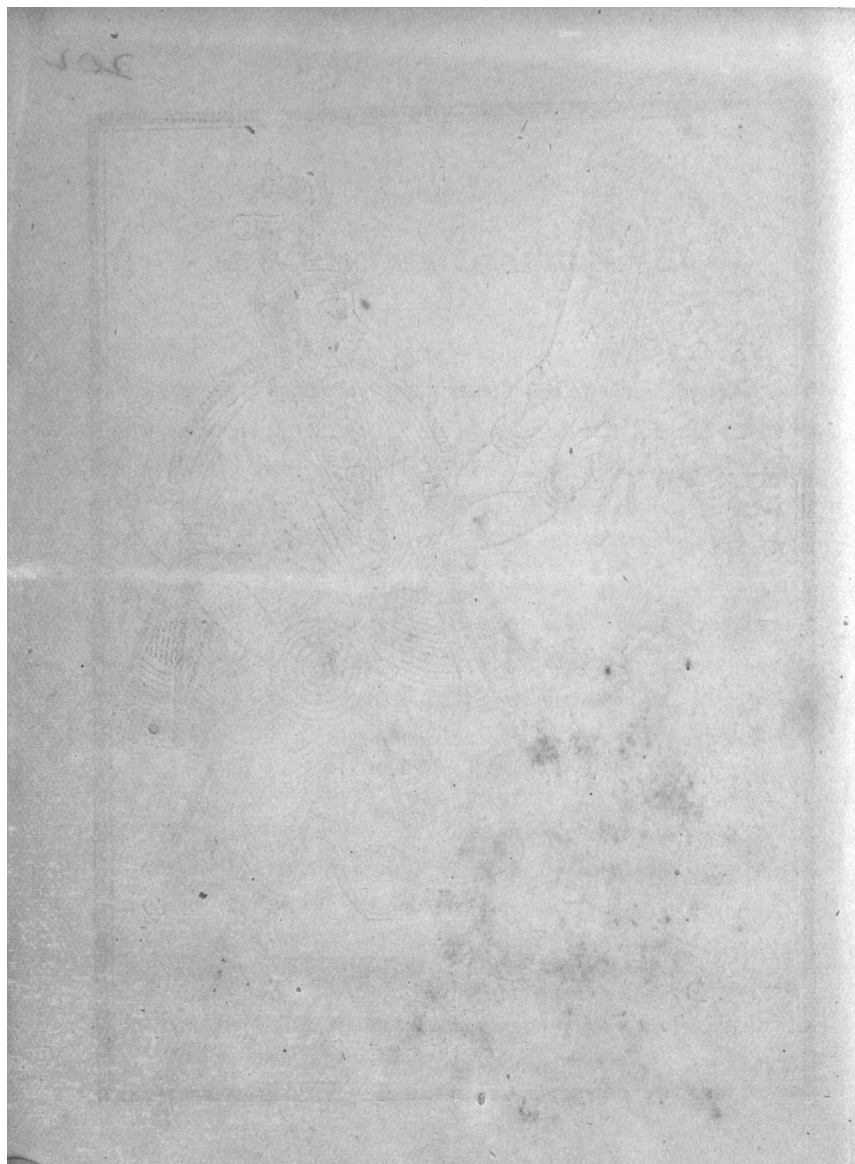
“மாலவன்கமடத்துருக்கொடு மந்தரத்தைவெரிந்தனிற்
சாலவன்றுபரித்தனன்கட றந்ததங்கமுதந்தனை
நீலமாயனகந்தைகொண்டு நிறைந்தவேலையுழக்கவே [ன்”
யாலமுண்டவன்வந்துபற்றி யவன்றன்வன்மையழித்தன

காஞ்சிப்புராணம்

“மகரந்திளைக்குங்கடலேழு மலங்கக்கலக்கும்பசுந்துளவ
முனைவிண்டலர்தாராமையினைப் பற்றித்தகர்த்தமுதுகோடு, நகு
வெண்டலைமாலிகையணிக்ருடுநாயகமாக்கோத்தணிந்து [வம்.
புகரின்னுயர்ந்தோர்தொழப்பொலிந்தபுத்தேன்செலவத்திருவுரு

கூர்மஸம்ஹாரமூர்த்தயே நமஃ

அறுபதாவது

மச்சலம்ஹார மூர்த்தி

சிவாக்கினையால் அரக்கர்குலத்திலே சோமுகாசர
னென்னும் நாமமுற்ற தீயோன் ஒருவன் ஜனித்து எம்
பிராணை நோக்கி யியற்றற்கரிய தவஞ்செய்து, பல வரங்
களைப்பெற்றுப் பராக்கிரமசாலியாய்த் தன்னை யெதிர்ப்
போர் தரணியிலிலாது தருக்கெய்தி, தோள்களின் தின
வுதீரும்படி மேருமலையையெடுத்துப் பந்துபோல் விளை
யாடினான். இயமனுங் கண்டஞ்சத்தக்க காலகாலன்
போலவிருக்குஞ் சோமுகன், தன்னொடு போர்ச்செய்ய
வல்ல சதுரர் சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்னுந் த்ரிலோ
கத்திலு மொருவருமில்லாமையால், ஒருநாள் தானே
சத்தியலோகமுற்றுப் பிரமதேவனுக்குமுன் தோன்றி
னன்.

அப்போது சதுமுகன் சோமுகனைக்கண்டு பயந்து
நிற்க, இராக்கதன் இவன்வலி இவ்வளவுதானோ வென்று
கருதி யிகழ்ந்து, மலரவன் வசத்திலிருந்த மறைகள்
நான்கையுங் கையாற்பறித்துக் கடலிற்பாய்ந்து களித்
துலாவினான். அயனோ தனது ஆக்கற்றொழிலுக் காதர
வாகிய ஆரணங்கணன்கும் அசுரன் கையிலகப்பட்டமை
யாலஞ்சிச் செய்வதென்றுந் தெரியாமல், திருமகள்
கொழுநன்பாற் சென்று “பிதாவே! என்வசத்திருந்த

எழுதாக்கிளவியைச் சோமுகன் கொண்டுபோயினன்” எனக்கூற, நெடுமால் உடனே கோபாக்கிரசித்தராய்ப் பிருகுமுரிவர் சாபப்படி மீனவடிவேற்றனர். எண்ணில் லாத யோசனை நிகளமுள்ள பெரிய மச்சவடிவேற்ற மாயோன், கடலிற்பாய்ந்து அது சேறுபடும்படி சோமுகனைத்தேடி வாலா லடிப்பதால் நீர்த்துளி ஆகாயத்திற் படவும், அண்டச்சுவரில் மீனங்கள் மோதவும் விசிறி, திமிங்கலமுதலிய பெருமீன்களை அங்காந்த வாயினுட்கொண்டு, வேதத்தைக் கவர்ந்தொளித்த வெய்யோனாகிய சோமுகனைக்கண்டு பின்சென்று துன்புறுத்தி, அவனது சோரியாகிய மாரியை வாயர வுட்கொண்டு அவனைச் சங்கரித்து அவன் வசத்திருந்த அருமறை நான்கையுங் கைக்கொண்டு திரும்புகையிற் கமலயோனி கண்டு மாலோன் மலரடிபணிந்து அச்சத்துடன் கையேந்த, நாரணன் ஆபரணங்களை யம்புயன் வசமளித்தனன். அதுபெற்ற அயன் அகங்களிகொண்டு தனது சத்தியலோகஞ் சார்ந்தனன். அக்ரன் மெய்யிலிருந்தொழுகும் உதிரப்பெருக்கு உவரியைச் செந்நிறமாக்கியது.

அப்பொழுது மந்தரம்போலக் கடைக்கலக்கிய மச்சங்கரைகளை யிடித்துக் கிழக்கு-மேற்கு-தெற்கு-வடக்கு ஆகிய நாற்றிசைகளொன்றில் தலையும் பிறிதொன்றில் வாலுமாகின்று முதுகு நீரிலமிழாத பேருருக்கொண்டு மகரமுதலிய மச்சங்களைப் புசித்து மரக்கலங்களை யுடைத்து எல்லாவற்றையுமழிக்குந் ததியிலிருப்பது தெரிந்து,

தேவர்கள் புகலிடந்தேடித் திருக்கைலாயகிரியை யடைந்து அறவடிவாகிய திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட்சென்று ஸ்ரீபரமபதியைத் தரிசித்து “எம்பெருமானே! மாயோன் மச்சவடிவாய் எழுகடலையு மொன்றுகூட்டி அதிலுள்ளவைகளைப் புகுத்தலின் மாந்தர் வருந்துகின்றனர். இனி யாவரிடம் வருவனோ தெரியேம். அண்டகடாகமுற்று மதிர்கின்றது; ஆதலின் அம்மாயா மச்சத்தி னிறுமாப்பை மாய்க்க வேண்டும்” என விண்ணப்பித்து வணங்கிநிற்க, சிவபெருமான் “அவ்வாறேயாகுக. அமரர்களே! அஞ்சற்க” என் றபயமளித்து, வலைஞர் வடிவேற்று வாரிதியை யடைந்து, அம்மச்சத்திற்கேற்ற பேருருவாய்ந்து, எழுகடலையும் மறைக்கத்தக்க வலையை வீச மீனம் அதனு ளகப்பட, சங்கரர் அதன்விழியைப் பறித்தனர். அப்பொழுது தேவர் இருடியர் முதலானார் “இறைவனே! இத்திருமால் இன்னுமொருதரம் இத்தகைய விறுமாப் பெய்தாவண்ணம் இவ்விழியையுந் தேவரீர் திருமேனியி லணிய வேண்டுகிறோம்” எனப் பிரார்த்தித்த, அன்பர் எண்ணியவாறே அருள்புரியும் அமலர் அதனைக் கைவிரல் மோதிரத்தி லமைத்தணிந்து வெள்ளிமலைசேர்ந்து வீற்றிருந்தனர். கண்ணிழந்த ஈனமாகிய மீனவடிவுற்ற விஷ்ணு பண்டைய வுணர்ச்சியால் அவ்வடிவை யொழித்துச் சிவார்ச்சனை புரிந்து மச்சபுராணமோதி வைகுந்தமுற் றனர்.

சிவபெருமான் மச்ச சங்காரஞ்செய்கையிற் கொக்குருவேற்றுச்சென்றதாய் அதர்வணவேதம், கோஷிக் கின்றது.

மாயனாகிய மச்சத்தின் மமதையை மாய்த்து, அதனைச் சங்கரித்தமையால், ஐயனுக்கு மச்சாரியென்றோர் திருநாமம் அறைதலாயிற்று.

அதர்வண வேதம்

தீரியம்பகோபகோநாமருத்ரஃ நாராயணஸிரச்சுருநாசகர்தம்

உபதேசகாண்டம்

“எடுத்து வீசிய வலைகட லேழையு நிரப்பிப்
படுத்தி முத்தலும் வலையகப் பட்டது பாரா
நடுக்க டற்புகுந் திருவிழி பறித்தன னடந்தான்
கடுத்த வெஞ்செருக் கழிந்தது மீனமாக் கடவுள்”

காஞ்சீப்புராணம்

“வானம்பழித்தவலைமாக்கள் வடிவதாங்கிவலம்புரிக்கை
மீனம்படுத்துவிழிஞன்று விரன்மோதிரத்தினெவ்வயிர்க்கு
ஞானம்பயப்பக்குருவிந்த நலங்கேழ்மணிபோற்பதித்தணிந்த
கானம்படித்துச்சுரும்புளருங் கடுக்கைத்தொடையோன்றிரு
[வுருவம்”

மச்சஸம்ஹாரமூர்த்தயேநமஃ

205

அறுபத்தொன்றாவது

வராஹஸம்ஹார மூர்த்தி

தாமரைமலரில் வீற்றிருக்குஞ் சதுமுகப் பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பலவரம்பெற்ற * இரணியாக்கன் பரந்தவுலகத்தைப் பாய்போற்சுருட்டிச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து மறைந்தான். தேவர்கள் அப்பொழுது நடுக்கமெய்தி நாரணனையடைந்து நடந்ததுகூறி “அடியேங்கட்கு அடைக்கலம் வேறில்லை” என்று வேண்டினர். திருமால் அமரர்களே! “அவ்வசுரனைத் தொலைத்து அவனியையளிப்பேன்” என்று கருடவாகனமேறிச் செல்லுகையில், இந்திரன் பிரமன் இருடியார் முதலானார் பணிந்தனர். மாயோன் வையகத்தைக்கொணர வராகவடிவாயினன். அவ்வராகமோ நீலவெற்பினும் இரட்டிப்புயர்ந்ததும், கால்கள் நடுவே ஆயிரங்காததூரமுள்ளதும், வால் அசையுந்தோறும் திக்குகளிற்படுவதும் சுவாசத்தால் அண்டத்தைக்குலுக்குவதும், உராயஞ்சால் அண்டச்சுவரை யசைப்பதும், வடவாமுகாக்கினிபோற் பார்வையுடையதும், மூக்கினுற் றேண்டப் பாதலமுட்டுவதுமாயுள்ளது. பன்றியாகிய திருமால் கடலேழையுங்கலக்கிச் சேறுபடுத்திப் பின்னர்ப் புழுதியாக்கி இரணியாக்கனைக்கண்டு, கொம்பினிலே யவனைக் கிழித்துக்கொண்டு சுருண்டிருக்கும் பூமியைக் கொம்பின் நுனியாற்றாங்கி

* இரணியாக்கன்-பொன்னிற்மான கண்களையுடையவன். இரணியம்-பொன். அக்கன்-கண்களையுடையவன்.

யெடுத்துவந்து ஆயிரம் முடிகளையுடைய ஆதிசேடனது உச்சியில் விரித்தனர்.

அவ்வாறு செய்த வராகம் தனது வெற்றியால் மமதையுற்று, அஷ்டகுலபர்வதங்களையு மிடித்துத்தள்ளியும், பல வுயிர்களை வாயிற் பெய்து குதட்டியும், சப்த மேகங்களும் நாகலோகமும் அஷ்டகஜங்களும் அச்சமெய்தி நடுங்கும்படி ஆர்ப்பரித்துக் கர்ச்சித்தும், காசினியைத் தாங்குங் காசிபர் பெற்ற நவநாகங்களும் உச்சி நடுங்கும்படி தரையை மோந்தும், பூமியைக் குத்தித் தோண்டியும், கட்கடையில் ஊழித்தீயைச் சிந்தியும் உலாவியது. இக்கோலமாகிய கோலத்தைக்கண்டஞ்சிய இமையவர் கண் கூச்சம் மனக்கலக்கமுமுற்று, இத்தகைய இடுக்கண் விலகும்படி வெள்ளிமலையையடைந்து, முதற்பெருங்காவலாகிய நந்தியெம்பெருமான் கட்டளைபெற்றுத் திருச்சந்நிதியுட்சென்று கருணாநிதியைக் கண்டு தரிசித்துச் சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்திநின்று “மகாதேவா! மாயவன் வராகவடிவேற்று வையகமுழுவதும் வருத்துகின்றனன். இமைப்பொழுது கழியின் இமையவ ருலகுமழியும். இரணியாக்ஷணைச் சங்கரிக்கும்படி திருமலைத் துதித்தது இத்தீமையை விளைத்தது. யாங்கள் துன்புற்றால், தேவரீரையன்றி யதனைத் தீர்ப்போர் யாவர்?” எனப் பலவாறு துதித்துப் பணிந்து நின்றனர். விடையூர்தி அத்தேவமுனிவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அவர்கட் கருள்செய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து

ஓர் வேடுவவுருவேற்று வராகத்தையடைந்து தமது திருக் கரத்திருந்த முத்தலைவேலால், நெற்றியிற் குத்தி நிலத்தி லழுத்தி, ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர்.

அக்காலத்தில் அகந்தைகழிந்த வராகம் ஐயனைத் துதித்தலால் அருள்கூர்ந்து மற்றொருகொம்பையும் பறிக் காமல் மன்னித்து விடுக்க, தேவர்கள் “எம்பெருமானே! இன்னுமொருதரம் இதனைப்போல மாயோன் மாலோ னாய் மமதையுறாமல் இதன்கொம்பையும் தேவரீர் திருமே னியிலணிந்து கொள்ளல்வேண்டும்” என, சிவபெருமான் அவ்வாறே அவர்கள் விருப்பின்படி அதனைத் திருமேனி யிற் றரித்துத் திருக்கைலாயமலைக்கு எழுந்தருளினர். தனக்குப் பிருகுமுனிவரிட்ட சாபப்படி பன்றியாகிய திரு மால் சிவபிரானைத் துதித்துப் பணிந்து தேவரும் முனிவ ருங்கேட்கும்படி வராகபுராணங்கூறித் தனது வைகுந்த பதியைடைந்து வாழ்ந்தனர்.

திருமாலாகிய வராகம் இறுமாப்புற்று உலகிற் றுன் புறுத்துகையில், தேவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அதன் அகந்தையை யழித்தமையால் மகாதேவருக்கு வரா ஹாரி யென்பதோர் திருநாமம் வழங்குகின்றது.

காளிகாகண்டம்

“உத்பாட்யதம்ஷ்ட்ராம்தஸ்யைகாம் ஹரஸ்யோரவிபூஷணம்
ஏகஸ்ருங்கவராஹோபூத் ததாப்ரப்ருதிமாதவ: |

லிங்கபுராணம்

த்ருஷ்ட்வாஜக்ராஹதம்ஷ்ட்ராந்தாம் விஷ்டேணுஸ்சைவ
[மஹாத்மந:]

பபாரசமஹாதேவஃ கூர்மம்ப்ராந்தேபிகோரஸி
 புத்ரபௌத்ராவ்ருதஃஸர்வோ வராஹஸ்சாபதத்புவி
 அத்யாபிஸூகராக்யாதம் தீர்த்தாகங்காதடேஸ்திதம்
 ஸ்கந்தஸக்த்யாஹதோயத்ர வராஹாக்யோம்ருதோஹரிஃ

ஷ ஸீரபதீவசநம்

விஸ்ம்ருதமத்தத்த0ஸேந தம்ஷ்ட்ரோத்பாடேநபிடிதஃ
 வராஹவிக்ரஹஸ்தேத்ய ஸாக்ரோஸஸ்தேநஹேதுநா

கந்தப்புராணம்

“கண்டுகண்ணுதலவன்மருப்பொன்றினைக்கரத்தாற்
 கொண்டு வல்லையிற்பறித்தலுமுணர்வுமுன்குறுக
 விண்டுமற்றதும்பறிப்பனிங்கிவனெனவெருவிப்
 பண்டுபோலநின்றேத்தலும்போயினன்பரமன்.

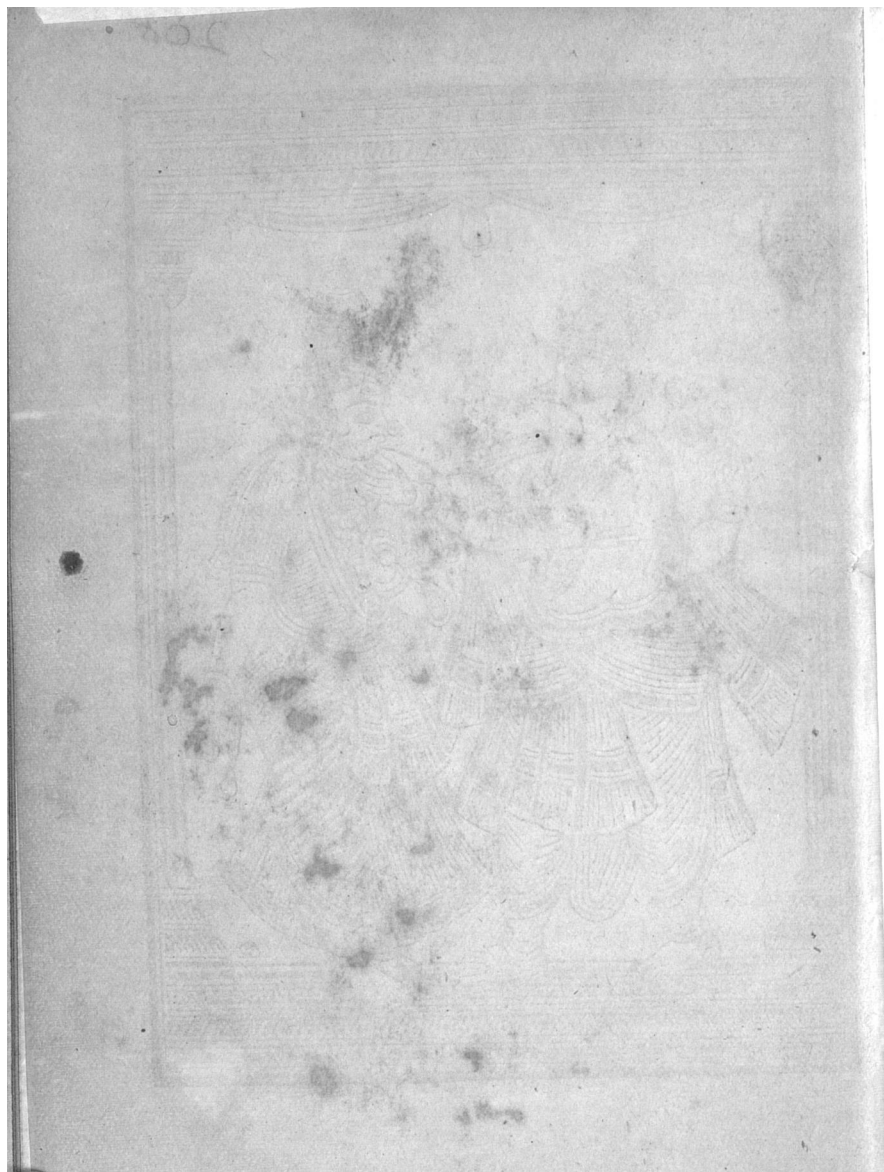
அன்றுகொண்டதோர்மருப்பினைச்சின்னமாவணிந்தா
 னின்னுமங்கவன்மார்பிடைப்பிறையெனவிலங்கு
 மொன்றுமற்றிதுகேட்டனைநின்றதுமுரைப்பா
 நன்றுதேர்ந்துணர்மறைகளுமித்திறவினும்.”

காஞ்சிப்புராணம்

“சுழிக்கும்புனலேழ்கடல்சுவற்றிமலேகளேழுந்துகள் படத்தீ [ளி
 விழிக்குங்கடவுட்பன்றியினவிறல்வேடுருக்கொண்டெழுந்தரு
 யழித்தங்கொருவெண்கோடுபறித்தணிந்தும்ற்றையிடக்கோடு
 பழிச்சுந்துதிசுட்டுளமிரங்கிவிடுத்தபகவன்றிருவுருவம்.”

வராஹஸம்ஹாரமுர்த்தயே நமஃ

அறுபத்திரண்டாவது

ப்ரார்தநா மூர்த்தி

முன்னொருகாலத்தில், தவமே முத்திபயக்கத்தக்க தென்றி றுமார்திருந்த தாருவநமுநிவர்தவத்தையும், அவர் பன்னியர் கற்பையுமழிக்க, சிவபெருமான் பிஷ்டாடந மூர்த்தியாய், திருமால் மோகினி வடிவேற்று உடன்வரக் கொண்டு தாருவனத்தைச்சார்ந்து மோகினியால் முநிவர் தவத்தையொழித்து, தாமே அவ்விருஷிமாதர் கற்பைய கற்றினர். அதனால் வெகுளிமீக்கொண்ட அந்தணர் அபிசார ஹோமமொன்றியற்றி அதிற் றேன்றிய பல பொருள்களையும் பரமன்மேற் பிரயோகிக்க, இறைவர் அவற்றை உடை-படை-அணி முதலியனவாகக் கொண்டனர். அவர்கள் யாகாக்கினியிற் றேன்றிய முயலகளைச் செலுத்த, முன்னோன் அம்முயலகன் முதுகில் ஓர் திரு வடியையூன்றி ஓர் நடனஞ்செய்து முநிவர்கட்கு ஞான மளித்துத் திருமாலுடன் திருக்கலை சேர்ந்தனர். [இச்சரிதங்களை முறையே பிஷ்டாடநமூர்த்தம்-சார்த்தாலஹத மூர்த்தங்களிற் கண்டுகொள்க.]

இதனையறிந்த எமதன்னையாகிய கௌரியம்மையார் தாம் சத்தியாயிருக்கையில் இறைவர்மாலாகிய மோகினியை உடன்கொண்டு சென்றதும், தாம் உடனில்லாத சமயத்தில் தாருவனத்தில் திருநடனஞ்செய்ததுமாகிய காரணங்களால், ஓர் லீலாமாத்திரையாய் ஊடல் கொண்டனர்.

அதுகண்ட அருள்வள்ளல் “ஏகைவஸக்தி: பரமே ஸ்வரஸ்யப்ரயோஜ நார்தாய சதூர்விதாபூத் - போகே பவாநி புருஷேஷு-விஷ்ணு:க்ரோதேசகாஸீ ஸமரேச தூர்கா” — என்றபடியே, “உமையே! எமது ஒரு ஸக்தியே மாயாகாரிய சம்பந்தத்தால் நான்குவகையுற்று விளங்கும். அதுவே நீயும் - திருமாலும்-காளியும் - தூர்க்கையுமென்றறிவை. அதாவது:—மனைவியாகையில் நீயும், ஆணுருவாகையில் விண்டுவும், குரோதமுற்றபொழுது காளியும், யுத்தமுனையில் தூர்க்கையுமாக விளங்குவீராதலின், திருமாலும் நீயும் வேறன்று. இதற்காக வெகுளி வேண்டுவதில்லை” என்று தாமும் லீலாமரத்திரையாய்ப் பிரார்த்தித்தனர்.

தேவியார் சினந்தணிந்து “தேவநாயகா! எளியேன் அத்திருநடனத்தைத் தரிசிக்கும்படி திருவருள் புரியவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, இறைவர் அகங்களிகூர்ந்து “அவ்வாறே ஆகுக” என்று ஆண்டும் ஓர்தாண்டவஞ் செய்தருளினர். அதனைக் கௌரிதாண்டவம் என்பர். இறைவியார் ஈசனைப்பணிந்து “எளியேன் பிழையை மன்னிக்கவேண்டும்” என்று பலமுறை பணிந்து பண்டுபோல் பரமன் பக்கலில் வீற்றிருந்தனர்.

இறைவர் லீலாமரத்திரையாக ஊடல்கொண்ட இமயவல்லியைப்பிரார்த்தித்த அவசரம் ப்ரார்தநாமூர்த்த மெனப்படும்.

ப்ரார்தநாமூர்த்தயே நம:

012

அறுபத்துமூன்றாவது

ரக்தபிக்ஷாப்ரதாந முர்த்தி

சிவபிரானை யிகழ்ந்து சிரித்த பிரமனது, நடுத்தலைகள் ளிய வைரவக்கடவுள் சிவாக்கினைப்படி உதிரப்பலியேற்க, அப்பெருமானால் அதுக்கிரகிக்கப்பட்ட காலவேகன் கன்னமுகன் சோமகன் ஆலகாலன் அதிபலன் ஆகிய கணத்தலைவருடன் சிறந்த தவசிகள்வசிக்கும் வனங்களும் தவச்சாலைகளுமடைந்து, அவர்களைச் சூலப்படையாற் குத்திச் சோரிநீரைக் கபாலத்தேற்று, உம்பருலகடைந்து அவ்வாறே உதிரமேற்று அவர்களுள் உயிர்துறந்தாரை யுடனே யெழுப்பி அகந்தையொழித்து உலகமெங்குஞ் சஞ்சரித்து மாயவன்வாமும் வைகுந்தநகர மடைந்தனர்.

அவருடன் கூடிவந்த கணநாதர்கள் கொக்கரித்துக் கூச்சலிட்டு முன்செல்ல, விண்டுவின் சாளுபமுற்றுத் தண்டு கோதண்டம் சங்கு கட்கம் சக்கரங்கொண்டு விடுவ சேனனென்னும் பெயருடைய முத்தர்காவலாளன் வைர வப்பெருமானது பிரதாபத்தை யறியாமல் சாமாந்யமா கக்கருதி முன்வந்து தடுத்து, எம்பிரான் கணத்துட னெதிர்த்துச் செருச்செய, வைரவர் விசையுடன் சூல நுதியில் விடுவசேனைக் குத்தித் தோள்மேற்சாய்ந்து, பூமகள் நிலமகள் இருபுறம்பொருந்த, பலதலையுடைய பன்னகசயனத்திற் படுத்துத் திருக்கண்வளருஞ் சீதரன் முன் சிவகணங்களோடணுக, திருமால் இருமாதருடன் துண்ணென் றெழுந்து மண்மிசை விழுந்து மலரடிவனங்கு

“எம்பெருமான் ஈண்டுற்றதென்?” என வினாவ, வைரவப் பெருமான் “பலிக்குவந்தோம்; சிரத்திலிருந் திழியுஞ் செந்நீரைச் சீக்கிரந்தருக” என்றனர்.

நாரணன் நன்றென்றிசைந்து தன் நகத்தினால் நெற்றி யிலுள்ள நரம்பொன்றைப்பிளந்து பரமன் கபாலத்திற் சோரிசொரியும்படிவிட, அதினின்றும் உதிரப்பெருக்கு ஓர் ஆயிரவருடமொழுக, மால் மயக்குற்றனன். கபாலத்திற் பாதியும் நிரம்பியதில்லை. சீதரன் சோர்ந்ததால் மாதர்கள் வைரவரை வணங்கிநிற்க, “மாதர்களே! அஞ்சல்” என்றருளி வாசுதேவனைச் சுவாசமுற்றெழுத் திருவுள்ளஞ்செய்து, “ஈங்கிருத்தி” என விடுத்துத் திரும்புகையில், விண்டு “பண்டுபோல விஷ்வக்சேனனைத் தலைவாயில்காக்கத் தயைசெய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, காரி சூலதுதியிலிருந்த விடுவசேனையிறக்கியுயிரளித்து விடுத்துப் பின்னுமுள்ள தேவர் முனிவர் செருக்கையொழித்துச் சேனாசமுத்திரஞ்சூழ அண்டங்கடோறுஞ் சென்றனர். இவர் ஸர்வஸம்ஹாரகாலமாகிய யுகாந்தங்கடோறும், வேதமே சுவாநமாகவர அதன்மீதேறி அகமகிழ்ந்துலவுவர். இவ்வாறு தேவர்முதலானாரது உதிரத்தைப் பலியேற்றது, அவர்கள் இறுமாப்பொழிக் கவேயன்றிப் பிறிதொரு காரணத்திற்கு மன்று.

இறுமாப்புற்ற இமையவர்பால் இரத்தத்தைப் பலியேற்று அவர்கள் அகந்தையை அடக்கிவைத்தமையாற் சிவபிரானுக்கு ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தி யென வோர்பெயர் விளங்குகின்றது.

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்

அவிஜ்ஞாயபரதாம திவ்யதத்பாரமேஸ்வரம்
நிவாரயத்ரிஸூலாங்கௌத்வாரபாலோமஹாபலஃ | இத்
நிர்பித்யபாதயாமாஸூலேநோரவிதம்புவி [யாதி
தத்யாஜஜீவிதம்த்ருஷ்ட்வா ம்ருத்யுவ்யாதிஹதோயதா.

ஸ்ரிவாஹஸ்யம்

மஹதர்தேநதேவோஸ்மி மாஹதம்யேநவிமோஹிதாஃ
மா஠நஜாநதிதாதாரகர்வக்ரஸ்தாஸ்ஸுராஸுராஃ
ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேந்தத்ராத்யாஸ்தாநஹஸீலயாமு
ரக்தபிஷ்டாடநவ்யாஜாத்வீதகர்வாந்விதாயச. [ஹஃ

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்

தேவநா஠நவாநாஞ்ச ததாந்யேஷாஞ்சமாத்யதாம்
ரக்தபிஷ்டாச்சலேநைவ கர்வகண்டேம்ஹராம்யஹம்
இதிரிஸ்கித்யவிஸ்வாத்மா சசாரபுவநத்ரயம்—இத்யாதி
ஜகாமவிஷ்ணோர்பவந யத்தாஸ்தேமதுஸூதநஃ—இத்யாதி
ந்யவாரயத்த்ரிஸூலாங்கௌத்வாரபாலோமஹாபலஃ—இத்யாதி
விஷ்வக்ஸேநஇதிக்யாதோ விஷ்ணோரம்ஸூமுத்யவஃ
ஸூலேநோரவிநிர்பித்யபாதயாமாஸதம்புவி
விவேஸூலேநாதாய தத்களேபரமீஸ்வரஃ—இத்யாதி
திவ்யவர்ஷஹஸ்ரந்து கபாலேபரவஸ்யது
தயாபதத்யாவிப்ரேந்த்ர தாரயாபரமேஷ்டிநஃ
கபாலஸ்யவிஸூலஸ்ய நார்தமப்பிபூரிதம்
ரக்தஸ்யவிரஹாத்விஷ்ணுஃ பபாதபுவிமோஹிதா.

கந்தபுராணச்சுருக்கம்

“உன்றலைப்படுசோரிநீரையு குத்தியென்னநகத்தினுற்
றன்றனெற்றிபிளந்துசோரி தனைப்பொழிந்திடநம்பிரான்
வென்றிசேரயனார்பெருஞ்சிர மீதிலேற்றன னூறு நூ [ன்”.
றென்றுகூறிடு மாண்டுசெல்ல வினைத்துமாயன் விழுந்தன
ரத்தபிஷ்டாப்ரதாநமூர்த்தயே நமஃ

அறுபத்துநான்காவது

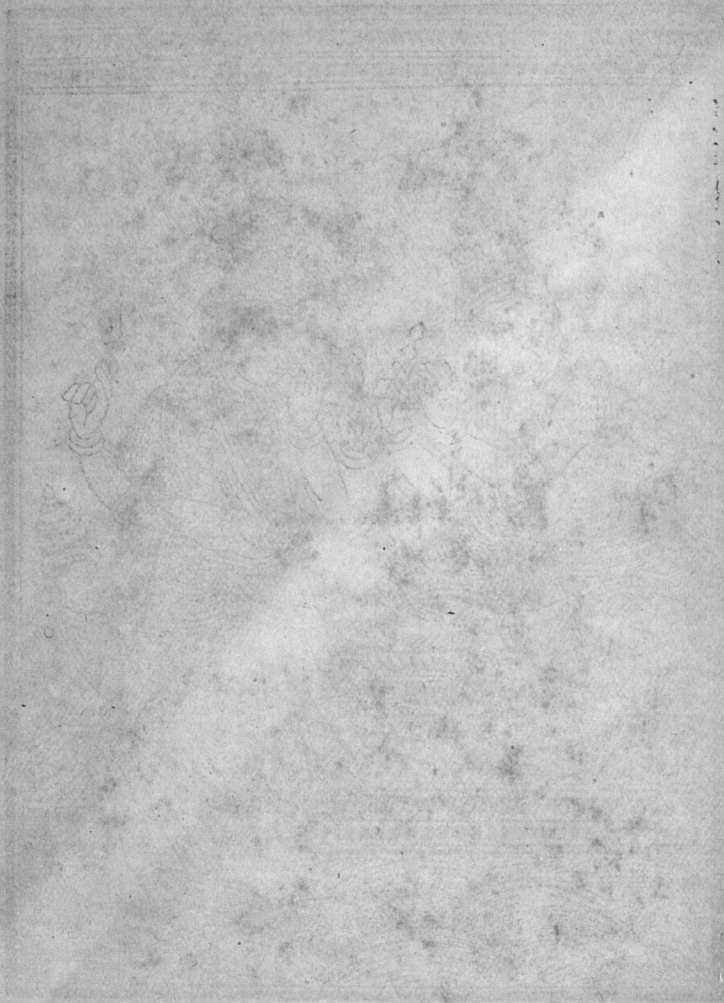
சிஷ்யபாவ மூர்த்தி

ஸ்ரீமூருகக்கடவுள் திருவிளையாடல்கள் பலவியற்றி,
தேவர் வேண்டுகோளின்படி அவர்கள் பூசையைக்கொள்
ளத் திருவுள்ளங்கொண்டு ஸ்கந்தகிரியில் எழுந்தருளியி
ருந்து, நாரதமுனிவர் யாகத்திற் றேன்றிய யாடொன்று
அமரருலகத்தை யழித்துவந்ததால் அந்தரர் துயர்கூற,
அதனை வீரவாகுதேவராற் பிடிப்பித்து வாகனமாகக்
கொண்டு வீற்றிருந்தனர்.

அவ்வாறிருக்கையி லொருநாள், பிரஹ்மேந்திராதி
தேவர்கள் சிவபெருமானை சேவைசெய்யக் கருத்துட்
கொண்டு திருக்கைலாயமலையை யடைந்து தரிசித்துத்
திரும்பி, குமாரக்கடவுள் வீற்றிருக்குந் திருவாலயத்தைச்
சமீபிக்கையில், இளையபிள்ளையார் இலகூத்தொன்பது

515

வீரரும் புடைசூழ்ந்துநிற்க, பொன்மயமான முதற்கோ
புரவாயிலில் எழுந்தருளி யிருந்தமையால், அவ்வமரர்
குழாத்திடை அவர்கட்குத் தலைவனாகவரும் பிதாமகனைத்
திருக்கண்சாத்தி, “ஏ சதுர்முக” எனவிளிக்க, பதுமன்
அக்கட்டளை மேற்கொண்டு சமீபித்துச் சாஷ்டாங்க
மாய்ப் பணியாது கைகூப்பி நின்றனன். முருகக்கடவுள்
“நீயாவன்” என்று வினாவ, அலரோன் “அண்ணலாக்கி
ளைப்படி அகிலத்தை ஆக்குவோன்” என்றனன். அறுமு.
கக்கடவுள் “அவ்வாறு சிருட்டிசெய்வோனாகில் உனக்கு
வேதந்தெரியுமோ” என, அம்புயன் “அண்ணலே! இறை
வரருளிய எண்ணில்லா வேதாகமங்களுட் சிறிதறிவேன்”
எனச்செப்பினன். கார்த்திகேயன் “கமலயோனியே!
இருக்கு ஓதுக” என, நான்முகன் “நல்லது” என்று ஓம்
எனப் பிரணவத்தை யுச்சரித்துப் பின் வேதமோதத்
தொடங்கினன்.

முருகக்கடவுள் “இரு; முன்னோதிய ஓம் என்பதற்கு
முதலில் உரையுரைத்துப் பின் வேதமோதுக” எனப்
பணிப்ப, அன்னவூர்தி அஃதறியானாதலின் அறைத
லொன்றுமிலனாய் யோசித்து நின்றனன். செவ்வேள்
சினமிகக்கொண்டோராய் “இதன்பொருளறியாதவுனது
சிருஷ்டித்தொழிலும் இவ்வாறேயோ?” என்று திருவாய்
மலர்ந்தருளி அவனது நான்கு முடிகளுங் குலுங்கும்
வண்ணம் குட்டி, நிலத்தின்மேலேவிழ வுதைத்து, பரிசு
னங்களாற் கந்தகிரியிலே சிறையிடுவித்து, தாமே ஜபமாலை

கமண்டலம் - அபயம்-வரதமேந்திய நான்கு திருக்கரங்க ளும் ஒரு திருமுகமுமாக வீற்றிருந்து பிரமதேவனைப்போ லச் சிருஷ்டிசெய்து கொண்டிருந்தனர். சதுமுகனேடு வந்த வானவர் பயந்து வள்ளலை வணங்கித் தத்தம் பதவி யடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந்திருந்தனர். இவ்வாறே பலகாலங் கழிந்தன.

பதுமன் சிறையிலிருத்தற்காக, பன்னகசயனன் தன் னுளமதனில் இன்னல் மிகுந்து எண்கணன் சிறையை விலக்கவேண்ணி, அட்டதிக்கிறைவர் எட்டுவசக்கள் - துவாதசாதித்தர் - சந்திரன் முதலிய கோள்கள் சத்த ரூஷிகள் - நவபிரமாக்கள் முதலிய தேவர் முறிவர்க ளைச் சிந்திக்க அவர்கள் அந்தக்கணமே ஐம்படைக்குரிசில் பாலடைந்தனர். திருமால் தேவர் முறிவரையுடன்கொ ண்டி திருக்கைலையை யடைந்து திருநந்திதேவர் விடை பெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட் சென்று திரியம்பக ளைச் சேவைசெய்து பலவகையாகத் துதித்துக் கைகப்பி நின்றனர். உமாபதி ஒன்றுமறியார்போன்று லீலாமாத் திரையாய் “தேவமுறிவர்களே! ஒருகாலத்துமில்லாத பெருந்துயருந்து வந்தனிர்போலும்; என்ன விசேஷம்?” எனவினுவ, வானவர் கூட்டத்திலிருந்த மாதவன் பணி ந்து, “மஹாதேவ! தேவரீரது புதல்வராகிய முருகப் பிரான் பிரமனைப் பிரணவப்பொருள் வினாவி அவனஃதறி யாமையாற் சிறையிலிட்டுச் சிருட்டியையுந் தாமேசெய்து வருகின்றனர்; வேள் போல வேதனுந் தேவரீர் சுதனே

யாம்; ஆதலின் சிறைநீக்க அருள் புரியவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனர். சிவபெருமான் நந்தியெம்பெருமானை நோக்கி “எமது கட்டளையைக் கூறிப் பிரமனைச் சிறைவிடு வித்துவா” என, அவர் அவ்வாறேசென்று சுப்பிரமணிய மூர்த்திகளைத் தரிசித்து, ஆஜ்ஞையை விண்ணப்பித்தவள வில், வேற்படையேந்திய விமலர் வெகுளி மிக்கு “வேதா வைவிடுவதில்லை; விரைந்து செல்லாதுநிற்பின் நினைபுஞ் சிறையிடுவேன்” என்றருளிச்செய்ய, நந்திபகவான் அச்ச முற்று ஒன்றுங்கூறாது உம்பர்நாயகரிடமுற்றுரைத்தனர்.

பரமசிவன் அதுகேட்டுப் புந்நகைசெய்து, சகலதே வருந் தம்மைப்புடைசூழ்ந்துவர இடபவாகனத்திலாரோ கணித்து, ஸ்கந்தகிரியை யடைந்து விடையினின்றிழிந்து உள்வருதல்கண்ட உம்பர்சேனாதிபதி எதிர்வந்து இறைவ ரது இருசரணங்களைப் பணிந்து தமது பீடத்தின்பேரில் வீற்றிருக்கச் செய்து “தேவரீர் ஈண்டெழுந்தருளியதெ ன்னகாரணம்?” எனவினாவ, பிறைசூடிய பெருந்தகை “பிரமனை நீயிட்ட சிறையினின்றும் விலக்குக” என ஸ்கந் தர் சிரமசைத்து, “பிரணவப்பொருளறியாத இவன் சிரு ட்டிசெய்வது அடாது” எனக்கூறினர். சிவபெருமான் சினங்கொண்டார் போன்று “வேலவ! விதியைவிடுதி” என அறுமுகக்குரிசில் பரிசனர்களாற் பதுமனை விடுத்த னர். பரமபதி அவ்வலரோனுக்கு அருள்செய்து ஆக்குந் தொழிலிற் பண்டுபோலிருக்கப் பணித்து விடுத்து, மயூர வாகனரைத் தொடைமேலிருத்தி “பிரணவப்பொருள்

உனக்குத் தெரியுமாகிற் செப்புக்” என, குழகன்
 “கொன்றைவேணியாய்! அன்றென தன்னைக் கருளிய
 ஞான்று பிறருணராது பேசியதன்றோ? அன்னதிங்ஙனனை
 வரு மன்னியவிடத்தே மறைவிலா துரைத்தல் மரபது
 தானோ” என மறுமாற்றம் வழங்கினர். ஈசன் “எனக்கு
 மறைவாகக் கூறுக” என்று திருச்செவிகொடுக்க, ஸ்ரீ சுப்
 பிரமணிய சுவாமிகள் ஓம் என்னும் பிரணவத்தின் பொ
 ருளை யுபதேசித்தருளிச் சிவகுருநாதர் எனப்பெயரெய்தி
 னர். சிவபிரான் களிகூர்ந்து தேவர்களுக்குச்செல்ல
 விடையளித்து, விடையேறி வெள்ளிமலையடைந்து வீற்
 றிருந்தனர்.

முருகக்கடவுளிடத்திற் பிரணவப்பொருளைக் கேட்
 டுக்கொண்டபெர்முது சிஷ்யகோலமாக நின்றவின், சிவ
 பெருமான் சிஷ்யபாவமூர்த்தி யெனப் பெயரெய்தினர்.

சிஷ்யபாவமூர்த்தயே நமஃ

வாழ்த்து

தண்ணறுமுடிபுனைந்தசங்கரனுமலையர்யன்

றருபூங்கொம்பு

மெண்ணறுகரத்தானுமீரானுகரத்தானு

மெழிலார்வில்லித்

தண்ணறுஞ்சிரத்தானுந்திருவேறுமுரத்

தானுந்தாசராக

வெண்ணறுமொருநீறுங்கண்மணிநன்னூலிதுவும்

வாழ்கவென்றே.

சிவபராக் கிரமம்

முற்றுப்பெற்றது.

